Simone Elkeles

Chimie perfectă

Brittany

Toată lumea ştie că sunt perfectă. Duc o viaţă perfectă. Am haine perfecte. Până şi familia mea e perfectă. Şi deşi asta e o minciună sfruntată, m-am dat peste cap ca să păstrez aparenţele că am tot ce-mi doresc pe lume. Dacă adevărul ar ieşi vreodată la lumină, toată imaginea mea perfectă s-ar duce de râpă.

Stau în faţa oglinzii din baie şi, în timp ce muzica se revarsă din difuzoare, şterg a treia linie strâmbă pe care am trasat-o sub ochi. Mâinile îmi tremură, fir-ar să fie. Începutul ultimului an de liceu şi revederea prietenului meu de care am stat despărţită o vară n-ar trebui să mă streseze aşa de tare, dar totul mi-a mers prost de când m-am sculat din pat. Mai întâi, ondulatorul de păr a început să scoată fum, după care a murit. Pe urmă mi-a căzut nasturele de la bluza preferată. Acum, creionul dermatograf pare să aibă propria sa voinţă. Dacă ar fi după mine, aş fi rămas în patul meu confortabil, mâncând fursecuri calde cu fulgi de ciocolată, cât e ziua de lungă.

— Brit, coboară odată.

Strigătul mamei se aude slab dinspre vestibul.

Primul meu impuls este să mă fac că n-aud, dar asta nu rezolvă niciodată lucrurile, mă aleg doar cu discuţii în contradictoriu, dureri de cap şi cu şi mai multe urlete

— Vin acu’, strig, sperând că de data asta o să trasez linia dreaptă cu dermatograful şi-o să termin cu machiatul.

Într-un final, reuşesc şi arunc creionul pe policioară, mă verific şi răsverific în oglindă, închid combina şi mă grăbesc să cobor.

Mama stă la picioarele scării noastre monumentale, cercetându-mi ţinuta. Îmi îndrept spinarea. Da, ştiu, am optsprezece ani şi n-ar trebui să-mi pese de ce crede mama. Numai că voi nu ştiţi cum e să trăieşti în familia

Ellis. Mama suferă de anxietate. Nu de genul ăla care se tratează uşor cu pilule mici şi albastre. Iar când mama e stresată, toată lumea din casă are de suferit. Cred că din cauza asta tata pleacă la muncă înainte ca ea să se trezească dimineaţa, ca să nu fie nevoit să dea ochii cu – ei bine – ea.

— Pantalonii sunt oribili, dar cureaua îmi place la nebunie, spune mama, arătând cu degetul spre fiecare obiect în parte. Iar zgomotul ăla pe care tu-l numeşti muzică mi-a dat dureri de cap. Slavă Domnului că ai închis aparatul.

— Bună dimineaţa şi ţie, mamă, îi zic, după care cobor scările şi îi dau un pupic pe obraz.

Cu cât mă apropii mai mult de ea, cu atât mirosul puternic al parfumului cu care s-a dat îmi înţeapă mai tare nările. Arată deja de milioane în rochia de tenis Blue Label de la Ralph Lauren. Nimeni n-ar avea motive s-o critice pentru felul cum se îmbracă, asta e sigur.

— Ţi-am cumpărat brioşele tale preferate pentru prima zi de şcoală, mă anunţă mama, dând la iveală o pungă ţinută până atunci la spate.

— Nu, mersi, o refuz, uitându-mă în jur după sora mea. Unde-i Shelley?

— În bucătărie.

— A venit noua îngrijitoare?

— O cheamă Baghda şi nu, n-a venit încă. Trebuie să sosească peste o oră.

— I-ai spus că lâna îi irită pielea? Şi că a căpătat obiceiul să tragă de păr?

Shelley ne-a dat întotdeauna de înţeles prin gesturi că nu suportă cum se simte lâna pe piele. Trasul de păr este însă un obicei nou, care a provocat deja câteva dezastre. Şi dezastrele din casa noastră sunt la fel de simpatice ca un accident de maşină, aşa că e crucial să le eviţi.

— Da. Şi da. În dimineaţa asta i-am împuiat capul surorii tale, Brittany. Am avertizat-o că dacă nu se poartă cum trebuie, vom pierde încă o îngrijitoare.

Intru în bucătărie, sătulă s-o tot aud pe mama cu teoriile ei despre motivele pentru care Shelley îşi iese din minţi. Shelley stă la masă în scaunul ei cu rotile, ocupată să mănânce amestecul ăla preparat special pentru ea, pentru că, deşi are douăzeci de ani, sora mea nu ştie să mestece şi să înghită ca oamenii care nu au dizabilităţile ei fizice. Ca de obicei, a reuşit să se mânjească pe bărbie, pe buze şi pe obraji.

— Hei, Shell-bell, spun, aplecându-mă şi ştergând-o pe faţă cu un şerveţel. Azi e prima zi de şcoală. Urează-mi baftă.

Shelley îşi desface brusc braţele şi îmi aruncă un zâmbet pieziş. Iubesc zâmbetul ei.

— Vrei să mă îmbrăţişezi? o întreb, ştiind dinainte că asta îşi doreşte.

Doctorii ne spun mereu să interacţionăm cât mai mult cu ea, pentru că-i face bine.

Shelley încuviinţează din cap. O iau în braţe, atentă ca nu cumva să-mi ajungă la păr. Când mă îndrept de şale, o aud pe mama cum icneşte. E ca un fluierat de arbitru care îmi taie răsuflarea.

— Brit, nu poţi să te duci la şcoală în halul ăsta.

— Cum? În ce hal?

Mama clatină din cap şi oftează, frustrată.

— Uită-te la bluza ta.

Asta fac şi văd o pată mare şi umedă pe pieptul bluzei mele albe de la Calvin Klein. Ups! Balele lui Shelley. O privire spre faţa trasă a surorii mele e de ajuns pentru a-mi spune ceea ce ea nu poate formula prea uşor în cuvinte. *Lui Shelley îi pare rău. Shelley n-a vrut să-mi murdărească bluza.*

— Nu-i mare lucru, încerc să o liniştesc, deşi undeva, în străfundul minţii, sunt conştientă că îmi strică imaginea „perfectă”.

Mama se încruntă, udă un prosop de hârtie în chiuvetă şi tamponează pata. Asta mă face să mă simt de parcă aş avea doi ani.

— Du-te sus şi schimbă-te.

— Mamă, nu e decât nişte zeamă de piersici, îi spun cu grijă, pentru a evita ca totul să se transforme într-o ceartă în toată regula.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-mi fac sora să se simtă prost.

— Piersicile pătează. Doar nu vrei ca lumea să creadă că nu dai doi bani pe felul în care arăţi.

— Bine.

Ce n-aş da ca asta să fie una dintre zilele în care mama este în toane bune, una dintre zilele când nu mă bate la cap.

Îmi sărut sora pe creştet, asigurând-o că saliva ei nu mă deranjează câtuşi de puţin.

— Ne vedem după şcoală, îi spun, încercând să par veselă în continuare. Pentru ultima rundă din turneul de dame

— Urc scările în fugă, câte două trepte deodată. Ajung în cameră şi mă uit la ceas. Of, nu se poate. E şapte şi zece. Prietena mea cea mai bună, Sierra, o să-şi iasă din minţi dacă întârzii s-o iau cu maşina. Înşfac o eşarfă albastru-deschis din dulap, rugându-mă în gând ca trucul să funcţioneze. Poate că nimeni n-o să observe pata de salivă dacă o leg aşa cum trebuie la gât.

Cobor scările şi dau în vestibul de mama, care mă cercetează din nou din priviri.

— Îmi place eşarfa.

Pfui.

Trec pe lângă ea şi îmi îndeasă o brioşă în mână.

— Mănânc-o pe drum.

Iau brioşa. Mă îndrept spre maşină şi muşc, absentă, din ea. Din păcate, nu e cu afine, aşa cum îmi place mie. Ci cu banane şi nuci, iar bananele sunt prea coapte. Îmi aminteşte într-un fel de mine – în exterior pare perfectă, dar în interior totul e făcut terci.

Alex

— Alex, scoală-te.

Mă încrunt la fratele meu mai mic şi-mi pun perna peste cap. Împart camera cu fraţii mei de unsprezece şi cincisprezece ani, aşa că nu prea am scăpare, în afară de bruma de intimitate oferită de pernă.

Lasă-mă în pace, Luis, rostesc răguşit de sub pernă. N-o estés chingando.[1]

— Nu te bat la cap. *Mama* mi-a spus să te trezesc, ca să nu întârzii la şcoală.

Ultimul an de liceu. Ar trebui să mă simt mândru că sunt primul membru al familiei Fuentes care va absolvi liceul. Dar după absolvire mă aşteaptă viaţa adevărată. Facultatea nu e decât un vis. Pentru mine, ultimul an de liceu e ca o petrecere de adio dată în cinstea unui proaspăt pensionar de şaizeci şi cinci de ani. Ştii că eşti în stare de mai mult, dar toată lumea se aşteaptă să te retragi.

— Mi-am pus hainele noi.

Vocea mândră a lui Luis răzbate până la mine, înăbuşită de pernă.

Nicio *nena*[2] n-o să-i reziste armăsarului ăsta latino, continuă fratele meu.

— Bravo ţie, murmur.

— *Mama* mi-a spus să-ţi torn o cană cu apă în cap dacă

---

[1] Nu mă mai freca la cap (lb. spaniolă).

[2] Fetiţă, iubiţică (lb. spaniolă).

nu te scoli.

E prea mult să cer un pic de intimitate? Îmi iau perna şi o azvârl în cealaltă parte a camerei. Îl nimeresc din plin. Apa se varsă, udându-l fleaşcă.

Culero![3] ţipă el la mine. Astea sunt singurele mele haine noi.

Prin uşa dormitorului pătrunde un hohot de râs. Carlos, celălalt frate al meu, rânjeşte cu gura până la urechi, ca o hiena. Asta până când Luis îi sare în spinare. Fraţii mei mai mici se iau la bătaie, cărându-şi pumni şi picioare, şi totul scapă de sub control.

Ştiu să se bată, îmi spun cu mândrie, urmărindu-i cum se caftesc. Dar, în calitate de cel mai vârstnic membru de sex masculin al familiei, este de datoria mea să-i despart. Îl înşfac pe Carlos de gulerul cămăşii, însă mă împiedic de piciorul lui Luis şi aterizez pe podea, lângă ei.

N-apuc să-mi recapăt echilibrul, că mă trezesc cu apa rece ca gheaţa şiroindu-mi pe spinare. Mă întorc iute şi o văd pe *mi ama*[4], îmbrăcată în uniforma de lucru, udându-ne pe toţi dintr-o cană pe care o ţine deasupra capetelor noastre. Mama e casieră la o băcănie locală situată la câteva străzi distanţă. Nu câştigă cine ştie ce, dar ne-am obişnuit să trăim cu puţin.

— Ridicaţi-vă, ne ordonă, etalându-şi întreaga duritate.

— Ce dracu', mamă, zice Carlos, sculându-se în picioare.

Mi ama controlează ce a mai rămas în cană înmuindu-şi degetul în apa rece ca gheaţa, apoi aruncă lichidul drept în faţa lui Carlos.

Luis izbucneşte în râs şi, până să se dezmeticească, se pomeneşte şi el murat. Când o să se înveţe minte?

— Ai ceva de comentat, Luis? întreabă ea.

— Nu, doamnă, zice Luis, luând poziţia de drepţi, ca un

---

[3] Nenorocitule (lb. spaniolă).

[4] Mama mea (lb. spaniolă).

soldat.

Mai ai de zis şi alte vorbe urâte cu *boca*[5] aia a ta, Carlos?

Mama îşi înmoaie din nou mâna în apă, în chip de avertisment.

— Nu, doamnă, rosteşte ascultător soldatul numărul doi.

— Dar tu, Alejandro?

Îşi mijeşte ochii şi îi fixează asupra mea.

— Cum? Da’ eu voiam să-i despart, spun inocent, oferindu-i unul dintre zâmbetele mele irezistibile.

Îmi aruncă şi mie apă în faţă.

— Asta e pentru că n-ai intervenit mai devreme. Acum, fuga, îmbrăcaţi-vă cu toţii şi veniţi să luaţi micul dejun înainte să plecaţi la şcoală.

Uite-aşa s-a ales praful de zâmbetul meu irezistibil.

— Ştii bine că ne iubeşti, îi strig din urmă în timp ce iese din dormitor.

După un duş rapid, mă întorc în camera mea, cu un prosop înfăşurat în jurul mijlocului. Îl zăresc pe Luis cu una din bandanele mele pe cap şi mi se strânge stomacul. I-o smulg.

— Să nu te prind că mai pui mâna pe asta, Luis.

— De ce nu? mă întreabă, uitându-se candid la mine cu ochii lui de un căprui intens.

Pentru Luis, nu-i decât o simplă bandană. Pentru mine, este un simbol a ceea ce este şi a ceea ce nu va fi niciodată. Cum naiba aş putea să-i explic asta unui puşti de unsprezece ani? Luis ştie cine sunt. Nu e un secret pentru nimeni că bandana poartă culorile bandei Latino Blood. Dorinţa de răzbunare m-a adus aici, şi acum nu mai am cale de întoarcere. Dar n-aş vrea să-mi văd fraţii călcându-mi pe urme nici mort.

Fac bandana ghem în pumn.

— Luis, să nu mai pui mâna pe lucrurile mele. Mai ales pe

[5] Gură (lb. spaniolă).

cele de la Blood.

— Îmi place combinaţia de roşu cu negru.

E ultimul lucru pe care vreau să-l aud din gura lui.

— Dacă te mai prind cu ea pe cap, o să vezi stele *verzi,* îl previn. Ai priceput, frăţioare?

Ridică din umeri.

— Mda.

Iese săltând din cameră şi mă întreb dacă a înţeles cu adevărat. Îmi impun să nu mă mai gândesc la asta, scot un tricou negru din şifonier şi îmi trag pe mine o pereche de blugi vechi şi decoloraţi. Îmi leg bandana pe cap şi o aud pe *mi ama* zbierând din bucătărie:

— Alejandro, hai mai repede, că se răceşte mâncarea. *De prisa*[6]*,* grăbeşte-te.

— Vin, strig la rândul meu.

N-o să înţeleg niciodată de ce acordă atâta importanţă mâncării.

Fraţii mei îşi înfulecă deja micul dejun în clipa când intru în bucătărie. Deschid frigiderul şi mă holbez înăuntru.

— Stai jos

— Mamă, o să iau doar…

— Ba n-o să iei nimic, Alejandro. Suntem o familie şi o să mâncăm împreună.

Oftez, închid uşa frigiderului şi mă aşez lângă Carlos. Familiile strâns unite prezintă uneori dezavantaje. *Mi ama* îmi împinge în faţă o farfurie plină cu *huevos*[7] şi *tortilla*[8]*.*

— De ce nu-mi spui Alex? o întreb, stând cu fruntea plecată şi ochii în farfurie.

— Dac-aş fi vrut să-ţi spun Alex, nu m-aş fi obosit să te botez Alejandro. Nu-ţi place numele tău?

Îmi încordez muşchii. Port numele unui tată care nu mai

---

[6] Repede (lb. spaniolă).

[7] Ouă (lb. spaniolă).

[8] Lipie subţire din făină de grâu (lb. spaniolă).

este în viaţă şi care mi-a lăsat responsabilitatea de a fi bărbatul casei. Alejandro, Alejandro Jr., Junior... toate-s o apă şi-un pământ pentru mine.

— Chiar te interesează? mormăi în timp ce înfig furculiţa într-o tortilla.

Îmi ridic privirea, încercând să-i cântăresc reacţia.

Stă cu spatele la mine şi spală farfuriile în chiuvetă.

— Nu.

— Alex vrea să se dea drept alb, se bagă Carlos în discuţie. Frate, n-ai decât să-ţi schimbi numele, da nimeni n-o să te ia drept altceva decât un *mexicano.*

— Carlos, *cállate la boca*[9]*,* îl previn. Nu vreau să fiu alb. Dar nici să fiu comparat cu tata.

— Voi doi, *por favor*[10]*,* ne imploră mama. Ajunge cu certurile pe ziua de azi

— *Mojado*[11]*,* intonează Carlos, provocându-mă.

M-am săturat până peste cap de gura lui spurcată; de data asta, a mers prea departe. Mă ridic brusc şi picioarele scaunului zgârie podeaua. Carlos mă imită şi face un pas înainte, apropiindu-se. Ştie că sunt în stare să-l bat măr. Într-una din zilele astea, când se va pune cu cine nu trebuie, o să dea de belea din cauza orgoliului său nemăsurat.

— Carlos, stai jos, ordonă *mi ama.*

— Fasolar jegos, zice tărăgănat Carlos, mimând accentul. Sau, mai corect, *es un Ganguero*[12]*.*

— Carlos! îl ceartă *mi ama* pe un ton tăios şi face un pas în faţă, însă eu mă bag între ei şi îl prind pe fratele meu de

[9] Tacă-ţi fleanca (lb. spaniolă).

[10] Vă rog (lb. spaniolă).

[11] În limba spaniolă, mojado înseamnă „ud”. Termenul este folosit şi pentru a-i desemna pe imigranţii ilegali din Mexic, care au trecut graniţa în Statele Unite ale Americii traversând înot Rio Grande (n. red.).

[12] Eşti un bişniţar (lb. spaniolă).

guler.

— Da, asta crede lumea despre mine, îi spun. Dar dacă o să continui să vorbeşti prostii, o să creadă la fel şi despre tine.

— Frate, asta o să creadă oricum, fie că vreau eu, fie că nu.

Îi dau drumul din strânsoare.

— N-ai dreptate, Carlos. Poţi mai mult, poţi fi mai bun.

— Mai bun decât tine?

— Mda, mai bun decât mine şi o ştii şi tu, zic. Acum, cere-i scuze mamei că ai vorbit urât de faţă cu ea.

O privire în ochii mei şi Carlos îşi dă seama că nu-mi arde de glumă.

— Iartă-mă, mamă, rosteşte şi se aşază la loc.

Nu-mi scapă însă uitătura lui urâtă, pentru că i-am dat peste nas.

Mama se întoarce cu spatele la noi şi deschide frigiderul, încercând să-şi ascundă lacrimile. La naiba, îşi face griji pentru Carlos. E în clasa a zecea şi următorii doi ani vor face din el om sau îl vor distruge.

Îmi trag pe mine jacheta neagră de piele; trebuie neapărat s-o şterg. O sărut pe *mi ama* pe obraz şi îi cer scuze că i-am stricat micul dejun, apoi ies din casă, gândindu-mă cum să-i ţin pe Carlos şi Luis departe de drumul pe care am apucat eu, îndreptându-i totodată spre o cale mai bună. Of, a dracului ironie!

Pe stradă, băieţi cu aceeaşi bandană colorată fac gestul de salut Latino Blood: bat de două ori cu mâna dreaptă în braţul stâng, ţinându-şi inelarul îndoit. Mă înflăcărez şi repet şi eu gestul înainte de a încăleca pe motocicletă. Vor un tip tare ca piatra, ei bine, îl au. Mă dau în spectacol ca să mă vadă lumea şi uneori mă mir şi eu de cât de bun sunt.

— Alex, aşteaptă-mă, mă strigă o voce feminină

familiară.

Carmen Sanchez, vecina şi fosta mea iubită, vine spre mine în fugă.

— Bună, Carmen, murmur.

— Nu mă duci şi pe mine la şcoală?

Fusta neagră şi scurtă îi dă la iveală picioarele incredibile, iar bluza pe care o poartă e strâmtă, scoţându-i în evidenţă *chichis*[13] mici şi obraznici. Cândva, aş fi făcut orice pentru ea, dar asta era înainte să o prind cu un alt tip în pat, astă-vară. Sau, mai bine zis, în maşină.

— Hai, Alex, te rog. Promit să nu muşc… dacă nu vrei.

Carmen e şi ea în Latino Blood. Fie că suntem sau nu un cuplu, tot ne apărăm spatele unul altuia. Ăsta e codul după care ne trăim viaţa.

— Urcă, îi spun.

— Carmen saltă pe motocicletă şi îşi aşază intenţionat mâinile pe şoldurile mele, lipindu-se de spinarea mea. N-are efectul la care probabil că spera. Ce-şi închipuie, că o să uit trecutul? Nicio şansă. Trecutul este cel care mă defineşte.

Încerc să mă concentrez asupra ultimului meu an la Fairfield, asupra prezentului. Ceea ce e al naibii de greu, din păcate, pentru că după absolvire viitorul îmi va fi probabil la fel de nenorocit ca şi trecutul.

Brittany

— Maşina asta îmi face părul vâlvoi, Sierra. Când cobor capota, arăt de parcă aş fi fost prinsă într-o tornadă, îi spun celei mai bune prietene în timp ce merg pe Vine Street, îndreptându-mă spre liceul Fairfield în noua mea decapotabilă argintie.

„Aparenţele sunt totul”. Părinţii sunt cei care m-au învăţat mottoul după care îmi conduc viaţa. Este singurul

[13] Sâni (lb. spaniolă).

motiv pentru care nu am obiectat cu privire la BMW atunci când tata mi-a făcut acest cadou extravagant de ziua mea, în urmă cu două săptămâni.

— Locuim la o jumătate de oră distanţă de Oraşul Vânturilor, zice Sierra, fluturându-şi mâna în aer. Chicago nu e recunoscut pentru clima blândă. În plus, arăţi ca o zeiţă greacă blondă, cu părul despletit. Ai doar emoţii c-o să-l revezi pe Colin.

Privirea îmi fuge spre fotografia decupată în formă de inimă, lipită pe bordul maşinii, înfăţişându-mă pe mine şi pe Colin.

— O vară petrecută despărţiţi poate schimba oamenii.

— Distanţa îi face pe oameni mai iubitori, ripostează Sierra. Tu eşti şefa majoretelor, el este căpitanul echipei de fotbal american a liceului. Sunteţi sortiţi să fiţi un cuplu, altfel riscăm ca planetele din sistemul nostru solar să nu se mai alinieze.

Colin m-a sunat de câteva ori astă-vară de la cabana părinţilor lui, unde se distra cu amicii săi, dar acum nu mai ştiu în ce stadiu se află relaţia noastră. S-a întors abia aseară.

— Îmi plac la nebunie blugii tăi, zice Sierra, studiindu-mi pantalonii brazilieni[14]. O să ţi-i cer cu împrumut cât de curând.

— Mama îi detestă, o informez, netezindu-mi părul la un semafor, încercând să-mi îmblânzesc cârlionţii blonzi. Zice că arată de parcă i-aş fi cumpărat dintr-un magazin second-hand.

— I-ai spus că se poartă stilul *vintage*?

— Mda, ca şi cum m-ar asculta vreodată. Abia dacă s-a uitat la mine când am întrebat-o despre noua îngrijitoare.

Nimeni nu ştie cum e atmosfera la mine acasă. Din

[14] Pantaloni croiţi dintr-un material elastic, asemănător ca aspect cu cel de blugi, permiţând însă o mai mare uşurinţă a mişcărilor (n. red.).

fericire, o am pe Sierra. Poate că nici ea nu mă înţelege prea bine, dar stă cuminte şi mă ascultă şi îmi păstrează secretele. În afară de Colin, este singura care a cunoscut-o pe sora mea.

Sierra deschide cutia cu CD-uri.

— Ce s-a întâmplat cu ultima îngrijitoare?

— Shelley i-a smuls un smoc de păr din cap.

— Au!

Intru în parcarea liceului cu mintea mai degrabă la sora mea decât la drum. Opresc scrâşnind din roţi şi aproape că dau peste un tip şi o tipă pe motocicletă. Crezusem că locul era liber.

— Uită-te pe unde mergi, vaco! zice Carmen Sanchez, fata de pe locul din spate al motocicletei, arătându-mi degetul mijlociu

— Se vede treaba că a chiulit de la ora dedicată metodelor de a-ţi controla furia în trafic din cadrul şcolii de şoferi.

— Scuze, rostesc tare, ca să acopăr huruitul motocicletei. N-am văzut că locul era ocupat.

Abia apoi îmi dau seama în a cui motocicletă era să intru. Conducătorul ei îşi întoarce capul spre mine. Ochi întunecaţi şi furioşi. Bandană roşu cu negru. Mă fac mică în scaunul şoferului.

— La dracu', e Alex Fuentes, zic cutremurându-mă.

— Ce naiba, Brit, spune Sierra cu voce joasă. N-am niciun chef să mor acum, înainte de absolvire. Ieşi iute din parcare, înainte să ne căsăpească pe amândouă.

Alex se holbează la mine cu ochii lui diabolici, săltându-şi motocicleta pe cric. Ce-o să facă, o să se ia de mine?

Încerc să bag în marşarier, manevrând înnebunită schimbătorul de viteze. Sigur, nu-i deloc de mirare că tata mi-a cumpărat o maşină cu transmisie manuală şi nu s-a obosit să mă şi înveţe cum să o folosesc.

Alex face un pas spre noi. Îmi vine să abandonez maşina şi să o iau la goană, de parcă m-aş fi împotmolit pe calea ferată taman când trenul se îndreaptă direct spre mine. Arunc o privire către Sierra, care caută disperată ceva în poşetă. Ce Dumnezeu face?

— Nu pot să bag maşina în marşarier. Ce cauţi acolo? o întreb.

— Aăă... nimic. Încerc să nu mă uit în ochii tipului din Latino Blood. Hai să o luăm din loc, zice Sierra printre dinţii încleştaţi. Nu pot să te ajut, nu ştiu să conduc decât maşini cu transmisie automată.

Într-un târziu, reuşesc să bag în marşarier şi roţile scrâşnesc tare în timp ce dau cu spatele ca să ies din parcare, apoi pornesc să caut un alt loc.

După ce parchez maşina în lotul din partea de vest a şcolii, departe de membrul unei bande cu o reputaţie care l-ar băga în sperieţi până şi pe cel mai dur jucător de fotbal american de la Fairfield, Sierra şi cu mine urcăm treptele de la intrarea în liceu. Din nefericire, Alex Fuentes şi restul amicilor săi din bandă pierd vremea în faţa uşii.

— Treci pe lângă ei, mormăie Sierra. Şi, orice ar fi, nu te uita în ochii lor.

Ceea ce e cam greu, având în vedere că Alex Fuentes vine drept spre mine, blocându-mi calea.

Cum sună rugăciunea aia pe care trebuie să o rosteşti când ştii că se apropie clipa morţii?

— Conduci de tot rahatul, zice Alex cu un accent latino abia sesizabil şi cu o atitudine care transmite EU-SUNTBARBATUL.

O fi arătând el ca un fotomodel din catalogul Abercrombie[15], cu trupul ăla musculos şi faţa fără de cusur, dar poza lui se află, mult mai probabil, în dosarele poliţiei.

---

[15] Abercrombie & Fitch, companie americană care produce haine destinate în principal tinerilor între 18 şi 22 de ani (n. red.).

Copiii din partea de nord a oraşului nu se amestecă niciodată cu cei din sud. Nu pentru că am crede că suntem mai buni decât ei; suntem doar altfel. Am crescut în acelaşi oraş, dar în zone diametral opuse. Noi locuim în case mari, pe malul Lacului Michigan, ei în apropiere de calea ferată. Arătăm, vorbim, ne purtăm şi ne îmbrăcăm diferit. Nu zic că e bine sau rău; pur şi simplu aşa stau lucrurile în Fairfield. Şi, sinceră să fiu, majoritatea fetelor din sud mă tratează aşa cum o face Carmen Sanchez… mă urăsc pentru ceea ce sunt.

Sau, mai degrabă, pentru ceea ce *îşi închipuie* ele că sunt.

Ochii lui Alex coboară încet de-a lungul corpului meu, apoi urcă spre faţă. Nu-i pentru prima oară când un tip mă dezbracă din priviri, numai că niciodată nu mi s-a întâmplat ca unul dintre băieţii răi s-o facă atât de ostentativ… şi încă de aproape. Simt cum faţa îmi ia foc.

— Data viitoare, uită-te pe unde mergi, zice pe un ton rece, măsurat.

Vrea să mă intimideze. Şi se pricepe grozav la asta. Dar n-am de gând să-l las să se ia de mine şi să câştige runda asta, chiar dacă îmi simt stomacul în gât, de parcă aş fi făcut roata de o sută de ori la rând. Îmi îndrept umerii şi îi zâmbesc dispreţuitor, aşa cum o fac ori de câte ori vreau să îi îndepărtez pe oameni din calea mea.

— Mersi pentru pont.

— Dacă ai nevoie de un bărbat adevărat care să te înveţe să conduci, mă ofer să-ţi dau lecţii.

Aud fluierăturile amicilor lui şi simt cum sângele îmi clocoteşte în vene.

— Dacă *ai fi* un bărbat adevărat, mi-ai deschide uşa în loc să-mi stai în drum, zic, mândră de replica mea, deşi genunchii ameninţă să-mi cedeze.

Alex face un pas în spate, deschide uşa şi se înclină ca un

valet. Face mişto de mine, o ştie şi o ştiu şi eu. Toată lumea o ştie. O văd pe Sierra scotocind în continuare, disperată, în poşetă, după ceva inexistent. E complet pe dinafară.

— Vezi-ţi de viaţa ta, spun.

— Viaţă? Ce fel de viaţă? Ca a ta? *Cabrona*[16]*,* să-ţi zic eu ceva, spune Alex pe un ton aspru. Viaţa ta nu e reală, e falsă. La fel ca tine.

— Mai bine o viaţă ca asta decât una de ratat, ca a ta, izbucnesc, sperând ca vorbele mele să-l usture la fel de tare cum m-au durut cuvintele lui.

O înşfac pe Sierra de braţ şi o împing spre uşa deschisă. Fluierături şi comentarii ne însoţesc în timp ce intrăm.

Expir prelung, dând afară aerul pe care l-am ţinut în mine, şi mă întorc spre Sierra.

Prietena mea cea mai bună cască ochii la mine cât cepele.

— Fir-ar a naibii de treabă, Brit! Ce te-a apucat? Ţi s-a urât cu viaţa sau ce?

— Cine îi dă dreptul lui Alex Fuentes să-şi bată joc de oameni?

— Ştiu eu? Poate pistolul pe care-l ţine ascuns în pantaloni sau culorile pe care le poartă, zice Sierra, iar cuvintele îi mustesc de sarcasm.

— Nu e atât de prost încât să vină cu arma la şcoală, comentez eu. Şi refuz să mă las intimidată, de el sau de oricine altcineva.

Cel puţin la şcoală, îmi spun. Şcoala este unicul loc în care pot să-mi păstrez faţada „perfectă”; aici, toată lumea mă crede. O scutur pe Sierra de umeri, brusc însufleţită la gândul că e ultimul meu an de liceu.

— Hei, acum suntem a douăşpea, zic cu acelaşi entuziasm cu care agit pompoanele în timpul meciurilor de fotbal.

---

[16] Căţea, târfă (lb. spaniolă).

— Şi ce-i cu asta?

— Deci, începând de-acum, totul va fi p-e-r-f-e-c-t.

Sună clopoţelul, deşi nu e propriu-zis un clopoţel; comitetul de elevi a votat anul trecut înlocuirea clopoţelului cu muzică în timpul recreaţiilor. Acum, tocmai se aude *Summer lovin* din filmul *Grease.* Sierra o ia înainte pe coridor.

— O să am grijă să-ţi organizez înmormântarea p-e-r-f-e-c-t-ă. Cu flori şi toate alea.

— Cine a murit? auzim o voce venind din spate.

Mă întorc. E Colin, cu părul blond decolorat după atâta stat la soare şi cu un rânjet atât de larg, încât îi ocupă aproape toată faţa. Ce n-aş da să am acum la îndemână o oglindă, să verific dacă nu mi s-a întins machiajul. Dar chiar dacă ar fi aşa, Colin tot ar ieşi cu mine, nu? Alerg spre el şi îl îmbrăţişez cu putere.

Mă strânge tare la piept, mă sărută uşor pe buze, apoi se trage puţin înapoi.

— Cine a murit? repetă.

— Nimeni, răspund. Nu contează. Nimic nu contează, în afară de a fi împreună.

— Nici nu e prea greu când tu arăţi al naibii de bine. Mă sărută din nou. Scuze că nu te-am sunat. A fost o nebunie cu despachetatul şi toate celelalte.

Îmi ridic ochii spre el şi îi zâmbesc, bucuroasă că despărţirea din timpul verii nu ne-a afectat relaţia. Sistemul solar e în siguranţă, cel puţin pentru moment.

Colin mă ia pe după umeri şi în clipa aceea uşile de la intrarea în şcoală se deschid. Alex şi amicii lui dau buzna înăuntru, de parcă s-ar pregăti să ia clădirea cu asalt.

— Nu ştiu de ce se mai obosesc să vină până aici, murmură Colin atât de încet, încât doar eu să-l pot auzi. Jumătate dintre ei vor renunţa oricum la şcoală înainte să se termine anul.

Ochii mei şi ai lui Alex se întâlnesc în fugă şi simt un fior pe şira spinării.

— Azi-dimineaţă, aproape că am intrat cu maşina în motocicleta lui Alex Fuentes, îi spun lui Colin îndată ce Alex se îndepărtează suficient de mult pentru a nu ne auzi.

— Ar fi trebuit s-o loveşti.

— Colin, îl dojenesc eu.

— Măcar ar fi fost un început de an mai interesant. Totul e aşa de plictisitor la şcoala asta.

Plictisitor? Fusese cât pe-aci să fac un accident, o fată din sudul oraşului se luase de mine şi un membru al unei bande mă hărţuise chiar la intrarea în şcoală. Dacă aşa avea să fie şi de acum înainte, ultimul meu an de liceu nu se anunţa deloc plictisitor.

ALEX

Ştiam eu că în anul acela şcolar aveam să fiu chemat, la un moment dat, în biroul noului director, dar nu mă aşteptasem să fie chiar în prima zi. Auzisem că dr. Aguirre fusese angajat pentru că făcuse dovada personalităţii sale de dur într-un liceu oarecare din Milwakee. Presupun că mă pârâse cineva drept capul răutăţilor, din moment ce fundul meu, şi nu al altui tip din Latino Blood, se afla acum în biroul lui.

Aşa că iată-mă scos de la ora de sport pentru a-i da ocazia lui Aguirre să-şi umfle pieptul şi să trăncănească despre reguli mai aspre în şcoală. Îl văd cum mă cântăreşte din priviri, întrebându-se cum aveam să reacţionez şi ameninţându-mă între timp că… anul acesta, Alejandro, am angajat cu normă întreagă doi agenţi de pază înarmaţi”.

Mă fixează cu privirea, încercând să mă intimideze. Zău aşa. Îmi dau seama pe loc că, oricât de latino ar fi Aguirre, habar nu are ce se întâmplă pe străzi. Mă aştept din clipă în

clipă să înceapă să vorbească despre copilăria lui amărâtă, la fel ca a mea. Probabil că nici măcar n-a trecut vreodată cu maşina prin partea de sud a oraşului, unde locuiesc eu. Poate c-ar trebui să mă ofer să-i fac un tur. Stă în picioare în faţa mea.

— Am promis preşedintelui şi întregului consiliu şcolar că mă voi ocupa personal de stârpirea manifestărilor de violenţă care bântuie de atâţia ani pe aici. N-o să ezit nicio clipă să îi suspend pe toţi cei care încalcă regulile.

N-am făcut nimic altceva decât să mă distrez şi eu puţin cu diva aia cu pompoane, şi el vorbeşte deja de suspendare. Poate c-a auzit c-am fost suspendat anul trecut. Incidentul ăla minor m-a costat suspendarea pe trei săptămâni. N-a fost vina mea… nu în totalitate. Paco avea teoria aia tâmpită cum că apa rece afectează penisurile albilor altfel decât pe cele ale tipilor latino. Am fost prinşi pe când discutam aprins cu el pe tema asta în camera boilerului, după ce el închisese apa caldă.

Nu eu venisem cu ideea, dar vina a căzut tot pe mine. Paco încercase să spună adevărul, dar fostul director nici nu voise s-asculte. Poate că, dacă aş fi insistat, ar fi făcut-o. Dar ce rost are să lupţi pentru o cauză pierdută?

E clar că Brittany Ellis e cea responsabilă de prezenţa mea astăzi în acest birou. Vă închipuiţi cumva că nenorocitul ăla de iubit al ei ar putea fi vreodată chemat la Aguirre? Aiurea. Tipul e un fotbalist idolatrizat. Chiar dacă ar chiuli de la ore sau ar provoca vreo bătaie, Aguirre tot l-ar pupa probabil în fund. Colin Adams se ia mereu de mine, ştiind că va scăpa basma curată. De fiecare dată când am fost pe punctul să ripostez, a găsit o cale să se retragă sau să se strecoare spre locurile unde se aflau profesorii… profesori care abia aşteaptă s-o dau în bară.

Într-una din zilele astea…

Îmi ridic privirea spre Aguirre.

— N-am de gând să fac scandal.

Deşi poate c-aş vrea să termin unul, îmi zic în sinea mea.

— Asta-i bine, spune Aguirre. Dar am auzit că azi ai hărţuit o elevă în parcarea liceului.

E vina *mea* că Brittany Ellis aproape că m-a călcat cu beemveul nou-nouţ şi strălucitor? În ultimii trei ani am reuşit s-o ocolesc pe vaca aia bogată. Am auzit că anul trecut a primit un şapte, dar, în urma unui telefon al părinţilor ei, nota i-a fost schimbată în zece.

I-ar fi redus şansele de a fi admisă la o facultate bună.

La naiba cu toate. Dacă aş lua eu un şapte, *mi ama* m-ar pocni peste ceafa şi m-ar bate la cap să învăţ de două ori mai mult. Am muncit ca un nebun ca să iau note bune, deşi profii m-au tot chestionat în privinţa metodelor mele de a afla răspunsurile corecte. Ca şi cum m-aş preta să copiez. Nu se pune problema să intru la facultate. Ci să dovedesc că *aş putea* intra… dac-aş trăi într-o altă lume.

Copiii din partea de sud a oraşului sunt consideraţi mai proşti decât cei din nord, dar asta-i o porcărie. Sigur, nu suntem la fel de bogaţi sau obsedaţi de lucruri materiale sau de a fi admişi la cele mai scumpe şi mai prestigioase universităţi. În cea mai mare parte a timpului, suntem preocupaţi să supravieţuim, să ne ferim spatele.

Probabil că decizia cea mai dificilă din viaţa lui Brittany Ellis este la ce restaurant să ia cina. Fata asta îşi foloseşte corpul de milioane pentru a-i manipula pe toţi cei cu care intră în contact.

— N-ai vrea să-mi povesteşti şi mie ce s-a întâmplat azi-dimineaţă? Aş vrea să aud şi versiunea ta, mă roagă Aguirre.

Nici prin cap nu-mi trece. Am învăţat cu multă vreme în urmă că versiunea mea nu contează.

— Păi… a fost o neînţelegere, zic.

— Brittany Ellis n-a înţeles că două vehicule nu pot

începăea în acelaşi loc de parcare.

Aguirre se ridică în picioare şi se apleacă peste biroul lui bine lustruit, fără nicio pată.

— Hai să nu transformăm neînţelegerile într-un obicei, OK, Alejandro?

— Alex.

— Poftim?

— Mi se spune Alex.

Tipul ştie despre mine doar ce scrie în dosarul meu şcolar, probabil atât de viciat, încât are vreo douăzeci şi cinci de centimetri grosime.

Aguirre dă din cap.

— Bine, Alex. Du-te, că începe ora a şasea. Dar să ştii că am şi eu ochii şi urechile mele şi o să-ţi urmăresc fiecare mişcare. Sper să nu mai fiu nevoit să te chem la mine în birou. Mă ridic şi el îmi pune o mână pe umăr. Vreau să fiu cât mai clar, Alex, scopul meu este ca fiecare elev din şcoala asta să reuşească în viaţă. *Fiecare*. Inclusiv tu, aşa că renunţă la orice prejudecăţi ai avea despre mine. *Me entiendes?*

— *Si. Entiendo*[17]*,* răspund, întrebându-mă în ce măsură merită să-i dau crezare.

Coridorul e plin de elevi care se grăbesc să ajungă la ora următoare. N-am nici cea mai vagă idee în ce sală ar trebui să fiu şi, în plus, încă sunt îmbrăcat în echipamentul de sport.

Mă schimb în vestiar. Aud o melodie la difuzor, semn că ora a şasea a început. Scot foaia cu orarul din buzunarul de la spate. Chimie, cu doamna Peterson. Minunat, altă dură cu care trebuie să am de-a face.

BRITTANY

[17] Înţelegi? — Da. Înţeleg (lb. spaniolă).

Înaintea orei de chimie îmi deschid mobilul şi sun ca să văd ce mai face sora mea. Baghda nu e prea încântată, pentru că Shelley face scandal că nu-i place prânzul. Se pare că a vărsat dinadins castronul cu iaurt pe podea.

Degeaba am sperat ca mama să-şi ia o zi liberă de la pierdutul vremii la club ca să o pună pe Baghda la curent cu sarcinile ei. Vara s-a încheiat în mod oficial, aşa că n-am cum să mai fiu acasă ca să mă ocup de treburile pe care îngrijitoarele le lasă baltă.

Ar trebui să mă concentrez asupra şcolii. Principalul meu obiectiv e admiterea la Northwestern, *alma mater-ul* tatii, o facultate aproape de casă, astfel încât să pot avea în continuare grijă de sora mea. Îi dau câteva sfaturi Baghdei, răsuflu adânc, îmi întipăresc un zâmbet pe faţă şi intru în sală.

— Iubito, ţi-am păstrat un loc, zice Colin, arătând spre scaunul de lângă el.

În sală sunt înşirate mese înalte de laborator, pentru două persoane. Asta înseamnă că pentru restul anului voi sta lângă Colin şi vom face împreună temutele proiecte de chimie din ultimul an de liceu. Simţindu-mă prosteşte pentru că mi-am imaginat că lucrurile nu vor fi OK între noi, mă aşez şi scot din geantă manualul de chimie, care cântăreşte o tonă.

— Hei, ia uite, Fuentes e cu noi în clasă! strigă un băiat din fundul sălii. Vino aici, Alex, *ven pa ca.*

Încerc să nu mă holbez în timp ce Alex îşi salută amicul cu bătăi pe umăr şi strângeri de mână prea complicate pentru a fi reproduse. Îşi spun unul altuia „este”[18] – ce-o mai fi şi asta.

Prezenţa lui Alex atrage toate privirile.

— Am auzit că în weekendul trecut a fost arestat pentru

[18] Tip/tipă, cu referire în special la membrul/membra unei bande (.argou mexican).

posesie de metamfetamină, îmi şopteşte Colin.

— Nu se poate.

Dă din cap şi ridică din sprâncene.

— Ba se poate.

Vestea n-ar trebui să mă surprindă prea tare. Din câte am auzit, Alex îşi petrece cele mai multe weekenduri drogat, beat sau îndeletnicindu-se cu tot felul de activităţi ilegale.

Doamna Peterson intră trântind uşa în urma ei şi toţi ochii se mută din fundul clasei, unde stă Alex cu prietenii săi, spre partea din faţă, unde se află doamna Peterson. Şi-a strâns părul castaniu-deschis la spate, într-o coadă de cal. Are probabil spre treizeci de ani, însă ochelarii şi expresia mereu încruntată o fac să pară mult mai în vârstă. Am auzit că acum e mult mai dură cu elevii pentru că în primul ei an de profesorat au făcut-o să plângă. N-au pic de respect pentru o profesoară care le-ar putea fi soră mai mare.

— Bună ziua şi bine aţi venit la cursul de chimie din clasa a douăsprezecea. Se sprijină de marginea catedrei şi deschide un dosar. Văd că deja v-aţi aşezat, dar aranjamentul îl stabilesc eu… în ordine alfabetică.

Protestez, la fel ca şi restul clasei, însă doamna Peterson nu se lasă înduplecată. Din faţa primei mese de laborator, anunţă:

— Colin Adams, vei sta în prima bancă. Partenera ta va fi Darlene Boehm.

Darlene Boehm şi cu mine suntem co-căpitani ai echipei de majorete. Se uită în direcţia mea, scuzându-se din priviri, şi se aşează lângă iubitul meu.

Doamna Peterson continuă să citească lista, iar elevii se mută fără tragere de inimă în locurile repartizate.

— Brittany Ellis, zice doamna Peterson arătând spre masa din spatele lui Colin.

Mă aşez, fără pic de entuziasm, la locul meu.

— Alejandro Fuentes, spune doamna Peterson, arătând spre scaunul de lângă mine.

Doamne! Alex... partenerul meu la chimie? Pentru întregul an? Nu se poate, imposibil, e ATÂT de aiurea. Îi arunc lui Colin o privire care strigă „Ajutor!”, în timp ce încerc să nu intru în panică. E clar, ar fi trebuit să rămân acasă. În pat. Sub pătură. Decizia mea de a nu mă lăsa intimidată s-a dus acum de râpă.

— Spuneţi-mi Alex.

Doamna Peterson îşi ridică privirea de pe listă şi se uită la Alex pe deasupra ochelarilor.

— *Alex* Fuentes, zice, după care operează modificarea pe listă. Domnule Fuentes, scoate-ţi bandana de pe cap. Nu tolerez aşa ceva la ore. Nu permit în această clasă accesorii care au legătură cu bandele. Din păcate, Alex, reputaţia te precede. Ar trebui însă să ştii că dr. Aguirre mă sprijină sută la sută în politica mea de toleranţă zero... M-ai înţeles?

Alex o măsoară de sus până jos, apoi îşi scoate bandana de pe cap, dând la iveală părul negru ca pana corbului, de aceeaşi nuanţă cu ochii.

O poartă ca să-şi acopere păduchii, îi şopteşte Colin lui Darlene, însă eu îl aud, şi Alex la fel.

— *Vete a la verga*[19]*,* îi zice Alex lui Colin, cu ochii lui duri scăpărând de furie. Cállate el hocico.[20]

— Cum zici tu, frate, spune Colin, întorcându-se spre Darlene. Tipul vorbeşte altă limbă.

— Colin, ajunge. Alex, stai jos, îi cere doamna Peterson, apoi se uită la restul clasei. E valabil şi pentru voi, ceilalţi. N-am cum să controlez ce faceţi în afara orelor, dar în sala asta eu sunt şeful, adaugă răsucindu-se spre Alex. E clar?

— *Si, señora,* răspunde tărăgănat Alex.

Doamna Peterson continuă să parcurgă lista în timp ce

[19] Du-te dracului (lb. spaniolă).

[20] Tacă-ţi gura (lb. spaniolă).

eu mă străduiesc din răsputeri să evit contactul vizual cu individul de lângă mine. Păcat că mi-am lăsat geanta la vestiar, altfel aş putea pretinde şi eu, ca Sierra, că scotocesc după ceva.

— Ce porcărie, murmură Alex mai mult pentru sine. Vocea lui e aspră şi răguşită. O face intenţionat sau aşa vorbeşte de felul lui?

Cum o să-i explic eu mamei că partenerul meu la ora de chimie e Alex Fuentes? Sper să nu dea vina pe mine pentru încurcătura asta.

Îi arunc o privire iubitului meu, cufundat într-o discuţie cu Darlene. Mă simt îngrozitor de geloasă. De ce nu mă cheamă Allis în loc de Ellis, ca să stau acum lângă el?

Ce bine ar fi dacă Dumnezeu ar proclama azi Ziua în care O Luăm De La Capăt. Atunci ai putea striga „De la capăt!”, iar ziua ar începe din nou. Asta sigur ar fi una dintre zilele alea.

Ce-şi închipuie doamna Peterson, că e normal s-o pună pe căpitanul majoretelor să facă pereche cu cel mai periculos tip din şcoală? E dusă pe câmpii.

Doamna Dusă termină, în fine, cu repartizarea locurilor.

— Ştiu că voi, elevii din clasa a douăsprezecea, credeţi că le ştiţi pe toate. Dar până ce veţi descoperi remediile unor boli care fac ravagii sau veţi face din planeta noastră un loc mai sigur, n-aveţi de ce să vă consideraţi oameni de succes. Chimia joacă un rol crucial în crearea de noi medicamente, în dezvoltarea tratamentelor cu radiaţii pentru pacienţii suferinzi de cancer, în aplicaţii ale utilizării substanţelor petroliere, în protecţia stratului de ozon…

Alex ridică mâna.

— Da, Alex, spune profesoara. Ai de pus o întrebare?

— Ăăă, doamnă Peterson, vreţi să ziceţi că preşedintele Statelor Unite nu e un om de succes?

— Ceea ce vreau să zic este că… banii şi statutul social

nu înseamnă totul. Puneţi-vă creierul la treabă şi faceţi ceva bun pentru omenire sau pentru planeta pe care trăim. Abia atunci vă veţi putea intitula oameni de succes. Şi îmi veţi câştiga respectul, lucru cu care nu se pot mândri prea mulţi oameni pe lumea asta.

— Eu am câteva lucruri cu care mă pot mândri, doamnă P., zice Alex, în mod clar amuzându-se.

Doamna Peterson îl opreşte cu un gest al mâinii.

— Te rog, scuteşte-ne de detalii, Alex.

Clatin din cap. Dacă Alex îşi închipuie cumva că vom lua notă bună dacă se pune cu profa, se înşală. Doamnei Peterson nu-i plac elevii care fac pe nebunii şi deja l-a luat la ochi pe partenerul meu de laborator.

— Acum, zice Doamna Dusă, uitaţi-vă la cel care stă lângă voi.

Orice, numai asta nu. Dar n-am de ales. Îi arunc din nou o privire lui Colin, care pare destul de mulţumit de partenerul care i-a fost desemnat. Darlene are şi ea un iubit, altfel mi-aş pune serios întrebarea de ce se apleacă prea tare spre Colin şi îşi dă puţin cam prea des şuviţele de păr după ureche. Încerc să mă calmez, spunându-mi că sunt paranoică.

— Nu e neapărat nevoie să vă placă partenerul pe care-l aveţi, continuă doamna Peterson, dar n-aveţi încotro, timp de zece luni veţi lucra împreună. Aşa că în următoarele cinci minute încercaţi să vă cunoaşteţi cât mai bine, după care fiecare din voi îşi va prezenta partenerul în faţa întregii clase.

Discutaţi despre ce aţi făcut în vacanţa de vară, despre ce hobby-uri aveţi sau despre orice altceva vi se pare interesant şi deosebit, lucruri pe care colegii nu le ştiu despre voi. Bun, cele cinci minute încep acum.

Îmi scot caietul de notiţe, îl deschid la prima pagină şi îl împing spre Alex.

— Ce-ar fi să scrii chestii despre tine la mine în caiet şi eu o să fac la fel în caietul tău?

Ideea asta mi se pare mai bună decât să încerc să înjgheb o conversaţie cu el.

Alex dă din cap în semn de încuviinţare, deşi am impresia că îi văd colţurile gurii ridicându-se în timp ce îmi dă caietul lui. Aşa o fi sau mi s-a părut? Respir adânc, îmi alung gândul din minte şi m-apuc să scriu sârguincioasă, până ce doamna Peterson ne cere să ne oprim şi să ne ascultăm reciproc prezentările.

— Ea e Darlene Boehm, începe Colin, primul la alfabet. Numai că eu nu mai aud restul discursului lui Colin despre Darlene, excursia ei în Italia şi experienţa ei de astă-vară din tabăra de dans. Mă uit în schimb la caietul pe care mi l-a înapoiat Alex, holbându-mă cu gura căscată la cuvintele înşirate pe pagină.

ALEX

OK, recunosc, n-ar fi trebuit să-mi bat joc de ea cu chestia aia de prezentare introductivă. Probabil faptul că nu i-am scris altceva în caiet decât *Sâmbătă seara. Doar noi doi. Lecţii de şofat şi sex fierbinte...* n-a fost cea mai deşteaptă mişcare din partea mea. Dar muream de poftă s-o fac pe Domnişoara Perfecţiune s-o dea în bară cu prezentarea mea. Ceea ce s-a şi întâmplat.

— Domnişoară Ellis?

Urmăresc amuzat cum Perfecţiunea întruchipată îşi ridică ochii spre Peterson. O, tipa se pricepe, ce-i al ei e pus deoparte. Partenera mea ştie să-şi ascundă bine emoţiile şi-mi dau seama de asta pentru că şi eu procedez la fel.

— Da? zice Brittany, înclinându-şi capul şi zâmbind ca o regină a frumuseţii.

Mă întreb dacă zâmbetul ăsta al ei a scăpat-o vreodată

de o amendă pentru depăşirea limitei de viteză.

— E rândul tău. Prezintă-ni-l pe Alex.

Mă sprijin într-un cot pe masa de laborator, în aşteptarea prezentării pe care fie o va inventa, fie va fi nevoită să mărturisească sincer că n-o poate face, având în vedere că nu ştie nimic despre subsemnatul. Se uită la mine şi la poziţia confortabilă pe care mi-am ales-o şi din privirea ei de căprioară orbită de lumina farurilor îmi dau seama că am călcat-o pe bombeu.

— El e *Alejandro* Fuentes, începe, cu vocea tremurând uşor.

Mă enervez instantaneu la auzul numelui de botez, însă îmi păstrez aerul detaşat, în timp ce ea îşi continuă povestea născocită.

— În vara asta şi-a pierdut vremea pe la colţurile străzilor, luându-se de oameni nevinovaţi, şi a făcut turul închisorilor, pe dinăuntru, *dacă înţelegeţi ce vreau să spun.* Şi are un secret pe care pun pariu că nu l-aţi ghici nici în ruptul capului.

În clasă se aşterne dintr-odată liniştea. Până şi Peterson ciuleşte urechile. La naiba, şi eu o ascult, de parcă vorbele ce ies din gura mincinoasă, dată cu ruj roz şi lucios, a lui Brittany ar fi literă de Evanghelie.

— Dorinţa lui secretă, continuă ea, este să meargă la facultate şi să devină profesor de chimie, ca dumneavoastră, doamnă Peterson.

Ce să zic! Mă uit spre amica mea, Isa, care pare amuzată că o fată albă are curajul să-mi dea peste nas în faţa întregii clase.

Brittany îmi aruncă un zâmbet triumfător, convinsă că a câştigat runda asta. *Aşteaptă şi-ai să vezi tu, gringa*[21]*.*

Mă ridic de pe scaun şi clasa mă urmăreşte în tăcere.

— Ea e Brittany Ellis, spun şi toţi ochii sunt aţintiţi spre

[21] Nume dat unei femei albe (argou spaniol).

mine. În vara asta a fost la mall, şi-a cumpărat haine noi ca să-şi extindă garderoba şi a cheltuit banii lui tăticu' pe o operaţie estetică pentru a-şi mări… *hmm…* capitalul.

Poate că nu asta mi-a scris ea în caiet, dar e probabil destul de aproape de adevăr. Spre deosebire de ceea ce a spus ea despre mine.

Dinspre spatele clasei, de la *mis cuates*[22]*,* se aud chicoteli, iar Brittany stă lângă mine ţeapănă ca o scândură, ca şi cum cuvintele mele i-ar fi lezat amorul-propriu atât de preţios. Brittany Ellis e obişnuită ca lumea să se gudure pe lângă ea, aşa că poate c-a venit vremea să se deştepte. De fapt, îi fac o favoare. Şi nici prin cap nu-i trece că n-am terminat prezentarea.

— Dorinţa *ei* secretă, adaug, cu aceeaşi reacţie din partea clasei ca atunci când Brittany îşi ţinuse discursul despre mine, este să aibă un iubit *mexicano* înainte de absolvire.

Aşa cum era de aşteptat, cuvintele mele sunt întâmpinate cu mici fluierături şi comentarii dinspre băncile din spate.

— Ţine-o tot aşa, Fuentes, latră Lucky.

— Ies eu cu tine, *mamacita*[23]*,* se oferă un altul.

Mă răsucesc spre un frate Latino Blood, Marcus, care stă în spatele meu, şi bat palma cu el. Atunci o zăresc pe Isa cum clatină din cap, de parcă aş fi comis o greşeală. Ce naiba? Am făcut şi eu puţin mişto de o fată bogată din nordul oraşului.

Privirea lui Brittany alunecă de la Colin spre mine. Mă uit şi eu la Colin şi ochii mei îi spun *Hai, să te văd de ce eşti în stare.* Faţa lui Colin se înroşeşte brusc, ca un ardei iute. E clar, i-am invadat teritoriul. Foarte bine.

— Linişte, copii, zice Peterson încruntată. Mulţumim

[22] Amicii/camarazii mei (argou mexican).

[23] Iubiţico (argou mexican).

pentru prezentările extrem de creative şi… sugestive. Domnişoară Ellis şi domnule Fuentes, o să vă rog să mă aşteptaţi după oră.

— Prezentările voastre au fost nu numai oribile, ci şi complet lipsite de respect faţă de mine şi de restul colegilor, zice Peterson după oră, în timp ce Brittany şi cu mine stăm în faţa catedrei.

Ţine într-o mână două bilete de detenţie, şi în cealaltă două teancuri de foi de scris.

— Aveţi de ales, spune profa. Fie faceţi detenţie azi, după cursuri, fie scrieţi până mâine un eseu de cinci sute de cuvinte despre „respect”. Ei, care din două?

Eu întind mâna şi înşfac biletul de detenţie. Brittany ia teancul de foi de hârtie. Ca să vezi!

— Aveţi vreo problemă în legătură cu modul în care am stabilit partenerii la orele de chimie? întreabă Peterson.

— Da, zice Brittany şi, simultan, eu răspund „Nu”.

Peterson îşi scoate ochelarii şi îi aşază pe catedră.

— Uite ce-i, voi doi aţi face bine să vă rezolvaţi neînţelegerile înainte de sfârşitul anului. Brittany, n-am de gând să-ţi repartizez un alt partener. Amândoi sunteţi în ultimul an de liceu şi după absolvire veţi avea de-a face cu tot soiul de oameni, fiecare cu personalitatea sa. Dacă nu vreţi să mergeţi la cursurile de vară pentru că aţi picat la chimie, vă sfătuiesc să lucraţi împreună, nu unul împotriva celuilalt. Acum grăbiţi-vă, începe altă oră.

Zicând acestea, îmi urmez micuţa parteneră de chimie afară din sala de clasă, pe coridor.

— Nu te mai lua după mine, mârâie ea, uitându-se peste umăr ca să vadă câtă lume ne urmăreşte cum mergem alături pe hol.

Ca şi cum aş fi însuşi *el diablo*[24].

— Să-ţi pui o bluză cu mânecă lungă sâmbătă seara, îi

[24] Diavolul (lb. spaniolă).

spun, conştient că mai are doar un pic şi-ajunge la capătul răbdării.

De obicei, nu încerc să mă bag pe sub pielea puicuţelor albe, dar de tipa asta îmi face plăcere să-mi bat joc. Pentru că tipa asta, cea mai populară şi mai invidiată din şcoală, chiar se atacă.

— O să-ţi fie frig acolo, în spatele meu, pe motocicletă, continui.

— Ia ascultă, Alex, zice ea, răsucindu-se brusc spre mine şi dându-şi după umăr părul sărutat de soare.

Se uită la mine cu ochi limpezi şi reci, ca de gheaţă.

— Nu umblu cu tipi din bande şi nici nu mă droghez.

— Nici eu nu umblu cu tipi din bande, zic, apropiindu-mă mai mult de ea. Şi nici nu mă droghez.

— Mda, vezi să nu. Chiar mă mir că nu te-au internat până acum într-un centru de reabilitare sau într-o tabără militară pentru agresori juvenili.

— Îţi închipui că mă cunoşti?

— Ştiu destule despre tine.

Îşi încrucişează braţele la piept, dar apoi se uită în jos, ca şi cum şi-ar da seama că poziţia adoptată îi pune în evidenţă *chichis,* aşa că îşi lasă braţele să atârne pe lângă corp.

Mă străduiesc din greu să nu mă holbez la *chichis* în timp ce fac un pas în faţă.

— Tu eşti cea care m-a pârât lui Aguirre?

Se dă un pas în spate.

— Şi dacă aş fi?

— *Mujer*[25]*,* ţie ţi-e frică de mine.

Nu e o întrebare. Doar vreau să aud din gura ei motivele

— Majoritatea celor de la şcoală se tem că dacă se uită la tine aşa cum nu trebuie, o să-i împuşti.

— Dacă ar fi aşa, pistolul meu ar fumega tot timpul. De

[25] Femeie (lb. spaniolă).

ce nu o iei pur şi simplu la goană când vezi un nenorocit de mexicano, poţi să-mi spui?

— Dă-mi ocazia şi-o să fug.

M-am săturat să o iau pe ocolite cu vaca asta. E timpul să o scutur zdravăn, ca să vadă ea cine-i şeful. Mă apropii repede, şi îi şoptesc la ureche:

— Recunoaşte. Viaţa ta e prea perfectă. Probabil că noaptea stai întinsă în pat şi te gândeşti cum să-ţi mai condimentezi existenţa asta imaculată a ta.

Of, fir-ar să fie, simt cum pluteşte spre mine o aromă de vanilie de la parfumul sau loţiunea cu care s-a dat. Îmi aduce aminte de fursecuri. Şi mie-mi plac la nebunie fursecurile, aşa că asta nu-i deloc bine.

— Uite ce-i, *chica*[26], dacă te apropii niţel de foc nu înseamnă neapărat c-o să te şi arzi.

— Să nu-ndrăzneşti să pui mâna pe ea, c-o să-ţi pară rău, Fuentes.

Vocea lui Colin răsună pe coridor. Arată ca un *burro*[27], cu dinţii lui mari şi albi şi urechile clăpăuge iţindu-se din părul tuns scurt.

— Dă-te naibii la o parte, zice.

— E OK, Colin, spune Brittany. Mă descurc şi singură.

Faţă de Măgar a adus întăriri: trei tipi cu feţe albe stau lângă el ca să-i apere spatele. Îi cântăresc din priviri pe Faţă de Măgar şi amicii lui, ca să văd dacă pot să le fac faţă tuturor, şi trag concluzia că sunt în stare.

— Când o să fii suficient de tare să joci în liga întâi, barosane, atunci o să stau să te-ascult cum îţi iese *mierda*[28] din gură, zic.

Alţi elevi ies din clase şi se strâng în jurul nostru, gata să urmărească un schimb de pumni care se anunţă a fi iute,

---

[26] Fetiţo (lb. spaniolă).

[27] Măgar, idiot, tâmpit (argou mexican).

[28] Rahat (lb. spaniolă).

furios şi sângeros. Habar nu au că Faţă de Măgar e un laş. De data asta, a venit cu întăriri, aşa că probabil că va intra şi el în luptă. Sunt totdeauna pregătit de încăierare, m-am bătut de mai multe ori decât poţi număra pe degetele de la mâini şi picioare. Mărturie stau cicatricele.

— Colin, nu merită să-ţi pui mintea cu el, zice Brittany.

Mersi, mamacita. Şi reciproca.

— Încerci să mă ameninţi, Fuentes? latră Colin spre mine, fără să o bage în seamă.

— Nu, nemernicule, răspund, măsurându-l dispreţuitor din priviri. Puţoii ca tine sunt cei care ameninţă.

Brittany se aşază în faţa lui Colin şi îl împinge cu mâinile în piept.

— Nu-l asculta, spune.

— Nu mi-e frică de tine. Tata e avocat, se laudă Colin, după care îi înconjoară umerii cu braţul. E iubita mea, zice. Să nu uiţi asta.

— Atunci ai face bine s-o ţii în lesă, îl sfătuiesc. Ca să nu fie tentată să-şi caute alt proprietar.

Prietenul meu Paco vine lângă mine.

— *Andas bien*[29], Alex?

Mda, Paco, îi răspund, pe urmă văd doi profesori străbătând coridorul, însoţiţi de un tip îmbrăcat în uniformă de poliţist.

Asta vrea Adams, asta a pus ticălosul la cale, să mă dea afară din şcoală. N-am de gând să cad în cursă şi să sfârşesc pe lista de exmatriculaţi a lui Aguirre.

— Şi, totul e *bien,* repet, apoi mă răsucesc spre Brittany. Ne vedem mai încolo, *mamacita.* Abia aştept să văd ce chimie o să *se petreacă între noi.*

Mă grăbesc să plec, pentru a scăpa de suspendare, dacă tot m-am ales cu detenţia, dar înainte de asta o văd pe Brittany cum îşi ridică, arogantă, nasul în aer, de parc-aş fi

[29] Te simţi bine? (lb. spaniolă).

drojdia societăţii.

Brittany

După ore, mă trezesc în faţa dulapului meu cu Morgan, Madison şi Megan, prietenele mele. Poreclite de Sierra Factorul-M din Fairfield.

Morgan mă îmbrăţişează.

— Doamne, eşti bine? mă întreabă, dându-se cu un pas în spate ca să mă examineze.

— Colin a sărit să te apere, aşa am auzit. E un tip grozav. Eşti aşa de norocoasă, Brit, zice Madison, fluturându-şi buclele inconfundabile la fiecare cuvânt rostit.

— N-a fost cine ştie ce, spun, întrebându-mă în ce măsură zvonurile contrastează cu realitatea.

— Ce anume a zis Alex? întreabă Megan. Caitlin a făcut o poză cu telefonul cu Alex şi Colin pe coridor, dar din ea n-am putut să-mi dau seama ce se petrecea.

— Fetelor, ar fi bine să vă grăbiţi, că începe antrenamentul, strigă Darlene din capătul holului.

După care dispare la fel de iute precum a apărut.

Megan îşi descuie dulapul, care e lângă al meu, şi-şi scoate pompoanele.

— Nu-mi place deloc cum o pupă Darlene în fund pe domnişoara Small, zice ea în şoaptă.

Îmi închid dulapul şi o pornim împreună spre terenul de antrenament.

— Cred că încearcă să se concentreze asupra dansului, în loc să-şi facă griji că Tyler s-a întors la facultate.

Morgan îşi dă ochii peste cap.

— Mă rog. Eu n-am prieten, aşa că din partea mea n-are pic de simpatie.

— Nici din partea mea. Acum, serios vorbind, fata asta are *mereu* câte un iubit, comentează Madison.

Ajungem la terenul de antrenament şi toată echipa e aşezată pe iarbă, în aşteptarea domnişoarei Small. Uf, bine că n-am întârziat.

— Tot nu-mi vine să cred că te-ai trezit cu Alex Fuentes pe cap, spune Darlene încetişor în timp ce îmi găsesc un loc liber lângă ea.

— Vrei să schimbăm partenerii? o întreb, deşi ştiu bine că doamna Peterson n-ar fi niciodată de acord.

Şi-a exprimat părerea foarte clar în această privinţă.

Darlene scoate şocată limba, apoi îmi şopteşte:

— Nu, nici gând. Nici măcar nu pun piciorul în mahalalele din sud. Dacă te amesteci cu oamenii ăia, nu dai decât de belele. Mai ţii minte că anul trecut Alyssa McDaniel se întâlnea cu tipul ăla… cum îl cheamă?

— Jason Avila? spun cu voce scăzută.

Darlene se înfioară.

— După numai câteva săptămâni, Alyssa a trecut de la statutul de fată cool la cel de proscrisă. Fetele din sud o urau pentru că le furase unul dintre băieţi, iar ea n-a mai ieşit cu noi în oraş. Micul lor cuplu confuz s-a trezit dintr-odată pe o insulă pustie. Slavă Domnului că Alyssa i-a dat până la urmă papucii.

Domnişoara Small se apropie de noi cu CD-playerul în mână, plângându-se c-a întârziat pentru că a mutat cineva obiectul din locul unde stătea de obicei.

Ne spune să ne facem încălzirea şi Sierra o înghionteşte pe Darlene şi o îndepărtează, ca să poată să-mi vorbească între patru ochi.

— Fato, ai dat de necaz, zice.

— De ce?

Sierra are ochi şi urechi „super” şi ştie tot ce mişcă în Fairfield.

— Carmen Sanchez vrea să pună mâna pe tine, aşa se zvoneşte, spune prietena mea cea mai bună.

O, nu. Carmen e iubita lui Alex. Încerc să-mi păstrez cumpătul şi să nu mă gândesc la tot ce poate fi mai rău, dar Carmen e o durâ din cap până-n picioare, de la unghiile vopsite în roşu până la cizmele negre cu tocuri cui. O fi geloasă pe mine pentru că sunt partenera lui Alex la orele de chimie sau îşi închipuie că eu i-am pârât azi iubitul la directorul liceului?

Adevărul e că nu eu l-am pârât. Am fost însă chemată în biroul doctorului Aguirre pentru că o persoană care văzuse ce se petrecuse în parcare şi fusese martoră la confruntarea de pe trepte raportase incidentul. Fapt ridicol, având în vedere că nu se întâmplase nimic.

Aguirre nu mă crezuse. Se gândise că eram prea speriată ca să-i spun adevărul. Dar atunci nu eram.

Acum însă sunt.

Carmen e în stare să mă bată cu ochii închişi. Probabil că se antrenează cu cine ştie ce arme, în timp ce eu nu mă pricep decât la o singură armă – pompoanele. Oi fi eu nebună, dar nu-mi pot imagina că pompoanele mele ar putea s-o sperie pe o fată ca ea.

Poate c-aş face figură frumoasă într-o confruntare verbala, dar în niciun caz într-o bătaie cu pumni. Tipii se bat între ei pentru că au o genă a lor, un instinct primar care îi face să-şi dorească să-şi demonstreze bărbăţia.

Poate că şi Carmen vrea să-mi demonstreze ceva, deşi, pe bune, n-ar avea niciun motiv. Nu sunt o ameninţare pentru ea, dar cum s-o fac să afle asta? Doar n-am să mă duc la ea şi să-i spun: „Hei, Carmen, nici prin cap nu-mi trece să-ţi fur iubitul şi nu eu l-am pârât lui Aguirre”. Deşi poate c-aşa ar trebui să procedez…

Majoritatea oamenilor îşi închipuie despre mine că n-am nicio problemă. Şi n-am de gând să-i las să afle că mă tulbură ceva. Am muncit prea mult şi prea din greu ca să-mi construiesc faţada asta şi nu vreau să risc să pierd totul din

cauza unui membru al unei bande şi a iubitei lui, care mi-au pus gând rău.

— Nu-mi fac griji din pricina ei, îi spun lui Sierra.

Prietena mea cea mai bună clatină din cap.

— Te cunosc eu, Brit. Chestia asta te stresează, îmi şopteşte.

Ei bine, afirmaţia asta mă nelinişteşte mai mult decât ştirea că am intrat în colimatorul lui Carmen. Şi asta pentru că mă străduiesc din greu să ţin pe toată lumea la distanţă… ca să nu afle cine sunt cu adevărat sau cum e viaţa la noi în casă. Am lăsat-o însă pe Sierra să afle mai multe despre mine decât oricine altcineva. Mă întreb dacă n-ar fi cazul s-o las mai moale cu prietenia noastră şi să o ţin şi pe ea mai departe.

Logic vorbind, ştiu că mă port ca o paranoică. Sierra e o prietenă bună; a fost alături de mine şi anul trecut, când am plâns din cauza căderii nervoase a mamei, cu toate că nu i-am dat atunci explicaţii. M-a lăsat însă să plâng pe umărul ei chiar dacă am refuzat să îi ofer detaliile.

Nu vreau să ajung şi eu la fel ca mama. Asta mă sperie cel mai tare.

Domnişoara Small ne spune să intrăm în formaţie, apoi ne pune melodia compusă pentru echipa de majorete de către departamentul de muzică al şcolii, iar eu încep să număr. E un mixaj de hip-hop şi rap, special conceput pentru dansul nostru. Se cheamă *Big, Bad Bulldog*[30]*,* pentru că mascota echipei e un buldog. Corpul îmi trepidează în ritmul muzicii. Asta îmi place cel mai mult, motivul pentru care ador să fac parte din echipă. Muzica este cea care mă face să mă adun, muzica mă face să uit de problemele mele de acasă. Muzica este drogul meu, ea îmi amorţeşte durerea.

— Domnişoară Small, n-am putea să începem cu poziţia

[30] Buldogul cel mare şi rău.

în T spart în loc de T, ca până acum? spun. Apoi să trecem în combinaţii de V jos şi V înalt, cu Morgan, Isabel şi Caitlin în faţă. Cred că aşa ar arăta mai bine.

Domnişoara Small zâmbeşte, vizibil încântată de propunerea mea.

— Bună idee, Brittany. Hai să-ncercăm. Începem în poziţia T spart, cu coatele îndoite. În timpul tranziţiei, Morgan, Isabel şi Caitlin o să stea pe rândul din faţă. Nu uitaţi, ţineţi-vă umerii în poziţie joasă. Sierra, nu-ţi îndoi încheieturile mâinii, lasă-le să stea în prelungirea braţelor.

— Da, doamnă, zice Sierra din spatele meu.

Domnişoara Small pune din nou muzica. Ritmul, versurile, instrumentele... toate mi se strecoară în vene şi mă bine dispun, chiar dacă mă aflu într-o stare de spirit proastă. În timp ce dansez sincron cu celelalte fete, uit de Carmen şi Alex, uit de mama şi de orice altceva.

Melodia se termină prea curând. Vreau să mă mai mişc în ritmul şi pe versurile ei, însă domnişoara Small închide acum CD-playerul. A doua încercare e mai reuşită, dar echipa mai are mult de tras şi câteva dintre fetele noi au dificultăţi cu învăţarea paşilor.

— Brittany, învaţă-le pe fetele noi mişcările de bază, după care vom reveni în formaţie. Darlene, tu ocupă-te între timp de repetarea paşilor cu celelalte fete, zice domnişoara Small, închizându-mi CD-playerul.

Isabel e în grupa mea. Se aşază pe vine şi soarbe o înghiţitură din sticla ei de apă.

— Nu-ţi face griji din cauza lui Carmen, spune. E ca un câine care mai mult latră decât muşcă.

— Mersi, îi răspund.

Isabel arată ca o dură, cu bandana aia roşie Latino Blood pe cap, trei cercei în sprânceană şi braţele pe care şi le ţine mereu încrucişate atunci când nu dansează. Dar are ochi blânzi. Şi zâmbeşte des. Iar zâmbetul îi atenuează aspectul

dur, deşi dacă şi-ar pune în păr o fundă roz în locul bandanei ăleia Latino Blood, chiar că ar arăta feminină.

— Eşti colegă cu mine la chimie, nu-i aşa? o întreb, încuviinţează din cap.

— Îl cunoşti pe Alex Fuentes?

Dă din nou din cap.

— Sunt adevărate zvonurile alea despre el? întreb precaută, neştiind cum va reacţiona la tentativa mea de a-i smulge o informaţie.

Dacă nu mă port atent, lista persoanelor care vor să pună mâna pe mine se va lungi considerabil.

Părul lung şi castaniu al lui Isabel flutură în timp ce-mi răspunde.

Depinde la ce zvonuri te referi.

Mă pregătesc să înşir bârfele cu privire la consumul de droguri şi reţinerile de către poliţie, când Isabel se ridică în picioare.

— Ascultă, Brittany, zice. Tu şi cu mine nu vom fi prietene niciodată. Trebuie însă să-ţi spun că, oricât de urât s-a purtat Alex cu tine azi-dimineaţă, nu e un tip atât de rău pe cât se zvoneşte. Nu e nici măcar atât de rău pe cât i-ar plăcea *lui* să creadă.

N-apuc să-i pun o altă întrebare, că se întoarce în formaţie.

După o oră şi jumătate, când suntem toate epuizate şi irascibile din cauza oboselii şi până şi eu m-am săturat, antrenamentul se termină. Îmi fac însă un titlu de onoare din a mă duce la Isabel, care e transpirată rău, ca să o felicit pentru treaba bine făcută.

— Pe bune? mă întreabă ea surprinsă.

— Înveţi foarte repede, îi spun.

E adevărat. Pentru o fată care n-a încercat niciodată să intre în echipa de majorete în primii trei ani de liceu, a prins destul de iute mişcările.

— Tocmai de asta te-am pus în prima linie, adaug.

Isabel stă în continuare cu gura căscată de uimire şi eu mă întreb între timp dacă ea crede zvonurile pe care le-a auzit despre mine. Nu, n-o să fim niciodată prietene. Dar nici duşmance, îmi dau acum seama.

După antrenament, mă îndrept spre maşină împreună cu Darlene, care e ocupată să-i trimită un SMS iubitului ei, Doug.

De sub unul dintre ştergătoarele de parbriz se iţeşte o bucată de hârtie. O scot. E biletul albastru de detenţie al lui Alex. Îl mototolesc în mână şi-l arunc în poşetă.

— Ce e? mă întreabă Sierra.

— Nimic, răspund, sperând c-a priceput aluzia că n-am niciun chef să discut despre chestia asta.

— Fetelor, staţi puţin! strigă Darlene, fugind către noi. L-am văzut pe Colin pe terenul de fotbal. A zis să-l aşteptaţi şi pe el.

Mă uit la ceas. E aproape şase şi vreau s-ajung cât mai repede acasă ca s-o ajut pe Baghda să-i prepare cina surorii mele.

— Nu pot, îmi pare rău, răspund.

— Doug mi-a răspuns la mesaj, spune Sierra. Ne invită la el acasă, la o pizza.

— Mie-mi convine, zice Darlene. E mare plictiseală acum, că Tyler s-a întors la Purdue şi probabil că n-o să ne mai vedem câteva săptămâni de-aici încolo.

Sierra continuă să tasteze mesaje pe mobil.

— Credeam că te duci la el în vizită în weekendul ăsta.

Darlene îşi pune mâinile în şolduri.

— Da, aşa plănuisem, numai că m-a sunat ca să-mi spună că toţi candidaţii trebuie să doarmă în weekend în casa fraternităţii, pentru nu ştiu ce tâmpenie, o chestie cu iniţierea. Nu mă deranjează, atâta timp cât nimeni nu se atinge de penisul lui.

Cum o aud rostind cuvântul „penis”, încep să scotocesc prin geantă după cheile maşinii. Când Darlene se apucă să vorbească despre penisuri şi sex, nu mai ai scăpare, trăncăneşte la infinit. Şi cum eu nu sunt genul care să-şi împărtăşească experienţele sexuale (sau, mai bine zis, lipsa de experienţe), e vremea s-o şterg.

Zornăi cheile în mână, pregătită s-o iau din loc. Sierra îmi spune că Doug i-a scris că vine s-o ia el cu maşina, aşa că rămân singură. Îmi place să conduc singură. Nimeni faţă de care să mă prefac. Şi pot să dau muzica tare

N-apuc însă să mă bucur prea mult de muzică, pentru că simt vibraţiile telefonului. Îl scot din buzunar. Două mesaje vocale şi un SMS. Toate de la Colin.

Îl sun pe mobil.

— Brit, unde eşti? mă întreabă.

— În drum spre casă.

— Vino acasă la Doug.

— Sora mea are o nouă îngrijitoare, îi explic. Trebuie s-o ajut.

— Mai eşti supărată pe mine că ţi-am ameninţat partenerul de chimie, tipul din Latino Blood?

— Nu sunt supărată. Doar deranjată. Pentru că ţi-am spus că pot să mă descurc şi singură şi tu nici nu m-ai luat în seamă. Şi-ai făcut o întreagă scenă pe coridor. Ştii bine că nu eu am cerut să fiu partenera lui.

— Da, ştiu. Dar îl urăsc pe tipul ăla. Te rog, nu fi supărată pe mine.

— Nu sunt, repet. Dar nu-mi place să te văd cum te ataci fără niciun motiv.

— Iar mie nu mi-a plăcut să-l văd pe tip cum îţi şopteşte la ureche.

Simt cum mă cuprinde o durere de cap atroce. Nu vreau să-l văd pe Colin făcând o scenă ori de câte ori un tip mi se adresează. Până acum nu s-a mai întâmplat aşa ceva şi

asta mă pune pe gânduri şi mă face să-mi plec urechea la bârfe, ceea ce chiar nu mi-am dorit.

— Ştii ceva, hai să uităm totul, zic.

— De acord. Sună-mă mai târziu, mă roagă Colin. Şi dacă termini mai repede, vino la Doug, eu o să fiu acolo.

Ajung acasă şi o găsesc pe Baghda în camera lui Shelley, la etajul întâi. Încearcă să-i schimbe lenjeria de corp specială, impermeabilă, numai că nu a aşezat-o pe Shelley în poziţia care trebuie. Capul îi stă unde îi stau de obicei picioarele şi un picior îi atârnă afară din pat… E un adevărat dezastru, iar Baghda pufăie şi fornăie pe nas de parcă-n viaţa ei n-a făcut o treabă mai grea.

Oare mama i-o fi verificat recomandările?

— Mă ocup eu, zic, dând-o la o parte şi preluând controlul.

Schimb lenjeria de corp a surorii mele încă de când eram mici. Nu e nicio plăcere să faci asta cu o persoană care cântăreşte mai mult decât tine, dar dacă o faci aşa cum trebuie, nu ia prea mult timp şi nici nu se transformă în cine ştie ce corvoadă.

Shelley zâmbeşte la vederea mea.

— Bwiee!

Nu poate pronunţa cuvintele, dar le aproximează aşa cum poate. „Bwiee” înseamnă „Brittany”, iar eu îi întorc zâmbetul în timp ce o aşez mai bine pe pat.

— Bună, scumpo. Ţi-e foame? Hai, că trebuie să iei cina. Scot şerveţelele din cutie, încercând să nu mă gândesc la cea ce fac.

Îi trag pe ea chiloţi curaţi şi o pereche de pantaloni, iar Baghda mă urmăreşte stând deoparte. Încerc să-i explic ce trebuie să facă, dar o privire e de ajuns ca să-mi dau seama că nu m-ascultă.

— Mama ta mi-a zis că pot să plec când ajungi tu acasă, spune Baghda.

— E-n regulă, răspund în timp ce mă spăl pe mâini şi, cât ai zice peşte, Baghda se face nevăzută precum Houdini.

O împing pe Shelley în scaunul cu rotile până în bucătărie. Bucătăria noastră, de obicei imaculată, e un adevărat dezastru. Baghda nu a spălat vasele, care stau acum adunate morman în chiuvetă, şi nici nu s-a străduit prea tare să cureţe mizeria făcută de Shelley la masa de prânz.

Pregătesc cina lui Shelley şi curăţ mizeria.

Shelley scoate un sunet care vrea să însemne „şcoală”, deşi seamănă mai mult a „cool”[31]. Înţeleg însă ce vrea să spună.

— Îhî, a fost prima zi de şcoală, îi povestesc amestecându-i mâncarea şi aşezând-o pe masă. Îi vâr lingura cu supă în gură şi continui. Şi profa nouă de chimie, doamna Peterson, s-ar potrivi de minune ca instructor într-o tabără militară. M-am uitat pe orar. Tipa nu lasă să treacă nicio săptămână fără un test sau o lucrare de control. O să am de tras serios anul ăsta.

Sora mea mă priveşte intens, decodând în gând informaţiile. Expresia concentrată de pe chipul ei îmi spune că-mi oferă tot sprijinul şi înţelegerea de care e în stare, fără a trebui să se folosească de cuvinte. Pentru că fiecare vorbă care îi iese din gură reprezintă pentru ea o luptă. Uneori îmi vine să rostesc eu însămi cuvintele în locul ei, pentru că frustrarea ei e şi a mea.

— Nu prea o placi pe Baghda, nu-i aşa? o întreb încetişor.

Clatină din cap. Şi n-are chef să discute pe tema asta, observ din felul în care îşi strânge gura pungă.

— Ai răbdare cu ea, o sfătuiesc. Nu e uşor să te trezeşti într-o casă nouă şi să n-ai habar ce trebuie să faci.

Shelley termină de mâncat şi îi aduc reviste pe care să le

---

[31] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe pronunţia apropiată a termenilor school („şcoală”) şi cool.

frunzărească. Surorii mele îi plac revistele. Acum e ocupată cu întorsul paginilor, iar eu îmi pregătesc cina vârând o bucată de brânză între două felii de pâine şi aşezându-mă la masă, pentru a-mi face între timp lecţiile.

N-apuc decât să scot foile de caiet date de doamna Peterson pentru eseul despre „respect” când aud uşa de la garaj deschizându-se.

— Brit, unde eşti? strigă mama din hol.

— În bucătărie, răspund.

Mama îşi face apariţia purtând pe braţ o sacoşă Neiman Marcus[32].

— Uite ce ţi-am luat.

Deschid sacoşa şi scot o bluză bleu, marca Geren Ford.

— Mersi, zic, ferindu-mă să fac prea mare caz de cadou în faţa lui Shelley, care n-a căpătat nimic.

Nu că i-ar păsa foarte tare. E prea concentrată la pozele cu cel mai bine şi mai prost îmbrăcate celebrităţi şi la bijuteriile lor strălucitoare.

— Se potriveşte cu pantalonii ăia negri pe care ţi i-am cumpărat săptămâna trecută, zice mama, scoţând din congelator nişte fripturi şi băgându-le în cuptorul cu microunde ca să se dezgheţe. Şi… cum ai găsit-o pe Baghda când ai ajuns acasă?

— Nu se descurcă prea bine, spun. Ar trebui să-i arăţi ce are de făcut.

Mama nu-mi răspunde, lucru care nu mă miră deloc.

Un minut mai târziu, tata intră pe uşă, mormăind ceva în legătură cu serviciul. Tata e proprietarul unei fabrici de cipuri de computer şi ne-a prevenit că anul ăsta va fi unul prost, fapt care n-a împiedicat-o pe mama să arunce în continuare cu banii în dreapta şi-n stânga şi nici pe tata să-mi ofere un BMW de ziua mea.

— Ce-avem la masă? întreabă el, slăbind nodul cravatei.

---

[32] Lanţ de magazine de lux (n. red.).

Arată obosit şi măcinat de griji, ca de obicei.

Mama aruncă o privire spre cuptorul cu microunde.

— Friptură.

— N-am chef de mâncare grea, zice tata. Vreau ceva mai uşor.

Mama închide cuptorul, pufnind ţâfnoasă.

— Ouă? Spaghete? întreabă, enumerând propunerile, deşi el nu o ascultă.

Tata iese din bucătărie. Chiar şi atunci când e fizic prezent, mintea îi stă tot la muncă.

— Orice. Numai să fie ceva uşor, strigă în urmă.

În momente ca astea îmi pare rău de mama. N-are parte de prea multă atenţie din partea tatii. El e mereu ocupat cu serviciul, e plecat în călătorii de afaceri sau pur şi simplu n-are chef să stea cu noi.

— O să fac o salată, spun scoţând lăptuca din frigider.

Judecând după micul zâmbet ivit în colţul buzelor, mama pare recunoscătoare pentru ajutorul meu. Muncim cot la cot. Eu aşez masa, iar ea aduce salata, ouăle jumări şi pâinea prăjită. Şi mormăie că nu e apreciată, deşi bănuiesc că nu vrea răspunsuri de la mine, doar s-o ascult. Shelley se uită în continuare pe pozele din reviste, fără să bage în seamă încordarea dintre părinţii noştri.

— Vineri plec în China pentru două săptămâni, anunţă tata, intrând în bucătărie îmbrăcat în pantaloni de trening şi tricou.

Se trânteşte pe locul lui obişnuit din capul mesei, ia lingura şi îşi pune ouă în farfurie.

— Furnizorul nostru chinez ne livrează materiale cu defecte şi trebuie să mă duc acolo ca să văd care e situaţia.

— Cum rămâne cu nunta fiului lui DeMaio? E în weekendul ăsta şi le-am răspuns că o să mergem.

Tata lasă furculiţa să-i cadă în farfurie şi se uită la mama.

— Mda, sunt sigur că nunta lui DeMaio e mai importantă

decât supravieţuirea afacerii mele.

Bill, dar n-am insinuat nicio clipă că afacerea ta e mai puţin importantă, zice mama, lăsând şi ea furculiţa din mână. Mare mirare că vesela noastră nu-i plină de zgârieturi.

— E prea târziu, n-avem cum să anulăm în ultima clipă.

— N-ai decât să te duci singură.

— Şi să apară pe urmă tot felul de zvonuri cum că m-am dus neînsoţită? Nu, mersi frumos.

O conversaţie tipică în casa Ellis. Tata plângându-se cât de prost merg afacerile, mama încercând să păstreze faţada de familie unită şi fericită şi Shelley stând deoparte, tăcută.

— Cum a fost la şcoală? mă întreabă mama într-un târziu.

— OK, răspund, omiţând să o anunţ că partenerul meu de laborator e Alex. Anul ăsta avem o profă de chimie foarte severă.

— Poate c-ar fi fost mai bine să alegi să nu ai ore de chimie, se bagă tata în discuţie. Dacă nu iei zece la chimie, o să-ţi scadă media. E greu să intri la Northwestern şi n-o să-ţi facă nicio favoare doar pentru că eu am studiat acolo.

— Da, tată, am înţeles, spun, acum complet deprimată. Dacă Alex n-are de gând să ia în serios proiectul de la chimie, cum o să iau nota zece pe el?

— Azi a venit noua îngrijitoare a lui Shelley, îl informează mama. Mai ţii minte?

Tata ridică din umeri. Când ne-a părăsit ultima îngrijitoare, el a insistat s-o internăm undeva pe Shelley, în loc s-o ţinem acasă. Nu cred că am ţipat în viaţa mea aşa de tare, pentru că n-am de gând să-i las niciodată să o trimită pe sora mea într-un loc în care să fie neglijată şi neînţeleasă de nimeni. Trebuie să stau cu ochii pe ea. De asta e aşa de important pentru mine să merg la Northwestern. Dacă mă duc la o facultate din apropiere, pot

să locuiesc în continuare acasă şi să mă asigur că părinţii mei nu se descotorosesc de Shelley.

La ora nouă, Megan mă sună ca să se plângă de Darlene. E de părere că Darlene s-a schimbat peste vară şi că a devenit încrezută pentru că are un iubit student. La nouă şi jumătate mă sună Darlene, ca să-mi spună că o bănuieşte pe Megan că e geloasă pe ea pentru că are un iubit student. La nouă cincizeci şi cinci mă sună Sierra, ca să m-anunţe că a discutat atât cu Megan, cât şi cu Darlene, şi că nu vrea să fie prinsă la mijloc. Îi dau dreptate, deşi am impresia că suntem deja prinse la mijloc.

E zece şi patruzeci şi cinci când termin, în fine, eseul despre respect pentru doamna Peterson, după care o ajut pe mama s-o culce pe Shelley. Sunt aşa de obosită, că simt că mi se-nchid ochii.

Îmi pun pijamaua şi mă bag în pat, apoi formez numărul lui Colin.

— Bună, iubito, zice el. Ce faci?

— Nimic important. Sunt în pat. Te-ai distrat bine la Doug?

— M-aş fi distrat mai bine dac-ai fi fost şi tu acolo.

— Când te-ai întors?

— Cam acum o oră. Îmi pare *atât* de bine că m-ai sunat.

Îmi trag cuvertura mare şi roz până sub bărbie şi îmi afund capul în perna pufoasă.

— Chiar aşa? întreb, cerşind un compliment pe tonul pe care-l folosesc când flirtez. Şi de ce, mă rog?

Nu mi-a mai spus de mult că mă iubeşte. Ştiu că nu e o persoană prea afectuoasă din fire. La fel ca tata. Dar trebuie să aud vorbele astea rostite de Colin. Vreau să-l aud spunându-mi că mă iubeşte. Vreau să-l aud spunând că îi e dor de mine. Vreau să-l aud spunând că eu sunt fata visurilor lui.

Colin îşi drege glasul.

— Noi doi n-am făcut niciodată sex la telefon.

Bun, trebuie să recunosc că nu m-am aşteptat la asta. Deşi n-ar trebui să mă simt dezamăgită sau surprinsă. La urma urmei, nu-i decât un adolescent şi ştiu că la vârsta asta băieţii nu se gândesc decât la sex şi la alte prostii. După-amiază, când am citit ce îmi scrisese Alex despre sexul fierbinte, am împins gândul ăsta undeva în străfundul minţii. Pentru că Alex n-are habar că sunt virgină.

Colin şi cu mine n-am făcut niciodată sex. Punct. Nici la telefon, nici altfel. Am fost cât pe ce în aprilie anul trecut, pe plaja din spatele casei Sierrei, dar pe urmă eu m-am speriat. Nu eram pregătită să fac pasul ăsta.

— Sex la telefon?

— Îhî. Mângâie-te, Brit. Şi povesteşte-mi ce faci. Asta o să mă excite la culme.

— Şi tu ce-o să faci în timp ce eu mă mângâi? îl întreb.

— O să mă masturbez. Da ce credeai, c-o să-mi fac temele?

Izbucnesc în râs. E mai degrabă un râs nervos, pentru că nu ne-am văzut două luni şi nici nu prea am vorbit între timp, iar acum el vrea să treacă, într-o singură zi, de la „hei, mă bucur că te văd după ce-am stat despărţiţi o vară” la „mângâie-te în timp ce eu mă masturbez”. Parcă aş fi un personaj dintr-un cântec de Pat McCurdy[33].

— Hai, Brit, te rog, zice Colin. Consider-o un fel de exerciţiu pentru când o s-o facem cu adevărat. Scoate-ţi bluza şi atinge-te.

— Colin… spun eu.

— Da?

— Îmi pare rău, dar n-am chef, nu acum.

---

[33] Cantautor american foarte popular în rândul tinerilor, ale cărui melodii pline de umor abordează tematici dintre cele mai diverse, de la politică, sex şi viaţa de familie la stiluri de coafură, bucătăria asiatică, pasiunea pentru bere sau rutina zilnică.

— Eşti sigură?

— Mda. Te-ai supărat pe mine?

— Nu, zice el. Doar că mă gândeam c-ar fi distractiv dacă ne-am mai condimenta niţel relaţia.

— Nu ştiam că e atât de plictisitoare.

— Şcoală… antrenamente de fotbal… pierdut vremea. După o vară întreagă, m-am plictisit să tot fac aceleaşi lucruri. Toată vara n-am făcut decât schi pe apă, wakeboarding[34] şi mers cu maşina de teren. Lucruri de-astea, ştii, care-ţi pun sângele în mişcare şi îţi fac inima să bată tare. Infuzie de adrenalină.

— Grozav!

— Aşa a şi fost. Brit…

— Da?

— Sunt gata de infuzia aia de adrenalină… cu tine.

ALEX

Îl lipesc pe tip de maşina lui Camaro, neagră, strălucitoare şi superbă, care costă probabil mai mult decât câştigă mama într-un an.

— Uite care-i treaba, Blake, zic. Fie plăteşti acu, pe loc, fie-ţi rup oasele. N-o să-ţi distrug maşina aia nenorocită, nici mobila din casă… o să-ţi sfărâm ceva de care eşti ataşat permanent. M-ai înţeles?

Blake, slab ca un ţâr şi palid ca o nălucă, se uită la mine de parcă tocmai i-aş fi pronunţat condamnarea la moarte. Ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte de a da lovitura la pariuri şi a o lua pe urmă din loc fără să ne plătească partea.

Ca şi cum Hector ar fi dispus să-l lase în pace.

Ca şi cum eu aş fi dispus să-l las în pace.

---

[34] Sport de apă in care sportivul este tractat de către o barcă şi foloseşte o placă asemănătoare cu cea de snowboard (n. red.).

Când Hector mă trimite la recuperare, o fac. Chiar dacă nu-mi place, tot o fac. Hector ştie că nu mă bag în afaceri cu droguri şi că nu intru la furat în casele sau magazinele oamenilor. Dar mă pricep să recuperez... datorii. Uneori mă ocup şi de oameni, deşi astea-s de multe ori chestii nasoale, mai ales că ştiu ce-o să li se întâmple dacă îi duc la depozit să dea nas în nas cu Chuy. Nimănui nu-i place să dea nas în nas cu Chuy. E cu mult mai nasol decât să aibă de-a face cu mine. Blake e norocos că am fost repartizat să mă ocup de el.

Sigur că nu duc o viaţă curată ca lacrima. Dar nu-mi place să mă gândesc prea mult la asta, la treaba murdară pe care o fac pentru bandă. În plus, sunt bun la ceea ce fac. Sarcina mea e să-i sperii pe oameni ca să ne înapoieze ceea ce ni se cuvine. Tehnic vorbind, am mâinile curate, nu mă ating de droguri. Bun, banii de droguri îmi trec deseori prin mână, da nu fac altceva decât să i-i pasez lui Hector. Nu-i folosesc, doar îi colectez.

Asta mă face să fiu un pion, sunt conştient de asta. Da' nu-mi pasă, atâta timp cât familia mea e-n siguranţă. În afară de asta, sunt un bun bătăuş. Nici nu vă imaginaţi câţi oameni cedează când sunt ameninţaţi cu ruperea oaselor. Blake nu e cu nimic diferit de ceilalţi tipi pe care i-am ameninţat la viaţa mea. Îmi dau seama de asta din felul în care încearcă să pară detaşat, în timp ce mâinile fusiforme îi tremură incontrolabil.

S-ar zice că şi lui Peterson ar trebui să-i fie teamă de mine, dar profei ăleia nu i-ar fi probabil frică nici dacă i-aş îndesa o grenadă în mâini.

— N-am banii, mormăie Blake.

— Asta n-o să-ţi rezolve problema, tipule, se bagă în vorbă Paco, care a stat până acum deoparte.

Lui Paco îi place să vină cu mine. Pentru el, e un fel de joacă de-a poliţistul bun şi poliţistul rău. Numai că, de fapt,

ne jucăm de-a membrul rău şi membrul şi mai rău al bandei.

— Care mădular vrei să ţi-l rup primul? întreb. Uite, vezi ce drăguţ sunt cu tine, te las să alegi.

— Tăbăceşte-i fundul, Alex, şi hai să terminăm odată cu povestea asta, zice Paco pe un ton leneş.

— Nu! ţipă Blake. O să fac rost de bani, promit. Îi aduc mâine.

Îl împing, proptindu-l de maşină şi apăsându-i gâtlejul cu antebraţul cât să-l sperii.

— Doar n-o să te cred pe cuvânt. Ce-ţi închipui, că-s tâmpit? Am nevoie de garanţii.

Blake nu răspunde.

Mă uit spre maşină.

— Nu, nu maşina, Alex. *Te rog.*

Îmi scot pistolul. N-am de gând să-l împuşc. Indiferent cine sunt şi ce am devenit, n-o să omor pe nimeni în viaţa mea. Şi nici n-o să trag în nimeni. Deşi Blake n-are de ce să afle treaba asta.

Imediat ce-mi vede Glock-ul în mână, Blake îmi întinde cheile maşinii.

— Doamne, te rog, nu.

Îi smulg cheile din mână.

— Rămâne pe mâine, Blake. La şapte, lângă calea ferată veche, între străzile Fourth şi Vine. Acu, şterge-o de-aici, zic, fluturând pistolul în aer şi îndemnându-l să o ia din loc.

— Dintotdeauna mi-am dorit un Camaro, spune Paco după ce Blake se face nevăzut.

I-arunc cheile.

— E al tău – până mâine.

— Chiar crezi c-o să facă rost de patru bătrâne într-o zi?

— Îhî, răspund pe deplin încrezător. Fiindcă maşina asta face cu mult mai mult decât atât.

Ne întoarcem la depozit şi-i dăm raportul lui Hector. Nu e

prea încântat că n-am recuperat banii, dar ştie c-o s-o rezolvam până la urmă. Întotdeauna îmi rezolv treburile.

Noaptea, stau întins în pat fără să pot să adorm, pentru că fratele meu mai mic, Luis, sforăie. Doarme aşa de adânc, de parcă n-ar avea nicio grijă pe lumea asta. Nu mă deranjează să-i ameninţ pe traficanţii de droguri neisprăviţi, aşa ca Blake, dar tot mi-ar plăcea să mă lupt pentru lucruri care să merite cu adevărat.

O săptămână mai târziu, stau pe iarbă, în curtea şcolii, şi-mi iau prânzul la umbra unui pom. Majoritatea elevilor de la Fairfield preferă să mănânce afară până spre sfârşitul lui octombrie, când iarna din Illinois ne obligă să ne refugiem în cantina şcolii. Dar cât e încă vremea frumoasă, ne bucurăm de soare şi de aerul curat.

Prietenul meu Lucky, îmbrăcat în cămaşa lui roşie lălâie şi cu blugii negri, mă bate pe spate, trântindu-se lângă mine cu tava cu mâncare ţinută în echilibru într-o mână.

— Eşti gata pentru ora următoare, Alex? Omule, îţi jur, Brittany Ellis te urăşte de moarte. S-o vezi la chimie, cum îşi mută scaunul cât mai departe de tine, mori de râs, nu alta.

— Lucky, îi răspund. O fi ea o *mamacita,* da' nu-l are cu nimic la mână pe *hombre* aici de faţă.

— Asta să i-o zici lu' maică-ta, râde Lucky. Sau lu' Colin Adams.

Mă sprijin de copac şi-mi încrucişez braţele la piept.

— Anul trecut am fost în clasă cu Adams la ora de sport. Crede-mă, tipul n-are *nada*[35] cu ce să se laude.

— Încă te mai oftici pe el că ţi-a spart dulapul şi ţi-a rupt toate cărţile, în primul an de liceu, după ce tu te-ai pişat pe el în faţa întregii şcoli.

Ei bine, da, încă sunt ofticat. Incidentul ăla m-a costat o tonă de bani, a trebuit să-mi cumpăr manuale noi.

— Nu-i o noutate, îi zic lui Lucky, păstrându-mi aerul

[35] Nimic (lb. spaniolă).

detaşat, aşa cum o fac de obicei.

— Uite-o pe noutatea asta veche acolo, cu iubita lui cea frumoasă.

Arunc o privire spre Micuţa Domnişoară *Perfecta* şi intru în defensivă. Tipa mă crede consumator de droguri. Nu trece o zi fără să-mi fac griji cum să mă port cu ea la ora de chimie.

— Puicuţa aia n-are nimic în cap, omule, zic.

— Am auzit că proasta asta de *ho*[36] te vorbeşte de rău cu amicele ei, spune un tip pe nume Pedro, după care alţi tipi ni se alătură, cărându-şi fie tăvile de mâncare, fie pachetele aduse de acasă.

Clatin din cap, întrebându-mă ce a zis Brittany despre mine şi la ce să mă aştept de acum din partea ei.

— Poate că mă doreşte şi nu ştie cum altfel să-mi atragă atenţia.

Lucky hohoteşte atât de tare, că toată lumea din jur întoarce capul.

— Nici vorbă ca Brittany Ellis să se apropie de bunăvoie la mai puţin de doi metri de tine, darămite să iasă cu tine-n *guey*[37]*,* zice el. Tipa-i aşa de bogată, că eşarfa pe care o purta săptămâna trecută face probabil mai mulţi bani decât tot ce ai în *tu casa.*

Da, eşarfa aia. De parcă blugii şi topul de firmă nu erau şi aşa ultimul răcnet al modei, Brittany adăugase şi eşarfa, ca să facă paradă şi mai tare de bogăţia ei şi să ne-arate că e de neatins. Cunoscând-o, bănuiesc că a vopsit-o la un atelier specializat, ca să se potrivească exact cu nuanţa de safir a ochilor.

— Pun pariu pe Mazda mea RX-7 că n-o să reuşeşti să-i intri în chiloţi până la vacanţa de Ziua Recunoştinţei, mă provoacă Lucky, făcându-mă să-mi adun gândurile, care o

---

[36] Târfa (argou africano-american).

[37] Tip/tipă (argou mexican).

luaseră razna.

— Cine ar vrea să intre în chiloţii ăia? întreb. Probabil că sunt făcuţi la comandă şi brodaţi cu iniţialele ei pe partea din faţă.

— Cum cine? Toţi tipii din şcoală.

Chiar trebuie să zic ceea ce e deja evident?

— E o albă fiţoasă.

Nu mă dau în vânt după puicuţele albe sau cele răsfăţate, care cred că a munci din greu înseamnă să-ţi vopseşti zilnic unghiile în altă culoare, în ton cu ţoalele de firmă.

Scot o ţigară din buzunar şi o aprind, ignorând politica antifumat a şcolii. Fumez cam mult în ultima vreme. Şi Paco mi-a atras atenţia aseară, când pierdeam vremea împreună prin oraş.

— Şi ce dacă-i albă? Ce Dumnezeu, Alex? Nu fi idiot, uită-te şi tu la ea.

Îi arunc o privire. Trebuie să recunosc, are tot ce-i trebuie. Păr lung şi lucios, nas aristocratic, braţe uşor bronzate şi cu bicepşii uşor conturaţi – cât să te întrebi dacă face sport – şi buze pline, care, atunci când zâmbesc, te fac să crezi că pacea mondială ar fi posibilă dacă toată lumea ar zâmbi ca ea.

Îmi alung toate gândurile astea din minte. Ce dacă-i atrăgătoare? Tot o căţea de primă clasă rămâne.

— E prea slăbănoagă, mârâi.

— O doreşti, zice Lucky lungindu-se pe iarbă. Doar că ştii şi tu, la fel ca şi noi, ceilalţi mexicani din sudul oraşului, că n-o să pui laba pe ea niciodată.

Ceva se declanşează în mine. Ziceţi-i mecanismul meu de apărare. Sau poate aroganţă. Şi mă trezesc vorbind:

— În două luni, o să-i dau jos chiloţii. Asta dacă mai vrei să pariezi pe RX-7.

— Aiurea, mergi la cacealma, omule.

Nu răspund. Lucky se-ncruntă.

— Vorbeşti serios, Alex?

O să dea înapoi, ţine la maşina aia mai mult decât la maică-sa.

— Sigur că vorbesc serios.

— Bun, dacă pierzi, atunci mi-l dai pe Julio, zice Lucky, şi încruntarea i se transformă într-un rânjet.

Julio e tot ce am eu mai de preţ, o motocicletă Honda Nigthawk 750. Am recuperat-o dintr-o groapă de gunoi şi am făcut-o să arate de milioane. Am muncit o veşnicie la ea. E singurul lucru din viaţa mea pe care l-am îmbunătăţit în loc să-l distrug.

Deci Lucky nu dă înapoi. E momentul să mă retrag sau să merg mai departe. Problema e că eu nu dau înapoi… n-am dat în viaţa mea.

Cea mai populară puicuţă albă din şcoală ar avea fără-ndoială ce învăţa de la unul ca mine. Micuţa Domnişoară *Perfecta* a declarat sus şi tare că n-ar umbla niciodată cu un membru al unei bande, dar sunt convins că niciunui tip din Latino Blood nu i-a trecut prin cap să-ncerce să intre în chiloţeii ei de firmă.

E uşor, la fel de uşor ca o încăierare dintre bandele Folks şi People într-o seară de sâmbătă.

Pun pariu că tot ce trebuie pentru asta e să flirtez niţel. Ştiţi ce vreau să zic, schimbul ăla de vorbe, jocurile alea care te fac mai conştient de prezenţa sexului opus. Şi pot să-mpuşc doi iepuri dintr-un foc: să mă răzbun şi pe Faţă de Măgar, şi pe Brittany Ellis, pentru că m-a pârât la director şi mă vorbeşte de rău cu prietenele ei.

S-ar putea să fie chiar distractiv. Îmi imaginez toată şcoala urmărind-o pe imaculata puicuţă albă salivând după *mexicano* pe care a jurat că-l urăşte. Mă-ntreb cât de tare o să cadă-n fundul ăla ferm şi alb al ei când o să isprăvesc cu ea.

Întind mâna.

— S-a făcut.

— Da’ trebuie s-aduci dovada.

Trag un fum din ţigară.

— Lucky, ce naiba vrei să fac ca să-ţi dovedesc? Să-i smulg un fir de păr pubian?

— Şi cum am şti că-i al ei? răspunde Lucky. Poate că nu e blondă naturală. În plus, probabil că-şi face epilare dintr-aia, braziliană, ştii tu, d-aia, de tot…

— Fă-i o poză, propune Pedro. Sau mai bine filmeaz-o. Pun pariu c-am vinde *muchos billetes*[38]*. I*-am putea pune titlul *Brittany trece graniţa de sud.*

Uite, discuţiile astea prosteşti ne fac s-avem o reputaţie proastă. Nu că puştii bogaţi n-ar trăncăni şi ei prostii, sunt sigur de asta. Dar când amicii mei se-apucă să spună tâmpenii, nici că se mai opresc. Sincer să fiu, mă distrează să-i văd cum se iau de alţii. Deşi când se iau de mine nu mi se mai pare nici pe jumătate la fel de amuzant.

— Despre ce vorbiţi aicea? întreabă Paco, apropiindu-se de noi cu o tavă cu mâncare de la cantină.

— Am pariat cu Alex pe maşina mea contra motocicletei lui că n-o să-i dea chiloţii jos lui Brittany Ellis până de Ziua Recunoştinţei.

— Alex, eşti *loco*[39]? zice Paco. Un asemenea pariu e sinucidere curată.

— Vezi-ţi de treaba ta, Paco, îl previn. Nu-i deloc sinucidere. Poate o prostie. Dar nu sinucidere. Dacă am fost eu în stare să-i fac faţă focoasei de Carmen Sanchez, pot să fac faţă şi unui fursec cu vanilie, cum e Brittany Ellis.

— Brittany Ellis nu-i de nasul tău, *amigo.* Oi fi tu băiat drăguţ, nu zic nu, da eşti sută la sută *mexicano* şi ea e albă ca franzela.

---

[38] Multe bilete (1b. spaniolă).

[39] Nebun (lb. spaniolă).

O fată din clasa a unsprezecea, Leticia Gonzales, trece pe lângă noi.

— Bună, Alex, zice, aruncându-mi un zâmbet strălucitor, după care se duce şi se aşază lângă prietenele ei.

Ceilalţi băieţi se iau după ea şi încep să discute cu fetele, iar eu rămân singur cu Paco, la umbra copacului.

— Uite, fata asta e cu adevărat o *bonita mexicana*[40]*. Ea* e de nasul tău, mă ia Paco la rost.

Eu nu stau însă cu ochii pe Leticia, ci pe Brittany. Acum, că am făcut pariul, mă concentrez pe premiul pus în joc. E momentul să încep să flirtez, deşi nu cred că pot să mă dau la ea cu dulcegării dintr-alea răsuflate. Bănuiesc că e deja obişnuită cu ele, de la iubitul ei şi de la alţi cretini care au încercat să i se bage în chiloţi.

Mă decid aşadar să abordez o tactică nouă, una la care să nu se aştepte. Am de gând s-o iau în răspăr până ce n-o să se mai gândească decât la mine. Şi o să-ncep chiar din pauza următoare, când va fi obligată să se aşeze lângă mine. Nimic nu face scânteia să se aprindă mai bine decât un mic preludiu în laboratorul de chimie.

— Carajo*!*[41] spune Paco, înfulecându-şi mâncarea. Tipii ăştia de la cantină îşi închipuie că pot să cumpere o coajă de pâine, s-o umple şi să-i zică *taco,* numai că habar n-au să facă diferenţa dintre carnea de *taco* şi un rahat. Exact gustul ăsta îl are, Alex.

— Ce naiba, omule, îmi faci greaţă, îi zic.

Mă uit fără niciun chef la pachetul cu mâncare adus de acasă. Mulţumită lui Paco, acum totul mi se pare că pute a *mierda.* Dezgustat, îndes ce-a mai rămas în punga din hârtie maro.

— Nu vrei o bucăţică? rânjeşte Paco spre mine, îmbiindu-mă cu *taco*-ul ăla scârbos.

---

[40] O mexicancă frumoasă (lb. spaniolă).

[41] La dracu’! (lb. spaniolă).

— Să nu te prind că te apropii de mine cu porcăria aia, că o să-ţi pară rău, îl ameninţ.

— Ce să zic, fac pe mine de frică.

Paco flutură *taco*-ul puturos spre mine, aţâţându-mă. Pe bune, ar trebui să aibă mai multă minte de-atât.

— Dacă picură ceva pe mine…

— Ei, ia zi, ce-o să-mi faci, o să mă baţi? mă ia el peste picior, gesticulând în continuare cu *taco*-ul.

Poate c-ar fi mai bine să-l pocnesc în faţă şi să-l las lat, ca să scap odată de el.

În clipa când gândul ăsta îmi trece pe mine, simt cum ceva îmi cade pe pantalon. Mă uit în jos, deşi ştiu dinainte ce-o să văd. Da, o picătură mare, umed-vâscoasă, din aşa-zisa carne de *taco* tocmai ce-a aterizat direct pe şliţul blugilor mei decoloraţi.

— La dracu’, zice Paco, schimbându-şi rapid expresia feţei de la amuzament la şoc. Vrei să te ajut să te ştergi?

— Dacă-ţi apropii mâna de scula mea, o să te-mpuşc drept în *huevos,* mârâi printre dinţi.

Îndepărtez carnea misterioasă de pe pantaloni. În locul ei se întinde acum o pată mare, unsuroasă. Mă întorc cu faţa spre Paco. Ai zece minute ca să-mi faci rost de o pereche nouă de pantaloni.

— Cum naiba să fac asta?

— Nu ştiu, foloseşte-ţi imaginaţia.

— Ia-i pe ai mei.

Paco se ridică în picioare, îşi duce degetele la betelia pantalonilor şi se apucă să-i descheie drept în mijlocul curţii.

— Poate că nu m-am făcut bine înţeles, îi spun, întrebându-mă mă cum am să mă port detaşat la ora de chimie când par că am făcut pipi pe mine. Ţi-am zis să-mi faci rost de o pereche de pantaloni pe măsura mea,

pendejo[42]*.* Eşti aşa de scund, că ai putea să joci rolul unui spiriduş al lui Moş Crăciun.

— Îţi suport insultele doar pentru că suntem ca fraţii.

— Nouă minute şi treizeci de secunde.

Atâta îi trebuie lui Paco; o ia la goană spre parcare.

Nu-mi pasă cum va face rost de pantaloni, tot ce vreau e să-i capăt înainte de începerea orei. Un şliţ ud nu e modalitatea cea mai bună de-a face pe armăsarul în faţa lui Brittany Ellis.

Aştept lângă copac, în timp ce ceilalţi copii îşi aruncă resturile prânzului şi intră în şcoală. Cât ai clipi din ochi, muzica începe să răsune din difuzoare şi Paco nu se zăreşte nicăieri.

Grozav. Mai am cinci minute ca s-ajung la laboratorul de chimie al doamnei Peterson. Scrâşnesc din dinţi şi o pornesc spre clasă, ţinându-mi cărţile strategic în faţa şliţului. Mai am două minute. Mă aşez iute pe scaun şi mă trag cât mai aproape de masa de laborator, ca să ascund pata.

Brittany intră în clasă, cu părul blond ca soarele căzându-i pe piept în bucle mici, perfecte, care îi saltă în mers. Perfecţiunea asta a ei, în loc să mă excite, mă face să vreau să stric totul.

Se uită spre mine, iar eu îi fac cu ochiul. Pufneşte şi îşi trage scaunul cât mai departe de mine.

Îmi amintesc de regulile impuse de doamna Peterson, îmi scot bandana de pe cap şi mi-o aşez în poală, peste pată. Pe urmă mă întorc spre puicuţa cu pompoane de lângă mine.

— La un moment dat, tot va trebui să vorbeşti cu mine.

— Ca să îi dau iubitei tale motive să mă bată? Nu, mersi, Alex. Prefer să-mi păstrez faţa aşa cum e.

— N-am nicio iubită. Vrei să dai un interviu pentru

[42] Tâmpitule (argou mexican).

ocuparea postului?

O măsor din cap până-n picioare, zăbovind cu privirea asupra părţilor din corp pe care pune cel mai mare preţ.

Îşi încreţeşte buza de sus, dată cu ruj roz, şi strâmbă din nas spre mine.

— Nici prin cap nu-mi trece.

— *Mujer,* n-ai avea habar ce să faci cu tot testosteronul ăsta al meu nici dacă ai pune mâna pe el.

Aşa, Alex. Tachineaz-o, fă-o să te dorească. O să muşte momeala.

Se întoarce cu spatele la mine.

— Eşti dezgustător.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că am forma un cuplu de milioane?

— Aş zice că eşti un idiot.

Brittany

Imediat după ce-i azvârl lui Alex în faţă că e un idiot, doamna Peterson ne face atenţi.

— Fiecare dintre voi vă extrage un proiect din pălăria aceasta, ne anunţă. Toate proiectele sunt la fel de interesante şi presupun munca în echipă cu partenerul şi în afara orelor de curs.

— Atunci cum rămâne cu fotbalul? întreabă Colin. Nu pot să lipsesc de la antrenamente.

— Sau cu noi, majoretele? intervine Darlene înainte să apuc să pun şi eu aceeaşi întrebare.

— Orele de curs au prioritate. Împreună cu partenerul, trebuie să vă organizaţi în aşa fel timpul încât să vă convină amândurora, zice doamna Peterson stând în faţa mesei noastre şi întinzând pălăria.

— Auziţi, doamnă P., n-aveţi cumva vreun proiect pe tema vindecării sclerozei multiple? întreabă Alex cu

atitudinea aia obraznică a lui care mă scoate din sărite. Pentru că dacă e pe-aşa, nu cred că ne ajunge tot anul şcolar pentru a termina proiectul.

Văd deja şasele în carnetul meu de note. Consilierului care se ocupă de admiterea la Northwestern n-o să-i pese că partenerul meu la laboratorul de chimie e cel care m-a făcut s-o dau în bară. Pe Alex nu-l interesează ce va face mai departe în viaţă, aşa că de ce ar da doi bani pe ora de chimie? Gândul că el îmi controlează nota mă copleşeşte. Pentru părinţii mei, notele reflectă valoarea. Drept pentru care un şapte sau un şase înseamnă că nu eşti bun de nimic.

Întind mâna spre pălărie şi scot dinăuntru o bucăţică de hârtie. O deschid încet, muşcându-mi buza de jos de nerăbdare. Cu litere îngroşate stă scris ÎNCĂLZITOARE DE MÂINI.

— Încălzitoare de mâini? întreb.

Alex se apleacă şi citeşte şi el textul, cu un aer derutat.

— Ce mama dracului înseamnă încălzitoare de mâini?

Doamna Peterson îi aruncă o privire de avertizare.

— Dacă vrei să rămâi după ore, am un alt bilet albastru de detenţie pe catedră, cu numele tău deja înscris pe el. Ori pui întrebarea din nou, în mod cuviincios, ori rămâi după ore.

— Mi-ar face mare plăcere să stăm la o şuetă, doamnă P., dar prefer să-mi petrec timpul învăţând împreună cu partenera mea de chimie, răspunde Alex, după care are tupeul să-i facă lui Colin cu ochiul. Prin urmare, reformulez: Ce anume înseamnă încălzitoare de mâini?

— Termochimie, domnule Fuentes. Asta folosim pentru a ne încălzi mâinile.

Alex se întoarce spre mine cu rânjetul ăla arogant al lui întipărit pe faţă.

— Sunt sigur că găsim noi alte chestii mai demne de

încălzit.

— Te urăsc, spun suficient de tare pentru a fi auzită de Colin şi de restul clasei.

Dacă îl las să-şi bată joc de mine, o să mă trezesc probabil cu mama bătându-mă la cap cum că reputaţia înseamnă totul în viaţă.

Sunt conştientă că toată clasa ne urmăreşte confruntarea, până şi Isabel, care nu-l consideră pe Alex la fel de rău cum îl crede toată lumea. De ce nu poate să-l vadă aşa cum este şi să nu se lase prostită de faţa lui drăguţă şi de popularitatea de care se bucură printre ai lui?

Alex îmi şopteşte:

— Între dragoste şi ură e o linie de demarcaţie subţire. Poate că nu pricepi prea bine ce simţi.

Întorc capul.

— N-aş fi aşa de sigură de asta.

— Ba eu aş fi.

Privirea lui Alex se îndreaptă acum spre uşa clasei. Îl văd pe amicul lui prin geam, făcându-i semn cu mâna. Au probabil de gând s-o şteargă de la oră.

Alex îşi ia cărţile şi se ridică în picioare.

Doamna Peterson se răsuceşte spre el.

— Alex, stai jos.

— Trebuie să fac pipi.

Profa se încruntă şi îşi duce mâna la şold.

— Ai grijă cum vorbeşti. Şi, din câte ştiu eu, n-ai nevoie de cărţi când te duci la toaletă. Pune-le înapoi pe masă.

Alex strânge din buze, dar face precum i s-a zis.

— Ţi-am spus că nu accept în ora mea accesorii ale bandelor de cartier, zice doamna Peterson, uitându-se la bandana pe care el o ţine în faţa pantalonilor.

Întinde mâna.

— Dă-mi-o.

Alex aruncă o privire spre uşă, apoi se întoarce spre

doamna Peterson.

— Şi dacă refuz?

— Alex, nu-mi pune răbdarea la încercare. Repet: toleranţă zero. Vrei să fii suspendat? îşi flutură mâna spre el, cerându-i imperios să-i dea bandana. Alex se uită fioros la ea, apoi îi aşază încet bandana în palmă.

Doamna Peterson icneşte de uimire când i-o smulge dintre degete.

Iar eu ţip „Dumnezeule!” la vederea petei mari de pe şliţul lui.

Unul câte unul, elevii izbucnesc în râs.

Colin se hlizeşte cel mai tare.

— Nu-ţi face griji, Fuentes. Străbunica mea are aceeaşi problemă. Scutecele rezolvă totul.

Aluzia la scutecele pentru adulţi mă loveşte din plin. Nu mă amuză deloc glumele despre adulţii care nu-şi pot controla funcţiile biologice, pentru că Shelley este unul dintre ei.

Alex afişează acum un rânjet larg, îngâmfat. Îi zice lui Colin:

— Iubita ta nu şi-a putut ţine mâinile departe de nădragii mei. Mi-a demonstrat o nouă definiţie a încălzitoarelor de mâini, *compa*[43].

De data asta, a mers prea departe. Mă ridic în picioare şi scaunul hârşâie pe podea.

— Ai vrea tu, zic.

Alex dă să-mi răspundă, dar doamna Peterson ţipă:

— Alex! apoi îşi drege glasul. Alex, du-te la infirmerie şi… aranjează-te. Ia-ţi cărţile cu tine, pentru că după aceea o să te prezinţi la dr. Aguirre. Ne întâlnim în biroul lui, împreună cu prietenii tăi, Colin şi Brittany.

Alex înşfacă iute cărţile de pe masă şi iese din clasă, iar eu mă prăbuşesc înapoi pe scaun. Doamna Peterson

[43] Amic, tovarăş (lb. spaniolă).

încearcă să restabilească liniştea, în timp ce eu mă gândesc la succesul meu efemer de a o evita pe Carmen Sanchez.

Dacă ea mă consideră o ameninţare la adresa relaţiei pe care o are cu Alex, atunci zvonurile care sigur se vor răspândi imediat s-ar putea dovedi de-a dreptul mortale.

Alex

O, absolut minunat. Peterson şi Aguirre stând de aceeaşi parte a biroului lui Aguirre. Micuţa Domnişoară *Perfecta* cu zevzecul ăla de iubit al ei stând vizavi... şi eu de unul singur. Nimeni nu e de partea mea, asta-i cert.

Aguirre îşi drege glasul.

— Alex, e pentru a doua oară în două săptămâni când te afli în biroul meu.

Mda, pe scurt, cam asta-i situaţia. Ce să zic, tipu-i un adevărat geniu.

— Domnule, spun intrând în joc, sătul să-i văd pe Micuţa Domnişoară *Perfecta* şi iubitul ei controlând tot ce se petrece în şcoală oală. Azi, în pauza de prânz, am avut o mică problemă cu o pată de grăsime pe pantaloni. N-am vrut să lipsesc de la oră şi am rugat un prieten să-mi aducă haine de schimb. Gesticulez spre blugii pe care-i port acum, aduşi de Paco de la mine de acasă. Domnişoară Peterson, zic, întorcându-mă spre profa de chimie, pentru nimic în lume n-aş lăsa o pată să mă împiedice să asist la lecţia dumneavoastră atât de *strălucită.*

Nu încerca să te dai bine pe lângă mine, Alex, zice Peterson pufnind pe nas. M-am săturat pân-aici de glumele tale, spune fluturându-şi mâna pe deasupra capului. Se uită apoi spre Brittany şi Colin. Îmi închipui că o să-i lase să-şi verse tot oful şi să se plângă de mine, dar o aud zicând: Şi voi doi să nu credeţi că sunteţi mai breji.

Brittany pare uluită de critică. O, dar n-a avut nimic de

zis când doamna P. Mă luase pe mine la refec.

— Nu pot să fiu partenera lui, izbucneşte Micuţa Domnişoară *Perfecta.*

Colin face un pas în faţă.

— Poate să fie parteneră cu mine şi cu Darlene.

Îmi vine să zâmbesc când sprâncenele doamnei P. Se înalţă atât de tare, că ameninţă să-i urce pe frunte şi să nu se mai oprească niciodată.

— Şi, mă rog, ce vă face să vă credeţi atât de speciali încât să-mi schimbaţi mie regulile din clasă?

Bravo, Peterson!

— Nadine, lasă-mă pe mine, îi cere Aguirre doamnei P., apoi arată spre o fotografie înrămată a liceului, agăţată pe perete.

Cei doi nordici n-apucă să răspundă întrebării doamnei P.

— Mottoul nostru, aici la Liceul Fairfield, este „Diversitatea naşte cunoaştere”, spune directorul. Dacă aţi uitat cumva, e gravat pe uşa de la intrare, aşa că data viitoare când treceţi pe acolo, aţi face bine să zăboviţi niţel şi să meditaţi asupra semnificaţiei lui. Vă asigur că în calitatea mea de director, sarcina principală pe care mi-o asum este aceea de a arunca o punte peste orice prăpastie dintre culturi de natură să contrazică acest motto.

OK, de acord, diversitatea naşte cunoaştere. Dar am văzut-o născând şi ură, şi ignoranţă. N-am totuşi de gând să stric această imagine idilică, pentru că îmi dau seama că directorul nostru chiar crede tâmpeniile care îi ies pe gură.

— Sunt întru totul de acord cu dr. Aguirre. Şi în lumina celor zise – Peterson îmi aruncă o privire fioroasă, atât de convingătoare că presupun c-o exersează în faţa oglinzii –, Alex, să nu te mai prind c-o întărâţi pe Brittany. Le adresă apoi aceeaşi uitătură celor doi, din celălalt capăt al încăperii. Brittany, de la tine vreau să nu te mai porţi ca o divă. Iar tu, Colin… Nici măcar nu ştiu ce rol ai în toată

povestea asta.

— Sunt prietenul lui Brittany.

— Aş aprecia dacă v-aţi ţine relaţia departe de orele de clasă.

— Bine, dar… dă să spună Colin.

Peterson îl întrerupe cu o fluturare a mâinii.

— Ajunge. Am terminat cu voi.

Colin o ia pe divă de mână şi ies amândoi din cameră.

Ies şi eu din biroul lui Aguirre, iar Peterson mă prinde de cot.

— Alex.

Mă opresc şi mă uit la ea. În ochii ei, plini de simpatie. Privirea doamnei P. Nu-mi cade deloc bine la stomac.

— Da?

— Te citesc ca pe o carte, să ştii.

Vreau să-i şterg expresia aia de pe faţă. Ultima dată când un profesor s-a uitat aşa la mine a fost în clasa întâi, imediat după ce tata a fost împuşcat.

— Nu e decât a doua săptămână de şcoală, *Nadine.* Poate c-ar trebui să mai aştepţi înainte de-a face o asemenea afirmaţie.

Doamna Peterson chicoteşte.

— Nu predau de prea multă vreme, dar am văzut mai mulţi Alex Fuentes decât văd majoritatea profesorilor într-o viaţă.

— Şi eu, care credeam că-s unic, spun ducându-mi mâinile la inimă. Vorbele tale m-au rănit, Nadine.

— Vrei să fii unic, Alex? Atunci nu renunţa la şcoală, rămâi până la absolvire.

— Asta şi intenţionez, spun, şi e pentru prima oară când o recunosc în faţa cuiva.

Ştiu că mama asta îşi doreşte, deşi n-am discutat chestiunea niciodată. Sincer să fiu, nici măcar nu sunt sigur că se aşteaptă să reuşesc.

— Toată lumea zice aşa. Doamna P. Îşi deschide geanta şi scoate dinăuntru bandana. Nu lăsa viaţa din afara şcolii să-ţi dicteze viitorul, mă sfătuieşte, revenind la tonul serios.

Îndes bandana în buzunarul de la spate. Tipa n-are nici cea mai vagă idee în ce măsură viaţa din afara şcolii o influenţează pe cea din şcoală. Nicio clădire din cărămidă roşie nu mă poate apăra de lumea exterioară. La naiba, n-aş putea să mă ascund aici nici dacă mi-aş dori-o.

— Ştiu ce ai de gând să spui acum... Alex, dac-o să ai vreodată nevoie de-un prieten, ştii unde să mă găseşti.

— Greşit. Nu sunt prietena ta. Dacă aş fi, tu n-ai fi băgat într-o bandă de cartier. Ţi-am văzut însă rezultatele de la teste. Eşti un copil isteţ şi ai putea reuşi, dacă ai lua şcoala în serios.

Reuşita. Succesul. Totul e atât de relativ pe lumea asta, nu-i aşa?

— Pot să mă întorc la ore? întreb, rămas fără replică.

Sunt gata să accept că profa de chimie şi noul director nu sunt tocmai de partea mea... dar nici nu sunt sigur că-mi sunt împotrivă. Şi chestia asta îmi cam răstoarnă toate teoriile.

— Da, sigur, du-te la ore, Alex.

Cu gândul în continuare la cele spuse de Peterson, o aud strigându-mi din urmă:

— Şi dacă îmi mai zici vreodată Nadine, vei avea plăcerea de a primi încă un bilet de detenţie, plus sarcina de a scrie un eseu despre respect. Ţine minte, nu-s prietena ta.

Zâmbesc în sinea mea, mergând pe coridor. Femeia asta ştie să mânuiască biletele de detenţie şi ameninţările cu eseul ca pe nişte arme.

Brittany

Din lecţia de educaţie fizică n-a mai rămas decât o

jumătate de oră. Mă schimb în echipamentul de gimnastică, gândindu-mă între timp la cele întâmplate în biroul directorului Aguirre. Doamna Peterson m-a învinovăţit pe mine în aceeaşi măsură ca pe Alex.

Alex Fuentes îmi strică deja ultimul an de liceu, care abia a început.

Îmi trag pe mine şortul şi sunetul hârşâit al unor paşi mă avertizează că nu sunt singură în vestiar. Îmi strâng tricoul la piept şi în clipa următoare Carmen Sanchez îşi face apariţia.

O, nu!

— Cred că-i ziua mea norocoasă, zice, măsurându-mă din cap până-n picioare, ca o puma gata de atac.

Deşi pumele n-au păr castaniu, lung şi drept… dar au în schimb gheare. Şi ale lui Carmen sunt vopsite în roşu aprins.

Face un pas în faţă.

Mie îmi vine să fac un pas înapoi. De fapt, s-o iau la fugă. Dar n-o fac, în principal pentru că sunt aproape convinsă că s-ar lua după mine.

— Ştii, zice strâmbându-şi gura într-un rânjet urât, întotdeauna m-am întrebat ce culoare de sutien poartă Brittany Ellis. Roz. Foarte potrivit. Pun pariu că sutienul e scump şi te-a costat cât vopsitul părului.

— N-ai venit aici ca să vorbeşti despre sutiene şi păr vopsit, Carmen, îi spun trăgându-mi tricoul peste cap. Înghit cu noduri şi adaug: Ai venit ca să mă baţi.

— Când o *ho* se dă la iubitul meu, trebuie să-mi apăr teritoriul.

— Nu mă dau la iubitul tău, Carmen. Îl am pe al meu.

— Ia scuteşte-mă. Fetele ca tine vor ca toţi băieţii să le placă, pentru a pune laba pe ei atunci când au chef.

Se aprinde tot mai tare pe măsură ce vorbeşte. Am dat de belea.

— Am auzit că mă vorbeşti de rău, continuă Carmen. Te crezi mare şi tare, nu-i aşa? Să te vedem cum o s-arăţi cu buza spartă şi ochiul învineţit. O să vii la şcoală cu capul băgat într-un sac de gunoi? Sau o să stai ascunsă o veşnicie în casa aia mare a ta?

Mă uit la Carmen cum înaintează spre mine. Mă uit intens în ochii ei. Ştie din instinct ce preţ pun eu pe imaginea pe care mi-am creat-o, în timp ce ei nu-i pasă dacă e suspendată… sau exmatriculată.

— Răspunde-mi! urlă, apoi mă împinge.

Mă lovesc cu umărul de dulapul din spatele meu.

Bănuiesc că n-am ascultat ce m-a întrebat, pentru că n-am idee ce-ar trebui să-i răspund. Consecinţele venirii mele acasă bătută şi învineţită ar fi de nedemontat. Mama ar da toată vina pe mine pentru că nu m-am ferit de bătaie. Pentru Dumnezeu, sper ca asta să n-o facă să aducă iar în discuţie internarea lui Shelley într-un azil. Ori de câte ori se întâmplă chestii stresante, părinţii mei vorbesc despre internarea surorii mele. Ca şi cum toate problemele din familia Ellis ar dispărea ca prin minune odată cu plecarea ei.

— Nu crezi că antrenorul Bautista o să vină aici să mă caute? Vrei să fii suspendată?

Ştiu, întrebările mele sunt de-a dreptul jalnice. Dar încerc să câştig timp.

Carmen se hlizeşte la mine.

— Doar nu-ţi închipui că-mi pasă dacă sunt suspendată?

Nu, nu cred, dar merita să încerc.

În loc să mă fac mică, rezemându-mă de dulap, mă pregătesc de luptă. Carmen încearcă din nou să mă împingă, dar de data asta reuşesc să-i dau braţul la o parte.

Sunt pe cale să mă încaier pentru prima oară în viaţă. Să mă bag într-o luptă pe care o voi pierde cu siguranţă. Inima stă să-mi sară din piept. Toată viaţa am evitat astfel de

situaţii, însă acum nu am de ales. Mă gândesc să trag alarma de incendiu ca să scap, aşa cum am văzut în filme. Dar, evident, nu văd nicio cutie dintr-aia mică şi roşie în apropiere…

— Las-o în pace, Carmen.

Întoarcem amândouă capul la auzul unei voci feminine. E Isabel. O neprietenă. O neprietenă care ar putea să mă salveze, s-o împiedice pe Carmen să îmi zdrobească faţa.

Isabel vine spre noi. Părul castaniu-închis îi e strâns sus, într-o coadă de cal care îi saltă în mers.

— N-o chingues con el la[44], Carmen.

— Por qué no?[45] zice Carmen. Pentru că-ţi închipui că tu şi blondina sunteţi de-acum prietene bune doar pentru că vânturaţi împreună pompoanele alea stupide?

— Isa îşi pune mâinile în şolduri.

— Eşti supărată pe Alex, Carmen. De-aia te porţi ca o perra[46].

Carmen încremeneşte la auzul numelui lui Alex.

— Tacă-ţi gura, Isa. Habar n-ai ce spui.

Carmen îşi abate acum furia asupra lui Isabel. Urlă la ea în spaniolă. Isabel nu dă înapoi, îi face faţă şi scuipă şi ea vorbe în spaniolă. Isabel e scundă şi cântăreşte probabil mai puţin ca mine, aşa că sunt şocată să văd cum o înfruntă pe Carmen. Şi cu succes. Îmi dau seama din felul în care Carmen bate în retragere.

Antrenorul Bautista apare brusc în spatele lui Carmen.

— Ce faceţi aici, vă distraţi şi nu ne-aţi invitat şi pe noi?

— Stăteam şi noi de vorbă, spune Carmen fără să se tulbure, ca şi cum am fi prietene la cataramă şi am sta toate trei la taclale.

— N-aveţi decât să trăncăniţi mai încolo, nu în timpul orei

---

[44] Nu te mai lega de ea (lb. spaniolă).

[45] De ce nu? (lb. spaniolă).

[46] Căţea (argou spaniol).

mele. Domnişoară Ellis şi domnişoară Avila, mergeţi la sala de sport. Domnişoară Sanchez, du-te la tine în clasă.

Carmen îşi îndreaptă un deget cu unghia vopsită în roşu spre mine.

— Ne vedem mai târziu, zice şi iese din vestiar, nu înainte de a o face pe Isabel să se dea din drum.

— Mersi, îi murmur lui Isabel.

Îmi răspunde dând din cap.

Alex

— Ai terminat cu Honda aia? Trebuie să închid, zice vărul meu Enrique.

Lucrez în atelierul lui auto în fiecare zi, după şcoală… că-mi ajut familia să pună pâine pe masă, să scap pentru câteva ore de cei din Latino Blood şi pentru că mă pricep al naibii de bine la maşini.

Plin de unsori şi uleiuri de la munca la Honda Civic, mă rostogolesc afară de sub maşină.

— Termin într-o clipă.

— Bun. Tipul mă tot bate la cap de trei zile încoace să-i aranjez maşina.

Strâng ultimul şurub şi mă duc spre Enrique, care îşi şterge mâinile murdare pe salopetă.

— Pot să te rog ceva?

— Zi.

— Săptămâna viitoare pot să-mi iau o zi liberă? Am un proiect la chimie, îi explic, gândindu-mă la tema primită astăzi, şi trebuie să mă întâlnesc cu…

— Ora de chimie a lui Peterson. Da, îmi amintesc de ea. E o tipă a naibii de dură.

Vărul meu se cutremură.

— Ai avut-o şi tu la chimie? întreb amuzat.

Mă întreb dacă părinţii ei or fi poliţişti supraveghetori ai

condamnaţilor eliberaţi condiţionat. Tipei îi place foarte tare disciplina.

— Cum aş putea s-o uit? *Până ce veţi descoperi remediile unor boli care fac ravagii sau veţi face din planeta noastră un loc mai sigur, n-aveţi de ce să vă consideraţi oameni de succes,* zice Enrique, imitând-o destul de bine pe doamna P. N-ai cum să uiţi un asemenea coşmar. Deşi sunt sigur că, având-o pe Brittany Ellis ca parteneră…

— De unde ştii?

— Marcus a trecut pe aici şi mi-a povestit, zice că e în clasă cu voi. E gelos pe tine pentru că ai o parteneră care arată aşa de bine, cu picioare lungi şi… uite-aşa de mari. Enrique îşi mişcă mâinile, prefăcându-se că pipăie o pereche de sâni. Ştii tu ce vreau să spun.

Mda, ştiu.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul.

— Ce-ai zice să-mi iau liber joi?

— N-o hay problema.[47] Enrique îşi drege glasul. Ştii, Alex, Hector te-a căutat ieri.

Hector. Hector Martinez, omul care conduce din culise banda Latino Blood.

— Câteodată, urăsc… ştii tu.

N-ai ce face, nu poţi să scapi de cei din Blood, spune Enrique. Nici tu, nici noi, ceilalţi. Nu cumva să afle Hector că pui la îndoială devotamentul faţă de bandă. Dacă te bănuieşte de lipsă de loialitate, o să devii duşman atât de iute, de n-o să ştii pe ce lume eşti. Alex, tu eşti băiat isteţ. Ai grijă ce faci.

Enrique e GA – Gangster Autentic – pentru că şi-a dovedit devotamentul faţă de Latino Blood cu mult timp în urmă. Şi-a făcut datoria, aşa că acum poate sta retras, lăsându-i pe membrii mai tineri din LB să se bată în primele rânduri. Dacă e să mă iau după el, abia dac-am intrat în horă şi mai

[47] Nicio problemă (lb. spaniolă).

e mult până ce eu şi amicii mei vom obţine statutul de GA.

— Isteţ? Tocmai ce am pariat, pe motocicleta mea, că o s-o conving pe Brittany Ellis să se culce cu mine, îi dezvălui.

— Bagă la cap ce-ţi spun, rosteşte şi mă arată cu degetul, cu un zâmbet superior pe faţă. Eşti un tâmpit sadea, Alex. Şi în curând vei fi un tâmpit fără motocicletă. Fetele ca ea nu se uită la tipi ca noi.

Încep să cred că are dreptate. Cum naiba m-am gândit că aş putea s-o ademenesc vreodată pe prea-frumoasa, prea-bogata şi prea-alba Brittany Ellis în viaţa mea atât de sărmană, atât de mexicană şi atât de întunecată?

Diego Vasquez, un băiat de la noi din şcoală, s-a născut în partea de nord a Fairfieldului. Motiv pentru care, desigur, prietenii mei îl consideră alb, deşi are pielea mai închisă la culoare decât mine. Şi tot ei cred că Mike Bums, un tip alb care locuieşte în partea de sud a oraşului, e mexican, cu toate că n-are pic de sânge mexican în vene. Sau de Latino Blood. Şi totuşi, pentru ei, el e unul de-ai noştri. În Fairfield, locul unde te naşti te defineşte.

Un claxon se aude sunând tare în faţa atelierului.

Enrique apasă pe buton pentru a ridica uşa grea.

Maşina lui Javier Moreno intră înăuntru cu un scârţâit.

— Închide uşa, Enrique, ordonă Javier cu răsuflarea tăiată. *La policia* e pe urmele noastre.

— Vărul meu apasă din nou cu pumnul pe buton, apoi stinge luminile din garaj.

Ce naiba aţi făcut?

Carmen stă pe bancheta din spate, cu ochii injectaţi, fie din cauza drogurilor, fie a alcoolului, nu-mi dau seama. Şi şi-a făcut de cap cu cel care stă lângă ea; ştiu prea bine cum arată după ce-şi face de cap cu cineva.

— Răul a încercat să tragă cu pistolul într-un tip din banda Satin Hood, bolboroseşte Carmen, scoţându-şi capul pe geam. Da’ e un trăgător al naibii de prost.

Răul se răsuceşte pe scaunul din faţă al pasagerului şi urlă la ea:

— *Puta*[48]*,* ia să te văd pe tine cum tragi într-o ţintă în mişcare când maşina e condusă de Javier.

Îl văd pe Javier cum coboară din maşină şi-mi dau ochii peste cap.

— Te legi de stilul meu de condus, Răul? zice el. Pentru că dacă e aşa, pumnul meu abia aşteaptă să-ţi stâlcească faţa.

Răul iese şi el din maşină.

— Vrei să te baţi cu mine, *culero*[49]?

Păşesc în faţa lui Răul şi-l împing la o parte.

— Ce dracu', măi băieţi. *La policia* e chiar afară.

Sunt primele vorbe rostite de Sam, tipul cu care presupun c-a fost Carmen.

Ne tupilăm cu toţii când poliţiştii aprind lanternele şi se uită pe ferestre înăuntru. Eu mă ghemuiesc în spatele unui dulap mare pentru scule, ţinându-mi răsuflarea. Ultimul lucru de care am nevoie e să fiu acuzat de tentativă de omor. Până acum am scăpat ca prin minune de arestare, dar într-o bună zi norocul mă va părăsi.

Un membru al unei bande nu se poate feri la nesfârşit de poliţie. Sau de puşcărie.

Pe faţa lui Enrique se vede cât se poate de clar ce gândeşte. A reuşit, într-un sfârşit, să pună deoparte suficienţi bani pentru a-şi deschide un atelier, şi acum patru puşti de liceu i-ar putea spulbera visul, dacă vreunul din ei ar scoate un sunet. Poliţiştii l-ar sălta pe vărul meu, cu tot cu vechiul său tatuaj LB de pe ceafa, împreună cu noi ceilalţi.

Şi în mai puţin de o săptămână Enrique şi-ar pierde afacerea.

---

[48] Târfa (argou spaniol).

[49] Laş, nenorocit (argou spaniol).

Cineva de afară scutură uşa atelierului. Mă înfior şi mă rog: *„Dă, Doamne, să fie încuiată*”.

Poliţiştii renunţă să mai tragă de uşă, apoi măturăă din nou interiorul cu lanternele. Mă întreb cine le-a vândut pontul – pentru că nimeni din cartier n-ar ciripi. Codul secret al tăcerii şi loialităţii ne ţine familiile în siguranţă.

Mi se pare că trece o veşnicie până ce îi văd plecaţi.

— Rahat, a fost cât p-aci, zice Javier.

— Da, era să ne ia dracu’, îl aprobă Enrique. Aşteptaţi zece minute şi pe urmă căraţi-vă de-aici.

Carmen iese – împleticindu-se – din maşină.

— Bună, Alex. Mi-a fost dor de tine în seara asta.

Îmi fixez privirea asupra lui Sam.

— Mda, văd cât de dor ţi-a fost.

— Cine, Sam? Nici nu prea îmi place, gângureşte ea, apropiindu-se atât de tare de mine, că simt mirosul de *mota*[50]*. Eu* pe tine te aştept, să te întorci la mine.

— Aşteaptă tu mult şi bine.

Din cauza tâmpitei ăleia de parteneră a ta de chimie?

Mă prinde de bărbie, încercând să mă forţeze să mă uit la ea şi înfigându-şi unghiile lungi în pielea mea.

O prind de încheietura mâinii şi îi dau braţul deoparte, întrebându-mă cum de fosta mea iubită cea tare ca piatra s-a transformat într-o nemernică dură.

— Brittany n-are nimic de-a face cu ce-a fost între noi. Am auzit că te-ai luat de ea.

— Isa ţi-a spus? mă întreabă mijindu-şi ochii.

— Vezi-ţi de treburile tale, spun, ignorând întrebarea, sau o să dai de necazuri mai mari decât din partea unui fost iubit supărat.

— Chiar eşti supărat, Alex? Nu s-ar zice, după cum te porţi. Mie mi se pare că nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie.

---

[50] Marijuana (argou mexican).

Are dreptate. După ce am surprins-o făcându-şi de cap cu alţii, mi-a luat ceva timp să-mi revin, să o uit. Şi m-am întrebat mereu câţi alţi tipi îi ofereau ceea ce eu nu puteam să-i ofer.

— Pe vremuri, îmi păsa, îi răspund. Acum, nu mai ştiu.

Carmen mă plesneşte.

— Să te ia dracu'!

— Ceartă între îndrăgostiţi? întreabă Javier tărăgănat de pe capota maşinii.

— *Cállate*[51]*,* zicem eu cu Carmen într-un glas.

Carmen se răsuceşte pe călcâie, păşeşte furioasă spre maşină şi se strecoară pe bancheta din spate. O urmăresc cum îi trage capul lui Sam spre ea. Sunetele săruturilor lor pasionale şi ale gâfâielilor umplu atelierul.

Javier strigă:

— Enrique, deschide uşa. Hai s-o ştergem de-aici.

— Răul, care se dusese la baie să se uşureze, mă întreabă:

Alex, nu vii cu noi? Omule, avem nevoie de tine. Paco şi cu tipul ăla din Satin Hood o să se bată astă seară în Gilson Park. Şi ştii că membrii Satin Hood nu luptă niciodată cinstit.

Paco nu mi-a povestit despre bătaie, probabil pentru că s-a gândit că o să-ncerc să îl conving să renunţe. Uneori, prietenul meu cel mai bun se bagă în încurcături fără ieşire.

Şi alteori mă bagă pe mine în încurcături pe care n-am cum să le evit.

— Da, vin, zic, după care sar pe scaunul din faţă, din dreapta şoferului, aşa că Răul n-are încotro, se aşază în spate, lângă cei doi porumbei.

Trecem încet pe lângă un bloc, până ce ajungem la parc. Simt tensiunea cum pluteşte în aer. O simt până în măduva oaselor. Unde-i Paco? Face pe el de frică şi s-a ascuns în

[51] Taci (lb. spaniolă).

fundul unei alei?

E întuneric beznă. Vad umbre care se mişcă şi pielea mi se face de găină. Totul pare ameninţător, până şi pomii care se leagănă-n vânt. În timpul zilei, Gilson Park arată ca orice parc din suburbii... cu excepţia graffitiurilor cu LB de pe clădirile care îl înconjoară. E fieful nostru. Şi l-am marcat.

Ne aflăm în suburbiile oraşului Chicago şi banda noastră stăpâneşte străzile din zonă. E un război de stradă între bandele rivale, pentru acapararea teritoriului. La trei cvartale distanţă se înşiră vilele şi casele de milioane de dolari. Aici însă, în lumea reală, războiul continuă cu furie. Oamenii din casele de milioane de dolari nu au habar că o luptă e pe cale să înceapă la mai puţin de un kilometru de curţile lor.

— Uite-l, zic, arătând spre două siluete stând în picioare la câţiva metri de leagăne.

Felinarele care luminează parcul sunt stinse, dar îmi dau seama imediat care e Paco, după statura lui îndesată şi după poziţia caracteristică pe care a adoptat-o, cea a unui luptător gata să înceapă meciul.

Văd cum cele două siluete se îmbrâncesc una pe cealaltă şi sar din maşina aflată încă în mers. Pentru că alţi cinci Hood se îndreaptă spre cei doi bătăuşi. Sunt pregătit să lupt alături de prietenul meu cel mai bun şi îmi alung din minte gândul că înfruntarea s-ar putea termina cu noi toţi la morgă. Dacă mă bag într-o bătaie cu încredere şi pasiune, fără să mă gândesc la consecinţe, o să câştig. Dacă o să stau să mă gândesc prea mult, sunt ca şi mort.

Mă grăbesc spre Paco şi ajung la el înaintea celor de la Satin Hood. Paco se luptă bine, dar tipul celălalt se zvârcoleşte ca un vierme, scăpând din strânsoare. Îl prind zdravăn pe individ de cămaşă şi îl trag spre mine, apoi îmi las pumnii să facă restul.

Înainte să apuce să se ridice şi să mă înfrunte, mă uit la Paco.

— Pot să-l dobor şi singur, Alex, zice el, ştergându-şi sângele care-i curge din buză.

— Mda, da ce te faci cu ceilalţi? zic, uitându-mă la cei cinci Hood din spatele lui.

Acum, că s-au apropiat mai mult, îmi dau seama că sunt cu toţii boboci. Membri noi, plini de zvâc şi cam atât. Pot să mă descurc cu bobocii. Dar bobocii înarmaţi pot fi periculoşi.

Javier, Carmen, Sam şi Răul s-au adunat şi ei lângă noi. Trebuie să recunosc, suntem o gaşcă intimidantă, chiar şi Carmen. Fătuca asta e în stare să se bată de una singură şi unghiile ei sunt nişte arme mortale.

Tipul pe care l-am tăbăcit se ridică şi arată spre mine.

— Eşti un om mort.

Ia ascultă, *enano*[52]*,* zic. Tipii scunzi urăsc să faci aluzie la înălţimea lor, iar eu nu pot să rezist tentaţiei. Cară-te de aici şi lasă fundătura asta cui îi aparţine.

Enano arată acum spre Paco.

— Omule, tipu' mi-a furat volanu'.

Mă uit la Paco, ştiind prea bine că e stilul lui să-şi bată joc de un Satin Hood furând o chestie aşa de stupidă. Îmi întorc privirea spre *enano* şi-l văd mânuind un briceag. Pe care-l ţine îndreptat spre mine.

Frate. După ce termin cu tipii ăştia din Hood, o să-l omor pe prietenul meu cel mai bun.

Brittany

Partenerul meu de la ora de chimie n-a mai dat pe la şcoală de când am primit tema proiectului. O săptămână mai târziu, îşi face, în fine, apariţia cu un mers ţanţoş.

[52] Pitic (lb. spaniolă).

Chestie care mă scoate din sărite, pentru că, indiferent ce probleme am eu acasă, tot mă prezint în fiecare zi la ore.

— Drăguţ din partea ta că ai venit, comentez.

— Drăguţ din partea ta c-ai remarcat, îmi răspunde, scoţându-şi bandana de pe cap.

Doamna Peterson intră în clasă. Dă cu ochii de Alex şi am impresia că răsuflă uşurată. Îşi îndreaptă umerii şi spune:

— Astăzi aveam de gând să vă dau un test-fulger. Dar m-am răzgândit. O să vă las să lucraţi în bibliotecă, împreună cu partenerii. Schiţele proiectelor trebuie predate în două săptămâni.

Merg spre bibliotecă, mână în mână cu Colin. Alex e undeva în spate, vorbeşte în spaniolă cu amicii lui.

Colin mă strânge de mână.

— Vrei să ne întâlnim după antrenamente?

— Nu pot. Trebuie s-ajung acasă cât mai repede. Baghda ne-a părăsit sâmbătă şi mama a intrat în panică. Trebuie s-o ajut mai mult, până reuşeşte să angajeze pe altcineva.

Colin se opreşte din mers şi îşi retrage mâna dintr-a mea.

— Ce naiba, Brit. Ai de gând să-ţi faci timp şi pentru mine sau nu?

— Poţi să vii la mine acasă, dacă vrei, mă ofer.

— Şi ce să fac? Să mă uit la tine cum îţi îngrijeşti sora? Nu, mersi. Nu vreau să mă port ca un ticălos, dar ideea e că vreau să fim împreună… doar tu şi cu mine.

— Ştiu. Şi eu vreau.

— Ce zici de vineri seara?

Ar trebui să stau cu Shelley, însă relaţia mea cu Colin se clatină şi nu-mi permit să-l las să creadă că nu vreau să ies cu el.

— Vineri e OK, zic.

Nu apucăm să pecetluim înţelegerea cu un sărut, pentru că Alex apare-n faţa noastră, dregându-şi glasul.

— Fără manifestări de afecţiune în public. Politica şcolii.

În plus, ea e partenera mea, cretinule, nu a ta.

— Ia mai taci din gură, Fuentes, mârâie Colin, apoi se duce spre Darlene.

Îmi pun mâinile în şolduri şi mă holbez la Alex.

— De când te preocupă pe tine aşa de tare politica şcolii?

— De când ai devenit partenera mea la chimie. În afara orelor de chimie eşti a lui, la chimie eşti a mea.

— Ce vrei să faci? Să-ţi iei ciomagul şi să mă tragi de păr până în sala de lectură?

— Nu sunt troglodit. Iubitul tău e o maimuţă, nu eu.

— Atunci nu te mai comporta ca şi cum ai fi.

Toate mesele din sala de lectură sunt ocupate, aşa încât suntem forţaţi să căutăm un colţ, undeva mai în spate, în secţiunea mai retrasă, cu cărţi de non-ficţiune, şi să ne aşezăm pe covor. Îmi pun cărţile pe jos şi abia atunci îmi dau seama că Alex se holbează la mine, de parcă ar crede că dacă s-ar uita suficient de mult timp la mine, şi-ar da seama cine sunt cu adevărat. Nicio şansă, ştiu să mă ascund bine, nimeni nu mă cunoaşte cu adevărat.

Mă holbez şi eu la el, pentru că jocul ăsta se joacă în doi. La suprafaţă, Alex pare impenetrabil, numai că are o cicatrice deasupra sprâncenei stângi care spune totul… la urma urmei, e şi el om. Pe sub cămaşă i se profilează muşchi pe care n-ai cum să-i capeţi decât făcând muncă fizică sau trăgând de fiare.

Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui şi timpul se opreşte în loc. Ochii lui mă sfredelesc şi în clipa aceea pot să jur că o vede în mine pe cea care sunt cu adevărat. Fără bravadă, fără faţadă. Brittany, pur şi simplu.

— Ce trebuie să fac ca să ieşi cu mine? mă întreabă.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Ţi se pare că glumesc?

Doamna Peterson trece pe lângă noi, scutindu-mă de răspuns.

— Alex, să ştii că stau cu ochii pe tine. Ţi-am simţit lipsa săptămâna trecută. Ce s-a întâmplat?

— Am căzut într-un cuţit şi m-am tăiat.

Doamna Peterson clatină neîncrezătoare din cap şi merge mai departe, ca să hărţuiască alţi elevi.

Mă uit la Alex cu ochii mari.

— Un cuţit? Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu. Tăiam o roşie şi – ce să vezi? – mă pomenesc că îmi alunecă din mână cuţitul, sare şi mă taie la umăr. M-a cusut doctorul. Vrei să-ţi arăt? mă întreabă, începând să-şi ridice mâneca.

Îmi acopăr ochii cu palmele.

— Alex, nu încerca să mă prosteşti. Nu cred pentru nimic în lume că ţi-a scăpat cuţitul din mână şi te-ai tăiat. Te-ai bătut cu careva.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă el, fără să zică nici da, nici nu cu privire la teoria mea privind rana pe care a căpătat-o. Ce trebuie să fac ca să ieşi cu mine?

— Nimic. Pur şi simplu n-aş ieşi cu tine.

— Pariez că ţi-ai schimba părerea dacă ne-am giugiuli niţel.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— Tu pierzi.

Îşi întinde picioarele lungi în faţă, ţinându-şi manualul de chimie în poală. Se uită la mine cu ochii lui de culoarea ciocolatei cu o intensitate care, jur, ar putea hipnotiza pe cineva.

— Eşti gata? mă întreabă.

Timp de o fracţiune de secundă, cât mă uit în ochii lui, mă întreb cum ar fi dacă l-aş săruta. Privirea îmi alunecă apoi în jos, spre buzele lui. Aproape că le simt apropiindu-se de ale mele. Cum ar fi sărutul lui, dur sau moale? Cum sărută Alex, încet, sau lacom şi iute, aşa cum îi e personalitatea?

— Pentru ce? şoptesc aplecându-mă spre el.

— Pentru proiect, răspunde. Încălzitoarele de mâini. Ora lui Peterson. Laboratorul de chimie.

Clatin din cap, alungându-mi din mintea de adolescentă mult prea plină de imaginaţie toate gândurile alea ridicole.

Probabil că am rămas în urmă cu somnul.

— Mda, încălzitoarele de mâini, zic, deschizând manualul.

— Brittany?

— Ce-i? răspund, holbându-mă la cuvintele din carte fără să văd nimic.

N-am idee ce scrie pe pagină, pentru că sunt prea jenată ca să mă pot concentra.

— Te-ai uitat la mine ca şi cum ai fi vrut să mă săruţi.

Mă forţez să râd.

— Vezi să nu, răspund sarcastic.

— Nu se uită nimeni la noi. Dacă vrei, poţi să încerci. Nu vreau să mă laud, dar sunt expert.

Îmi aruncă un zâmbet leneş, unul conceput probabil pentru a topi inimile fetelor de pe tot globul.

— Alex, nu eşti genul meu.

Trebuie să zic ceva, ca să-l opresc să se uite la mine ca şi cum ar avea de gând să-mi facă nişte lucruri de care eu doar am auzit.

— Nu-ţi plac decât tipii albi?

— Termină, rostesc printre dinţii încleştaţi.

— Ce-i? zice, pe un ton serios de data asta. E adevărat, nu-i aşa?

Doamna Peterson apare în faţa noastră.

— Cum merge treaba cu schiţa? ne întreabă.

Reuşesc să afişez un zâmbet fals.

— De minune.

Scot din geantă foile pe care mi-am însemnat ce am descoperit acasă şi mă apuc de lucru, cu doamna Peterson uitându-se la mine.

— Aseară m-am documentat un pic cu privire la încălzitoarele de mâini. Trebuie să dizolvăm şaizeci de grame de acetat de sodiu într-o sută de mililitri de apă la şaptezeci de grade.

— Greşit, zice Alex.

Îmi ridic privirea şi văd că doamna Peterson a dispărut.

— Poftim?

Alex îşi încrucişează braţele la piept.

— Greşit.

— Nu cred.

— Ai impresia că n-ai mai greşit niciodată în viaţa ta?

Spune asta pe un ton de parcă aş fi o piţipoancă blondă şi prostuţă şi sângele începe să-mi clocotească în vene.

— Sigur că am mai greşit, zic cu o voce înaltă, mimând accentul unei debutante sudiste. Păi, chiar săptămâna trecută am cumpărat gloss Bobbi Brown Sandwash Petal, când Pink Blossom s-ar fi potrivit mult mai bine cu tenul meu. Evident, a fost un adevărat dezastru.

Ştiu că Alex aşa ceva se aşteaptă să audă din partea mea. Mă întreb dacă mă crede sau şi-a dat seama din tonul meu că-l iau peste picior.

— Da, pun pariu.

— Dar tu, tu ai greşit vreodată? îl întreb.

— Absolut, răspunde. Săptămâna trecută, când am dat spargerea aia la banca din Walgreen, i-am spus casierei să-mi dea toate bancnotele de cincizeci de dolari. Deşi ar fi trebuit să i le cer pe cele de douăzeci, care-s mult mai numeroase.

OK, s-a prins că jucasem teatru. Şi mi-a întors-o, cu un scenariu la fel de ridicol, dar în fapt tulburător, pentru că, într-un fel ciudat, ne face să părem asemănători. Îmi duc mâna la piept şi icnesc, continuând jocul.

— O, ce dezastru!

— Aşa că, după cum bine vezi, amândoi mai greşim

câteodată.

Îmi împing bărbia în faţă şi declar:

— Ei bine, la chimie nu greşesc. Spre deosebire de tine, eu iau proiectul ăsta în serios.

— Atunci, hai să punem pariu. Dacă am dreptate, mă săruţi.

— Şi dacă eu am dreptate?

— Tu alegi.

E ca şi cum ai fura bomboane de la un copil. Domnul Macho o să şi-o ia peste nas de data asta şi mă bucur că eu sunt cea care o s-o facă.

— Dacă am dreptate, o să iei proiectul de chimie în serios, îi spun. Gata cu tachinările şi comentariile ridicole.

— De acord. Deşi cred că ar fi corect din partea mea să te informez, de la bun început, că am memorie fotografică.

— Alex, cred că ar fi corect din partea mea să te informez, de la bun început, că am copiat informaţia chiar din manual.

Mă uit peste foile pe care le-am scris, apoi deschid manualul de chimie la pagina corespunzătoare.

— Nu te uita pe carte. Spune, la ce temperatură trebuie răcit acetatul? îl întreb.

Alex e genul căruia îi plac provocările. Însă de data asta tipul cel dur o să piardă. Îşi închide cartea şi se uită la mine, cu maxilarul încordat.

— La douăzeci de grade. Şi dizolvat apoi în apă la o sută de grade, nu la şaptezeci, răspunde încrezător.

Mă uit pe pagina din manual, apoi pe notiţe. Şi din nou în manual. Nu se poate să mă fi înşelat. La ce pagină am...?

— Da, aşa e. O sută de grade, zic şi-mi ridic, şocată, privirea spre el. Ai dreptate.

— O să mă săruţi acum sau mai târziu?

— Chiar acum, răspund, ceea ce îl ia prin surprindere; îmi dau seama după faptul că mâinile îi încremenesc.

Acasă, viaţa mea e dictată de mama şi de tata. La şcoală e însă altceva. Trebuie să menţin starea asta de fapt, altfel, dacă n-aş deţine controlul asupra tuturor aspectelor din viaţa mea, aş fi un soi de manechin.

— Zău? mă întreabă.

Mda.

Îi iau una din mâini într-ale mele. N-aş avea un asemenea curaj dacă am avea spectatori şi sunt recunoscătoare pentru intimitatea oferită de secţiunea de non-ficţiune care ne înconjoară. Ritmul respiraţiei lui Alex scade în timp ce eu mă aşez în genunchi şi mă aplec spre el. Nu dau atenţie degetelor lui lungi şi aspre şi nu mă gândesc că până acum nu l-am atins niciodată. Am emoţii. Deşi n-ar fi cazul. De data asta, eu deţin controlul.

Îl simt că se înfrânează. Mă lasă pe mine să fac prima mişcare, ceea ce e un lucru bun. Mi-e teamă de ce-ar putea face băiatul ăsta dacă şi-ar da drumul.

Îi duc mâna la obrazul meu şi-l las să mi-l cuprindă. Îl aud cum geme. Îmi vine să zâmbesc, pentru că reacţia lui îmi arată că deţin puterea.

Rămâne nemişcat şi ochii ni se întâlnesc.

Timpul se opreşte din nou în loc.

Apoi îmi răsucesc capul în mâna lui şi îi sărut palma.

— Uite, vezi, te-am sărutat, spun împingându-i mâna şi punând capăt jocului.

Domnul Latino cel cu ego nemăsurat a fost întrecut de piţipoanca blondă şi prostuţă.

Alex

— Asta numeşti tu sărut?

— Mda.

OK, recunosc, am fost şocat când tipa şi-a aşezat obrazul catifelat în palma mea. Dumnezeule, ai fi zis că *iau* într-

adevăr droguri, judecând după reacţia corpului meu.

Cu un minut în urmă, farmecul ei mă acaparase cu totul. După care vrăjitoarea asta drăguţă a întors jocul împotriva mea, aşa că acum ea se afla în avantaj. M-a surprins, asta-i sigur. Râd, atrăgând deliberat atenţia asupra noastră, fiindcă ştiu că e ultimul lucru pe care şi-l doreşte.

— Şşt, zice Brittany, lovindu-mă în umăr ca să mă fac să tac.

Eu râd şi mai tare şi mă pocneşte în braţ cu manualul greu de chimie.

În braţul rănit.

Mă strâmb.

— Au!

Tăietura de pe biceps mă doare de parcă un milion de albine m-ar înţepa deodată. Cabrón me dolio![53]

Brittany îşi muşcă buza de jos dată cu glossul ăla Bobbi Brown Sandwash Petal care, după părerea mea, îi vine foarte bine. Deşi n-aş avea nimic împotrivă s-o văd şi cu Pink Blossom.

— Te doare? mă întreabă.

— Da, răspund printre dinţii încleştaţi, concentrându-mă asupra luciului ei de buze, în locul durerii mele.

— Foarte bine.

Îmi ridic mâneca pentru a examina rana; din copcile puse de doctor la clinica gratuită după bătaia din parc cu tipii din Satin Hood curge acum (mulţumită partenerei mele de chimie) sânge. Brittany are o lovitură destul de puternică pentru cineva care nu cântăreşte probabil mai mult de cincizeci de kile, cu hainele ude pe ea.

Trage aer în piept şi-l dă cu zgomot afară.

— Dumnezeule! N-am vrut să-ţi fac rău, Alex. Pe cuvânt. Mai devreme, când m-ai ameninţat că-mi arăţi cicatricea, ţi-ai ridicat mâneca stângă.

---

[53] Fir-ar al dracului, ce tare doare! (lb. spaniolă).

— Nu aveam de gând să-ţi arăt rana cu adevărat, spun. Doar să fac mişto de tine. E-n regulă.

Ce naiba, se poartă de parcă n-ar fi văzutt în viaţa ei sânge roşu. Deşi probabil că sângele ei e albastru.

— Nu, nu e-n regulă, insistă dând din cap. Îţi sângerează cusăturile.

— Le zice copci, o corectez, încercând să destind atmosfera.

Facem pe întuneric, ca să poată pretindă că e cu un tip alb şi bogat. La dracu', vreau să o fac cu lumina aprinsă… vreau să o simt lipită de mine, vreau să ştie că e cu mine, nu cu cine ştie ce alt *culero.*

— Alex, te simţi bine? mă întreabă îngrijorată Brittany.

Să-i spun că o luasem razna, fantazând despre noi doi făcând sex?

Doamna P. Vine spre noi pe culoar, încruntată.

— Voi doi, sunteţi în bibliotecă. Vorbiţi mai încet.

Pe urmă observă firul subţire de sânge care mi se prelinge pe braţ, murdărindu-mi manşeta.

— Brittany, du-l la infirmerie. Alex, data viitoare să vii la şcoală bandajat.

— Nu capăt niciun pic de simpatie, doamnă P? Sângerez de moarte.

— Fă ceva ca să salvezi planeta, Alex. Atunci te vei bucura de simpatia mea. Cei care se bat cu cuţitele nu-mi pot câştiga simpatia; nu vor avea parte decât de dezgust din partea mea. Acum du-te şi curăţă-te.

Brittany îmi ia cărţile din poală şi zice cu voce tremurândă:

— Hai, Alex.

— Pot să-mi ţin cărţile singur, îi spun în timp ce ies, urmând-o, din bibliotecă.

Îmi apăs rana cu palma, ca să opresc cât de cât sângerarea.

O ia înaintea mea pe coridor. Dacă i-aş spune că vreau să mă sprijin de ea pentru că-mi vine să leşin, m-ar crede şi m-ar ajuta? Poate c-ar trebui să mă împleticesc ca s-o conving… deşi, cunoscând-o, probabil că nu i-ar păsa.

Chiar înainte de a ajunge la infirmerie se întoarce spre mine. Mâinile îi tremură.

— Îmi pare atât de rău, Alex. N-n-n-am… vrut…

A intrat în panică. Nu ştiu ce-aş face dacă s-ar pune pe plâns. Nu sunt obişnuit cu puicuţele care plâng. Nu cred că am văzut-o pe Carmen plângând vreodată în timpul relaţiei noastre. De fapt, nici nu sunt sigur că are canale lacrimale. Asta chiar îmi plăcuse la ea, pentru că puicuţele nevricoase mă sperie la culme.

— Aăă… te simţi bine? o întreb.

— Dacă se află, n-o să-mi revin niciodată. Dumnezeule! Dacă doamna Peterson îi sună pe părinţi, sunt ca şi moartă. Sau cel puţin, o să-mi doresc să fi murit.

Vorbeşte şi tremură întruna, ca o maşină fără frâne şi cu amortizoarele stricate.

— Brittany?

— … şi mama o să mă acuze pe mine. E vina mea, ştiu. Dar o s-o ia razna, şi atunci va trebui să-i dau explicaţii şi să spun că…

N-o las să mai scoată niciun cuvânt. Ţip la ea:

— Brittany!

Se uită în sus la mine cu o expresie atât de confuză, încât nu ştiu dacă s-o compătimesc sau să mă simt şocat că bolboroseşte aşa, fără să se poată opri.

— Tu eşti cea care a luat-o razna, comentez, subliniind ceea ce este evident.

Ochii ei, de obicei limpezi şi strălucitori, sunt acum goi şi lipsiţi de viaţă, ca şi cum nici n-ar fi aici.

Se uită în jos, în jur şi peste tot, numai la mine nu.

— Nu, n-am luat-o razna. Sunt bine.

— Aiurea! Uită-te la mine.

Ezită.

— Sunt bine, repetă, cu privirea aţintită pe un dulap din cealaltă parte a coridorului. Uită tot ce am spus.

— Dacă nu te uiţi în clipa asta la mine, o să sângerez atât de tare că o să am nevoie de transfuzie. Uită-te la mine când îţi spun.

Respiră la fel de greu, dar îşi fixează ochii asupra mea.

— Ce-i? Vrei să-mi spui că viaţa mea a scăpat de sub control? Ştiam asta şi singură.

— Ştiu că n-ai vrut să-mi faci rău, îi zic. Şi chiar dacă ai vrut, probabil că aş fi meritat, adaug, sperând să-i mai descreţesc niţel fruntea ca să nu facă o criză de nervi acolo, în mijlocul coridorului. A face greşeli nu e o crimă, să ştii. Ce rost are să-ţi construieşti o reputaţie dacă n-o strici din când în când?

— Nu încerca să mă faci să mă simt mai bine, Alex. Te urăsc.

— Şi eu te urăsc. Acum, te rog, dă-te din drum, ca îngrijitorul să nu piardă toată ziua curăţând sângele de pe jos. Tipul e rudă cu mine.

Clatină din cap, fără să creadă că sunt rudă cu şeful îngrijitorilor de la Fairfield. OK, e adevărat, nu suntem tocmai rude. Dar familia lui e din Atencingo, orăşelul mexican unde trăiesc şi nişte veri de-ai mamei.

În loc să se dea în lături, partenera mea de chimie îmi deschide uşa infirmeriei. Cred că şi-a revenit un pic, deşi mâinile îi tremură în continuare.

— Îi curge sânge, o informează pe domnişoara Koto, infirmiera şcolii.

Domnişoara Koto mă pune să mă aşez pe unul dintre paturi.

— Ce-ai păţit?

Îi arunc o privire lui Brittany. Are o expresie îngrijorată,

de parcă s-ar teme să nu dau colţul pe loc. Sper că îngerul Morţii să arate ca ea. Aş fi mai mult decât fericit să mă duc în iad dacă o faţă ca a lui Brittany ar fi acolo să mă-ntâmpine.

— Mi s-au deschis copcile, zic. Nu-i mare lucru.

— Şi cum de s-a întâmplat asta? întreabă domnişoara Koto, udând o bucată albă de pânză şi tamponându-mi braţul.

Îmi ţin respiraţia, aşteptând ca înţepătura să treacă. N-am de gând să-mi torn partenera, mai ales că intenţionez să o seduc.

— Eu l-am lovit, se bâlbâie Brittany.

Domnişoara Koto se întoarce spre ea, mirată.

— L-ai lovit?

— Din greşeală, intervin eu, complet nelămurit de ce simt dintr-odată nevoia să o protejez pe fătuca asta care mă urăşte de moarte şi care ar prefera probabil să pice la chimie decât să fie partenera mea.

Planurile pe care mi le-am făcut în privinţa lui Brittany nu merg deloc bine. Singurul sentiment pe care a recunoscut că îl are pentru mine e ura. Dar gândul la Lucky călare pe motocicleta mea e mai dureros decât porcăria aia de antiseptic cu care domnişoara Koto îmi tamponează acum rana.

Trebuie să fiu singur cu Brittany dacă vreau să ies cu faţa curată din povestea asta *şi* să-mi păstrez Honda. Să-nsemne criza ei de nervi că de fapt nu mă urăşte? Niciodată n-am văzut-o pe fata asta ieşindu-şi din rol sau făcând altceva decât lucruri sută la sută planificate dinainte. E ca un robot. Sau aşa am crezut până acum. De fiecare dată când am văzut-o, arăta şi se purta ca o prinţesă în faţa camerei de filmat. Cine şi-ar fi închipuit că braţul meu sângerând avea s-o facă să clacheze?

Mă uit la ea. Stă cu privirea aţintită asupra braţului meu

şi o urmăreşte pe domnişoara Koto tratându-mă. Aş vrea să fim din nou în bibliotecă. Pot să jur că acolo îi trecuse prin cap să se dea la mine.

Doar gândindu-mă la asta şi am *la tengo dura*[54] chiar acolo, în faţa domnişoarei Koto. *Gracias a Dios*[55]*,* infirmiera se duce spre dulăpiorul cu medicamente. Unde dispar manualele de chimie de o tonă când ai cea mai mare nevoie de ele?

— Hai să ne întâlnim joi, după ore. Ca să lucrăm la schiţa aia de proiect, ştii, îi spun lui Brittany.

Am două motive să-i fac propunerea. În primul rând, ca să nu mă mai gândesc, de faţă cu domnişoara Koto, cum ne-ar sta lui Brittany şi mie dezbrăcaţi. În al doilea rând, pentru că vreau să fiu singur cu ea.

— Joi sunt ocupată, răspunde.

Cu Faţă de Măgar, probabil. Sigur, ar prefera să fie cu *pendejo* ăla, în loc să stea cu mine.

— Atunci vineri, zic, punând-o la încercare.

Deşi probabil că n-ar trebui. A pune la încercare o fată ca Brittany îmi poate clătina serios egoul. Cu toate că am prins-o într-un moment de vulnerabilitate, când încă mai tremură din cauza rănii mele. Recunosc, sunt un ticălos oportunist.

Îşi muşcă buza de jos, dată cu gloss într-o nuanţă despre care ea crede că nu-i vine bine.

— Nu pot nici vineri.

S-a dus naibii erecţia mea.

— Ce-ai zice de sâmbătă dimineaţa? mă întreabă. Ne putem întâlni la biblioteca liceului.

— Eşti sigură că mă poţi strecura şi pe mine în programul tău atât de încărcat?

— Taci din gură. Ne vedem acolo la zece.

---

[54] O erecţie (argou spaniol).

[55] Slavă Domnului (lb. spaniolă).

Aşa rămâne, ne-ntâlnim sâmbătă, spun, în timp ce domnişoara Koto, care a tras în mod cert tot timpul cu urechea, termină să-mi înfăşoare braţul în tâmpenia aia de tifon. Brittany îşi strânge manualele.

— Nu e o întâlnire, Alex, îmi aruncă peste umăr. Îmi înşfac şi eu cărţile şi mă grăbesc s-o prind din urmă pe hol. Coridorul e gol. Din difuzoare nu se-aude muzică, deci ora de curs încă nu s-a încheiat.

— Poate că n-o fi propriu-zis o întâlnire, dar tot îmi datorezi un sărut. Şi eu îmi încasez întotdeauna datoriile.

Ochii partenerei mele de chimie strălucesc de furie, aruncând flăcări. Măi să fie, tipa e periculoasă. Îi fac cu ochiul.

— Şi nu-ţi face griji ce gloss să foloseşti sâmbătă. O să trebuiască oricum să te dai din nou cu el pe buze după ce-o să ne giugiulim.

Brittany

Un lucru e cert – în viaţa mea n-o să mă giugiulesc cu Alex Fuentes.

Din fericire, doamna Peterson ne ţine ocupaţi toată săptămâna cu experimente de laborator, nedându-ne timp să discutăm despre altceva în afară de care dintre noi să aprindă lampa Bunsen. Deşi, de fiecare dată când mă uit la braţul bandajat al lui Alex, îmi amintesc de momentul când l-am lovit.

Încerc să nu mă mai gândesc la asta în timp ce mă dau cu ruj pe buze pentru întâlnirea cu Colin. E vineri seara şi mergem împreună la cină şi un film.

Mă verific a doua şi a treia oară în oglindă, îmi pun brăţara de la Tiffany primită cadou de la el anul trecut, la aniversarea noastră, şi mă îndrept spre curtea din spatele casei, unde sora mea e în piscină cu fizioterapeuta. Mama

stă lungită pe un şezlong, îmbrăcată într-o rochie din velur roz, şi citeşte o revistă de amenajări interioare.

E destul de linişte, cu excepţia vocii terapeutei, care o dăscăleşte pe Shelley.

— Mama pune deoparte revista şi se uită la mine cu o expresie încordată şi aspră.

Brit, să fii acasă până la zece şi jumătate.

— Filmul începe la opt, mamă. N-am cum s-ajung până la zece şi jumătate.

— Ai auzit ce-am spus. Zece şi jumătate. Chiar dacă asta-nseamnă că trebuie să plecaţi înainte de sfârşitul filmului. Părinţii lui Colin n-o să respecte o fată care n-are restricţii de oră.

Se aude soneria.

— Probabil e Colin, spun.

— Grăbeşte-te şi deschide-i. Unui băiat ca el nu-i place să stea să aştepte.

Mă reped spre uşa de la intrare înainte ca mama s-o deschidă şi să ne facem amândouă de râs. Colin stă în prag, cu o duzină de trandafiri roşii în mână.

— Pentru tine, zice, luându-mă prin surprindere.

Uau! Mă simt ca o proastă că m-am gândit aşa de mult la Alex în săptămâna asta. Îl îmbrăţişez şi-i dau un sărut, unul adevărat, pe buze.

— Aşteaptă-mă puţin, să le pun într-o vază, spun făcând un pas în spate.

Intru în bucătărie şi fredonez fericită, trăgând în piept aroma dulce a trandafirilor. Pun apă într-o vază, întrebându-mă dacă Alex i-a cumpărat vreodată flori iubitei lui. Probabil că le face cadou prietenelor cuţite ascuţite, ca să le aibă la-ndemână, pentru orice eventualitate, atunci când ies cu el în oraş. În timp ce a fi iubita lui Colin e atât de… Plictisitor?

Nu. Nu ne plictisim împreună. Doar ne simţim bine şi în siguranţă. Şi formăm un cuplu drăguţ.

Tai capetele tijelor şi pun florile în vază, după care ies şi-l găsesc pe Colin stând de vorbă cu mama, pe verandă, lucru pe care nu-l agreez deloc.

— Eşti gata? îl întreb.

Colin îmi aruncă unul dintre zâmbetele lui strălucitor de albe, de un milion de dolari.

— Da.

— S-o aduci înapoi până la zece şi jumătate, strigă mama după noi.

Ca şi cum o fată care vine devreme acasă e neapărat o întruchipare a moralităţii. Toată chestia asta e de-a dreptul ridicolă, însă mă uit la Shelley şi-mi înghit replica.

— Sigur că da, doamnă Ellis, răspunde Colin.

Ne urcăm în Mercedes şi-l întreb:

— La ce film mergem?

— A intervenit o schimbare de plan. Tata a primit de la firmă bilete la meciul celor de la Cubs. Într-o lojă, chiar în spatele bazei-casă. Iubito, o să-i vedem pe Cubbies!

— Grozav. Ne întoarcem până la zece şi jumătate?

Pentru că ştiu cu maximă certitudine că mama mă va aştepta la uşă.

— Dacă nu vor fi prelungiri. Mama ta crede c-o să te transformi într-un dovleac, ca în povestea Cenuşăresei?

Îl iau de mână.

— Nu. Doar că… mă rog, nu vreau s-o necăjesc.

— Fără supărare, Brit, dar maică-ta e cam ciudată. E o MILF sexy foc, dar total deplasată.

Îmi retrag mâna.

— Hei! Colin, tocmai ai făcut-o pe mama MILF! Mi se face greaţă.

— Zău aşa, Brit, zice el aruncându-mi o privire. Doamna Ellis pare mai degrabă sora ta geamănă. E o femeie a naibii de sexy.

Mama face într-adevăr multă mişcare şi, recunosc, arată

de treizeci, nu de patruzeci şi cinci de ani. Dar ideea că iubitului meu i-ar putea plăcea mama mă îngreţoşează.

Ajungem la stadionul Wrigley şi Colin mă conduce în loja rezervată de firma tatălui său. Loja e plină de oameni de la mai multe case de avocatură din centru. Ne întâmpină părinţii lui Colin. Mama lui mă îmbrăţişează şi îmi dă un pupic în aer, după care ne lasă să ne amestecăm printre invitaţi.

Îl urmăresc pe Colin stând de vorbă cu ceilalţi din lojă. Se simte ca acasă; e în elementul lui aici. Strânge mâini, zâmbeşte larg şi râde la orice glumă, indiferent dacă e bună sau nu.

— Hai să ne aşezăm aici, zice, conducându-mă după ce ne-am luat hotdog şi răcoritoare de la bar. Vara viitoare sper să fac practică la Harris, Lundstrom şi Wallace, îmi şopteşte, aşa că va trebui să petrec ceva vreme cu oamenii ăştia.

Domnul Lundstrom apare lângă noi şi Colin îşi ia un aer de afacerist versat. Îl urmăresc plină de admiraţie cum discută cu domnul Lundstrom, de parcă s-ar cunoaşte de-o viaţă.

E clar, iubitul meu ştie cum să le intre altora pe sub piele.

— Înţeleg că vrei să calci pe urmele tatălui, zice domnul Lundstrom.

— Da, domnule, răspunde Colin, după care încep să discute despre fotbal, bursă şi tot felul de alte lucruri inventate de Colin pentru a-l mai reţine pe domnul Lundstrom.

Megan mă sună pe mobil şi îi dau vestea că sunt pe stadion, apoi mai trăncănim niţel, în timp ce-l aştept pe Colin să termine discuţia cu domnul Lundstrom. Megan îmi povesteşte cât de bine s-a distrat la un club de dans pe nume Club Mystique, care acceptă minori. Insistă că eu şi cu Sierra vom adora locul.

La jumătatea reprizei a şaptea, Colin şi cu mine ne ridicăm şi cântăm imnul *Take Me Out în the Ball Game.* Sună complet fals, dar nu contează, pentru că în clipa aceasta pare că miile de fani ai echipei Clubs sunt cu toţii în disonanţă, la fel ca noi. E minunat să fiu alături de Colin şi să ne simţim atât de bine împreună. Mă face să-mi reconsider opiniile mult prea critice referitoare la relaţia noastră.

La nouă şi patruzeci şi cinci mă întorc spre Colin şi-i spun că ar fi cazul să pornim spre casă, cu toate că meciul nu s-a terminat.

Îmi ia mâna în mâinile lui. Mă aştept să pună capăt conversaţiei cu domnul Lundstrom. În schimb, domnul Lundstrom îl cheamă şi pe domnul Wallace să ia parte la discuţie.

Minutele trec şi devin tot mai neliniştită. Acasă, atmosfera a fost cam încordată în ultima vreme. Nu intenţionez să mai contribui şi eu la asta.

— Colin… îi atrag atenţia, strângându-l de mână.

Drept răspuns, mă ia pe după umeri.

La sfârşitul reprizei a zecea, când e deja trecut de zece, spun:

— Îmi pare rău, dar Colin trebuie să mă conducă acasă.

Domnul Wallace şi domnul Lundstrom dau mâna cu Colin. Îl trag afară din lojă.

— Brit, ai idee ce greu e să obţii să faci practica la HL & W?

— În clipa asta, chiar nu-mi pasă, Colin. Trebuia să ajung acasă până la zece şi jumătate.

— Ei şi? O să ajungi până la unsprezece. N-ai decât să-i spui mamei că am fost prinşi într-un ambuteiaj în trafic.

Colin n-are habar de ce e-n stare mama când e într-o pasă proastă. Din fericire, am reuşit să evit până acum să-l aduc prea des acasă, iar atunci când vine, nu stă decât

câteva minute. N-are cum să înţeleagă cum e când mama-şi varsă nervii pe mine.

Ajungem pe aleea din faţa casei nu la unsprezece, ci aproape de unsprezece şi jumătate. Colin ascultă comentariile sportive de după meciuri pe postul de radio WGN. E în continuare exaltat la perspectiva practicii la HL & W.

— Trebuie să plec, îi spun, aplecându-mă ca să-i dau un sărut grăbit.

— Mai stai câteva minute, îmi şopteşte cu buzele lipite de-ale mele. Nu ne-am mai făcut de cap de nu mai ştiu când.

Îmi lipseşte.

— Şi mie. Dar e târziu, zic în chip de scuză. O să mai avem ocazia să ne petrecem serile împreună.

— Cât mai curând, sper. Întru în casă, pregătită să aud urlete. Aşa cum m-am aşteptat, o găsesc pe mama în hol, stând cu braţele încrucişate la piept.

— Ai întârziat.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Ce-ţi închipui, că inventez reguli arbitrare?

— Nu.

Oftează.

— Mamă, îmi pare sincer rău. N-am fost la film, ci la un meci, la Cubs, şi traficul a fost foarte aglomerat.

— La un meci? Aţi fost în oraş? Ai fi putut fi jefuită!

— N-am păţit nimic, mamă.

— Ai senzaţia că le ştii pe toate, Brit, dar nu-i aşa. La ora asta, ai fi putut să zaci pe o alee dosnică, în timp ce eu aş fi crezut că eşti la film. Uită-te în geantă, să vezi dacă nu-ţi lipsesc banii sau buletinul.

Ca să o liniştesc, deschid geanta şi verific conţinutul portofelului. Scot banii şi buletinul şi-i arăt.

— Totul e la locul lui.

— Ei, ai avut noroc. De data asta.

— Mamă, sunt întotdeauna atentă când mă duc în oraş. În plus, eram cu Colin.

— N-am nevoie de scuzele tale, Brit. De ce nu te-ai gândit să mă suni ca să-mi spui de schimbarea de plan şi să m-anunţi c-o să întârzii?

Şi s-o aud cum zbiară la mine de două ori, o dată la telefon şi a doua oară când ajungeam acasă? Nici vorbă. Numai că nu pot să-i arunc asta în faţă.

— Nu m-am gândit, mă mărginesc să răspund.

— Tu te gândeşti vreodată la familia asta? Nu toate se învârt în jurul tău, Brittany.

— Da, mamă, ştiu. Promit că data viitoare o să te sun, dacă e cazul. Sunt obosită. Pot să mă duc acum la culcare?

Mă concediază cu o fluturare a mâinii.

Sâmbătă dimineaţă mă trezesc în ţipetele mamei. Arunc pătura de pe mine, sar din pat şi cobor în fugă scările, ca să văd ce grozăvie s-a mai întâmplat.

Shelley stă în scaunul ei cu rotile, tras în faţa mesei de bucătărie. E mânjită de mâncare în jurul gurii, pe bluză şi pe pantaloni. Arată ca un copil mic, nu ca o tânără de douăzeci.

— Shelley, dacă mai faci o dată asta, te duc înapoi în cameră! strigă mama, apoi aşază pe masă, în faţa surorii mele, un castron cu amestecul acela special pe care îl mănâncă.

Shelley îl mătură cu mâna, răsturnându-l pe jos. Mama icneşte, apoi mijeşte ochii la ea.

— Mă ocup eu, spun, grăbindu-mă să sar în ajutorul surorii mele.

Mama nu a lovit-o niciodată pe Shelley. Dar acum e frustrată şi surescitată, ceea ce e periculos.

— N-o mai cocoloşi atâta, Brittany, spune ea. Dacă nu mănâncă, o să fie hrănită prin perfuzii. Ţi-ar conveni?

Urăsc când face asta. Vorbeşte despre cel mai rău scenariu posibil, în loc să încerce să rezolve problema. Sora mea se uită la mine şi în ochii ei citesc aceeaşi frustrare.

Mama arată cu degetul spre Shelley, apoi spre mâncarea de pe podea.

— De asta nu te-am mai scos de luni de zile la un restaurant, zice.

— Mamă, te rog, nu exagera. Shelley e şi aşa supărată. De ce să înrăutăţeşti situaţia?

— Şi cu mine cum rămâne?

Tensiunea începe să crească în mine, pornind dinspre vene şi răspândindu-se spre vârful degetelor de la mâini şi picioare. Fierbe în mine şi explodează, într-un sfârşit, când nu mai pot să mă stăpânesc.

— Nu-i vorba despre tine aici. De ce trebuie ca totul să se refere la tine? ţip. Mamă, nu vezi cât suferă Shelley? În loc să urli la ea, de ce nu încerci să îndrepţi lucrurile?

Fără să mă gândesc, iau o cârpă de vase şi îngenunchez lângă Shelley, dând să o şterg pe pantaloni.

— Brittany, ai grijă! strigă mama.

Nu o ascult. Deşi ar trebui, pentru că n-apuc să mă îndepărtez, că mă trezesc cu mâna lui Shelley înfiptă în părul meu trăgându-mă. Foarte tare. Cu toată agitaţia din jur, am uitat de obiceiul ăsta nou al ei de a trage lumea de păr.

— Au! Shelley, te rog, opreşte-te, spun.

Bâjbâi, încercând să o prind de încheietura mâinii şi să o trag în jos, aşa cum ne-a sfătuit doctorul să procedăm ca să o facem să dea drumul strânsorii. Stau însă într-o poziţie incomodă, ghemuită la picioarele ei, cu trupul răsucit. Mama înjură, stropi de mâncare zboară peste tot şi scalpul a început deja să mă doară.

Shelley nu slăbeşte strânsoarea, deşi mama încearcă să îi dea braţele deoparte.

— Prinde-o de încheieturi, mamă! ţip, amintindu-i ce ne-a spus doctorul Meir să facem.

Fir-ar al dracului, cât păr mi-a smuls din cap? Am senzaţia că am chelit deja pe o porţiune semnificativă.

Remarca mea îşi face efectul şi scap din strânsoare. Fie că mama a apăsat mai tare pe încheieturile mâinii lui Shelley, fie că sora mea s-a mulţumit cu şuviţele pe care a reuşit să mi le smulgă.

Cad pe podea şi duc imediat mâna la ceafă.

Shelley zâmbeşte.

Mama se încruntă.

Şi eu izbucnesc în lacrimi.

— Gata, o duc la doctorul Meir, zice mama, clătinând din cap în direcţia mea, ca să mă atenţioneze că mă învinovăţeşte pe mine pentru situaţia scăpată de sub control. Chestia asta a ajuns prea departe. Brittany, ia maşina tatii şi du-te să aştepţi la aeroportul O’Hare. Avionul aterizează la ora unsprezece. Măcar atâta lucru să faci şi tu ca să m-ajuţi.

Alex

O aştept la bibliotecă de o oră. OK, recunosc, de o oră şi jumătate. Până la zece, am stat afară, pe una dintre băncile de ciment. La zece am intrat şi am început să mă uit la panoul cu anunţurile privind evenimentele organizate de bibliotecă, prefăcându-mă interesat. Nu vreau să par prea nerăbdător s-o văd pe Brittany. La zece şi patruzeci şi cinci m-am aşezat pe o canapea în secţiunea destinată adolescenţilor şi m-am apucat să citesc manualul de chimie. OK, recunosc, am răsfoit paginile, fără a reţine însă nimic.

S-a făcut ora unsprezece. Unde-o fi?

Aş putea să mă duc să mă-ntâlnesc cu prietenii. La naiba,

ar trebui să mă duc să mă-ntâlnesc cu prietenii. Dar am aşa, o pornire tâmpită în mine, vreau să ştiu de ce mi-a tras clapa. Îmi spun că e o chestie de orgoliu, dar undeva, în străfundul minţii, sunt îngrijorat pentru ea.

A făcut aluzii, în timpul crizei de pe coridor, din faţa infirmeriei, că maică-sa nu e tocmai o candidată la premiul anual de Cea Mai Bună Mamă. Oare Brittany nu-şi dă seama că are optsprezece ani şi că, dacă vrea, poate să plece de acasă? Dacă nu se înţelege cu părinţii, de ce vrea să rămână cu ei?

Pentru că sunt bogaţi.

Dacă eu aş pleca de acasă, viaţa mea nu s-ar schimba prea mult. Pentru o fată din nordul oraşului, o viaţă fără ţoale de firmă şi o servitoare care să strângă după ea ar fi însă probabil mai rea decât moartea.

M-am săturat să stau şi s-o aştept pe Brittany. Mă duc la ea acasă, să aflu chiar din gura ei de ce m-a lăsat baltă. Fără să stau prea mult pe gânduri, urc pe motocicletă şi pornesc spre nord. Ştiu unde locuieşte… în casa aia mare şi albă de bogătani, cu mai multe coloane de o parte şi de alta a intrării.

Îmi las motocicleta pe alee şi sun la uşă. Îmi dreg glasul, ca să nu mă bâlbâi când o să-i vorbesc. *Mierda,* ce-o să-i spun? Şi de ce mă simt aşa de nesigur pe mine, ca şi cum ar trebui să-i fac o impresie bună, pentru că de judecat e clar că mă va judeca?

Nu răspunde nimeni. Sun din nou.

Unde-i servitoarea sau valetul atunci când ai nevoie de ei? Tocmai când sunt pe punctul de a renunţa şi a mă pocni singur în cap cu o doză mare de ce naiba a fost în mintea-ta? uşa se deschide. Îşi face apariţia Brittany, într-o versiune mai vârstnică. E mama ei, nu-ncape îndoială. Îmi aruncă o privire şi pufneşte cu un dispreţ făţiş.

— Te pot ajuta cu ceva? mă întreabă cu un aer superior.

Am senzaţia că bănuieşte fie că fac parte din echipa de grădinari, fie că sunt unul dintre oamenii aceia care bat din uşă în uşă cu tot felul de cereri.

— La noi în cartier avem o politică strictă, nu răspundem celor care vin să solicite diverse lucruri.

— Ăăă… eu nu vreau să vă cer nimic. Mă numesc Alex. Vreau doar să-ntreb… ăăă… dacă Brittany e acasă.

Bravo! Am ajuns să mă bâlbâi la fiecare cuvânt.

— Nu, îmi răspunde pe un ton la fel de rece ca privirea.

— Ştiţi cumva unde e?

Doamna Ellis închide uşa pe jumătate, probabil pentru a nu mă lăsa să mă uit înăuntru ca să văd ce lucruri de valoare are şi să fiu tentat să revin mai târziu ca să le fur.

— N-am obiceiul să ofer informaţii cu privire la locul unde se află fiica mea. Acum, te rog să mă scuzi, zice şi-mi trânteşte uşa în nas.

Rămân pe prag, ca un *pendejo* sadea. Se poate ca Brittany să fi stat tot timpul în spatele uşii, suflându-i mamei ce să-mi spună ca să scape de mine. O cred în stare de astfel de jocuri.

Nu-mi plac jocurile pe care nu le pot câştiga.

Mă-ntorc la motocicletă cu coada între picioare, întrebându-mă dacă e cazul să mă simt ca un câine izgonit sau ca un pitbull înfuriat.

Brittany

— Cine e Alex?

Sunt vorbele cu care mă întâmpină mama când mă întorc acasă, după ce l-am luat pe tata de la aeroport.

— Un băiat de la mine de la şcoală. Partenerul meu la ora de chimie, îi răspund încet. Ia stai. De unde ştii de el?

— A trecut pe aici după ce-ai plecat tu. L-am expediat rapid.

Sinapsele mele probabil s-au ars. Realitatea mă loveşte acum din plin.

O, nu!

Am uitat că trebuia să mă-ntâlnesc cu Alex în dimineaţa asta.

Mă gândesc că m-a aşteptat la bibliotecă şi mă cuprinde un sentiment de vinovăţie. N-am avut încredere în el că o să vină şi până la urmă eu am fost cea care i-a tras clapa. Acum e probabil furios pe mine. Of, mă ia cu greaţă.

— Nu vreau să-l mai văd pe-aici, zice mama. Vecinii o să-nceapă să te bârfească.

Aşa cum o bârfesc şi pe sora ta. Ştiu că asta e-n mintea ei.

— Sper să apuc să trăiesc la un moment dat într-un loc unde să nu-mi fac griji de ceea ce cred vecinii despre mine.

Foarte bine, îi răspund.

— Nu poţi să-ţi schimbi partenerul?

— Nu.

— Ai încercat?

— Da, mamă. Am încercat. Doamna Peterson nu e de acord cu aranjamentele între noi.

— Poate că n-ai încercat îndeajuns. Luni o să sun la şcoală şi o să le explic…

Ciulesc imediat urechile, neluând în seamă durerea ascunsă care îmi zvâcneşte în ceafa, în locul de unde sora mea mi-a smuls o şuviţă de păr.

— Mamă, mă descurc şi singură. Nu e nevoie să suni la şcoală şi să te porţi cu mine ca şi cum aş fi un copil de doi ani.

— De la băiatul ăla, Alex, ai învăţat să-mi vorbeşti fără pic de respect? Ai căpătat brusc glas pentru că eşti partenera *lui?*

— Mamă…

Ce păcat că tata nu e aici, să intervină. Dar imediat cum

a ajuns acasă, s-a dus la el în birou să-şi verifice e-mailurile. Aş vrea să arbitreze conflictul, nu să stea deoparte.

— Ţine minte: dacă începi să umbli cu gunoaie ca el, lumea o să te considere de aceeaşi teapă. Nu aşa te-am crescut eu şi cu tatăl tău.

O, nu. Urmează predica. E tot ce-mi trebuia acum; mai degrabă aş înghiţi peşti vii, cu tot cu solzi, decât s-o ascult. Ştiu ce gânduri se ascund în spatele cuvintelor ei. Shelley nu e perfectă, deci e de datoria mea să fiu.

Răsuflu adânc, încercând să mă calmez.

— Mamă, am înţeles. Îmi cer scuze.

— Nu fac decât să-ncerc să te protejez, zice. Şi tu te-ntorci împotriva mea.

— Bine, am priceput, îmi cer scuze încă o dată. Ce-a zis dr. Meir despre Shelley?

— Vrea să o ducem la el de două ori pe săptămână pentru nişte evaluări. Voi avea nevoie de ajutorul tău.

Nu vreau să-i spun ce părere are domnişoara Small în legătură cu fetele care lipsesc de la antrenamente; n-are niciun rost să o stresez şi pe ea. În plus, vreau să aflu de ce Shelley o ia razna în ultima vreme la fel de mult ca mama… dacă nu mai mult.

Din fericire, sună telefonul şi mama se duce să răspundă. Mă grăbesc să urc în camera lui Shelley înainte ca mama să mă cheme înapoi, pentru a continua discuţia. Sora mea stă în faţa computerului ei făcut la comandă şi bate cu degetele în tastatură.

— Bună, îi zic.

Se uită la mine. Nu zâmbeşte.

Vreau să îi spun că nu m-am supărat pe ea, pentru că ştiu că nu a vrut să-mi facă rău. Probabil că nici nu-şi dă seama de ce face anumite lucruri.

— Vrei să jucăm dame?

Clatină din cap.

— Vrei să te uiţi la televizor?

Alt clătinat din cap.

— Vreau să ştii că nu sunt supărată pe tine.

Mă apropii de ea, dar nu prea tare, ca să nu mă poată trage iarăşi de păr, şi o mângâi pe spate.

— Te iubesc, Shelley, ştii asta.

Niciun răspuns, nicio clătinare din cap, nicio bolboroseală. Nimic.

Mă aşez pe marginea patului şi mă uit la ea cum se joacă pe computer. Din când în când, fac câte un comentariu, ca să ştie că sunt acolo. N-are probabil chef de mine în clipa asta, dar mi-aş dori să aibă. Pentru că sunt conştientă că va veni un moment când chiar va avea nevoie de mine, iar eu nu-i voi fi alături, ca s-o ajut. Şi asta mă sperie de moarte.

Mai stau puţin cu ea, pe urmă mă duc la mine în cameră. Caut în registrul cu elevii liceului numărul de telefon al lui Alex.

Deschid mobilul şi formez numărul.

— Alo? răspunde o voce de băiat.

Trag aer în piept.

— Bună. Pot să vorbesc cu Alex?

— Nu e acasă.

— *Quién es?* o aud pe mama lui întrebând în fundal.

— Cine e? mă-ntreabă băiatul.

Îmi dau seama că-n timp ce vorbesc la telefon îmi zgârii unghiile cu unghiile de la cealaltă mână, răzuind oja de pe ele.

— Brittany Ellis. Sunt... ăăă... o prietenă a lui Alex de la şcoală.

— E Brittany Ellis, o prietenă a lui Alex de la şcoală, îi dă băiatul raportul mamei.

— *Toma el mensaje*[56]*,* o aud spunând.

— Eşti noua lui iubită? mă-ntreabă băiatul.

---

[56] Notează mesajul (lb. spaniolă).

O plesnitură, un „Au!”, după care zice:

— Vrei să-i laşi un mesaj?

— Spune-i că a sunat Brittany. Îţi las numărul meu de telefon.

Alex

Sunt la depozitul în care se adună membrii Latino Blood seară de seară. Tocmai am terminat a doua sau a treia ţigară – le-am pierdut şirul.

— Ia nişte bere şi nu mai fi aşa morocănos, zice Paco aruncându-mi o Corona.

I-am povestit cum mi-a tras clapa Brittany de dimineaţă şi el n-a făcut altceva decât să clatine tot timpul din cap, ca şi cum ar fi ştiut dinainte c-aşa avea să se întâmple şi că dezaprobă faptul că m-am dus după ea până în nordul oraşului.

Prind cutia de bere într-o mână, dar i-o arunc înapoi.

— Nu, mersi.

— Que tienes, este?[57] Berea asta nu-i suficient de bună pentru tine?

E Javier, probabil cel mai tâmpit membru al bandei. El *buey*[58] îşi controlează cantitatea de alcool consumată la fel de bine ca pe aia de droguri, adică mai deloc.

Îl privesc sfidător, fără să scot o vorbă.

— Glumeam şi eu, omule, bolboroseşte Javier, beat.

Nimeni n-are curaj să se pună cu mine. Mi-am dovedit valoarea în primul meu an ca membru al Latino Blood, într-o încăierare cu o bandă rivală.

Când eram copil, credeam că voi salva lumea… sau măcar familia. *Nu voi intra niciodată într-o bandă,* mi-am spus când am ajuns la vârsta la care mă puteam înrola. *O*

---

[57] Care-i treaba, omule? (lb. spaniolă).

[58] Tâmpit, prost (argou mexican).

să-mi protejez mi familia cu mâinile astea două. Pentru că, dacă te naşti în partea de sud a oraşului, n-ai de ales, fie intri într-o bandă, fie eşti împotriva ei. La vremea aceea, altfel îmi imaginam eu viitorul; mă amăgeam, crezând că pot sta departe de bande, protejându-mi în acelaşi timp familia. Visele astea s-au spulberat însă, odată cu viitorul meu, în noaptea în care tata a fost împuşcat la doar cinci metri distanţă de faţa mea de puşti de şase ani.

Când m-am uitat la trupul lui prăbuşit, tot ce-am putut vedea a fost o pată roşie care se întindea pe pieptul cămăşii. Semăna cu o ţintă de tragere, numai că se tot mărea. Până să mă dezmeticesc, a icnit o dată, şi cu asta s-a terminat.

Tata murise.

N-am apucat să-l ţin în braţe sau să-l ating. Mi-era prea frică. În zilele care au urmat, n-am scos o vorbă. Nici atunci când am fost chestionat de poliţie. Au considerat că mă aflu în stare de şoc şi că mintea mea nu ştia cum să proceseze cele întâmplate. Aveau dreptate. Nici măcar nu-mi amintesc cum arăta tipul care l-a împuşcat. N-am căutat niciodată să răzbun moartea tatii, deşi în fiecare noapte revăd în minte scena, încercând să pun lucrurile cap la cap. Ce n-aş da să-mi amintesc; atunci, nenorocitul ăla ar plăti pentru ce-a făcut.

Îmi amintesc însă perfect ziua de azi. Faptul că mi s-a tras clapa, moaca mamei lui Brittany uitându-se la mine de sus... lucruri pe care aş vrea să le uit, dar care îmi rămân pe creier de parc-ar fi lipite cu clei.

Paco goleşte jumătate din cutia de bere dintr-o înghiţitură, fără să-i pese că i se scurge pe la colţurile gurii, pătându-i cămaşa. Când Javier se întoarce cu spatele la noi ca să discute cu ceilalţi, Paco îmi spune:

— Carmen te-a dat rău peste cap.

— Cum adică?

— Nu poţi să ai încredere-n tipe. Uite, s-o luăm, de pildă, pe Brittany Ellis…

Înjur printre dinţi la auzul numelui.

— Ştii ceva, Paco, m-am răzgândit. Ia aruncă-mi Corona aia.

Prind cutia, dau berea pe gât şi arunc doza de perete după ce-o golesc.

— Poate că nu-ţi convine ce-o să-auzi, Alex. Dar am de gând să-ţi spun ce cred, chiar dacă eşti beat. Fosta ta iubita Latina, Carmen, cea rea de muscă, te-a înjunghiat pe la spate. Şi acu’ vrei să faci o întoarcere la o sută optzeci de grade, înjunghiind-o tu pe Brittany pe la spate.

Îl ascult fără niciun chef şi înşfac o altă cutie de bere.

— Vrei să zici că partenera mea de chimie înseamnă pentru mine o întoarcere la o sută optzeci de grade?

— Îhî. Da chestia asta o să se-ntoarcă împotriva ta şi-o să dai de dracu’. Fiindcă tipa chiar îţi place. Hai, recunoaşte, omule.

Nu vreau să recunosc nimic.

— N-o vreau decât ca să câştig pariul.

— Paco râde aşa de tare, că se împiedică şi cade pe podea. Arată cu degetul spre mine, ţinând în continuare în mână cutia de bere.

Amice, te minţi pe tine însuţi aşa de bine, c-ai început şi tu să crezi toate tâmpeniile alea care-ţi ies din gură. Fetele astea două sunt total opuse, omule.

Îmi iau o altă bere. O deschid, gândindu-mă între timp la diferenţele dintre Carmen şi Brittany. Carmen are ochi sexy, întunecaţi, misterioşi. Brittany are ochi de un albastru-deschis, aparent inocenţi, prin care practic poţi să vezi ca prin sticlă.

O să arate oare la fel şi când o să facem dragoste?

Rahat. Să fac dragoste? Ce naiba a fost în capul meu de-am alăturat numele ei şi cuvântul dragoste în aceeaşi

propoziţie? Se vede treaba că mi-am pierdut minţile.

Petrec următoarea jumătate de oră dând pe gât cât mai multe beri. Acum mă simt suficient de bine pentru a nu mă gândi… la nimic.

O voce feminină familiară ajunge la mine prin starea de toropeală de care sunt cuprins.

— Vrei să mergi cu mine la o petrecere pe plaja Danwood? mă întreabă.

Mă holbez în ochii ei ciocolată. Deşi am creierul în ceaţă şi sunt ameţit, ştiu că nuanţa căprui-închis e exact opusul albastrului. Nu vreau să am de-a face cu albastrul. Albastrul îmi dă prea mari dureri de cap. Ciocolatiul e mai simplu, cu el mă pot descurca mai uşor.

Şi totuşi ceva e în neregulă, deşi nu-mi dau seama ce. Iar când buzele Ciocolatei se lipesc de ale mele, nu-mi mai pasă de nimic, tot ce vreau este să-mi şterg Albastrul din minte. Deşi îmi amintesc că această Ciocolată aduce necazuri.

Şi, răspund după ce buzele noastre se despart. Hai să ne distrăm. Vamos a gozar*!*[59]

O oră mai târziu, sunt în apă până la brâu. Mi-aş dori să fiu pirat şi să navighez pe apele singuratice. Sigur, undeva în străfundul minţii mele aburite sunt conştient că priveliştea din faţa ochilor e Lacul Michigan, nu oceanul. Numai că-n clipa asta nu gândesc limpede şi meseria de pirat pare o opţiune a naibii de bună. Nici tu familie, nici tu griji, nicio fată cu părul blond şi ochi albaştri care să se uite de sus la mine.

Braţe ca nişte tentacule se înfăşoară în jurul meu.

— La ce-ţi zboară gândul, *novio*?

— La ce-ar fi dacă m-aş face pirat, îi răspund caracatiţei care tocmai m-a numit „iubiţel”.

Ventuzele caracatiţei îmi sărută acum ceafa, croindu-şi

[59] Să ne simţim bine! (lb. spaniolă).

drum spre faţa mea. Senzaţia nu mă sperie, îmi place. Recunosc caracatiţa, îi recunosc tentaculele.

— Tu fii pirat. Eu o să fiu sirena. Şi tu o să mă salvezi.

Pare că mă îneacă în săruturi şi prin cap îmi trece că eu sunt cel care ar trebui salvat.

— Carmen, îi spun caracatiţei cu ochi căprui transformată în sirenă-sexy, brusc conştient că m-am îmbătat şi că stau în apă până la brâu în Lacul Michigan.

— Şşt, stai liniştit, simte-te bine.

Carmen mă cunoaşte îndeajuns pentru a mă face să uit realitatea şi să mă concentrez pe-o închipuire. Mă învăluie cu braţele şi cu trupul ei. În apă, pare că pluteşte, că şi-a pierdut complet greutatea. Îmi mişc mâinile spre locuri unde au mai poposit şi altă dată şi îmi apăs corpul de-un teritoriu familiar, însă dorinţa nu se instalează. Iar când mă uit spre mal, vocile zgomotoase ale prietenilor mei îmi amintesc c-avem spectatori. Caracatiţa/sirena adoră publicul.

Nu şi eu.

Înşfac mâna sirenei şi pornesc înapoi spre mal.

Nu iau în seamă comentariile amicilor şi-i spun sirenei să se-mbrace, în timp ce eu îmi trag blugii pe mine. După ce ne îmbrăcăm, o iau iarăşi de mână şi ne croim drum prin mulţime spre un loc mai liber printre prietenii noştri.

Mă sprijin cu spatele de o piatră şi-mi întind picioarele.

Fosta mea iubită mă încalecă, de parcă nu ne-am fi despărţit niciodată şi nu m-ar fi înşelat. Mă simt prins în cursă, captiv.

Trage un fum din ceva mai tare decât o ţigară, după care mi-o dă mie. Mă uit la ţigara scurtă şi îndesată.

— Sper că nu-i amfetamină? întreb.

Sunt varză, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc sunt drogurile, pe lângă bere şi marijuana. Nu vreau decât să amorţesc, nu să mor.

Carmen îmi duce ţigara la gură.

— Nu e decât haşiş Acapulco Gold, *novio.*

Poate c-aşa o să-mi şterg totul din memorie şi o să uit de împuşcături şi de foste iubite şi de pariuri că o să fac sex pasional cu o fată care mă crede o scursură a societăţii.

Iau ţigara din mâna ei şi inhalez fumul.

Mâinile sirenei se mişcă în sus, pe pieptul meu.

— Alex, eu te pot face fericit, îmi şopteşte de atât de aproape, încât îi simt alcoolul şi *mota* în răsuflare.

Sau poate-o fi mirosul meu, nu sunt prea sigur.

— Mai dă-mi o şansă, zice.

Sunt beat şi drogat şi cu mintea vraişte. Iar când în cap îmi apare imaginea lui Brittany şi Colin îmbrăţişaţi, aşa cum i-am văzut ieri la şcoală, o trag pe Carmen spre mine.

N-am nevoie de o fată ca Brittany.

Mie-mi trebuie Carmen cea focoasă, mica mea sirenă mincinoasă.

Brittany

I-am convins pe Sierra, Doug, Colin şi Darlene să mergem astă seara la Club Mystique, cel despre care mi-a povestit Megan. E-n Highland Grove, pe plajă. Lui Colin nu-i place să danseze, aşa că am sfârşit învârtindu-mă pe ring cu restul găştii şi chiar cu un băiat pe nume Troy, care dansează minunat. Cred că am prins de la el câteva mişcări pe care pot să le introduc în programul echipei de majorete.

Acum suntem acasă la Sierra şi ne-ndreptăm spre plaja privată din spatele casei ei. I-am spus mamei că voi dormi la ea în noaptea asta, aşa că nu trebuie să-mi fac griji că-ntârzii. Eu şi cu Sierra întindem păturile pe nisip, în timp ce Darlene a rămas în spate, cu băieţii, care descarcă bere şi sticle de vin din portbagajul maşinii lui Colin.

— Weekendul trecut am făcut sex cu Doug, spune Sierra

dintr-o suflare.

— Serios?

— Mda. Ştiu că plănuisem s-aştept până intram la facultate, da s-a întâmplat. Părinţii lui erau plecaţi şi m-am dus la el acasă şi, dintr-una în alta, lucrurile au venit de la sine.

— Uau. Şi cum a fost?

Nu ştiu. Sinceră să fiu, mi s-a părut cam aiurea. Da' el a fost aşa drăguţ după, m-a tot întrebat dacă mă simt bine. Şi seara a venit la mine acasă şi mi-a adus trei duzini de trandafiri roşii. A trebuit să-i mint pe ai mei, le-am zis că sunt pentru aniversarea noastră. Nu puteam să le spun că sunt un cadou pentru că mi-am pierdut virginitatea. Da' tu cu Colin ce aveţi de gând?

— Colin *vrea* să facem sex, îi răspund.

— Cred şi eu. Orice băiat trecut de paisprezece ani vrea să facă sex, zice Sierra. E de datoria lor.

— Da, dar eu… nu vreau. Cel puţin, nu acum.

— Atunci e de datoria ta să spui nu, zice ea, ca şi cum ăsta ar fi lucrul cel mai uşor de pe lume.

Sierra nu mai e virgină, a spus deja da. De ce mie îmi vine aşa de greu să fac la fel?

— Când o să ştiu că a venit vremea?

— Fii sigură că asta numai tu poţi să ştii. Presupun că o să te simţi pregătită atunci când vei vrea s-o faci fără rezerve şi fără să-ţi mai pui atâtea întrebări. Noi, fetele, *ştim* că ei vor sex. Deci e treaba noastră să hotărâm s-o facem. Sau nu. Ascultă, prima oară n-a fost nici prea plăcut, şi nici prea uşor. A fost mai degrabă o chestie confuză şi în cea mai mare parte a timpului m-am simţit ca o proastă. Dar a accepta ideea că se poate dovedi o greşeală, a accepta să devii vulnerabilă e ceea ce face ca lucrul ăsta să fie atât de frumos şi de special atunci când îl faci cu persoana iubită.

De asta nu vreau să o fac cu Colin? Poate că, de fapt, nu îl iubesc aşa de mult pe cât am crezut? Sunt cu adevărat capabilă să mă deschid în faţa cuiva şi să accept să devin vulnerabilă? Chiar nu ştiu răspunsul.

— Tyler s-a despărţit azi de Darlene, îmi şopteşte Sierra. A început să iasă cu o fată de la el din cămin.

Dacă înainte nu-mi păsa prea mult de Darlene, acum îmi pare rău pentru ea. Mai ales pentru că e genul care vrea mereu să fie în atenţia băieţilor. Asta-i sporeşte respectul de sine. Nu-i de mirare că toată seara a stat pe capul lui Shane.

Îi urmăresc pe băieţi şi pe Darlene cum se apropie şi îşi întind şi ei păturile pe nisip. Darlene îl ia pe Shane de cămaşă şi-l trage deoparte.

— Hai să mergem să ne facem de cap, îi zice.

Shane e gata să-i facă pe plac.

O trag pe Darlene de lângă Shane, mă aplec spre ea şi îi şoptesc încet la ureche, ca să nu m-audă şi ceilalţi:

— Nu-ţi face de cap cu Shane.

— Şi de ce nu, mă rog?

— Pentru că nici nu-ţi place de fapt de el. Nu-l folosi. Şi nu-l lăsa nici pe el să se folosească de tine.

Darlene mă împinge la o parte.

— Tu chiar ai o viziune complet deformată a realităţii, Brit. Sau poate că vrei să ne arăţi nouă cât de imperfecţi suntem ca să ieşi tu, Regina Perfecţiunii, în evidenţă?

Nu e cinstit din partea ei. Nu vreau să-i demonstrez ce defecte are, dar dacă o văd că apucă pe calea asta autodistructivă, n-ar trebui, în calitate de prietenă, să-ncerc să o opresc?

Poate că nu. Suntem prietene, dar nu nemaipomenit de intime. Singura fată pe care am lăsat-o să se-apropie mai mult de mine e Sierra. Deci cum îmi permit eu să-i dau sfaturi lui Darlene, atâta timp cât nu le accept pe ale ei?

Sierra, Doug, Colin şi cu mine stăm pe pături şi vorbim despre meciul de fotbal, în faţa unui foc de tabără făcut din beţe şi vreascuri.

Râdem, amintindu-ne tot felul de faze amuzante şi imitându-l pe antrenor, care urla la jucători de pe marginea terenului.

Atunci când se înfurie, se înroşeşte la faţă şi scuipă când ţipă.

Jucătorii se feresc de el, ca să nu-i împroaşte cu scuipat. Doug îl imită foarte bine şi ne tăvălim cu toţii de râs.

Mă simt bine stând aici, cu prietenii mei şi cu Colin, şi uit cu totul de partenerul meu de la ora de chimie, la care m-am gândit aşa de mult în ultima vreme.

După un timp, Sierra şi Doug pleacă să facă o plimbare, iar eu mă reazem de Colin, stând în faţa focului, care proiectează o lumină strălucitoare pe nisip. Darlene şi Shane s-au combinat în noaptea asta, în ciuda sfatului meu, şi n-au de gând să se întoarcă prea repede la noi.

Iau sticla de Chardonnay adusă de băieţi. Băieţii au băut bere, iar noi, fetele, vin, pentru că Sierra urăşte gustul de bere.

Duc sticla la gură şi beau tot ce-a mai rămas. Mă simt deja ameţită, dar probabil că mi-ar trebui o sticlă întreagă pentru a nu-mi mai păsa de nimic.

— Ţi-a fost dor de mine în vara asta? întreb, aplecându-mă mai tare spre Colin, care mă mângâie pe păr.

Bănuiesc că arăt groaznic. Aş vrea să fiu beată criţă, ca să nu-mi pese.

Colin îmi ia mâna şi o duce la şliţ. Geme încet.

— Mda, îmi şopteşte cu buzele lipite de gâtul meu. Foarte tare.

Îmi retrag mâna şi braţele lui se furişează spre pieptul meu. Îmi ia sânii în palme şi-i strânge ca pe nişte baloane cu apă. Până acum nu m-a deranjat niciodată atingerea lui,

dar acum mâinile astea iscoditoare mă irită şi mă sperie. Mă eliberez din strânsoare.

— Ce s-a întâmplat, Brit?

— Nu ştiu.

Chiar nu ştiu. Relaţia mea cu Colin a devenit mai tensionată încă de când a început şcoala. Şi mai tot timpul mă gândesc la Alex, lucrul care mă îngrijorează cel mai mult.

— Pare puţin forţat, îi spun iubitului meu, după care deschid o doză de bere, trăgând o duşcă. Nu putem să stăm aici împreună fără să ne prostim?

Colin răsuflă prelung, adânc şi dramatic.

— Brit, vreau să o facem.

Încerc să dau pe gât toată berea rămasă-n cutie, dar sfârşesc prin a vărsa o parte din ea pe mine.

— *Acum*? Cu prietenii noştri, care ne pot vedea dacă se întorc?

— De ce nu? Am aşteptat şi-aşa prea mult.

— Nu ştiu ce să zic, Colin, răspund, acum de-a dreptul speriată de conversaţia noastră, la care ar fi trebuit, de fapt, să mă aştept. Cred că… vreau să zic că mi-am închipuit că se va întâmpla în mod natural.

— Ce poate fi mai natural decât să faci sex afară, pe nisip?

— Ai prezervativ la tine?

— O s-o scot înainte să ejaculez.

Chestia asta nu sună *deloc* romantic. Înseamnă c-aş sta tot timpul cu sufletul la gură, de frică să nu rămân însărcinată! Nu aşa mi-am imaginat eu că va fi prima oară.

— A face dragoste înseamnă foarte mult pentru mine.

— Şi pentru mine. Aşa că hai s-o facem, şi gata.

— Mi se pare că te-ai schimbat mult în vara asta.

— Tot ce se poate, spune pe un ton defensiv. Poate c-am realizat c-ar trebui să ducem relaţia noastră la un alt nivel.

Ce naiba, Brit. Cine-a mai auzit de o fată în ultimul an de liceu virgină? Toată lumea crede că facem sex, aşa că de ce să n-o facem? Rahat, ai mers până într-acolo încât l-ai lăsat pe tipul ăla, Fuentes, să creadă că ar putea intra-n chiloţii tăi.

Inima îmi bate cu putere în piept.

— Crezi că m-aş culca mai degrabă cu Alex decât cu tine? întreb, cu ochii umezi.

Nu ştiu dacă alcoolul e cel care mă face să plâng sau faptul că vorbele lui Colin au ajuns drept la ţintă. Toate gândurile mele se-ndreaptă în ultima vreme spre partenerul meu de la ora de chimie. Şi mă urăsc pentru aceste gânduri şi îl urăsc pe Colin că-mi scoate ochii cu ele.

— Cum rămâne atunci cu tine şi cu Darlene? ripostez, uitându-mă în jur ca să m-asigur că nu e prin preajmă, ca să ne audă. Voi doi păreţi că vă simţiţi foarte bine împreună la orele de chimie.

— Las-o moartă, Brit. Unele fete se uită după mine la ora de chimie. Şi ce-i cu asta? *Tu* în schimb nu mă bagi în seamă, fiindcă eşti prea ocupată să te certi cu Fuentes. Toată lumea ştie că ăsta-i un soi de preludiu.

— Nu e corect din partea ta, Colin.

— Ce se-ntâmplă aici? zice Sierra, apărând împreună cu Doug din spatele unui bolovan mare.

— Nimic, răspund, ridicându-mă în picioare, cu sandalele într-o mână. Mă duc acasă.

Sierra îşi ia geanta.

— Vin cu tine.

— Nu.

Capul mi se învârteşte. Mă simt uşoară. Ca şi cum m-aş privi de undeva, din afara propriului corp. Şi vreau să trăiesc experienţa asta de una singură.

— N-am nevoie de ajutorul nimănui. O să mă duc pe jos.

— E beată, zice Doug, remarcând sticla şi cutia de bere

goale de lângă mine.

— Ba nu, răspund.

Iau o nouă doză de bere şi o deschid, pornind prin nisip. Singură. Doar cu mine însămi. Aşa cum ar trebui.

— Nu vreau să te las de capul tău, zice Sierra.

— În clipa asta vreau să rămân singură. Ca să-mi pun ordine în gânduri.

— Brit, vino înapoi, strigă Colin, dar fără să se ridice.

Nu-i dau atenţie.

— Să nu treci de al patrulea dig, mă avertizează Sierra. E periculos.

Periculos, pe naiba. Şi oricum, ce dacă mi se-ntâmplă ceva? Lui Colin nu-i pasă. Şi nici părinţilor mei.

Închid ochii şi firele de nisip îmi pătrund printre degetele de la picioare, trag în piept aerul proaspăt, răcoros, şi las briza de pe Lacul Michigan să-mi mângâie faţa, sorbind din bere. Uit de tot şi de toate, în afară de nisip şi de bere, şi continui să merg, oprindu-mă doar cât să mă uit la lacul întunecat, cu luna strălucind deasupra, care desparte parcă apa în două.

Am trecut de primele două diguri. Sau poate trei. Oricum, nu am mult de mers până acasă. Mai puţin de doi kilometri. Când o s-ajung la următoarea alee de intrare pe plajă, o să ies de pe nisip şi o s-o iau pe stradă, către casă. Am mai parcurs drumul ăsta.

Însă nisipul e atât de plăcut sub picioare, ca pernele alea pufoase în care poţi să te afunzi. Şi din faţă aud muzică. Iubesc muzica. Închid ochii şi corpul meu se mişcă pe ritmul acela misterios.

Nu-mi dau seama cât de mult am mers, dansând aşa, până ce râsete şi voci care vorbesc în spaniolă mă fac să îngheţ.

Bandanele roşu cu negru pe care le văd în faţă îmi spun că am trecut de-al patrulea dig.

— Ia uite cine-a venit. Brittany Ellis, cea mai sexy majoretă de la liceul Fairfield, zice un tip. Hai încoace, *mamacita.* Vino să dansezi cu mine.

Disperată, mă uit la feţele din jurul meu, în căutarea uneia cunoscute sau prietenoase. Alex. E aici. Şi în poala lui, cu faţa spre e el, stă Carmen Sanchez.

O privelişte care mă face să-mi revin un pic din beţie.

Un alt tip avansează spre mine.

— Nu ştii că plaja asta-i numai pentru *mexicanos*? zice, apropiindu-se. Sau poate c-ai venit aici ca să adulmeci carnea neagră. Ştii ce se spune, scumpo… că asta-i cea mai dulce.

— Lasă-mă-n pace, mă bâlbâi.

— Crezi că nu-s de nasul tău?

Se îndreaptă spre mine, cu ochii spumegând de furie. Muzica se opreşte.

Mă retrag împleticindu-mă. Nu sunt aşa de beată încât să nu-mi dau seama că mă aflu în pericol.

— Javier, las-o-n pace, zice Alex cu voce joasă.

E un ordin.

O mângâie pe Carmen pe umăr, cu buzele la doar câţiva milimetri de pielea ei. Mă clatin. Trăiesc un coşmar. Trebuie să scap de-aici cât mai iute.

Încep să fug, cu râsetele membrilor bandei răsunându-mi în urechi. Nu sunt în stare să alerg prea repede şi mă simt de parc-aş fi într-un vis în care-mi mişc picioarele, dar nu înaintez nicicum.

— Brittany, stai! aud o voce din spate.

Mă întorc şi dau nas în nas cu tipul care îmi bântuie visele… şi ziua, şi noaptea.

Alex.

Tipul pe care-l urăsc.

Tipul pe care nu mi-l pot scoate din cap, oricât de beată aş fi.

— Nu-l lua în seamă pe Javier, zice Alex. Uneori face atât de tare pe nebunul, că e luat cu totul de val.

Încremenesc de uimire când face un pas spre mine şi îmi şterge o lacrimă de pe obraz.

— Nu plânge. Nu l-aş lăsa să-ţi facă niciun rău.

Să-i spun că nu mă tem de asta? Că lucrul de care mă tem este să nu-mi pierd controlul?

N-am apucat să fug prea departe. Dar suficient ca prietinii lui Alex să nu mă mai poată auzi sau vedea.

— Ce-ţi place la Carmen? îl întreb, simţind cum pământul se învârte cu mine şi împleticindu-mă prin nisip. E o fată rea.

Întinde un braţ ca să mă ajute, dar mă feresc, aşa că-şi îndeasă mâinile în buzunare.

— Ce te interesează? Azi-dimineaţă mi-ai tras clapa.

— Am avut de făcut nişte lucruri.

— Da? Ce anume? Te-ai spălat pe cap, ţi-ai făcut manichiura?

Sau mi s-a smuls părul din cap de către sora mea şi am fost luată la rost de mama? îl împung cu degetul în piept.

— Eşti un nemernic.

— Şi tu eşti o căţea, zice. O căţea cu zâmbet de milioane şi ochi care-ar putea să bage-n boală orice bărbat.

Se cutremură, ca şi cum vorbele i-au ieşit fără să vrea din gură şi-acum ar face orice să le retragă.

La orice m-aş fi aşteptat, dar nu la asta. Nu la asta. Observ că are ochii injectaţi.

— Te-ai drogat, Alex.

Mda, da nici tu nu pari trează. Poate c-acum e momentul să-mi dai sărutul ăla cu care mi-ai rămas datoare.

— Nicio şansă.

— Por que no?[60] Ţi-e teamă c-o să-ţi placă aşa de mult că o să uiţi de iubitul tău?

---

[60] De ce nu? (lb. spaniolă).

Să îl sărut pe Alex? Niciodată. Deşi m-am tot gândit la asta. Chiar mult. Mai mult decât ar trebui. Are buze pline, atrăgătoare. Doamne, are dreptate. Sunt beată. Şi nu mă simt deloc bine. Amorţeala mi-a trecut şi sunt pe cale să intru în delir, din moment ce prin minte-mi trec tot felul de gânduri aiurea. Ca de pildă, cum ar fi ca buzele lui să fie lipite de-ale mele.

— Bine. Atunci, sărută-mă, Alex, spun, făcând un pas în faţă şi sprijinindu-mă de el. Ca să fim chit.

Îmi cuprinde braţele cu mâinile. Gata, asta e. O să-l sărut pe Alex şi-o să aflu cum e. E un tip periculos, care mă ia tot timpul la mişto. Şi în acelaşi timp sexy, brunet şi frumos. Stând aşa de aproape de el, îmi simt corpul tremurând şi capul învârtindu-se. Mă prind de catarama de la cureaua lui ca să-mi menţin echilibrul. E ca şi cum m-aş da într-un carusel la bâlci.

— O să ţi se facă rău, zice el.

— Ba nu. Îmi… îmi place-n carusel.

— Nu suntem în niciun carusel.

— A, nu? zic complet derutată.

Dau drumul curelei lui şi mă concentrez asupra picioarelor mele. Le simt de parc-ar fi săltat în aer şi plutesc acum pe deasupra nisipului.

— Sunt doar puţin ameţită. N-am nimic.

— Pe naiba!

— Dacă nu te-ai mai foi atâta, m-aş simţi mult mai bine.

Nu mă foiesc deloc. Şi-mi pare rău să-ţi dau o veste atât de proastă, *mamacita,* da eşti pe cale să vomiţi.

Are dreptate. Stomacul îmi chiorăie. Alex mă sprijină cu o mână şi cu cealaltă îmi ţine părul ca să nu-mi vină peste faţă în timp ce mă aplec şi dau la boboci.

Nu reuşesc să-mi potolesc stomacul. Vomit din nou şi gâfâi din greu. Gâlgâieli şi râgâieli dezgustătoare îmi ies din gură, dar sunt prea beată ca să-mi pese.

Ia uite, zic printre crizele de vomă. Toată cina mea e pe pantoful tău.

Alex

Mă uit în jos, la mizeria de pe pantof.

— Am păţit eu altele şi mai şi

Brittany se îndreaptă de spate, aşa că-i dau drumul la păr, pe care am reuşit să-l ţin deoparte, ca să nu se murdărească în timp ce voma. Încerc să nu mă gândesc la senzaţia pe care am avut-o când părul ei mi-a alunecat printre degete, ca nişte fire de mătase.

Prin minte-mi trec tot felul de idei tâmpite, cum că aş fi pirat şi aş răpi-o şi aş duce-o la corabia mea. Dar nu sunt pirat, şi nici ea vreo prinţesă ţinută captivă. Nu suntem decât doi adolescenţi care se urăsc. OK, recunosc, eu n-o urăsc cu-adevărat.

Îmi scot bandana de pe cap şi i-o întind.

— Uite, şterge-te cu ea pe faţă.

Brittany ia bandana şi îşi tamponează colţurile gurii, de parc-ar fi un şervet de la cine ştie ce restaurant de fiţe, în timp ce eu îmi curăţ pantoful în apa rece a Lacului Michigan.

Nu ştiu ce să spun sau să fac. Sunt singur… cu Brittany Ellis, care e beată criţă. Nu sunt obişnuit să fiu singur cu puicuţe albe, moarte de bete, şi cu atât mai puţin cu una care mă excită. Aş putea fie să profit de ea şi să câştig pariul, ceea ce, în starea-n care e, ar fi o victorie sigură, fie…

— Să chem pe cineva să te ducă acasă cu maşina, zic înainte ca mintea mea, care a luat-o razna, să se-apuce să născocească mii de moduri de a o viola.

Sunt ameţit de la alcool şi droguri. Vreau să fiu în deplinătatea facultăţilor mintale când o să facem sex.

Brittany îşi ţuguie buzele şi se bosumflă ca un copil.

— Nu. Nu vreau să merg acasă. Oriunde, da nu acasă.

Of, Doamne.

Am o problemă. Tengo una problema grande.[61]

Se uită în sus spre mine şi ochii ei sclipesc în lumina lunii ca nişte nestemate rare, preţioase.

— Colin crede că vreau să mă cuplez cu tine. Zice că înfruntările noastre nu-s decât un preludiu.

— Şi e adevărat? întreb, ţinându-mi răsuflarea în aşteptarea răspunsului.

Dă, Doamne, să ţin minte ce-mi zice până mâine.

Ea ridică un deget şi spune:

— Stai puţin.

Îngenunchează şi-şi varsă iar maţele din ea. Când termină, e prea slăbită ca să se ridice. Seamănă cu o păpuşă de cârpă scoasă la vânzare în stradă. Nu ştiu ce să fac şi o duc în braţe până la locul unde amicii mei au făcut un foc de tabără uriaş.

Când îşi înfăşoară braţele în jurul gâtului meu, simt că are nevoie de un luptător în viaţa ei. Acela nu e Colin, asta-i sigur. Şi nici eu. Din câte am auzit, în clasa a noua, înainte de Colin, a ieşit cu un băiat dintr-a unşpea. Are probabil multă experienţă.

Şi atunci cum se face că-n clipa asta pare atât de inocentă? Sexy de nu se mai poate, dar inocentă.

Mă apropii de prietenii mei şi toţi ochii sunt fixaţi asupra noastră. Văd o fată albă şi bogată, stând moale în braţele mele, şi imediat se gândesc la tot ce poate fi mai rău. Nu i-am prevenit că partenera mea de chimie s-a hotărât să-mi adoarmă în braţe în timp ce mergeam.

— Ce i-ai făcut? mă-ntreabă Paco.

Lucky se ridică în picioare, complet şocat.

— Rahat. Mi-am pierdut RX-7-ul, Alex?

---

[61] Am o problemă mare (lb. spaniolă).

— Nu, cretinule. Nu obişnuiesc să mă culc cu puicuţe leşinate…

Cu colţul ochiului, o văd pe Carmen clocotind. La dracu'. În noaptea asta i-am tras clapa într-un mare fel, aşa că-i merit furia.

Îi fac semn Isei că vreau să-i vorbesc.

— Isa, am nevoie de ajutorul tău.

Isa îi aruncă o privire lui Brittany.

— Ce vrei să fac cu ea?

— Ajută-mă s-o scot de-aici. Sunt drogat, nu pot să conduc.

Isa clatină din cap.

— Ştii că tipa are un iubit. Şi e bogată. Şi albă. Şi poartă haine de firmă pe care tu n-o să ţi le permiţi în viaţa ta.

Mda, ştiu toate astea. Şi m-am săturat şi am obosit să-mi tot fie repetate.

— Isa, am nevoie de ajutorul tău. Nu de predici. Îmi ajung cele deservite de Paco.

Isa îşi ridică braţele în aer.

— Nu fac decât să enumăr nişte fapte. Alex, tu eşti un băiat isteţ. Gândeşte-te. Oricât de mult ţi-ai dori ca ea să facă parte din viaţa ta, locul ei nu-i acolo. Un triunghi n-are cum să-ncapă într-un pătrat. Gata, am terminat ce-aveam de spus.

— *Gracias.*

Renunţ să îi atrag atenţia că un triunghi mic poate încăpea perfect într-un pătrat mare. Tot ce trebuie să faci este să ajustezi un pic ecuaţia. Sunt prea beat şi drogat ca să încerc să-i explic.

— Am parcat vizavi, spune Isa, oftând din greu, frustrată. Ia-te după mine.

Merg pe urmele ei, sperând că n-o să mai zică nimic. N-am eu norocu' ăsta.

— Am fost colegă de clasă cu ea şi anul trecut.

— Aha.

Ridică din umeri.

— E o fată drăguță. Deși se machiază prea tare.

— Cele mai multe fete o urăsc.

— Cele mai multe fete ar da orice ca s-arate ca ea. Și să aibă banii și iubitul ei.

Mă opresc și o privesc dezgustat.

— Față de Măgar?

— Ia mai scuteşte-mă, Alex. Colin Adams e un tip drăguț. E căpitanul echipei de fotbal și un erou în Fairfield. Tu ești ca Danny Zuko în *Grease.* Te droghezi, faci parte dintr-o bandă și ai ieșit cu cea mai focoasă dintre fetele rele de pe-aici. Brittany e ca Sandy… o Sandy care n-o să apară în veci la școală îmbrăcată într-o jachetă neagră de piele și c-o țigară atârnând în colțul buzelor. Renunță la fantezia asta.

O întind pe mica mea fantezie pe bancheta din spate a mașinii Isei și mă strecor înăuntru, lângă ea. Se cuibărește în mine, folosindu-mă pe post de pernă, și buclele ei blonde se răsfiră peste șlițul meu. Preț de o clipă, închid ochii, încercând să-mi scot imaginea din cap. Nu știu ce să fac cu mâinile. Dreapta mi se odihnește pe rezemătoarea de pe portieră. Stânga stă suspendată pe deasupra corpului lui Brittany.

Șovăi. Pe cine vreau să păcălesc? Doar nu-s virgin. Sunt un tip de optsprezece ani care știe să se descurce cu o fată sexy care și-a pierdut cunoștința și zace lângă el. Și-atunci de ce mă tem să îmi așez brațul într-o poziție confortabilă, chiar peste mijlocul ei?

Îmi țin răsuflarea și îmi pun brațul peste ea. Se bagă și mai mult în mine și eu mă simt ciudat și amețit. Fie e efectul întârziat al drogului, fie… Nu, mai bine îmi alung din minte acel „fie”. Părul ei lung s-a înfășurat în jurul coapsei mele. Fără să mă gândesc, îmi trec mâinile prin părul ei și urmăresc cum firele mătăsoase îmi cad printre degetele

răşchirate. Dintr-odată, mă opresc. Pe scalp, spre ceafa, are o fâşie de piele mare, cheală şi iritată. De parcă ar fi fost nevoită să treacă un test antidrog sau ceva de genul ăsta şi cineva îi smulsese un smoc de păr pentru a-l examina mai târziu la microscop.

Isa bagă maşina în marşarier, dar Paco o opreşte şi sare înăuntru, pe scaunul din faţă. Acopăr iute fâşia de piele cheală; nu vreau ca altcineva să vadă imperfecţiunea. N-am de gând să-mi analizez mişcarea, pentru că asta ar însemna să gândesc prea mult. Şi a gândi prea mult mi-ar face rău în starea-n care sunt.

— Am zis să vin şi eu cu voi la plimbare, spune Paco.

Se întoarce şi-mi vede braţul sprijinit de mijlocul lui Brittany. Ţâţâie din buze şi clatină din cap.

— Taci naibii, îi zic.

— Da’ n-am spus nimic.

Se aude un telefon mobil sunând. Simt vibraţiile prin pantalonii lui Brittany.

— E telefonul ei, spun.

Răspunde, îmi ordonă Isa.

Deja mă simt de parc-aş fi răpit-o pe Brittany. Şi acum să răspund la telefonul ei? Rahat. O rostogolesc un pic şi bâjbâi după telefon în buzunarul din spate al pantalonilor ei.

— *Contesta*[62]*,* şopteşte Isa tare, de data asta în spaniolă.

— Asta şi fac, şuier, orbecăind, neîndemânatic, după telefon.

— Lasă-mă pe mine, zice Paco şi se apleacă peste scaun, întinzând mâna spre fundul lui Brittany.

Îl pocnesc peste mână.

— Ia-ţi laba de pe ea.

— Ce naiba, omule. Nu voiam decât să te-ajut.

Răspund uitându-mă urât la el.

Îmi strecor degetele în buzunarul de la spate, încercând

[62] Răspunde (lb. spaniolă).

să nu mă gândesc ce-aş simţi dacă blugii ei nu mi-ar sta în cale. Extrag telefonul milimetru cu milimetru, în timp ce continuă să vibreze. Când reuşesc să-l scot de tot, mă uit la numele apelantului.

— E prietena ei, Sierra.

— Răspunde, zice Paco.

— Estás loco, güey?[63] N-am de gând să vorbesc cu niciunul dintre *ei.*

— Atunci de ce i-ai scos telefonul din buzunar?

Bună întrebare. Deşi nu ştiu cum să răspund la ea.

Isa clatină din cap.

— Vezi, asta păţeşti când te-ncurci cu un pătrat.

— Ar trebui s-o ducem acasă, spune Paco. Nu putem s-o ţinem aici.

Ştiu şi eu asta. Da nu vreau deocamdată să renunţ la ea.

Isa, hai s-o ducem la tine acasă.

Brittany

Am un coşmar, cum că o mie de Compa Loompa[64] mititei îmi ţopăie prin cap şi-mi ciocănesc craniul. Deschid ochii în lumina puternică şi mă cutremur. Sunt trează şi Compa Loompa sunt tot acolo.

— Eşti mahmură, aud o voce feminină.

Îmi mijesc ochii şi-o văd pe Isabel aplecată peste mine. Ne aflăm într-o cameră mică, probabil un dormitor, cu pereţii zugrăviţi în galben pastel. Ferestrele sunt deschise şi perdelele asortate flutură în vânt. Nu sunt la mine acasă, pentru că-n casa mea nu deschidem niciodată ferestrele.

---

[63] Eşti nebun, tipule? (lb. spaniolă).

[64] Personaje din cartea pentru copii a lui Roald Dahl Charlie şi fabrica de ciocolată şi din adaptările cinematografice din 1971 şi 2005. Mici de statură şi cu tunsori ciudate, sunt plătiţi în boabe de cacao pentru munca lor din atelier.

Folosim fie aerul condiţionat, fie sistemul de încălzire.

Mă uit în sus spre Isa, cu ochii doar pe jumătate deschişi.

— Unde sunt?

— La mine acasă. Dacă aş fi în locul tău, aş sta deocamdată liniştită. Pentru că altfel s-ar putea să vomiţi din nou şi părinţii mei ar face o criză de nervi dac-ai păta covorul. Din fericire, sunt plecaţi din oraş, aşa că până diseară toată casa-i a mea.

— Cum am ajuns aici?

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că am luat-o pe jos spre casă…

— Ai leşinat pe plajă. Alex şi cu mine te-am adus aici.

La auzul numelui lui Alex, deschid ochii larg. Îmi amintesc vag c-am băut, pe urmă am mers prin nisip şi am dat de Alex şi Carmen, care erau împreună. Şi pe urmă Alex şi cu mine…

Oare l-am sărutat? Ştiu că m-am rezemat de el, dar după aia…

Am vomat. Acum îmi amintesc asta cu precizie. Nici pe departe imaginea perfectă pe care-am încercat să mi-o construiesc. Mă ridic în fund, fără grabă şi cu mare grijă, sperând ca în curând capul să nu mi se mai învârtă.

— Am făcut cumva vreo prostie? întreb.

Isa ridică din umeri.

— Nu sunt foarte sigură. Alex n-a lăsat pe nimeni să se apropie de tine. Dacă a leşina în braţele lui e o prostie, atunci da, ai făcut.

Îmi las capul să-mi cadă în palme.

— O, nu. Isabel, te rog să nu le povesteşti nimic majoretelor.

Isa zâmbeşte.

— Nu-ţi face griji. N-o să spun nimănui că Brittany Ellis e şi ea o fiinţă umană.

— De ce te porţi aşa drăguţ cu mine? Când Carmen a

vrut să mă snopească în bătaie, tu ai sărit să mă aperi. Şi-n noaptea asta m-ai lăsat să dorm la tine, deşi m-ai prevenit, foarte clar, că nu ne putem considera prietene.

— Da, nu suntem prietene. Dar între mine şi Carmen există o rivalitate veche. Aş face orice ca să o scot din sărite. Tipa nu suportă că Alex i-a dat papucii.

— De ce s-au despărţit?

— N-ai decât să-l întrebi singură. Doarme pe canapea, în camera de zi. A căzut lat imediat ce te-a cărat pe tine până-n pat.

O, nu. Alex e aici? În casa lui Isabel?

— Să ştii că te place, zice Isabel, studiindu-şi unghiile de la mâini în loc să se uite la mine.

Simt fluturi în stomac.

— Nu, nu mă place, o contrazic, cu toate că sunt tentată să îi cer detalii.

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Mă laşi? Ştii şi tu asta la fel de bine ca mine, deşi nu vrei să recunoşti.

— Pentru cineva care susţine că nu mi-e prietenă, văd că în dimineaţa asta îmi spui o groază de secrete.

— Recunosc, aproape că mi-aş dori să fii aşa cum te cred mulţi oameni, o căţea, zice ea.

— De ce?

— Pentru că e uşor să urăşti pe cineva care are totul.

Scot un hohot de râs cinic. Nu vreau să îi mărturisesc adevărul – că viaţa mi se năruie sub picioare, aşa cum ieri noapte mi s-au afundat degetele în nisip.

— Trebuie s-ajung acasă. Unde mi-e telefonul? întreb pipăindu-mi buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Cred că-i la Alex.

Atunci n-am cum să mă furişez afară fără să dau ochii cu el. Mă străduiesc să-i ţin pe Compa Loompa sub control, împleticindu-mă afară din dormitor, în căutarea lui Alex.

Nu mi-e greu să-l găsesc, casa e mai mică decât cabana cu piscină a Sierrei. Alex stă întins pe o canapea veche. Poartă blugi. Şi nimic altceva. E cu ochii deschişi, dar sunt injectaţi şi sticloşi din cauza somnului.

— Bună, mă întâmpină călduros, întinzându-se.

Doamne. Am dat de necaz. Pentru că mă holbez la el. Nu-mi pot lua ochii de la tricepşii, de la bicepşii şi de la toţi ceilalţi muşchi ai lui bine lucraţi. Fluturii din stomac se înmulţesc de zece ori în timp ce privirea mi se întâlneşte cu a lui.

— Bună, răspund înghiţind cu greu. Ăăă… bănuiesc c-ar trebui să-ţi mulţumesc că m-ai adus aici şi nu m-ai lăsat leşinată pe plajă.

Îmi susţine privirea.

— Noaptea trecută mi-am dat seama de ceva. Tu şi cu mine nu suntem aşa de diferiţi. Tu joci la fel ca mine. Îţi foloseşti înfăţişarea, corpul şi mintea pentru a păstra controlul.

— Alex, sunt mahmură. Nu pot să gândesc limpede, şi tu-i dai înainte cu filosofia.

— Vezi, ce-ţi spuneam, te joci. *Mamacita,* fii sinceră cu mine. Te provoc.

Glumeşte? Să fiu sinceră? Nu pot. Pentru că dac-aş face asta, aş izbucni în plâns şi aş intra probabil în panică suficient de tare ca să-mi iasă porumbelul din gură – că mi-am construit o imagine perfectă ca să mă pot ascunde-n spatele ei.

— Ar fi cazul să o iau din loc.

— Poate c-ar fi mai bine ca, înainte de asta, să te duci la baie, zice el.

N-apuc să-l întreb de ce. Îmi surprind reflexia într-o oglindă atârnată pe hol.

— Rahat! ţip.

Rimelul negru mi s-a strâns sub ochi şi dâre mi se scurg

pe obraji.

Arăt ca un cadavru. Trec repede pe lângă Alex şi dau de baie, unde mă holbez la imaginea mea în oglindă. Părul meu seamănă c-un cuib de păsări aţos. De parcă dezastrul produs de rimel pe obraji nu ar fi fost de-ajuns, restul feţei mele e la fel de palid precum cel al mătuşii Dolores, când nu e fardată. Sub ochi am pungi în care parc-am depozitat apă pentru lunile de iarnă.

Una peste alta, o imagine deloc plăcută. După toate standardele.

Ud nişte hârtie igienică şi încep să mă frec pe sub ochi şi pe obraji până ce dârele de rimel se fac nevăzute. OK, acum am nevoie de demachiant, ca să-mi curăţ faţa cu totul. Mama m-a avertizat că dacă mă frec pe sub ochi, o să-mi întind pielea şi ridurile o s-apară prematur. Dar în situaţii disperate se impun măsuri disperate. Îmi tamponez cu apă pungile de sub ochi.

Sunt conştientă că toate astea înseamnă control al pagubelor. Nu pot decât să-mi ascund imperfecţiunile şi să sper că nimeni n-o să mă vadă în starea-n care sunt. Îmi folosesc degetele pe post de pieptăn, cu rezultate discutabile. Apoi îmi ciufulesc părul ridicându-l în sus, în ideea că imaginea zburlită e mai bună decât cea de cuib de şobolani.

Îmi clătesc gura cu apă şi-mi frec dinţii cu pastă ca să-mi alung, până ajung acasă, mirosul de vomă, de somn pe-un pat străin şi de beţie.

Ce n-aş da să am la mine un luciu de buze…

Dar, din păcate, nu-l am. Îmi îndrept umerii şi, ţinându-mi capul sus, deschid uşa şi mă-ntorc în sufragerie. Isabel se duce-n camera ei şi Alex se ridică în picioare la vederea mea.

— Unde mi-e mobilul? îl întreb. Şi fii drăguţ şi pune-ţi o cămaşă pe tine.

Se apleacă, întinde mâna şi ia de pe jos telefonul.

— De ce?

— Am nevoie de mobil, îi explic în timp ce i-l iau din mână, ca să chem un taxi, şi motivul pentru care te rog să te-mbraci e ca să… ăăă…

— N-ai văzut în viaţa ta un tip fără cămaşă?

— Ha, ha, ha. Fii serios. Crede-mă, nu ai nimic în plus faţă de ceea ce am mai văzut.

— Pui pariu? zice, apoi îşi duce mâinile la nasturele de la blugi şi îl descheie.

Chiar în clipa aceea, Isabel intră în cameră.

— Hei, Alex, ţine-ţi pantalonii pe tine.

Se uită spre mine şi eu îmi ridic mâinile a neputinţă.

— Nu-s eu de vină. Tocmai voiam să chem un taxi când el…

Isabel clatină din cap, în timp ce Alex se-ncheie la nasture. Pe urmă ea se duce, îşi ia geanta şi scoate dinăuntru un set de chei.

— N-o să iei taxiul. Te duc eu cu maşina acasă.

— O duc eu, intervine Alex.

Isabel pare sătulă de noi doi, la fel ca doamna Peterson la orele de chimie.

— Vrei să te duc eu sau Alex? mă întreabă.

Am un prieten. OK, recunosc, ori de câte ori îl surprind pe Alex privindu-mă, mă înfierbânt toată. Dar nu e nimic neobişnuit în asta. Suntem amândoi adolescenţi şi, fără îndoială, între noi există o anumită tensiune sexuală. Atâta timp cât n-o să-i dau curs, totul va fi în ordine.

Pentru că dacă i-aş da curs, consecinţele ar fi dezastruoase. L-aş pierde pe Colin. Mi-aş pierde prietenii. Aş pierde controlul asupra vieţii mele.

Şi, mai presus de orice, aş pierde şi bruma de iubire pe care mama o mai nutreşte pentru mine.

Dacă nu voi mai fi percepută drept o fată perfectă, ceea

ce a făcut mama ieri ar fi floare la ureche. Pentru că mama mă tratează în funcţie de cât de perfectă par în ochii lumii. Dacă vreuna dintre amicele ei de la club mă vede prin oraş cu Alex, mama ar putea fi ostracizată. Dacă prietenele ei ajung s-o ocolească, şi ea se va feri de mine. E un risc pe care nu pot să mi-l asum. Şi un risc cât se poate de real.

— Isabel, du-mă, te rog, acasă, spun, apoi mă uit la Alex.

Clatină uşor din cap, îşi ia cămaşa şi cheile şi iese pe uşă ca o vijelie, fără un cuvânt.

Tăcută, merg în spatele lui Isabel, spre maşină.

— Ţii la Alex mai mult decât ca la un simplu prieten, nu-i aşa? o întreb.

— Mi-e ca un frate. Ne cunoaştem de când eram copii.

Îi explic pe unde să o ia ca să ajungem acasă. Oare îmi spune adevărul?

— Vrei să zici că nu-l consideri sexy?

— Îmi amintesc cum plângea ca un bebeluş când aveam amândoi patru ani şi i-a căzut îngheţata pe stradă. I-am stat alături când... ştii ceva, las-o baltă, vreau doar să spun că am trecut prin multe împreună.

— Prin multe? Cum adică? Nu vrei să-mi dai detalii?

— Nu.

Aproape văd cum zidul acela invizibil se ridică din nou între noi.

— Deci aşa se sfârşeşte prietenia noastră?

Se uită la mine chiorâş.

— Prietenia noastră abia a început, Brittany. Nu-ţi forţa norocul.

Ne apropiem de casă.

— E a treia pe dreapta, spun.

— Ştiu.

Opreşte maşina pe stradă, în faţa casei, fără să se obosească să intre pe alee. Mă uit la ea. Ea se uită la mine. Se aşteaptă s-o invit înăuntru? Nu le invit nici măcar pe

prietenele mele cele mai bune.

— Ei bine, mersi că m-ai adus, spun. Şi că m-ai lăsat să dorm la tine acasă.

Isabel îmi aruncă un zâmbet slab.

— Nicio problemă.

Pun mâna pe clanţă.

— N-o să permit să se întâmple nimic între mine şi Alex. OK?

Chiar dacă, dincolo de suprafaţă, ceva se petrece chiar acum.

— Bine. Pentru că ţi-ar exploda în faţă.

Micuţii Compa Loompa încep să-mi ţopăie din nou în cap, aşa că nu sunt în stare să cuget prea intens la avertismentul ei.

Intru în casă şi dau de mama şi tata stând la masa din bucătărie. E linişte. Prea linişte. În faţă au nişte hârtii. Broşuri sau cam aşa ceva. Amândoi se îndreaptă iute de spate la vederea mea, ca nişte puşti prinşi făcând o năzbâtie.

— Ăăă… credeam că… eşti încă la Sierra, zice mama.

Simţurile mele intră-n alertă. Ceva e în neregulă. Mama nu se bâlbâie *niciodată.* Şi nu mă ceartă pentru felul în care arăt. Nu e de bine.

— Am fost, da m-a apucat o durere de cap îngrozitoare, spun înaintând şi concentrându-mă asupra broşurilor suspecte de care părinţii mei par aşa de interesaţi.

Sunny Acres Home pentru Persoane cu Nevoi Speciale.

— Ce faceţi aici?

— Discutăm opţiunile, răspunde tata.

— Opţiunile? Credeam că am căzut cu toţii de acord că internarea lui Shelley nu e o idee bună.

Mama se-ntoarce spre mine.

— Nu. *Tu* ai decis că internarea e o idee proastă. Noi n-am renunţat încă.

— Anul viitor merg la Northwestern, aşa c-o să rămân acasă şi o să pot să ajut.

— Anul viitor va trebui să te concentrezi pe studiu, nu pe sora ta. Ascultă, Brittany, zice tata sculându-se în picioare. Trebuie să ne evaluăm opţiunile. Şi având în vedere ce ţi-a făcut Shelley ieri…

— Nu vreau s-aud nimic, îl întrerup. N-o să vă las niciodată să-mi internaţi sora.

Înşfac broşurile de pe masă. Shelley trebuie să stea cu familia, nu cu nişte străini. Rup broşurile în două, le arunc în coşul de gunoi şi fug spre dormitorul meu.

— Deschide uşa, Brit, spune mama un minut mai târziu, scuturând clanţa.

Stau pe marginea patului şi prin minte mi se învălmăşesc imagini cu Shelley luată pe sus de acasă. Nu, nu se poate. Gândul îmi provoacă greaţă.

— Nici măcar n-ai instruit-o pe Baghda. Ca şi cum erai hotărâtă dinainte s-o internezi pe Shelley

— Nu fi ridicolă, vine, înăbuşită, vocea mamei de dincolo de uşă. În Colorado s-a deschis un nou sanatoriu. Dac-ai deschide uşa, am putea purta o discuţie civilizată.

N-o să accept asta niciodată. O să fac tot ce pot ca s-o ţin pe sora mea acasă.

— Nu vreau nicio discuţie civilizată. Părinţii mei vor să-mi interneze sora într-un *sanatoriu* şi asta pe la spatele meu. Capul mă doare de-mi plesneşte. Lasă-mă, te rog, în pace.

Ceva îmi iese din buzunar. E bandana lui Alex. Isabel nu mi-e prietenă şi totuşi m-a ajutat. Iar Alex, care aseară a avut mai multă grijă de mine decât iubitul meu, s-a purtat ca un erou şi-mi cere să fiu sinceră cu el. Oare ştiu să fiu sinceră?

Strâng bandana la piept.

După care îmi permit, în fine, să izbucnesc în plâns.

Alex

M-a sunat. Dacă n-ar fi fost bucata aia mototolită de hârtie cu numele ei mâzgălit de fratele meu Luis, în vecii vecilor n-aş fi crezut că Brittany mi-a format numărul. N-a folosit la nimic să-l iau pe Luis la întrebări, pentru că puştiul are memoria unui purice şi abia dacă şi-a amintit că el e cel care a răspuns. Singura informaţie pe care mi-a dat-o a fost că Brittany m-a rugat s-o sun înapoi.

Asta s-a întâmplat ieri după-amiază, înainte să-şi verse maţele pe pantoful meu şi să-mi leşine în braţe.

Atunci când i-am spus să fie sinceră cu mine, i-am văzut teama din ochi. Şi m-am întrebat de ce-i e frică. O să-mi fac din spargerea zidului ei „perfect” scopul meu în viaţă. Ştiu că are mai multe de oferit lumii decât nişte şuviţe blonde şi-un corp de milioane. Are secrete pe care le va lua cu ea în mormânt şi secrete pe care arde de nerăbdare să le împărtăşească. Doamne. E ca un soi de mister şi tot ce îmi doresc este să descifrez enigma.

Când i-am spus că semănăm, nu mâncam rahat. Legătura asta dintre noi nu se atenuează, dimpotrivă, se tot întăreşte. Cu cât stau mai mult cu ea, cu atât vreau s-o cunosc mai bine.

Simt o pornire s-o sun doar ca să-i aud vocea, chiar dacă-i plină de venin. Deschid mobilul, mă aşez pe canapeaua din camera de zi şi introduc numărul ei în memoria telefonului.

— Pe cine suni? întreabă Paco, năvălind în casă fără să sune sau să bată la uşă.

În spatele lui vine Isa.

Închid telefonul.

— *Nadie.*[65]

— Atunci mişcă-ţi fundul şi hai să jucăm fotbal.

---

[65] Pe nimeni (lb. spaniolă).

E o idee cu mult mai bună decât să stau pe canapea şi să mă gândesc la Brittany, deşi încă mai simt efectul petrecerii de azi-noapte. Pornim spre parc, unde un grup de băieţi îşi face deja încălzirea.

Mario, un tip din clasa mea al cărui frate a fost ucis anul trecut într-un schimb de focuri trase din maşină, mă bate pe spate.

— Vrei să fii portar, Alex?

— Nu.

Am ceea ce se cheamă o personalitate ofensivă. Atât în fotbal, cât şi în viaţă.

— Dar tu, Paco?

Paco îşi dă acordul şi îşi ocupă imediat poziţia, adică se aşează în fund pe linia porţii. Ca de obicei, prietenul meu cel leneş pierde vremea până ce mingea intră în jumătatea noastră de teren.

Majoritatea jucătorilor sunt băieţi din cartier. Am crescut împreună... ne-am jucat pe terenul ăsta încă de când eram puşti, ba chiar am fost cu toţii iniţiaţi în acelaşi timp în Latino Blood. Îmi amintesc că, înainte de asta, Lucky ne-a spus că a fi membru al unei bande e ca şi cum ai avea o a doua familie... o familie care să-ţi stea alături atunci când nu te poţi baza pe familia adevărată. Şi care ne va oferi protecţie şi siguranţă. Părea perfect pentru un puşti care tocmai îşi pierduse tatăl.

De-a lungul anilor, am învăţat să-mi blochez în minte toate lucrurile rele. Bătăile, afacerile murdare cu droguri, împuşcăturile. Şi nu mă refer numai la indivizii aflaţi în cealaltă tabără. Cunosc tipi care au încercat să iasă din bandă, tipi care au fost găsiţi morţi sau bătuţi atât de tare de către membrii propriei bande, încât ar fi preferat probabil să moară.

Sincer să fiu, blochez toate amintirile astea pentru că mă înfricoşează de moarte. Se presupune că sunt suficient de

dur ca să nu-mi pese, dar tot îmi pasă.

Ne ocupăm poziţiile pe teren. Îmi imaginez că în minge se află lozul cel mare. Dacă ţin mingea departe de toţi ceilalţi şi o lovesc ca să intre în poartă, o să mă transform, în chip miraculos, într-un tip bogat şi puternic, capabil să-şi ducă familia (şi pe Paco) departe de locul ăsta nenorocit.

Sunt mulţi jucători buni în ambele echipe. Ceilalţi sunt în avantaj, pentru că noi îl avem în poartă pe Paco, care se scarpină la ouţe în capătul terenului.

— Hei, Paco! Nu te mai scărpina şi fii atent la joc, strigă Mario.

Paco răspunde luându-şi boaşele în mâini şi frecându-le ostentativ. Chris trage chiar pe lângă el şi mingea intră în poartă.

Mario ia mingea din poartă şi i-o aruncă lui Paco.

— Dacă ai fi la fel de interesat de joc ca de *huevos,* nu i-ai fi lăsat să marcheze.

— Omule, n-am ce să fac, mă mănâncă. Iubita ta mi-a dat păduchi azi-noapte.

Mario râde, fără să creadă nicio clipă că iubita lui l-ar putea înşela. Paco îi aruncă mingea lui Mario, care o pasează lui Lucky. Lucky trece de jumătatea terenului. Îmi pasează mie.

Asta e şansa pe care o aşteptam. Driblez, înaintând cu mingea la picior pe terenul improvizat, oprindu-mă doar atât cât să măsor din ochi distanţa până la poartă.

Mă prefac că o iau la stânga, îi pasez lui Mario, iar el îmi pasează mingea înapoi. O singură lovitură rapidă şi mingea se-nalţă pe direcţia bună. Am marcat.

— Gooool! strigă echipa noastră, în timp ce eu bat palma cu Mario.

Bucuria nu ţine însă prea mult. O maşină Escalade albastră se târăşte suspect de-a lungul străzii.

— O recunoşti? întreabă încordat Mario.

Meciul se întrerupe, toată lumea îşi dă seama că e ceva în neregulă.

— O fi vreo răzbunare, zic.

Stau cu ochii fixaţi pe maşină. Când se opreşte, aşteptăm cu toţii să apară cineva sau ceva. Suntem pregătiţi de orice.

Nu însă şi eu. Pentru că-l văd pe fratele meu Carlos ieşind din maşină împreună cu un tip pe nume Wil. Mama lui Wil e în Blood şi se ocupă cu recrutarea de noi membri. Fratele meu ar face bine să nu se numere printre ei. I-am băgat bine în cap că, în familia noastră, eu sunt în Blood, iar el n-are ce căuta acolo. E de ajuns ca un singur membru al familiei să fie în bandă pentru ca întreaga familie să fie protejată. Eu sunt în Blood, Carlos şi Luis nu şi am de gând să fac tot ce-mi stă în putinţă ca lucrurile să rămână aşa.

Îmi iau o moacă glumeaţă şi m-apropii de Wil, dând cu totul uitării meciul.

— Maşină nouă? îl întreb, cu ochii aţintiţi pe roţi.

— E a mamei.

Drăguţă, zic, întorcându-mă spre fratele meu. Şi pe unde aţi umblat voi doi?

Carlos se reazemă dezinvolt de maşină, ca şi cum a umbla cu Wil nu-i mare scofală. Wil a fost iniţiat de curând şi se crede acum mare şi tare.

— Am fost la mall. Au deschis un magazin nou de chitare, e super tare. Ne-am întâlnit acolo cu Héctor şi…

Cum? Am auzit eu bine?

— Héctor?

Ultimul lucru pe care îl vreau e ca fratele meu să stea prin preajma lui Héctor.

Wil, îmbrăcat într-o cămaşă lălâie care-i atârnă peste pantaloni, îl pocneşte pe Carlos peste umăr, ca să tacă. Fratele meu îşi închide brusc gura, de parcă s-ar teme să nu-i zboare o muscă înăuntru. Jur, sunt în stare să-i tăbăcesc fundu’ dacă îi trece măcar o clipă prin cap să

intre-n bandă.

— Fuentes, ce faci, mai joci? strigă la mine careva.

Îmi ascund furia şi mă-ntorc spre fratele meu şi amicul lui, cel capabil să-l ademenească de partea întunecată a lucrurilor.

— Vreţi să jucaţi? îi întreb.

— Nu. Mergem la mine acasă, răspunde Wil.

Ridic din umeri cu nonşalanţă, fără să mă simt deloc dezinvolt. Qué me importa![66]

Mă-ntorc pe teren, deşi tare am chef să-l iau pe Carlos de urechi şi să-l târăsc aşa până acasă. Da' nu-mi permit să fac o scenă de care ar putea afla Héctor, care să pună la îndoiala loialitatea mea faţă de bandă.

Uneori am senzaţia că toată viaţa mea nu-i decât o minciună imensă.

Carlos pleacă împreună cu Wil. Chestia asta, combinată cu faptul că nu mi-o pot scoate pe Brittany din cap, mă înnebuneşte. Când meciul se reia, nu pot sta o clipă locului. Dintr-odată, jucătorii din cealaltă echipă nu mai sunt tipi pe care-i cunosc, ci duşmani care stau în calea a tot ce-mi doresc. Pornesc la atac, cu mingea la picior.

— Fault! strigă vărul unui prieten când mă lovesc de el.

Îmi ridic braţele.

— *N-a* fost fault.

— M-ai împins.

— Nu fi *panocha*[67], ripostez, conştient că reacţia mea e exagerată.

Vreau să mă bat. Caut necazul cu lumânarea. Şi tipul o ştie. E cam de înălţimea mea şi cântăreşte cam cât mine. Simt adrenalina pulsându-mi în vene.

— Vrei să te baţi cu mine, *pendejo*? spune, desfăcându-şi braţele ca o pasăre în zbor.

---

[66] Ce-mi pasă! (lb. spaniolă).

[67] Vagin (argou mexican).

Nu mă las intimidat.

— Hai să te văd de ce eşti în stare.

Paco aleargă şi intervine între noi.

— Alex, potoleşte-te, omule.

— Ori jucaţi, ori vă bateţi! strigă cineva.

— Zice că l-am faultat, îi spun lui Paco, cu sângele clocotind în mine.

Paco ridică din umeri, nepăsător.

— Păi, aşa şi e.

OK, dacă prietenul meu cel mai bun nu mă susţine, se cheamă că am pierdut partida. Mă uit în jur. Toată lumea stă şi aşteaptă să vadă ce-o să fac. Adrenalina mea în exces e pe potriva aşteptărilor lor intense. Dacă vreau să mă bat? Sigur, chiar şi numai ca să eliberez energia asta brută. Şi ca să uit, măcar pentru o clipă, că am salvat în memoria telefonului numărul de mobil al partenerei mele de chimie. Şi că fratele meu e pe lista bandei, gata să fie recrutat.

Prietenul meu cel mai bun mă îmbrânceşte din faţa tipului care vrea să-mi stâlcească moaca şi mă împinge spre marginea terenului. Cere să fim înlocuiţi din echipă.

— De ce-ai făcut asta? îl întreb.

— Ca să-ţi salvez pielea, omule. Alex, ai luat-o razna. Cu totul.

— Pot să-l bat măr.

Paco se uită în ochii mei.

— Tu eşti cel care se poartă ca un *panocha.*

Îi îndepărtez mâinile de pe cămaşa mea şi o iau la picior, furios, întrebându-mă cum de-am ajuns, în ultimele săptămâni, să-mi fac praf viaţa. Trebuie să pun imediat lucrurile la punct. O să mă ocup de Carlos când se-ntoarce acasă. O să-i împui eu capu’. Cât despre Brittany…

Nu m-a lăsat s-o duc cu maşina acasă pentru că nu a vrut să fie văzută cu mine. Mama mă-sii de treabă! Carlos nu e

singurul căruia va trebui să-i fac capul calendar.

Deschid telefonul şi apăs pe numărul lui Brittany, salvat în memorie.

— Alo?

— Sunt Alex, spun, deşi vede şi singură numele apelantului afişat pe ecran. Vino să ne întâlnim la bibliotecă. Acum.

— Nu pot.

Nu, ăsta nu e Brittany Ellis Show. E Alex Fuentes Show

Între timp, am ajuns acasă şi mă urc pe motocicletă.

— Uite care-i treaba, *mamacita,* îi spun. Dacă nu apari la bibliotecă în următorul sfert de oră, vin cu cinci prieteni şi ne culcăm cu toţii-n noaptea asta pe peluza din faţa casei tale.

— Cum îndrăzneşti… dă ea să zică, dar îi închid telefonul în nas înainte să apuce să termine propoziţia.

Ambalez motorul ca să-mi alung din minte imaginea ei de aseară, când s-a culcuşit la mine în poală, şi-abia atunci îmi dau seama că n-am niciun plan.

Mă-ntreb dacă Alex Fuentes Show se va dovedi a fi o comedie sau, mult mai probabil, o tragedie. Nu contează, va fi oricum un reality show de neratat.

Brittany

Intru, spumegând de furie, în parcarea bibliotecii şi opresc maşina la liziera pădurii, în capătul cel mai îndepărtat. Ultimul lucru la care-mi stă mintea acum e proiectul nostru la chimie.

Alex mă aşteaptă, rezemat de motocicletă. Scot cheia din contact şi mă reped spre el.

— Cum îndrăzneşti să-mi dai ordine? ţip la el.

N-am parte decât de oameni care vor să-mi controleze viaţa. Mama… Colin. Şi acum Alex. M-am săturat.

— Dacă-ţi închipui că poţi să mă ameninţi să…

Fără să spună nimic, Alex îmi smulge cheile din mână şi se aşază în BMW, pe scaunul şoferului.

— Ce naiba faci, Alex?

— Urcă.

Motorul huruie. Are de gând să plece cu maşina şi să mă lase singură-n parcare.

Îmi încleştez pumnii şi mă îndrept cu paşi apăsaţi spre locul pasagerului. După ce mă aşez, Alex ambalează motorul.

— Unde-i poza mea cu Colin? întreb, uitându-mă la bord. Era lipită aici acum un minut.

— Nu-ţi face griji, o s-o capeţi înapoi. N-am chef să mă uit la ea când conduc.

— Chiar ai habar să conduci o maşină? mă răstesc la el.

Fără să clipească sau să se uite în jos, bagă maşina în viteza întâi şi ieşim în scârţâit de roţi din parcare. BMW-ul meu ascultă de parcă ar lucra la unison cu Alex.

— Ăsta-i furt de maşină, să ştii.

Tăcere.

— Şi răpire de persoană, adaug.

Ne-am oprit la un semafor. Mă uit bucuroasă la maşinile de lângă noi; capota nu e coborâtă şi nimeni nu ne vede.

— *Mira*[68]*,* te-ai urcat de bunăvoie în maşină, zice.

— E maşina *mea.* Dacă ne vede cineva împreună?

Văd că vorbele mele l-au scos din sărite; cauciucurile scrâşnesc furios când semaforul trece pe verde. Vrea să-mi distrugă deliberat maşina.

— Opreşte-te! îi ordon. Du-mă înapoi la bibliotecă.

Nu mă ascultă. Rămâne tăcut şi se strecoară prin orăşele necunoscute şi drumuri pustii, ca-n filme, când tipii se duc la întâlniri cu traficanţi de droguri periculoşi.

Grozav. Iată-mă vârâtă, pentru prima oară, într-o afacere

[68] Uite ce-i / Să fim bine înţeleşi (lb. spaniolă).

cu droguri. Dacă mă arestează, oare părinţii o să mă scoată pe cauţiune? Mă-ntreb ce explicaţie le va da mama prietenelor ei. Poate c-o să mă trimită la o tabără dintr-aceea, de instrucţie militară pentru delincvenţi. Pun pariu că asta le-ar conveni de minune… să o trimită pe Shelley la azil, şi pe mine într-o tabără militară.

Viaţa mea ar fi atunci şi mai groaznică.

— Nu vreau să mă implic în nimic ilegal. Eu sunt cea care îmi controlez viaţa, nu Alex. Mă prind de mânerul portierei.

Lasă-mă să cobor sau, dacă nu, jur c-am să sar din mers.

— Porţi centura de siguranţă, zice el, dându-şi ochii peste cap. Linişteşte-te. Ajungem în două minute.

Schimbă viteza şi încetineşte, în timp ce intrăm pe pista unui aeroport vechi şi abandonat.

— OK, am ajuns, spune frânând.

— Bine. Da *unde* suntem? Îmi pare rău să o spun, dar am trecut de ultima localitate acum vreo cinci kilometri. Nu vreau să cobor din maşină. N-ai decât să te descurci singur cu tranzacţia ta cu droguri.

— Dacă aş fi avut cumva dubii că eşti blondă naturală, tocmai ce le-ai risipit. Doar nu-ţi închipui că te-aş lua cu mine la o tranzacţie cu droguri. Dă-te jos din maşină.

— Dă-mi un singur motiv ca s-o fac.

— Uite-l: dacă nu te dai, o să te târăsc afară. Poţi să fii sigură de asta, *mujer.*

Îşi bagă cheile în buzunarul de la spate al pantalonilor şi iese din maşină. N-am încotro şi îl urmez.

— Ascultă, dacă voiai să discutăm proiectul cu încălzitoarele de mâini, am fi putut s-o facem la telefon.

Ne întâlnim în spatele maşinii. Stăm faţă în faţă, în mijlocul pustietăţii.

Un gând m-a sâcâit toată ziua. Dacă tot sunt aici cu el, aş putea măcar să-l întreb.

— Spune-mi, ne-am sărutat azi-noapte?

— Da.

— Atunci n-a fost nimic memorabil, pentru că nu-mi amintesc nimic.

Râde.

— Am glumit. Nu ne-am sărutat. Când o să ne sărutăm, crede-mă, o să-ţi aminteşti. Toată viaţa, zice aplecându-se spre mine.

Doamne, ce n-aş da să nu-mi mai tremure genunchii. Ştiu că ar trebui să mă simt speriată, stând cu un membru al unei bande într-un loc pustiu şi discutând cu el despre săruturi, totuşi, nu mi-e frică. Pentru că în adâncul sufletului ştiu că nu mi-ar face rău niciodată sau nu m-ar forţa să fac ceva împotriva voinţei mele.

— De ce m-ai răpit? îl întreb.

Mă ia de mână şi mă conduce spre locul şoferului.

— Urcă.

— De ce?

— Fiindcă vreau să te învăţ să conduci ca lumea înainte să strici motorul maşinii.

— Am crezut că eşti supărat pe mine. De ce mă ajuţi?

— Pentru că aşa vreau.

Un răspuns cu totul neaşteptat. Inima începe să mi se topească, pentru că a trecut multă vreme de când cineva a făcut un lucru bun pentru mine. Doar dacă…

— Sper că nu vrei să-ţi întorc favorul, nu?

Clatină din cap.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— Şi nu eşti supărat pe ceea ce am făcut sau spus?

— Nu, Brittany, sunt doar frustrat. Din cauza ta. Şi a fratelui meu. Şi a multor altor lucruri.

— Atunci de ce m-ai adus aici?

— Nu pune întrebări al căror răspuns nu eşti pregătită să le afli. Ne-am înţeles?

— OK.

Mă strecor pe scaunul şoferului şi îl aştept să se aşeze lângă mine.

— Eşti gata? mă întreabă după ce îşi pune centura de siguranţă.

— Îhî.

Se apleacă şi bagă cheia în contact. Cobor frâna de mână ca să pornesc maşina, dar motorul moare.

— Nu ai băgat schimbătorul de viteze în punctul mort. Dacă nu ţii piciorul apăsat pe ambreiaj, motorul o să se înece dacă-i băgat în viteză.

— Ştiam, spun, simţindu-mă ca o proastă. Mă faci să fiu nervoasă.

Alex aduce schimbătorul de viteze în punctul mort.

— Pune piciorul stâng pe ambreiaj, piciorul drept pe acceleraţie şi bagă în viteza întâi, mă dădăceşte.

Apăs acceleraţia şi dau drumul ambreiajului, iar maşina se smuceşte în faţă.

Alex se sprijină cu o mână de bord.

— Opreşte.

Opresc maşina şi aduc schimbătorul de viteze în punctul mort.

— Trebuie să găseşti punctul optim.

Mă uit la el.

— Punctul optim?

— Mda. Punctul în care poţi da drumul ambreiajului.

Gesticulează cu mâinile, folosindu-le în chip de pedale.

— Tu dai drumul ambreiajului prea repede. Găseşte punctul de echilibru şi rămâi acolo... aşa, cât să simţi maşina. Hai, încearcă din nou.

Bag iar maşina în viteza întâi şi eliberez ambreiajul, apăsând pe acceleraţie.

— Stai aşa... zice. Simţi punctul optim? Rămâi acolo un pic.

Dau drumul ambreiajului şi apăs pe acceleraţie, dar nu până la fund.

— Cred că m-am prins.

— Acum dă drumul ambreiajului, dar nu apăsa prea tare pe acceleraţie.

Încerc, dar maşina se smuceşte în faţă, apoi se opreşte.

— Ai dat drumul prea repede la ambreiaj. Nu-ţi lua piciorul de pe el aşa de iute, zice, complet netulburat.

Nu e furios şi nici frustrat sau dornic să renunţe.

— Trebuie să apeşi un pic mai tare pe acceleraţie. Nu mult, doar atât cât să pui maşina în mişcare.

Repet mişcările şi de data asta maşina înaintează fără smucituri. Suntem pe pista aeroportului şi rulăm cu cincisprezece kilometri pe oră.

— Schimbă viteza, zice Alex, apoi îşi pune mâna peste a mea, ajutându-mă să trec în viteza a doua.

Încerc să nu dau atenţie atingerii lui delicate şi căldurii mâinii, atât de contrare felului lui de-a fi, şi să mă concentrez pe ceea ce am de făcut.

Îmi explică răbdător cum să încetinesc când ne apropiem de capătul pistei. Îşi ţine în continuare palma peste mâna mea.

— Am terminat lecţia? îl întreb.

Îşi drege glasul.

— Ăăă, da.

Îşi ia mâna de pe a mea, apoi îşi trece degetele prin coama de păr negru şi şuviţele îi cad în dezordine peste faţă.

— Mersi, zic.

— Păi, îmi sângerau urechile de fiecare dată când îţi auzeam motorul accelerând în parcarea şcolii. N-am făcut-o ca să-ţi arăt ce tip de treabă sunt.

Îmi plec capul pe umăr şi încerc să-l fac să se uite la mine.

Refuză.

De ce-i aşa de important pentru tine ca lumea să te creadă băiat rău? Hai, spune-mi.

Alex

E pentru prima oară când purtăm o discuţie civilizată. Acum trebuie să vin cu ceva care să-i spargă zidul defensiv.

Doamne, trebuie să-i dezvălui un lucru care să mă facă să par vulnerabil. Dacă mă crede vulnerabil, şi nu un ticălos, atunci poate c-o să fac un pas înainte în relaţia cu ea. Şi ştiu că, într-un fel sau altul, se va prinde dacă o să încerc s-o păcălesc.

Nu sunt sigur dacă fac asta pentru ea, pentru proiectul nostru la chimie sau pentru mine însumi. De fapt, nu mă deranjează nici cât negru sub unghie faptul că *nu* îmi analizez motivaţiile.

— Tata a fost omorât în faţa mea când aveam şase ani, îi spun.

Face ochii mari.

— Serios?

Încuviinţez din cap. Nu-mi place să vorbesc despre asta, nu cred c-aş fi în stare nici dacă aş vrea.

Îşi duce mâna manichiurată la gură.

— N-am ştiut. Doamne! Îmi pare aşa de rău. Cred că a fost groaznic.

Mda.

Mă simt mai bine acum, că am putut rosti asta cu voce tare. Zâmbetul nervos al tatii transformându-se brusc în şoc, chiar înainte de a fi împuşcat.

Uau, nu pot să cred că mi-am amintit expresia de pe faţa lui. De ce zâmbetul i-a fost înlocuit de şoc? Uitasem cu totul detaliul ăsta. Derutat, mă-ntorc spre Brittany.

— Dacă îmi pasă prea mult de ceva şi acel ceva dispare,

atunci s-ar repeta situaţia din ziua când a murit tata. Nu vreau să mă mai simt niciodată aşa, şi atunci mă străduiesc să nu-mi pese de nimic.

Pe faţa ei se citesc regretul, tristeţea şi simpatia. Îmi dau seama că nu joacă teatru.

E încă încruntată când îmi spune:

— Mersi că… mi-ai povestit. Deşi nu-mi pot imagina cum e să te străduieşti să nu-ţi pese de nimic. Doar nu eşti maşină, n-ai cum să te programezi.

— Pui pariu? o întreb, dorindu-mi brusc, cu disperare, să schimb subiectul. E rândul tău acum să-mi povesteşti despre tine.

Îşi fereşte privirea. Nu vreau să o presez, de teamă să nu-şi vină în fire şi să-mi ceară să plecăm de acolo.

O fi greu pentru ea să-mi împărtăşească măcar o fărâmă din viaţa ei? Viaţa mea a fost dintotdeauna o asemenea porcărie, încât mi-e al naibii de greu să cred că a ei ar putea fi mai rea. Văd cum o lacrimă i se prelinge din ochi şi se grăbeşte să o şteargă.

Sora mea… zice. Sora mea are paralizie cerebrală. Şi e întârziată mental. „Retardată” e termenul mai cunoscut. Nu poate merge şi vorbi şi foloseşte ceea ce doctorii numesc aproximări verbale şi semnale non-verbale pentru a se exprima…

O altă lacrimă i se prelinge pe obraz, însă de data asta n-o mai şterge. Îmi vine să o şterg eu, dar simt că Brittany nu vrea să fie atinsă acum. Trage aer adânc în piept.

— Şi în ultima vreme e foarte supărată, deşi nu-mi dau seama de ce. A căpătat obiceiul să tragă pe toată lumea de păr şi ieri m-a tras aşa de tare, că mi-a smuls un smoc întreg. Mi-a curs sânge din cap şi mama a intrat în panică şi a ţipat la mine.

Deci de acolo provenea fâşia aia misterioasă de chelie. Nu de la un test antidrog.

E pentru prima oară când îmi pare rău pentru ea. Credeam că duce o viaţă de basm, că cel mai rău lucru care i se putea întâmpla era să aibă un bob de mazăre sub saltea, care s-o ţină trează toată noaptea.

Dar nu e cazul.

Ceva se întâmplă cu mine. Simt o schimbare plutind în aer… o senzaţie de înţelegere reciprocă. N-am mai simţit asta niciodată. Îmi dreg glasul apoi zic:

— Probabil mama ta se răsteşte la tine pentru că ştie că poţi suporta.

— Mda. Cred că ai dreptate. Mai bine strigă la mine decât la sora mea.

— Deşi asta nu o scuză, îi spun cu sinceritate, sperând că şi ea o să-mi răspundă la fel. Ascultă, nu vreau să mă port cu tine ca un ticălos.

Şi cu asta Alex Fuentes Show a luat sfârşit.

— Da, ştiu. E vorba de imaginea ta, de ceea ce semnifică Alex Fuentes. E brandul tău, logo-ul tău… mexican periculos, mortal şi sexy. Sunt expertă în construcţia unei imagini. Deşi intenţia mea nu a fost de a-mi crea o imagine de piţipoancă blondă. Ci mai degrabă cea a perfecţiunii de neatins.

Uau. Ia să derulez banda. Brittany tocmai a zis că sunt sexy. Ceva cu totul neaşteptat. Poate că, la urma urmei, am o şansă să câştig pariul ăla stupid.

— Cred că-ţi dai seama că tocmai mi-ai zis că sunt sexy.

— De parcă n-ai şti şi singur.

Ceea ce nu ştiam e că *Brittany Ellis* mă consideră sexy.

— Adevărul e că eu te-am crezut de neatins. Dar acum, că am aflat că mă consideri un zeu mexican atrăgător şi sexy…

— N-am rostit cuvântul „zeu”.

Îmi duc degetul la buze.

— Şşt, lasă-mă pentru o clipă să mă bucur de fantezia

asta.

Închid ochii. Brittany izbucneşte în râs şi sunetul acesta dulce îmi gâdilă auzul.

— Oricât ar părea de ciudat, Alex, cred că te înţeleg. Deşi mă enervezi groaznic când te porţi ca un troglodit.

Deschid ochii şi o surprind privindu-mă.

— Să nu spui nimănui despre sora mea, continuă ea. Nu-mi place ca lumea să afle cum trăiesc.

— Suntem ca nişte actori care îşi joacă rolurile aşa cum vor ceilalţi.

— Deci înţelegi de ce aş lua-o razna dacă părinţii mei ar afla că suntem… prieteni.

— Ai avea necazuri? Ce naiba, Brittany, doar ai optsprezece ani. Nu crezi c-ai dreptul să te împrieteneşti cu cine vrei? Ţi-au tăiat cam de multişor cordonul ombilical, să ştii.

— Nu pricepi.

— Atunci explică-mi.

— De ce vrei să ştii atât de multe despre mine?

— Nu trebuie ca partenerii de chimie să se cunoască bine?

— Râde scurt.

Nu foarte bine, sper.

Adevărul e că fata asta nu-i nici pe departe aşa cum crezusem. Din clipa în care îi povestisem despre tata, a fost ca şi cum tot corpul ei răsuflase uşurat. Ca şi cum nefericirea altuia o alinase, o făcuse să nu se mai simtă singură pe lume. Şi totuşi nu reuşesc să înţeleg de ce îi pasă atât de mult de ceea ce cred ceilalţi, de ce vrea să păstreze faţada asta impecabilă.

Pariul pluteşte deasupra capului meu. Trebuie s-o fac pe Brittany să se îndrăgostească de mine. Şi-n timp ce corpul meu îmi zice *Fă-o,* tot restul îmi şopteşte *Eşti un nemernic dacă vrei să profiţi de pe urma vulnerabilităţii ei.*

— Şi eu vreau aceleaşi lucruri de la viaţă ca şi tine, recunosc acum. Numai că abordez problema în mod diferit. Tu le adaptezi la mediul tău, eu la al meu.

Îmi aşez mâna peste mâna ei.

— Lasă-mă să-ţi demonstrez că sunt altfel faţă de cum ai crezut. *Oye*[69]*,* ai ieşi cu un tip care nu-şi permite să te scoată la restaurante scumpe sau să-ţi cumpere aur şi diamante?

— Sigur, zice retrăgându-şi mâna. Numai că am deja un prieten.

— Dar dacă n-ai avea, i-ai da vreo şansă acestui *mexicano*?

Faţa i se colorează într-o nuanţă intensă de roz. Oare Colin o face vreodată să se-nroşească aşa?

— Nu vreau să răspund la întrebarea asta, zice.

— De ce nu? Doar e foarte simplă.

— Mă laşi? Nimic nu e simplu când vine vorba de tine, Alex. Mai bine să abandonăm subiectul, zice, băgând maşina în viteza întâi. Putem să plecăm acum?

Şi, dacă vrei. E totu-n regulă între noi?

— Aşa cred.

Îi întind mâna. Îmi vede tatuajele de pe degete, apoi îşi întinde şi ea mâna şi o strânge pe a mea, mimând entuziasmul.

— Pentru încălzitoarele de mâini, zice cu zâmbetul pe buze.

— Pentru încălzitoarele de mâini, accept toastul.

Şi *pentru sex,* îmi zic în sinea mea.

— N-ai vrea să conduci tu? Nu ştiu drumul.

Mă urc la volan şi o luăm înapoi, într-o tăcere confortabilă, în timp ce soarele apune. Armistiţiul nostru m-apropie de scopurile pe care mi le-am propus: absolvirea liceului, câştigarea pariului… şi încă ceva, un lucru pe care

[69] Auzi? (lb. spaniolă).

nu sunt deocamdată pregătit să-l recunosc.

Opresc maşina ei trăsnet în parcarea întunecată a bibliotecii şi îi spun:

— Mersi *că...* m-ai lăsat să te răpesc. Ne mai vedem, îmi scot cheile motocicletei din buzunarul din faţă al pantalonilor, întrebându-mă dacă îmi voi putea permite vreodată altceva decât o rablă ruginită, veche şi la mâna a doua. Ies din maşină şi extrag din buzunarul de la spate fotografia ei cu Colin, pe care o arunc pe scaunul de pe care tocmai m-am sculat.

— Aşteaptă! strigă Brittany după mine.

Mă întorc şi dau nas în nas cu ea.

— Ce-i?

Zâmbeşte seducător, ca şi cum ar vrea ceva mai mult de la mine decât un armistiţiu. Ceva cu mult mai important. Rahat! Oare are de gând să mă sărute? M-a luat pe nepregătite, chestie cu care nu prea sunt obişnuit. Îşi muşcă buza de jos, de parcă n-ar fi încă hotărâtă ce să facă. N-am absolut nimic împotrivă să ne giugiulim.

Mintea îmi clocoteşte de atâtea scenarii, în timp ce Brittany face un pas în faţă.

Şi îmi smulge cheile de la motocicletă din mână.

— Hei, ce faci? o întreb

— Îţi întorc chestia cu răpitul.

Face un pas în spate, îşi ia avânt şi îmi azvârle, cu toată puterea, cheile-n pădure.

— *Nu* se poate.

Se retrage, mergând cu spatele către maşină.

— Sper că nu te-ai supărat. Răzbunarea e o chestie a naibii de neplăcută, nu-i aşa, Alex? zice, încercând să-şi păstreze expresia serioasă.

Mă uit şocat cum partenera mea de chimie se urcă în BMW. Maşina iese din parcare fără să se zdruncine, să se smucească sau să se hurducăie. Pornire impecabilă.

Sunt enervat, pentru că fie va trebui să mă târăsc prin pădurea întunecată ca să-mi caut cheile, fie să-l sun pe Enrique să vină să mă ia cu maşina.

Dar sunt şi amuzat. Brittany Ellis m-a bătut cu propriile arme.

Mda, zic, deşi ea e probabil deja la un kilometru distanţă şi nu mă poate auzi. Răzbunarea e o chestie a naibii de neplăcută. Carajo!

Brittany

Sunetul răsuflării greoaie a surorii mele e primul pe care îl aud când lumina soarelui se strecoară, dimineaţa devreme în camera ei. Noaptea trecută, urcasem în dormitorul lui Shelley şi mă întinsesem lângă ea, în pat, urmărind-o ore în şir cum doarme liniştită, înainte să aţipesc şi eu.

Când eram mică, mă repezeam în camera ei ori de câte ori era vreo furtună afară. Nu pentru a o linişti, ci pentru a mă linişti eu. O ţineam de mână şi teama mea pierea ca prin farmec.

O urmăresc cum doarme tun şi nu-mi vine să cred că părinţii vor s-o interneze. Shelley reprezintă o parte importantă din mine; gândul că aş putea s-o pierd e atât de… greşit.

Uneori, am senzaţia că între noi există o legătură pe care puţini oameni o înţeleg. Atunci când mama şi cu tata nu-şi dau seama ce încearcă ea să spună sau de ce este atât de frustrată, eu ştiu dinainte răspunsul.

Tocmai de aceea am fost atât de uluită când m-a tras de păr. Niciodată nu-mi trecuse prin cap că ar putea să-mi facă vreun rău.

— Totuşi, mi-a făcut.

N-o să îi las să te ia de lângă mine, îi şoptesc surorii mele

adormite. Voi avea întotdeauna grijă de tine.

Mă strecor afară din patul lui Shelley. Nu pot să stau prea mult cu ea, altfel şi-ar da seama că sunt supărată. Aşa că mă îmbrac şi ies din casă înainte să se trezească.

Ieri i-am făcut confesiuni lui Alex şi cerul nu s-a prăbuşit peste mine. De fapt, m-am simţit mai bine după ce i-am povestit despre Shelley. Dacă am putut face asta cu Alex, atunci sunt sigură că sunt în stare să repet experienţa şi cu Sierra şi Darlene.

Stau în maşină în faţa casei Sierrei şi mă gândesc la viaţa mea.

Nimic nu merge bine. Ultimul an de liceu ar fi trebuit să fie o plăcere – uşor şi distractiv. Exact ceea ce n-a fost până acum. Colin mă presează, un membru al unei bande de cartier a devenit mai mult decât partenerul meu la chimie, iar părinţii au de gând să-mi trimită sora departe de Chicago. Mai rău de-atât nu se poate.

Observ o mişcare la fereastra de la etajul al doilea al casei. Mai întâi apar nişte picioare, apoi un fund. Doamne, e Doug Thompson, vrea să sară peste spalier.

Cred că Doug m-a zărit, pentru că o văd pe Sierra cum îşi scoate capul pe fereastră. Îşi flutură braţele spre mine, făcându-mi semn să aştept.

Piciorul lui Doug nu a ajuns încă la spalier. Sierra îl ţine de mână, încercând să-l echilibreze. Doug ajunge, în fine, la spalier, dar florile îl încurcă şi cade răsucindu-se în toate direcţiile. N-a păţit însă nimic, îmi dau seama de asta după ce îi face un semn victorios Sierrei, cu degetul mare în sus, şi o ia pe urmă la picior.

Mă-ntreb dacă şi Colin ar fi dispus să se caţere pe un spalier de dragul meu.

După trei minute, uşa de la intrare se deschide, şi Sierra iese din casă, îmbrăcată în chiloţi şi maiou.

— Ce cauţi aici, Brittany? E ora şapte, dimineaţa. Ai uitat

că profii au azi pregătire didactică şi noi, zi liberă?

— Nu, n-am uitat, dar viaţa mea a luat-o razna.

— Hai înăuntru ca să stăm de vorbă, zice deschizând portiera. Mi-a îngheţat fundul. De ce naiba verile durează atât de puţin în Chicago?

Intru şi îmi scot pantofii, ca să nu fac zgomot şi să-i trezesc părinţii.

— Nu-ţi face griji, au plecat acum o oră la clubul de sănătate.

— Atunci de ce-a ieşit Doug pe fereastră?

Sierra îmi face cu ochiul.

— Ei, şi tu, ca să menţinem relaţia cât mai incitantă. Băieţii se dau în vânt după aventură.

O urmez pe Sierra în dormitorul ei spaţios. Pereţii sunt vopsiţi în roz intens şi verde crud, culorile alese de designerul angajat de mama ei. Mă trântesc pe patul în plus din cameră, în timp ce Sierra o sună pe Darlene.

— Darlene, vino la mine. Brit trece printr-o criză.

Darlene ajunge după numai câteva minute. Locuieşte la două case mai jos de Sierra. E îmbrăcată în pijama şi cu papuci în picioare.

Deodată, cu toţi ochii aţintiţi asupra mea, nu mai sunt sigură că a le povesti ce mi s-a întâmplat e o idee foarte bună.

— Nu e nimic grav, zic.

Darlene îşi îndreaptă spinarea.

— Uite ce-i, Brit. M-ai scos din pat la ora şapte. Hai, goleşte-ţi sacul.

— Da, spune şi Sierra. Ce naiba, doar suntem prietenele tale. Cu cine altcineva ai putea să vorbeşti?

Cu Alex Fuentes. Deşi niciodată nu le-aş putea mărturisi lor asta.

— Ce-ar fi să ne uităm la nişte filme vechi? propune Sierra. Dacă Andrey Hepburn n-o să te facă să verşi totul

din tine, atunci nimeni n-o să poată.

Darlene mârâie.

— Nu pot să cred că m-aţi sculat din pat când nu e o situaţie de criză şi acum vreţi să mă faceţi să mă uit la un film vechi. Ar trebui să vă trăiţi şi voi viaţa. Măcar veniţi c-o bârfa, ceva.

Sierra ne conduce spre camera de zi şi ne afundăm în pernele canapelei.

— Am auzit că Samantha Jacoby a fost surprinsă joi în vestiarul îngrijitorilor, sărutându-se cu cineva.

— Ce să zic, spune Darlene, total neimpresionată.

— Da, dar se pupa cu Chuck, unul dintre îngrijitori.

— Ei da, aşa bârfă mai zic şi eu, Sierra.

Oare asta s-ar întâmpla dacă m-aş apuca să le povestesc şi eu ceva din viaţa mea, ar transforma totul într-o bârfa de care să se amuze?

Sunt în camera de zi a Sierrei, patru ore mai târziu, după două filme, popcorn şi o groază de îngheţată Ben & Jerry's Confection Connection, şi mă simt mai bine. Poate că din cauza lui Andrey Hepburn în rolul Sabrinei[70], dar acum îmi vine să cred că orice e posibil. Ceea ce mă face să mă gândesc la…

— Voi ce părere aveţi de Alex Fuentes? întreb.

Sierra îşi aruncă un popcorn în gură.

— Cum adică ce părere avem?

— Nu ştiu, zic, incapabilă să-mi iau gândul de la atracţia intensă, de netăgăduit, dintre noi. E partenerul meu de chimie…

— Şi…? insistă Sierra, fluturându-şi mâna în aer, ca şi cum ar spune „Şi ce-i cu asta?"

Iau telecomanda şi opresc filmul.

— Trebuie să recunoaşteţi că-i un tip cool.

---

[70] Protagonista filmului cu acelaşi titlu din 1954, fiica şoferului unei familii foarte bogate, îndrăgostită de fiul cel mic al familiei.

— Când, Brittany, zice Darlene, prefăcându-se că-şi bagă degetul pe gât şi vomită.

— OK, e drăguţ, nimic de zis, spune Sierra. Dar n-aş ieşi în viaţa mea c-un tip ca el. E *într-o bandă,* ştiţi şi voi.

— Jumătate din timp vine la şcoală drogat, intervine Darlene.

— Eu stau chiar lângă el la chimie, Darlene, şi n-am observat niciodată că ar fi drogat.

— Glumeşti, nu-i aşa? Alex se droghează înainte de ore sau în baia băieţilor, când chiuleşte. Şi nu doar cu marijuana. Ia droguri tari, spune Darlene, ferm convinsă că are dreptate.

— L-ai văzut tu vreodată? o provoc.

— Ia ascultă, Brit. N-am nevoie să-l văd cu ochii mei trăgând pe nas sau injectându-se. Alex e un tip periculos. În plus, fetele ca noi nu se combină cu indivizi din Latino Blood.

Mă afund mai bine în pernele de pe canapea.

— Da, ştiu.

— Colin te iubeşte, zice Sierra, schimbând subiectul. Iubire nu-i nici pe departe ceea ce a simţit Colin pentru mine zilele trecute, la plajă, deşi acum n-am niciun chef să-mi amintesc de asta.

De trei ori încearcă mama să dea de mine. Prima oară mă sună pe mobil şi îl închid, fapt care nu o face să renunţe, pentru că sună de două ori pe numărul de fix al Sierrei.

— Maică-ta zice că vine încoa dacă nu vrei să vorbeşti cu ea, mă anunţă Sierra, ţinând telefonul în mână.

— Atunci plec.

Sierra îmi întinde telefonul.

— Eu şi Darlene o să ieşim, ca să puteţi vorbi în linişte. Nu ştiu despre ce-i vorba, dar cred c-ar fi mai bine să discuţi cu ea.

Duc telefonul la ureche.

— Bună, mamă.

— Uite ce-i, Brittany, ştiu că eşti supărată. Azi-noapte, eu şi tatăl tău am finalizat planurile în legătură cu Shelley. Ştiu că îţi va fi greu, dar în ultima vreme s-a purtat din ce în ce mai rău.

— Mamă, Shelley are douăzeci de ani şi se supără atunci când oamenii nu o înţeleg. Nu crezi că e normal?

— Anul viitor tu pleci la facultate. N-ar fi corect să o mai ţinem pe Shelley acasă. Nu mai fi atât de egoistă.

Dacă o internează pe Shelley pentru că eu plec la facultate, atunci e vina mea.

— O să faceţi asta indiferent de părerea mea, nu-i aşa? o întreb.

Da. Am luat deja decizia.

Alex

Vineri, când Brittany intră în clasă la ora de chimie a doamnei P., încă mă mai gândesc cum să mă răzbun pe ea pentru că mi-a aruncat cheile-n pădure weekendul trecut. Mi-a luat trei sferturi de oră ca să le găsesc şi-n tot timpul ăsta am înjurat-o de mama focului. OK, am tot respectul pentru ea fiindcă a reuşit să mă păcălească. Şi-i mai sunt recunoscător pentru că m-a ajutat să-mi amintesc mai multe chestii legate de noaptea în care a murit *papa.* Din care cauză m-am apucat să-i sun pe nişte GA mai vechi, ca să-i întreb dacă ştiu pe cineva care-i purta pică tatii.

Brittany s-a purtat foarte prudent cu mine toată săptămâna asta. Se aşteaptă să-i joc un renghi, să vreau să-mi iau revanşa pentru că mi-a aruncat cheile motocicletei în pădure. După ore, în vestiar, în timp ce-mi scot din dulap manualele pe care vreau să le iau acasă, se repede spre mine în uniforma sexy de majoretă.

— Vino în sala de lupte, îmi ordonă.

— Am de ales: fie să mă duc, aşa cum mi-a spus, fie să plec. Îmi iau cărţile şi intru în mica sală de gimnastică. Brittany stă în picioare, zdrăngănindu-şi brelocul de care nu mai e atârnată nicio cheie.

Unde mi-au dispărut, ca prin minune, cheile? mă întreabă. Dacă nu-mi spui, o să întârzii la meci. Şi domnişoara Small o să mă dea afară din echipă.

— Le-am aruncat undeva. Ştii, ai face bine să-ţi iei o poşetă cu fermoar. Altfel, oricine n-are decât să-ntindă mâna şi să-ţi ia din lucruri.

— Mă bucur să aflu că eşti cleptoman. Nu vrei să-mi dai un indiciu cu privire la locul unde le-ai ascuns?

Mă sprijin de perete, întrebându-mă ce-ar crede cei care ne-ar putea surprinde aici, împreună.

— Sunt într-un loc umed. Foarte, foarte umed, îi ofer indiciul.

— În piscină?

Încuviinţez din cap.

— Este că am imaginaţie?

Mă împinge cu spatele n perete.

— O să te omor. Du-te şi adu-le.

Dacă n-aş cunoaşte-o aşa de bine, aş putea crede că flirtează cu mine. Am impresia că-i place jocul nostru.

— *Mamacita,* doar mă cunoşti, ce naiba. Descurcă-te singură, aşa cum m-am descurcat şi eu când m-ai lăsat în parcarea bibliotecii.

Îşi lasă capul pe un umăr şi se uită la mine cu ochi trişti, bosumflându-se. N-ar trebui să mă concentrez pe buzele ei bosumflate, e periculos. Dar nu mă pot abţine.

— Alex, arată-mi unde sunt. *Te rog.*

O las să fiarbă-n suc propriu circa un minut, apoi cedez. Şcoala e acum aproape goală. Jumătate dintre elevi s-au dus să urmărească meciul de fotbal. Cealaltă jumătate se

bucură că nu trebuie să-l vadă.

Mergem spre piscină. Luminile sunt stinse, dar soarele pătrunde încă înăuntru prin ferestre. Cheile lui Brittany sunt acolo unde le-am aruncat – pe fundul piscinei, chiar în mijloc. Arăt spre micile bucăţi argintii sclipitoare.

— Uite-le. Serveşte-te.

Brittany stă cu mâinile în şoldurile acoperite de fusta scurtă, gândindu-se cum să scoată cheile de-acolo. Se-ndreaptă cu paşi mari spre prăjina atârnată de perete, folosită pentru a-i trage afară pe cei care sunt în pericol să se-nece.

— Floare la ureche, zice.

Dar în clipa când bagă prăjina în apă, îşi dă seama că nu-i aşa de uşor pe cât credea. O urmăresc de pe marginea piscinei cum încearcă să facă imposibilul şi îmi înăbuş râsul.

— Poţi să te dezbraci şi să intri în apă. O să păzesc eu sala, ca să nu te vadă nimeni.

Vine spre mine, ţinând strâns prăjina.

— Ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

— Păi da, răspund, recunoscând un lucru cât se poate de evident. Deşi trebuie să te previn. Dacă porţi chiloţi de mamaie, s-a zis cu fanteziile mele.

— Ca să ştii şi tu, află că sunt din satin roz. Şi dacă tot vorbim de chestii intime, tu ce porţi, boxeri sau slip?

— Nici, nici. Îmi place să-mi ţin băieţii liberi, dacă-nţelegi ce vreau să spun.

OK, nu-mi ţin băieţii liberi. Chestie pe care va trebui însă s-o descopere singură.

— Ce scârbos!

— Să nu zici nu până nu-ncerci, spun, pornind-o spre uşă.

— Ce faci, pleci?

— Ăăă… da.

— N-ai de gând să mă ajuţi să-mi iau cheile?

— Ăăă… nu.

Dacă rămân, o să fiu tentat să-i cer să chiulească de la meci şi să stea cu mine. Şi nu sunt pregătit să îi aflu răspunsul. Mă pricep să joc jocul ăsta cu ea. Însă zilele trecute mi-am arătat adevărata faţă şi mi-am lăsat garda jos. Chestie pe care n-am de gând să o repet. Deschid aşadar uşa, după ce îi mai arunc o ultimă privire lui Brittany, şi mă întreb dacă lăsând-o să se descurce singură m-am purtat cu ea ca un idiot, ca un nemernic, ca un laş sau ca toate astea la un loc.

Acasă, departe de Brittany şi de cheile ei de la maşină, îl caut pe fratele meu. Mi-am jurat că o să stau de vorbă cu Carlos săptămâna asta şi am tot amânat. Dacă nu sunt atent, o să mă trezesc cât ai clipi din ochi că se înrolează şi e iniţiat în banda Latino Blood, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie.

Îl găsesc în dormitor, ascunzând ceva sub pat.

— Ce faci acolo? îl întreb.

Se aşază pe pat, cu braţele încrucişate la piept.

— *Nada.*

— Nu încerca să mă prosteşti, Carlos.

Îl împing la o parte şi mă uit sub pat. Sigur, aşa cum mă aşteptam, un Beretta strălucitor, de calibrul 25 de milimetri, se holbează la mine. Batjocoritor. Îl trag afară şi-l cântăresc în mâini.

— De unde ai chestia asta?

— Nu-i treaba ta.

E pentru prima oară-n viaţa mea când îmi vine să-i tăbăcesc zdravăn fundu'. Mă mănâncă degetele, am chef să-i vâr pistolul între ochi şi să-i arăt eu ce-nseamnă să fii într-o bandă, ce-nseamnă să fii ameninţat şi să nu ştii dacă mai apuci sfârşitul zilei.

— Carlos, eu sunt fratele tău mai mare. Se *nos fue mi Papá*[71]*, aşa* că e de datoria mea să-ţi bag minţile-n cap.

---

[71] Tata ne-a părăsit (lb. spaniolă).

Mă uit la pistol. Judecând după greutatea lui, e încărcat. Dumnezeule, dacă s-ar descărca accidental, Carlos ar putea fi ucis. Şi dacă Luis ar da peste el… Rahat, nu e deloc de glumă. Carlos dă să se ridice, dar îl împing la loc, pe pat.

— Tu porţi armă, se plânge el. Eu de ce să nu port?

— Ştii bine de ce. Eu fac parte dintr-o bandă. Tu nu. Tu trebuie să înveţi, să mergi la facultate, să-ţi faci o viaţă.

— De ce? Fiindcă aşa ai planificat tu totul? se stropşeşte Carlos la mine. Ei bine, află că am şi eu planurile mele.

— Care sper să nu includă şi ideea de a intra într-o bandă.

Carlos tace.

Mă gândesc că l-am pierdut deja şi sunt încordat ca un arc de oţel. Pot împiedica primirea lui în Latino, dar asta numai dacă el mă lasă să intervin. Mă uit la poza lui Destiny, lipită deasupra patului său. Carlos a cunoscut-o în vara asta, în Chicago, când ne-am dus să urmărim jocurile de artificii de Ziua Independenţei, de pe cheiul marinei. Locuieşte cu familia ei în Gurnee[72] şi, de când a cunoscut-o, a devenit obsedat de ea. Vorbesc la telefon în fiecare seară. Destiny e o mexicancă inteligentă şi, când Carlos a încercat să ne prezinte unul altuia şi mi-a văzut tatuajele, s-a speriat atât de tare, încât şi-a ferit privirea, ca şi cum ar fi putut fi împuşcată doar fiindcă stătea la un metru şi jumătate de mine.

— Crezi că Destiny ar vrea să iasă cu tine dacă ai fi într-o bandă şi ai purta armă? îl întreb pe Carlos.

Nu-mi răspunde, ceea ce e un semn bun. Înseamnă că se gândeşte.

— O să-ţi dea papucii cât ai zice „calibrul 25”.

Carlos îşi aţinteşte privirea pe poza lui Destiny.

— Carlos, întreab-o la ce facultate vrea să se ducă. Pun pariu că s-a gândit deja. Şi dacă şi tu vei dori acelaşi lucru,

[72] Orăşel din statul Illinois, parte a zonei metropolitane Chicago.

să ştii că e fezabil.

Fratele meu se uită acum în sus, la mine. În sufletul lui se dă o luptă între ceea ce ştie că ar fi uşor pentru el – viaţa de membru al unei bande – şi lucrurile mai greu de obţinut dar pe care şi le doreşte, ca de pildă Destiny.

— Nu te mai înhăita cu Wil. Fă-ţi alţi prieteni, înscrie-te în echipa de fotbal european a şcolii sau găseşte-ţi alte ocupaţii. Poartă-te ca un copil, aşa cum eşti, şi lasă-mă pe mine să mă ocup de celelalte treburi.

Îndes pistolul Beretta în betelia blugilor şi ies din casă, pornind spre depozit.

Brittany

Am întârziat la meciul de fotbal. După ce Alex a plecat, m-am dezbrăcat, rămânând în sutien şi chiloţi, şi am sărit în piscină, ca să caut cheile. Mulţumită lui Alex, am fost retrogradată din funcţie. Darlene, co-căpitan al echipei de majorete, este acum – oficial – unicul căpitan. Mi-a luat o jumătate de oră să-mi usuc părul şi să mă fardez din nou în vestiarul fetelor. Domnişoara Small s-a supărat foarte tare pe mine pentru c-am întârziat. Mi-a spus că am noroc că n-am fost decât retrogradată, şi nu dată afară din echipă.

Meciul s-a terminat şi sunt acasă, stând întinsă pe canapeaua din sufragerie, împreună cu sora mea. Părul îmi miroase şi acum a clor, dar sunt prea obosită ca să-mi pese. După cină, urmăresc un reality show la televizor şi ochii mi se-nchid.

— Brit, scoală-te, a venit Colin, zice mama şi mă scutură.

Mă uit în sus spre Colin, care stă aplecat deasupra mea. Îşi ridică braţele în aer.

— Ce faci? Nu eşti gata?

La naiba! Am uitat de petrecerea lui Shane, planificată cu luni în urmă. N-am niciun chef să merg.

— Hai să sărim peste asta şi să rămânem în casă.

— Glumeşti? Toată lumea ne aşteaptă. Nici vorbă să ratăm cea mai tare petrecere a anului.

Se uită la pantalonii mei de trening şi tricoul inscripţionat cu textul FĂ-ŢI CONTROLUL, pe care l-am primit anul trecut la marşul de prevenire a cancerului mamar.

— O să te-aştept să te schimbi. Grăbeşte-te. N-ai vrea să-ţi pui rochia aia mini neagră care îmi place atât de mult?

Mă târăsc până în camera mea, ca să îmi schimb hainele într-un colţ al dulapului, lângă maioul meu DKNY, e bandana lui Alex. Am spălat-o aseară, dar închid ochii şi o apropii de nas, ca să văd dacă mirosul lui persistă în ţesătură. Nu miroase decât a detergent şi mă trezesc că sunt dezamăgită. Dar nu sunt încă pregătită să îmi analizez sentimentele, mai ales că jos mă aşteaptă Colin.

Îmi trag pe mine rochia mini neagră, îmi aranjez părul şi mă machiez, ceea ce-mi ia ceva timp. Sper ca asta să nu-l enerveze pe Colin. Trebuie să arăt bine. Sunt sigură că mama o să-mi comenteze aspectul de faţă cu el.

Cobor şi-l văd pe Colin aşezat pe marginea canapelei, ignorând-o pe Shelley. Cred că nu se simte prea confortabil în prezenţa ei.

Mama, „inspectorul” meu dintotdeauna, se apropie şi îmi pipăie părul.

— Te-ai dat cu balsam?

Înainte sau după ce am sărit în piscină ca să-mi recuperez cheile? îi dau mâna la o parte.

— Mamă, te rog.

— Arăţi fantastic, zice Colin, apropiindu-se.

Din fericire, mama se retrage, în mod evident încântată şi uşurată de aprecierea lui, deşi coafura mea nu e perfectă.

În maşină, în drum spre Shane, îmi studiez iubitul. Ne-am împrietenit acum doi ani. Prima oară ne-am sărutat la un

joc de-a „învârte sticla”, tot în casa lui Shane, când eram în clasa a zecea. Ne-am giugiulit în faţa tuturor. Colin m-a luat în braţe şi ne-am sărutat timp de cinci minute. Nu exagerez deloc, am fost cronometraţi. Şi de atunci am devenit un cuplu.

— De ce te uiţi la mine? mă-ntreabă el, aruncându-mi o privire.

— Mi-am adus aminte de primul nostru sărut.

— Acasă la Shane. Chiar am făcut spectacol împreună, nu-i aşa? I-am impresionat până şi pe cei din ultimul an de liceu.

— Acum am ajuns şi noi în ultimul an.

— Şi tot cuplul de aur am rămas, iubito, zice intrând pe aleea casei lui Shane. Să-nceapă petrecerea, a sosit cuplul de aur, strigă în timp ce intrăm în casă.

Se îndreaptă spre băieţi, iar eu pornesc în căutarea Sierrei. O găsesc în camera de zi. Sierra mă îmbrăţişează şi-mi face loc pe canapea, lângă ea. Sunt prezente mai multe fete din echipa de majorete, printre care şi Darlene.

— Acum, că a venit şi Brit, zice Sierra, putem să-ncepem jocul.

— Pe cine-ai prefera să săruţi? întreabă Madison.

Sierra se sprijină mai bine pe perne.

— Hai să-ncepem cu o chestie uşoară. Boxer sau pudel? Râd.

— Câini, vrei să zici?

— Mda.

— OK, răspund.

Pudelii sunt nostimi şi drăgălaşi, dar boxerii sunt mai masculini şi au aerul ăla de „să-nu-te-pui-cu-mine”. Oricât de mult mi-ar plăcea căţeluşii nostimi şi drăgălaşi, un pudel n-ar fi în regulă.

— Boxer, spun.

Morgan se strâmbă.

— Când! Eu aş alege sigur pudelul. Boxerii au botul turtit şi fornăie. Deloc plăcut la sărutat.

— Doar nu se pune problema să-i pupăm cu adevărat, proasto, zice Sierra.

— Am şi eu o întrebare, zic. Antrenorul Garrison sau domnul Harris, proful de mate?

Toate fetele ţipă, la unison, „Garrison!”

— Tipu e foarte sexy, zice Megan.

Sierra chicoteşte.

— Îmi pare rău să vă informez, dar am auzit că e gay.

— Nu se poate, răspunde Megan. Eşti sigură? Mă rog, şi dac-ar fi aşa, eu tot pe el l-aş alege, nu pe Harris.

— Am şi eu una, intervine Darlene. Colin Adams sau Alex Fuentes?

Toţi ochii se întorc spre mine. Sierra mă înghionteşte, făcându-mi semn că avem companie – Colin. Ce i-o fi venit lui Darlene să-mi coacă una ca asta?

Acum toţi ochii sunt aţintiţi asupra lui Colin, care stă în picioare în spatele meu.

— Ups, scuze, spune Darlene pentru c-a luat-o gura pe dinainte.

— Toată lumea ştie că Brit l-ar prefera pe Colin, intervine Sierra, aruncându-şi un covrigel în gură.

Megan pufneşte.

— Darlene, ce Dumnezeu te-a apucat?

— Da’ ce-am făcut? Nu-i decât un joc, Megan.

— Mda, da’ tu joci alt joc decât noi.

— Ce vrei să spui cu asta? Faptul că n-ai un iubit nu-ţi dă dreptul să…

Colin trece pe lângă noi şi iese pe verandă. Îl urmez, după ce îi arunc o privire furioasă lui Darlene, şi-i mulţumesc din ochi lui Megan pentru c-a pus-o la punct.

Îl găsesc pe Colin stând pe un şezlong, lângă piscină.

— Chiar trebuia să eziţi naibii când te-a întrebat Darlene?

îmi spune. M-ai făcut de râs.

— Mda, m-am cam supărat pe Darlene.

Râde scurt.

— Nu pricepi? Nu e vina ei.

— Crezi că e vina mea? Doar nu eu am cerut să fiu partenera lui Alex.

Se ridică în picioare.

— Da’ nici n-ai protestat prea mult.

— Colin, chiar vrei să ne certăm?

— Poate că da. Nici măcar nu ştii să te porţi ca o iubită.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Cine te-a dus la spital când ţi-ai scrântit mâna? Cine-a alergat pe teren să te îmbrăţişeze când ai marcat primul eseu? Cine a venit în fiecare zi în vizită la tine când ai avut vărsat de vânt?

Am fost forţată să iau lecţii de şofat. Mi-am pierdut cunoştinţa, beată fiind, în braţele lui Alex, dar nu ştiam ce fac. Nu s-a întâmplat nimic între mine şi Alex. Sunt complet nevinovată, cu toate că prin cap îmi trec gânduri nu foarte inocente.

— Asta se întâmpla anul trecut, zice Colin luându-mă de mână şi conducându-mă înapoi în casă. Vreau să-mi arăţi cât de mult ţii la mine. Acum.

Intrăm în dormitorul lui Shane şi mă trage pe pat, lângă el.

Îl împing şi-şi freacă nasul de gâtul meu.

— Nu te mai purta de parc-aş vrea să te oblig, susură Colin în urechea mea. Patul scârţâie sub greutatea lui. De când a început şcoala, te-ai transformat într-o mironosiţă.

Mă ridic în fund.

— Nu vreau ca relaţia noastră să se bazeze exclusiv pe sex. Am ajuns să nu mai stăm deloc de vorbă, îi răspund.

— Bine, atunci vorbeşte, spune el, plimbându-şi mâinile pe pieptul meu.

— Începe tu. Pe urmă o să zic şi eu ce am de zis.

— Asta-i cea mai mare prostie pe care-am auzit-o în viaţa mea. Eu n-am nimic de spus, Brit. Dacă tu ai ceva pe suflet, n-ai decât, dă-i drumul.

Răsuflu adânc, dojenindu-mă în sinea mea că mă simt mai în largul meu cu Alex decât aici, în pat, cu Colin. Nu pot pune capăt relaţiei noastre. Mama şi-ar ieşi din minţi, prietenii mei la fel… şi planetele nu s-ar mai alinia.

Colin mă trage spre el. Nu pot s-o rup cu el doar pentru că mi-e frică să fac sex. La urma urmei, şi el e virgin. Şi m-a aşteptat pe mine, ca s-o facem împreună pentru prima oară. Majoritatea prietenilor noştri au făcut-o deja; poate că sunt eu nebună. Sau poate că folosesc interesul meu brusc faţă de Alex drept pretext pentru a nu face sex cu Colin.

Braţele lui se strecoară acum pe după mijlocul meu. Suntem un cuplu de doi ani, de ce să stric totul pentru o atracţie prostească faţă de cineva cu care nici măcar n-ar trebui să stau de vorbă?

Îşi apropie buzele la câţiva centimetri de ale mele şi privirea mea îngheaţă. Pe măsuţa de toaletă a lui Shane e o fotografie înrămată. Shane şi Colin la plajă, în vara asta. Alături de două fete, iar Colin o ţine pe după umeri, foarte intim, pe una dintre ele, drăguţă, cu păr castaniu tuns scurt, într-o coafură nu prea reuşită. Amândoi zâmbesc larg, de parcă ar avea un secret pe care-l cunosc doar ei.

Arăt cu degetul spre poză.

— Cine-s alea? întreb, încercând să-mi stăpânesc tulburarea.

— Nişte fete pe care le-am cunoscut la plajă, zice Colin, întinzându-se pe pat şi uitându-se la fotografie.

— Cum o cheamă pe fata pe care o ţii pe după umeri?

— Nu mai ţin minte. Mia, parcă.

— Pare că formaţi un cuplu, zic.

— Nu fi ridicolă. Vino-ncoace, spune, ridicându-se şi interpunându-se între mine şi poză. Pe tine te doresc acum,

Brit.

Cum adică *acum?* Astă-vară a dorit-o pe Mia, şi acum pe mine? Oare exagerez analizându-i prea mult vorbele?

N-apuc să meditez prea mult la asta, pentru că-mi trage rochia şi sutienul în sus, până la bărbie. Încerc să par excitată şi să mă autoconving că ezitarea mea se datorează exclusiv nervozităţii.

— Ai încuiat uşa? îl întreb, alungându-mi senzaţia de nelinişte undeva, în fundul minţii.

— Îhî, răspunde, complet absorbit de sânii mei.

Ştiu că trebuie să particip şi eu, deşi nu reuşesc să mă motivez, şi îi pipăi şliţul.

Colin se ridică, îmi dă mâna deoparte şi îşi desface fermoarul. Lasă să-i alunece pantalonii până la genunchi şi zice:

— Haide, Brit, să încercăm ceva nou.

Nu e în regulă, simt că totul e prea orchestrat. Mă apropii, cu toate că mintea-mi zboară-n altă parte.

Uşa se deschide cu un scârţâit şi Shane bagă capul înăuntru. Rânjeşte larg când ne vede.

— Fir-ar să fie! De ce n-am mobilul la mine, ca să vă fac o poză?

— Am crezut c-ai încuiat uşa! îl reped eu pe Colin, trăgându-mi repede pe mine rochia şi sutienul. M-ai minţit.

Colin se acoperă cu pătura.

— Shane, vrei să ne laşi singuri? Ce naiba? Brit, lasă istericalele astea de psihopată.

— În caz că nu ştiaţi, ăsta-i dormitorul meu, zice Shane, rezemându-se de uşă şi ridicând din sprâncene. Brit, spune-mi adevărul. Sunt naturali sau nu?

— Shane, eşti un porc! răspund îndepărtându-mă de Colin.

Cobor din pat şi Colin întinde mâna după mine.

— Brit, vino înapoi. Îmi pare rău c-am uitat să încui uşa

M-a luat valul.

Chestia e că uşa lăsată neîncuiată e numai unul dintre motivele care mă fac să fiu aşa furioasă. M-a făcut, fără să clipească, „psihopată”. Şi nu mi-a luat apărarea în faţa lui Shane. Îl fixez la rândul meu cu privirea.

— Zău? Atunci uită-te la mine cum mă ia valul şi mă duce afară, zic.

E unu şi jumătate noaptea şi sunt la mine-n cameră, holbându-mă la telefonul mobil. Colin m-a sunat de treizeci şi şase de ori. Şi mi-a lăsat zece mesaje. Sierra m-a adus cu maşina acasă şi până acum le-am ignorat. În primul rând, ca să las să-mi treacă furia. Sunt îngrozită că Shane m-a văzut pe jumătate dezbrăcată. În cele cinci minute cât mi-a luat ca să dau de Sierra şi să o rog să mă ducă acasă, cel puţin cinci oameni au început să şuşotească despre spectacolul pe care îl dădusem în dormitorul lui Shane. Nu vreau să fac o criză de nervi, ca mama, iar acasă la Shane aproape că-mi ieşisem din minţi în faţa lui şi a lui Colin.

La cel de-al treizeci şi nouălea apel al lui Colin, ritmul bătăilor inimii mi-a scăzut pe cât posibil.

Într-un târziu, răspund la telefon.

— Nu mă mai suna, spun.

— N-o să te mai sun după ce-o să asculţi ce am de zis, îl aud pe Colin rostind, plin de frustrare.

— Bine. Te ascult.

Îl aud cum răsuflă adânc.

— Îmi pare rău, Brit. Îmi pare rău că n-am încuiat uşa. Îmi pare rău c-am vrut să facem sex. Îmi pare rău că amicul meu a făcut mişto de tine. Îmi pare rău că nu suport să te văd cu Fuentes la ora lui Peterson. Îmi pare rău că-n vara asta m-am schimbat.

Nu ştiu ce să-i răspund. Colin s-a schimbat. Să mă fi schimbat şi eu? Sau sunt acelaşi om de la care şi-a luat la revedere când a plecat în vacanţă? Nu ştiu. Un singur lucru

ştiu cu certitudine.

— Colin, nu vreau să ne mai certăm.

— Nici eu. Nu poţi să uiţi ce s-a-ntâmplat în seara asta? O să mă revanşez, promit. Mai ţii minte aniversarea noastră de anul trecut, când unchiul meu ne-a pus la dispoziţie avionul lui Cessna, ca să zburăm la Michigan?

Ne cazaserăm într-o staţiune. Şi-n seara aceea, pe masa de la restaurant mă aşteptau un buchet imens de trandafiri şi o cutiuţă turcoaz. Înăuntru era o brăţară din aur alb, de la Tiffany's.

— Îmi amintesc.

— O să-ţi cumpăr cerceii asortaţi cu brăţara, Brit.

N-am inima să-i spun că nu cercei îmi doresc eu. În schimb, ador brăţara şi o port tot timpul. Dar ceea ce mă dăduse acum un an pe spate nu fusese cadoul în sine, ci faptul că el se chinuise să planifice totul în cele mai mici amănunte şi să-mi ofere o zi foarte specială. De asta îmi aduc aminte atunci când mă uit la brăţară. Nu de cadou, ci de semnificaţia lui. De când a reînceput şcoala, nu prea l-am mai văzut pe Colin aşa cum era acum un an.

Cerceii aceia scumpi ar fi modul lui de a-şi cere scuze şi n-ar face decât să-mi amintească de ceea ce s-a petrecut în seara asta. Şi m-ar face probabil să mă simt vinovată şi să-i ofer şi eu ceva la schimb… ca de pildă, virginitatea mea. Poate că nu asta urmăreşte el în mod deliberat, dar simplul fapt că gândul stăruieşte-n mintea mea e pentru mine un semnal. Nu-mi place să fiu presată.

— Colin, nu vreau cerceii.

— Atunci, ce-ţi doreşti? Spune-mi.

Întârzii ceva timp ca să formulez răspunsul. Acum şase luni, aş fi putut compune un eseu de o sută de pagini înşirând lucrurile pe care mi le doream. De la începutul şcolii însă, totul s-a schimbat.

— În clipa asta, chiar nu ştiu ce-mi doresc.

Îmi pare rău că sunt nevoită să recunosc asta, dar e adevărul adevărat.

— Şi atunci când o să-ţi dai seama, o să-mi spui şi mie?

Mda, *dacă* o să-mi dau vreodată seama.

Alex

Luni dimineaţa, încerc să nu mă gândesc prea mult de ce aştept cu-atâta nerăbdare ora de chimie. Nu de dorul doamnei P. Mor eu, asta-i sigur. Ci de al lui Brittany.

Intră în clasă cu întârziere.

— Bună, îi spun.

— Bună, murmură.

Fără zâmbet pe faţă, fără pic de strălucire în ochi. Îmi dau seama că o sâcâie ceva.

— OK, copii, zice doamna Peterson. Scoateţi pixurile. Hai să vedem cât de bine aţi învăţat până acum.

O înjur în sinea mea pentru că nu ne dă oră de laborator, ca să pot să discut cu Brittany, şi între timp îi arunc o privire partenerei mele. Pare complet nepregătită. N-am niciun drept, ştiu, dar tot simt că trebuie s-o protejez, aşa că ridic mâna.

— Alex, mi-e şi frică să te-ntreb ce vrei, zice doamna Peterson, uitându-se în jos, spre mine.

— E o întrebare scurtă.

— Bine, dă-i drumul.

— Avem voie să stăm cu cărţile deschise, nu-i aşa?

— Profa se holbează la mine pe deasupra ochelarilor.

Nu, Alex. N-aveţi voie cu cărţile deschise. Şi dacă n-ai învăţat, ai să primeşti un patru cât ţine de mare. Ne-am înţeles?

Drept răspuns, îmi las manualele să cadă, cu zgomot, pe podea.

Doamna Peterson împarte testele. Citesc prima întrebare.

Densitatea aluminiului este de 2,7 grame pe milimetru. Ce volum ocupă 10,5 grame de Al (aluminiu)?

După ce fac calculul şi completez răspunsul, arunc o privire spre Brittany. Se uită în gol.

Mă vede că o urmăresc şi pufneşte nervoasă.

— Ce-i?

— Nimic. *Nada.*

— Atunci, nu te mai holba la mine.

Doamna P. se uită în direcţia noastră. Răsuflu adânc ca să mă calmez şi mă întorc la test. Chiar trebuie să se poarte aşa, să treacă, fără niciun avertisment, de la cald la rece? De ce e Brittany atât de schimbătoare?

Cu colţul ochiului o zăresc pe partenera mea de chimie cum ia cheia de la baie din cârligul fixat pe uşă. Problema e că nicio cheie de pe lume nu te poate ajuta să scapi de realitate. Când ieşi din baie, viaţa te aşteaptă tot acolo. Credeţi-mă, am încercat şi eu. N-ai cum să scapi de probleme şi de porcării ascunzându-ţi capul în coşul de gunoi.

Brittany se întoarce în clasă şi îşi pune capul pe bancă, mâzgălind răspunsurile la test. O singură privire şi mi-e de ajuns să-mi dau seama: tipa nu ştie ce face, merge la plesneală. Iar când doamna P. ne cere să punem pixurile jos şi să-i dăm testele, partenera mea de chimie are întipărită pe faţă o expresie goală.

Dacă asta te face să te simţi mai bine, îi spun încet, ca să nu m-audă decât ea, am rămas corigent la educaţie sanitară în clasa a opta pentru că am pus o ţigară aprinsă în gura manechinului.

— Bravo ţie, răspunde fără să se-ntoarcă spre mine.

Muzica începe să se reverse din difuzoare, semn că ora a luat sfârşit. Mă uit la Brittany cum iese din clasă, târşâindu-şi picioarele şi cu buclele de aur săltându-i mai puţin decât de obicei pe spate, neînsoţită, surprinzător, de iubitul ei.

Mă-ntreb dacă-şi închipuie că toate vin de-a gata în viaţă, inclusiv notele mari.

Eu unul a trebuit să muncesc din greu pentru tot ce am. Nimic nu mi-a venit de-a gata.

— Salut, Alex.

Carmen stă în faţa dulapului meu. OK, recunosc, unele lucruri îmi vin de-a gata.

— *Que pasa?*[73]

Fosta mea iubită se apleacă spre mine, dezvăluindu-şi decolteul foarte adânc.

— Câţiva dintre noi o să mergem după ore la plajă. Nu vrei să vii şi tu?

— Trebuie să mă duc la muncă, îi răspund. Poate c-o să trec mai târziu.

Îmi amintesc ce s-a petrecut acum două weekenduri. Când m-am dus acasă la Brittany şi mama ei m-a luat din scurt, s-a declanşat ceva în mine.

Faptul că m-am îmbătat ca să-mi alin eul rănit a fost o idee prostească. Voiam să fiu cu Brittany, să stau cu ea nu doar ca să-învăţ, ci ca să aflu ce se-ascunde în spatele şuviţelor ei blonde. Dar partenera mea de chimie îmi trăsese clapa. Carmen însă n-o făcuse. Deşi îmi amintesc că prin ceaţă, ştiu că fosta mea iubită mă cuprinsese cu braţele pe când ne aflam în lac. Şi mai târziu mi se aşezase în poală şi fumaserăm o chestie mult mai tare decât un Marlboro. În starea mea de beţie intensificată de droguri şi cu mândria rănită, m-aş fi mulţumit cu orice fată.

Iar Carmen s-a întâmplat să se afle acolo, doritoare, şi-i datorez scuze pentru că, deşi se oferise de bunăvoie, n-ar fi trebuit să muşc momeala. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu ea şi să-i explic de ce mă purtasem ca un ticălos.

După ore, văd o mulţime strânsă în jurul motocicletei mele, în parcare. La dracu', dacă s-a întâmplat ceva cu

[73] Ce mai faci? (lb. spaniolă).

Julio, jur c-o să-l bat măr pe ăla care a făcut-o. Nu trebuie să-mi croiesc drum prin mulţime, pentru că se dau cu toţii la o parte când m-apropii.

Toţi ochii sunt pe mine cât evaluez actul de vandalism. Se aşteaptă să mă înfurii. La urma urmei, cine ar îndrăzni să lege un claxon roz de tricicletă de coarnele motocicletei mele şi să prindă de ele steguleţe strălucitoare? Nimeni nu poate să-mi facă o asemenea porcărie şi să scape cu faţa curată.

Nimeni în afară de Brittany.

Mă uit în jur, dar nu o văd.

— Nu sunt eu de vină, se repede Lucky să mă informeze.

Toţi ceilalţi îi ţin isonul, susţinând că nici ei n-au făcut-o.

După care prin mulţime încep să circule zvonuri. „Colin

Adams, Greg Hanson…” Nu le dau atenţie, pentru că ştiu prea bine cine-i vinovatul. Partenera mea de chimie, cea care astăzi m-a ignorat în timpul orei.

Smulg steguleţele dintr-o mişcare, apoi deşurubez claxonul roz din cauciuc. Roz. Mă-ntreb dacă a fost cândva al ei.

— Daţi-vă la o parte, spun.

Mulţimea se împrăştie relativ repede; se tem cu toţii de furia mea şi nu vor să fie prinşi la mijloc. Rolul acesta de băiat rău are uneori avantajele lui. Adevărul e că intenţionez să folosesc claxonul roz şi steguleţele drept scuză ca să mai stau de vorbă cu Brittany.

După ce toată lumea se face nevăzută, mă duc spre marginea terenului de fotbal. Echipa de majorete e prezentă acolo, exersând ca de obicei.

— Cauţi pe cineva?

Mă-ntorc şi dau cu ochii de Darlene Boehm, una dintre amicele lui Brittany.

— Brittany e pe-aici? o întreb.

— Nu.

— Nu ştii unde e?

Alex Fuentes interesându-se pe unde umblă Brittany Ellis? M-aştept să îmi răspundă că nu-i treaba mea. Sau că s-o las în pace.

În schimb, zice:

— S-a dus acasă.

Murmur „mersi”, mă răsucesc pe călcâie şi o iau înapoi spre Julio, formând între timp numărul lui Enrique, vărul meu.

— Atelierul Auto al lui Enrique.

— Salut, sunt Alex. Azi o să-ntârzii la lucru.

— Ai primit iar vreun bileţel de detenţie?

— Nu, nimic de genul ăsta.

— Bun, trebuie să lucrezi la Lexus-ul ăla al lui Chuy. I-am spus că o să fie gata până la şapte seara şi ştii bine cum se poartă Chuy când nu-i faci pe plac.

— Nicio problemă, spun, gândindu-mă la rolul pe care Chuy îl joacă în Latino Blood.

E genul de om cu care nu vrei să te pui, născut fără cipul de empatie în creier. Dacă îndrăzneşte cineva să fie neloial, Chuy e cel care se ocupă: fie îl aduce pe drumul bun, fie se asigură că nu ne va denunţa niciodată. Prin orice fel de mijloace, chiar şi atunci când respectivul urlă să îi cruţe viaţa.

— O să fiu acolo.

Zece minute mai târziu, bat la uşa familiei Ellis, cu claxonul roz şi steguleţele în mână, încercând să par nonşalant.

Brittany deschide uşa, îmbrăcată cu un tricou larg şi un şort, şi rămân blocat în prag.

Se uită la mine, căscându-şi ochii de un albastru pal.

— Alex, ce cauţi aici?

Îi întind claxonul şi steguleţele.

Mi le smulge din mână.

— Nu pot să cred c-ai venit până aici din cauza unei farse.

— Mai avem şi alte lucruri de discutat, în afara glumelor proaste.

Înghite în sec, neliniştită.

— Nu mă simt prea bine, OK? Hai s-o amânăm şi să discutăm la şcoală.

Dă să-mi închidă uşa în nas.

Rahat, nu-mi vine să cred că mă port ca unul dintre hărţuitorii ăia pe care-i vezi în filme. Împing uşa. *Que mierda!*

— Alex, nu.

— Lasă-mă să intru. Nu stau decât un minut. Te rog. Clatină din cap şi buclele alea angelice se leagănă înainte şi înapoi, acoperindu-i faţa.

— Părinţilor mei nu le place să primesc musafiri.

— Sunt acasă acum?

— Nu.

Oftează şi deschide uşa, ezitând.

Păşesc înăuntru. Casa e chiar mai mare decât pare din afară. Pereţii sunt zugrăviţi în alb strălucitor, ca într-un spital. Jur că praful n-ar îndrăzni să se aştearnă pe podea sau mobile.

Holul, înalt cât două etaje, are o scară ce rivalizează cu cea văzută de mine în *Sunetul muzicii,* film pe care am fost obligaţi să-l vizionăm în clasa a opta, iar podeaua sclipeşte ca un lac.

Brittany a avut dreptate. N-am ce căuta aici. Dar nu contează, pentru că, deşi nu aici mi-e locul, ea se află în această casă, iar eu vreau să fiu acolo unde este ea.

— Despre ce voiai să stăm de vorbă? mă întreabă.

Mi-aş dori să nu-i văd picioarele lungi şi zvelte ivindu-se din şort. Îmi distrag atenţia. Îmi feresc privirea, disperat să-mi păstrez mintea limpede. Şi ce dacă are picioare sexy? Ce

dacă are ochii limpezi ca nişte mărgele de cristal? Ce dacă e în stare să încaseze o poantă ca un bărbat şi să răspundă cu aceeaşi monedă?

Pe cine vreau să păcălesc? N-am niciun alt motiv să mă aflu aici decât că vreau să fiu cu ea. La naiba cu pariul ăla idiot!

Vreau să aflu cum pot s-o fac să râdă. Vreau să ştiu de ce plânge atunci când plânge. Vreau să ştiu cum ar fi dacă s-ar uita la mine ca la cavalerul ei în armură strălucitoare.

— Bice! se aude o voce în depărtare, rupând tăcerea.

— Aşteaptă aici, îmi ordonă Brittany, apoi se repede pe un hol, la dreapta. Mă întorc imediat.

N-am de gând să rămân singur, ca un prost, în hol. O urmez, conştient că acum voi putea arunca o privire în viaţa ei intimă.

Brittany

Nu mi-e ruşine de dizabilitatea surorii mele. Dar nu vreau ca Alex să o judece. Pentru că n-aş suporta să-l văd râzând de Shelley. Mă-ntorc brusc spre el.

— Te faci că nu-nţelegi ce-ţi spun, nu-i aşa?

Rânjeşte, de parc-ar zice *sunt membru al unei bande, la ce te poţi aştepta din partea mea?*

— Trebuie să mă duc să verific ce face sora mea. Te superi?

— Nu. Aşa, o să am ocazia s-o cunosc. Ai încredere în mine. Ar trebui să-l dau afară în şuturi, cu tot cu tatuajele alea ale lui. Ar trebui, dar n-o fac.

Fără alte vorbe, o iau înainte spre biblioteca întunecoasă, lambrisată în lemn de mahon. Shelley stă aşezată în scaunul ei cu rotile, cu capul căzut aiurea într-o parte, şi se uită la televizor.

Când îşi dă seama că are companie, privirea i se mută de

la televizor la Alex.

— El e Alex, îi explic, stingând televizorul. Un prieten de la şcoală.

— Shelley îi aruncă un zâmbet strâmb şi apasă cu încheieturile degetelor pe tastatura ei specială.

Bună, se aude o voce computerizată feminină, după care, apăsând o altă tastă, răsună o propoziţie: Numele meu este Shelley.

Alex se aşază pe vine, ca să ajungă la nivelul lui Shelley. Gestul acesta simplu de respect îmi frânge inima. Colin o ignoră întotdeauna pe Shelley, se poartă cu ea de parc-ar fi oarbă şi surdă, nu numai handicapată fizic şi mental.

— Ce mai faci? întreabă Alex, luând mâna ţeapănă a lui Shelley şi strângând-o. Ai un computer tare!

— E un dispozitiv de comunicare personală, îi explic. O ajută să se exprime.

— Joc, zice vocea computerizată.

Alex vine lângă Shelley. Îmi ţin răsuflarea, urmărind mâinile surorii mele, cu gândul să nu le las să se apropie de coama lui deasă de păr.

— Ai jocuri pe computerul ăsta? se interesează el.

— Da, răspund eu în locul ei. Shelley e pasionată de jocul de dame. Hai, arată-i cum funcţionează.

Shelley apasă încet pe monitor cu încheieturile degetelor, iar Alex o urmăreşte, aparent fascinat.

Când pe ecran apare imaginea jocului de dame, Shelley înghionteşte mâna lui Alex.

— Tu prima, zice el.

Ea scutură din cap.

— Vrea să faci tu prima mişcare, spun.

— Bine.

Apasă pe ecran.

Mă uit, tot mai emoţionată, cum tipul ăsta dur se joacă liniştit cu sora mea.

— Te superi dacă ies să-i pregătesc o gustare? întreb, disperată să părăsesc încăperea.

— Nu, zice, total concentrat asupra jocului.

— Nu e nevoie s-o laşi să câştige, îi spun înainte de a pleca. Se descurcă foarte bine la jocul de dame.

— O, mersi pentru votul de încredere, dar am de gând s-o bat, îmi răspunde Alex.

Zâmbeşte cu adevărat, fără să se dea mare şi tare. Chestie care mă face să vreau şi mai tare să o şterg de-acolo.

Câteva minute mai târziu, când mă întorc în bibliotecă ţinând în mâini castronul cu mâncarea lui Shelley, Alex îmi spune:

— M-a bătut.

— Ţi-am spus eu că e bună. Gata cu jocurile, îi spun lui Shelley, apoi mă întorc spre Alex: Sper că nu te deranjează, acum trebuie s-o hrănesc.

— Dă-i drumul.

Se aşază în fotoliul din piele preferat al tatii, iar eu pun tava în faţa lui Shelley şi încep să-i dau suc de mere. Ca de obicei, face mizerie în jur. Îmi înclin capul şi mă uit la Alex: mă urmăreşte cum şterg colţurile gurii surorii mele cu un prosop.

— Ar fi trebuit să-l laşi să câştige, Shelley. Măcar aşa, din politeţe, spun.

Shelley răspunde clătinând din cap. Pe bărbie i se scurge suc de mere.

— Hm, deci aşa ai de gând să te porţi? zic, sperând ca scena să nu-l îngreţoşeze pe Alex.

Poate că-l pun la încercare, să văd dacă e-n stare să suporte adevărul despre viaţa mea personală. Până acum, a trecut testul.

— Ei, aşteaptă tu să plece Alex. Atunci o să-ţi arăt eu cine-i campioana la dame.

Sora mea îmi aruncă zâmbetul acela dulce şi strâmb al ei. Care ţine loc de-o mie de cuvinte. Pentru o clipă, uit de prezenţa lui Alex. E atât de ciudat că a pătruns în viaţa mea, în casa mea. Locul lui nu-i aici şi totuşi pare să nu-l deranjeze.

— De ce te-ai purtat aşa de urât cu mine azi, la ora de chimie? mă întreabă.

Pentru că sora mea va fi internată într-un azil şi ieri am fost surprinsă cu sânii la vedere, în timp ce Colin stătea cu pantalonii-n vine, drept în faţa mea.

— Sunt sigură c-ai auzit deja bârfele alea îngrozitoare.

— Nu, n-am auzit nimic. Poate că eşti tu paranoică.

Poate. Dar Shane ne-a văzut şi are gura mare. Azi, de fiecare dată când cineva se uita la mine, aveam impresia că aflase povestea şi mă judeca. Îi arunc o privire lui Alex.

— Uneori îmi doresc s-avem o zi în care să luăm totul de la capăt.

— Uneori mi-aş dori s-avem *ani* în care să luăm totul de la capăt, răspunde el serios. Sau zile în care să putem da pe repede înainte.

— Din păcate, în viaţa reală nu dispunem de telecomandă. După ce Shelley termină de mâncat, îi aşez scaunul cu rotile în faţa televizorului şi îl conduc pe Alex în bucătărie.

— Viaţa mea nu-i atât de perfectă cum credeai, nu-i aşa?

Îl întreb, scoţând din frigider două sticle de suc.

Mă priveşte curios.

— Ce e? Am zis ceva ciudat?

Ridică din umeri.

— Presupun că toţi avem probleme. Eu unul am mai mulţi demoni decât vezi în filmele de groază.

Demoni? Nimic nu-l supără pe Alex. Nu l-am văzut plângându-se niciodată de viaţa pe care o duce.

— Ce demoni ai? îl întreb.

— *Oye,* dacă m-aş apuca să-ţi povestesc despre ei, ai fugi de mine ca din puşcă.

— Cred că ai fi surprins să afli de care lucruri aş fugi eu, Alex.

Orologiul bunicului răsună în toată casa. O bătaie. Două. Trei. Patru. Cinci.

— Trebuie s-o iau din loc, zice Alex. Ce-ar fi să ne-ntâlnim mâine, să învăţăm, după ore? La mine acasă.

— La tine acasă?

În partea de sud a oraşului?

— Aşa o să ai ocazia să vezi şi tu cum trăiesc. Te bagi? mă întreabă

Înghit în sec.

— Sigur.

Să-nceapă jocul.

În timp ce îl conduc spre uşă, aud o maşină intrând pe alee. Dacă e mama, am dat de dracu'. Nu contează că nu am făcut nimic rău, tot o să-şi iasă din minţi.

Mă uit pe furiş afară, prin fereastra de lângă uşă, şi recunosc maşina sport de culoare roşie a lui Darlene.

— O, nu. Au venit prietenele mele.

— Nu intra în panică, spune Alex. Deschide uşa. N-ai cum să te prefaci că nu-s aici. Mi-am parcat motocicleta pe alee.

Are dreptate. N-am cum să pretind că nu-i aici.

Deschid uşa şi ies. Alex mă urmează îndeaproape şi le vedem pe Darlene, Morgan şi Sierra venind spre noi.

— Bună, fetelor, zic.

Poate că dacă mă port cu nonşalanţă, n-o să facă prea mare caz de prezenţa lui Alex. Îl ating uşor pe cot.

— Tocmai discutam despre proiectul nostru la chimie. Nu-i aşa, Alex?

— Aşa e.

Sierra ridică din sprâncene. Am impresia că Morgan vrea să-şi scoată mobilul din geantă, fără îndoială pentru a le

informa pe celelalte componente ale Factorului M că l-a văzut pe Alex Fuentes ieşind de la mine din casă.

— Să plecăm, ca să vă lăsăm singuri? întreabă Darlene.

— Nu fi caraghioasă, mă grăbesc prea tare să-i răspund. Alex se îndreaptă spre motocicletă, iar cămaşa i se mulează pe spatele perfect, musculos, în timp ce blugii îi scot în evidenţă... După ce îşi pune casca, arată cu degetul spre mine.

— Ne vedem mâine.

Mâine. La el acasă.

Dau aprobator din cap.

După ce Alex a dispărut din vedere, Sierra mă întreabă:

— Ce-a fost chestia asta?

— Chimie, murmur.

Morgan se uită la mine cu gura căscată de uimire.

— Aţi făcut sex? zice Darlene. Eu sunt prietenă cu ţine de zece ani şi pot să număr pe degetele de la o mână de câte ori m-ai invitat la tine în casă.

— E partenerul meu de chimie.

— E *membrul unei bande,* Brit. Să nu cumva să uiţi asta, zice Darlene.

Sierra clatină din cap şi spune:

— Ai făcut cumva o pasiune pentru altcineva decât iubitul tău? Colin i-a povestit lui Doug că te-ai purtat ciudat în ultima vreme. Noi suntem prietenele tale şi am venit aici ca să-ţi băgăm minţile-n cap.

Stau pe verandă şi le ascult vorbind cu emfază, timp de o plinătate de oră, despre reputaţie, iubiţi şi loialitate faţă de prieteni. Tot ce spun ele este logic.

— Jură-ne că nu e nimic între tine şi Alex, zice Sierra, rămasă în urmă, în timp ce Morgan şi Darlene o aşteaptă în maşină.

Nu e nimic între mine şi Alex, o asigur. Jur.

Alex

Sunt la ora de analiză matematică şi un agent de pază bate la uşă şi-i spune profului că trebuie să mă scoată din clasă. Îmi iau cărţile şi-i las plăcerea de a mă umili în faţa audienţei.

— Ce mai e acum? îl întreb.

Ieri am fost scos din clasă pentru c-aş fi declanşat o bătaie cu mâncare în curtea şcolii. Da nu eu am început. OK, poate c-am participat. Da' nu de la mine-a pornit bătaia.

— O să facem o mică excursie până la terenul de baschet, zice agentul şi îl urmez. Alejandro, vandalizarea unei proprietăţi a şcolii e o acuză foarte serioasă.

— N-am vandalizat nimic, răspund.

— Am primit un pont cum că tu eşti vinovatul.

Un pont? Ştiţi vorba aia, „Cine zice ăla e"? Ei bine, probabil că m-a turnat însuşi autorul.

Agentul de pază arată spre podeaua sălii, unde cineva a pictat cu vopsea spray o copie foarte nereuşită a simbolului Latino Blood.

— Poţi să-mi explici cum a ajuns asta aici?

— Nu, nu pot, răspund.

— Se apropie un alt agent.

Ar trebui să-i verificăm dulapul, zice.

— Bună idee.

N-o să găsească altceva decât o jachetă de piele şi manuale.

Tocmai descui dulapul când doamna P. trece pe lângă noi.

— Care e problema? îi întreabă pe agenţi.

— Vandalism. Pe terenul de baschet.

Descui dulapul şi mă dau la o parte, ca să îi las să-l inspecteze.

— Aha, zice unul dintre agenţi, băgând mâna înăuntru şi scoţând de pe raftul de sus o cutie de vopsea spray neagră.

Mi-o flutură în faţă.

— Ce ai de zis? Tot mai susţii că eşti nevinovat?

— E o înscenare.

Mă-ntorc spre doamna P., care se uită la mine de parcă i-aş fi omorât pisica.

— N-am făcut nimic, spun. Doamnă P., trebuie să mă credeţi.

Mă şi văd aruncat în închisoare pentru o chestie pe care n-am făcut-o.

Doamna P. clatină din cap.

— Alex, ai văzut şi tu probele. Aş vrea să te pot crede, dar mi-e cam greu.

Cei doi agenţi stau de-o parte şi de alta a mea. Ştiu ce-o să urmeze. Doamna P. Îi opreşte cu o ridicare a mâinii.

— Alex, explică-mi.

— Sunt tentat să nu-i răspund, să-i las pe toţi să creadă că eu sunt cel care a deteriorat proprietatea şcolii. Oricum, probabil că nici n-o să stea să mă asculte. Dar doamna P. se uită la mine de parc-ar fi un adolescent rebel care vrea să demonstreze că toţi ceilalţi s-au înşelat.

Simbolul e reprodus inexact, îi spun arătându-mi braţul. Uitaţi, acesta e simbolul Latino Blood. E o stea în cinci colţuri, cu două furci în vârf şi scrisul LB în mijloc. Desenul de pe podea e o stea în şase colţuri şi cu două săgeţi. Niciun membru al Latino Blood n-ar face o asemenea confuzie.

— Unde e dr. Aguirre? îi întreabă ea pe agenţi.

— Într-o şedinţă cu administratorul. Secretara ne-a spus că a cerut să nu fie deranjat.

Peterson se uită la ceas.

— Am oră peste cincisprezece minute. Joe, ia legătura cu dr. Aguirre pe walkie-talkie.

Agentul Joe nu pare prea încântat de sugestie.

— Doamnă, noi tocmai pentru chestiuni de genul acesta am fost angajaţi.

— Ştiu. Dar Alex e elevul meu şi credeţi-mă când vă spun că nu poate lipsi de la oră astăzi.

Joe ridică din umeri, apoi ia legătura cu dr. Aguirre, pentru a-l ruga să vină la holul L. Când secretara directorului îl întreabă dacă e vreo urgenţă, doamna P. îi ia walkie-talkie-ul din mână şi o informează că, din punctul ei de vedere, este o urgenţă şi ca atare dr. Aguirre ar trebui să se prezinte imediat la holul L.

După două minute, Aguirre îşi face apariţia, încruntat.

— Despre ce e vorba?

— Vandalism în sala de sport, îl informează agentul Joe.

Aguirre înţepeneşte.

— Ce Dumnezeu, Fuentes! Ai făcut din nou o prostie?

— Nu, îi răspund.

— Atunci cine-a făcut?

Ridic din umeri.

Directorul clatină din cap şi se întoarce spre agentul de pază.

— Cheamă-l pe Chuck şi spune-i să încerce să cureţe mizeria.

Gesticulează cu bidonul de vopsea spray spre mine.

— Te avertizez însă, Alex. Dacă descoperim că tu eşti autorul, n-o să fii numai suspendat, ci şi arestat. Ai înţeles?

După ce cei doi agenţi pleacă, Aguirre adaugă:

— Alex, nu ţi-am povestit asta până acum, dar se pare că a sosit momentul. În liceu, consideram că toată lumea e împotriva mea. Semănăm destul de mult cu tine, să ştii. Mi-a luat al naibii de mult timp ca să-mi dau seama că eu sunt propriul meu duşman. Dar din clipa când am înţeles asta, toată viaţa mea s-a schimbat. Nici eu şi nici doamna P. nu îţi suntem duşmani.

— Ştiu.

Şi chiar cred ceea ce spun.

— Bine. M-aţi întrerupt în mijlocul unei şedinţe importante. Aşa că mă scuzaţi, trebuie să mă întorc la treabă.

— Mulţumesc că m-aţi crezut, îi zic doamnei P., după ce directorul pleacă.

— Ştii cine a vandalizat sala de sport? mă întreabă.

Mă uit drept în ochii ei şi-i spun adevărul.

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar aş putea băga mâna în foc că nu e unul dintre prietenii mei.

Oftează.

— Alex, dacă n-ai fi într-o bandă, n-ai mai intra în încurcăturile astea.

— Mda, da’ aş intra în altele.

Brittany

— Se pare că unii dintre voi n-acordă suficientă importanţă orelor de chimie, zice doamna Peterson.

Începe să ne înmâneze testele date ieri.

Se îndreaptă spre banca pe care o împart cu Alex şi eu mă fac mică în scaun. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum e furia ei.

— Bună treabă, zice aşezându-mi lucrarea cu faţa în jos pe bancă şi întorcându-se apoi spre Alex. Pentru cineva care aspiră să devină profesor de chimie, ai pornit cu stângul, domnule Fuentes. Dac-o să mai vii nepregătit la ora mea, s-ar putea să mă gândesc de două ori dacă mai meriţi sau nu să-ţi iau apărarea.

Lasă lucrarea să cadă pe masă ţinând-o între arătător şi degetul mare, de parc-ar fi prea dezgustătoare pentru a fi atinsă cu celelalte degete.

— Să rămâi după oră, îi spune lui Alex înainte de a

împărţi celelalte teste.

Nu înţeleg de ce doamna Peterson nu m-a luat la rost. Întorc foaia şi văd zecele tronând în partea de sus. Mă frec la ochi şi mă uit din nou. Nu se poate, e o greşeală. În mai puţin de o secundă îmi dau seama cine e responsabil pentru nota mea. Adevărul mă loveşte ca un ciocan în moalele capului. Mă uit la Alex cum îşi îndeasă-n carte testul la care a picat.

— De ce-ai făcut asta?

Aştept până ce doamna Peterson termină de vorbit cu Alex, după oră, şi-abia apoi mă apropii de el. Stau în faţa dulapului lui şi el pare că nu prea mă bagă în seamă. Ignor privirile celorlalţi, fixate-n ceafa mea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zice.

Aiurea.

— Ai schimbat lucrările între ele.

Alex trânteşte uşa dulapului, închizând-o.

— Nu-i mare brânză.

Ba da, este. Pleacă, de parcă s-ar aştepta să las baltă discuţia. Îl urmărisem răspunzând sârguincios la toate întrebările, dar când văzusem patrul acela roşu şi mare din capul foii, îmi recunoscusem propria lucrare.

După ore, mă grăbesc să ies pe uşă ca să-l prind. A urcat deja pe motocicletă, gata de plecare.

— Alex, aşteaptă.

Sunt agitată şi-mi dau buclele pe după ureche.

— Urcă, îmi ordonă.

— Poftim?

— Urcă. Dacă vrei să-mi mulţumeşti că ţi-am salvat fundul la ora de chimie, vino cu mine acasă. N-am glumit ieri.

Tu mi-ai arătat ceva din viaţa ta personală, acum e rândul meu să-ţi arăt. Aşa-i corect, nu?

Cercetez din ochi parcarea. Câţiva elevi se uită în direcţia

noastră, probabil pregătiţi să răspândească vestea că m-au văzut vorbind cu Alex. Dacă mă văd şi plecând cu el, bârfele o să se răspândească rapid.

Zgomotul motorului ambalat al motocicletei mă aduce cu picioarele pe pământ.

— Nu-ţi fie frică de ce cred ceilalţi.

Îl măsor de jos până sus, de la blugii jerpeliţi şi jacheta de piele până la bandana roşu cu negru pe care tocmai şi-a le gat-o pe cap. Culorile bandei din care face parte.

Ar trebui să fiu înspăimântată. Dar îmi amintesc cum s-a purtat ieri cu Shelley.

La naiba cu toate!

Îmi aşez rucsacul cu manuale în spinare şi încalec pe motocicletă.

— Ţine-te bine, îmi zice, punându-mi braţele în jurul mijlocului său.

Simpla atingere a mâinilor lui puternice e o experienţă intimă intensă. Mă-ntreb dacă şi el simte aceleaşi emoţii, apoi îmi alung gândul din minte. Alex Fuentes e un tip dur. Şi versat. N-are cum să aibă fluturi în stomac de la o simplă atingere.

Îşi lasă deliberat mâna să zăbovească pe vârfurile degetelor mele înainte de a se prinde de ghidon. Doamne, în ce m-am băgat?

Accelerează şi ieşim din parcarea şcolii, iar eu m-aplec în faţă, prinzându-mă mai bine de abdomenul lui musculos. Viteza cu care merge mă sperie. Am capul uşor, simt că plutesc ca într-un carusel fără bare de protecţie.

Motocicleta se opreşte la un semafor. Mă dezlipesc de Alex.

Îl aud cum râde pe-nfundate în timp ce ambalează motorul când semaforul se face verde. Îl strâng tare de mijloc şi-mi îngrop faţa în spinarea lui.

Când, în cele din urmă, opreşte de tot şi pune cricul ca să

parcheze motocicleta, mă uit în jur. N-am fost în viaţa mea pe strada asta. Casele sunt atât de… mici. Majoritatea nu au etaj. Şi între ele nu e loc nici cât să se strecoare o pisică. Deşi nu vreau, simt cum tristeţea mi se instalează undeva în fundul stomacului.

Casa mea e de cel puţin şapte, dacă nu de opt sau nouă ori mai mare decât a lui Alex. Ştiam că asta e zona săracă a oraşului, dar…

— A fost o greşeală din partea mea, zice Alex. Hai să te duc acasă.

— De ce?

— Printre altele, din cauza dezgustului care ţi se citeşte pe faţă.

— Nu e dezgust. Doar că îmi pare rău *că…*

— N-ai de ce să-ţi fie milă de mine, mă previne el. Sunt sărac, dar am o casă.

— Atunci, n-ai de gând să mă inviţi înăuntru? Tipii ăia de vizavi cască ochii la fata cea albă.

— De fapt, pe-aici prin cartier se zice fată de zăpadă.

— Urăsc zăpada, spun.

Râneşte

— Porecla n-are nicio legătură cu vremea, *querida*[74]*.* Ci cu pielea ta albă ca zăpada. Vino după mine şi nu-i băga în seamă pe vecini, chiar dacă se holbează la tine.

Mă conduce înăuntru şi-l simt că mă urmăreşte cu atenţie.

— Ei, asta e, zice, făcându-mi semn să intru.

Sufrageria e probabil mai mică decât oricare dintre camerele de la mine de-acasă, dar e confortabilă şi plăcută. Pe canapea sunt două piei de oaie cu care mi-ar plăcea şi mie să mă învelesc în nopţile reci. Noi n-avem piei de oaie acasă. Doar cuverturi… făcute la comandă, ca să se asorteze cu decorul.

---

[74] Iubito, drăguţo (lb. spaniolă).

Fac turul camerei, trecându-mi degetele peste mobilă. Un raft cu lumânări pe jumătate topite e fixat în perete, sub fotografia unui bărbat arătos. Alex stă lângă mine şi îi simt căldura trupului.

— E tatăl tău? îl întreb.

Încuviinţează din cap.

— Nici nu pot să-mi imaginez cum ar fi să-mi pierd tatăl, spun.

Chiar dacă tata nu prea stă pe acasă, pentru mine e un repet permanent. Niciodată n-am fost mulţumită cu ce mi-au oferit părinţii. Poate c-ar trebui să mă consider norocoasă că îi am.

Alex studiază fotografia tatălui său.

— Când s-a întâmplat, m-am simţit complet amorţit şi-am încercat să-mi scot imaginea aceea din minte. Cum să-ţi spun, e ca şi când ştii ce s-a întâmplat, că l-ai pierdut şi-aşa mai departe, dar totul pluteşte în ceaţă. Şi pe urmă intri în rutina de zi cu zi. Într-un final, ajungi să nu te mai gândeşti la asta şi mergi înainte. Pentru că n-ai de ales.

— Mda, e ca un fel de test.

Îmi văd reflexia în oglinda de pe celălalt perete. Absentă, îmi aranjez părul.

— Tot timpul faci asta.

— Ce anume?

— Îţi aranjezi părul sau îţi verifici machiajul.

— Şi ce-i rău în asta? Ce e rău în a vrea s-arăţi bine?

— Nimic, dacă nu se transformă într-o obsesie.

Îmi iau mâinile din păr. Aş vrea să mi le pot lipi pe lângă corp.

— Nu sunt obsedată.

Ridică din umeri.

— E aşa de important pentru tine ca oamenii să te considere frumoasă?

— Nu-mi pasă ce cred ceilalţi, mint.

— Asta pentru că eşti… frumoasă. Numai că n-ar trebui să conteze atât de mult pentru tine.

Ştiu că are dreptate. Dar aşteptările înseamnă mult în lumea în care trăiesc eu. Şi apropo de aşteptări…

— Ce ţi-a spus doamna Peterson după ore?

— Ei, chestiile obişnuite, nimic special. Că dacă nu m-apuc de învăţ serios, o să-mi facă viaţa un iad.

Înghit în sec, nesigură dacă ar trebui sau nu să îmi dezvălui planul.

— Am de gând să-i spun că ai schimbat testele între ele.

— Să nu faci asta, zice, îndepărtându-se de mine.

— De ce?

— Pentru că n-are importanţă.

— Ba are. Ai nevoie de note bune ca să…

— Ca să ce? Să intru la facultate? Mă faci să râd. Nu mă duc la nicio facultate, şi tu o ştii la fel de bine ca şi mine. Voi, copiii bogaţi, vă faceţi atâtea griji cu media generală, de parc-ar fi un simbol al valorii voastre. N-am nevoie de note mari, aşa că n-ai de ce să-mi faci favoruri. O să trec clasa şi cu o medie de şapte la chimie. Trebuie doar să facem o lucrare trăsnet cu încălzitoarele alea de mâini.

Dac-ar fi după mine, am lua zece cu plus la proiect.

— Unde e camera ta? îl întreb, schimbând subiectul şi lăsând rucsacul cu cărţi să cadă pe podea. Ştii, un dormitor spune multe despre o persoană.

Gesticulează spre o uşă laterală. Cele trei paturi ocupă cea mai mare parte a spaţiului strâmt, lăsând loc doar pentru o măsuţă de toaletă. Fac înconjurul camerei.

— O-mpart cu cei doi fraţi ai mei, îmi explică. N-avem niciunul parte de prea multă intimitate.

— Lasă-mă să ghicesc care-i patul tău, spun zâmbind.

Mă uit la fiecare pat în parte. O fotografie mică a unei fete hispanice e lipită pe un perete.

— Hmm… murmur, uitându-mă la Alex şi întrebându-mă

dacă fata care îmi întoarce privirea reprezintă idealul lui feminin.

Trec încet pe lângă el şi examinez patul următor. Deasupra lui sunt poze cu jucători de fotbal european. Patul nu e făcut şi-n jur sunt aruncate haine peste tot, de la perne la podea.

Nimic nu-mpodobeşte peretele de deasupra celui de-al treilea pat, ca şi cum cel care doarme în el ar fi un musafir ocazional. E ceva aproape trist; primele două paturi spun atât de multe despre cei care dorm în ele, în timp ce acesta este gol.

M-aşez pe patul lui Alex, cel gol şi fără de speranţă, şi ochii mei se întâlnesc cu-ai lui.

— Patul tău spune multe despre tine.

— Zău? Şi cam ce spune?

— Mă-ntreb de ce-ţi închipui că nu vei mai sta mult în casa asta, răspund. Asta dacă nu cumva vrei totuşi să mergi la facultate.

Se sprijină de catul uşii.

— Nu plec nicăieri. N-am de gând să plec niciodată din Fairfield.

— Chiar nu-ţi doreşti o diplomă?

— Acum te porţi exact ca nenorocitul ăla de consilier de carieră de la şcoală.

— Nu vrei să pleci şi să începi o viaţă nouă? Departe de trecutul tău?

— Pentru tine, mersul la facultate e o evadare, zice el.

— Evadare? Alex, habar n-ai ce vorbeşti. Vreau să merg la o facultate cât mai aproape de sora mea. La început m-am gândit la Northwestern, acum la University of Colorado. Viaţa mea e dictată de capriciile părinţilor şi de locul unde vor s-o interneze pe Shelley. În timp ce tu alegi calea cea mai uşoară, aceea de a rămâne aici.

— Chiar ai impresia că e uşor să fii bărbatul casei? La

dracu’, crede-mă, am toate motivele să rămân aici: să mă asigur că mama nu se combină cu cine ştie ce derbedeu sau că fraţii mei nu se-apucă să tragă cu arma în stânga şi-n dreapta sau să se ia de droguri.

— Îmi pare rău.

— Ţi-am spus că n-am nevoie de mila ta.

— Nu, nu-i vorba de asta, spun, ridicându-mi ochii spre el. Eşti atât de legat de familie, dar nu-ţi aşezi nimic de natură permanentă lângă pat, ca şi cum ai fi pe punctul de-a pleca în orice clipă. De asta-mi pare rău pentru tine.

Face un pas în spate, semnalându-mi că a încheiat discuţia.

— Ai terminat cu psihanaliza?

Îl urmez în sufragerie, încă nesigură de modul în care Alex îşi vede viitorul. Pare gata să părăsească oricând casa… sau lumea asta. Oare de aceea nu-şi aşază niciun lucru personal lângă pat, ca să se pregătească de moarte? Poate-şi închipuie că va avea acelaşi destin ca şi tatăl lui?

Asta a vrut să spună când mi-a pomenit de demonii lui?

În următoarele două ore, stăm pe canapeaua din sufragerie şi lucrăm la schiţa proiectului cu încălzitoarele de mâini.

E cu mult mai inteligent decât crezusem; nota aceea de zece la test n-a fost o întâmplare. Are o groază de idei despre cum am putea să ne documentăm online sau de la bibliotecă pentru a proiecta încălzitoarele de mâini şi a include în lucrare diversele lor utilizări. Avem nevoie de substanţe chimice pe care ni le va pune la dispoziţie doamna Peterson, de pungi care să se închidă etanş şi în care să ţinem chimicalele şi, pentru a face impresie şi mai bună, ne hotărâm să ambalăm pungile în material pe care-l vom cumpăra de la magazinul de ţesături. Mă rezum în mod deliberat la discuţia despre proiectul nostru la chimie, evitând orice subiect prea personal.

Închid manualul şi-l văd cu coada ochiului pe Alex cum îşi trece mâna prin păr.

— Uite ce-i, n-am vrut să fiu nepoliticos cu tine.

— Nu-i nimic. E vina mea. Am fost prea băgăcioasă.

— Ai dreptate.

Mă ridic în picioare. Mă simt cam stânjenită. Mă ia de mână şi mă îndeamnă să m-aşez la loc.

— Nu, ascultă. Vreau să spun că ai avut dreptate în privinţa mea. Nu mi-am pus nimic personal în dormitor.

— De ce?

— Tata, zice Alex, uitându-se la fotografia de pe peretele opus şi forţându-se apoi să închidă ochii. Doamne, era atâta sânge în jur, zice deschizând ochii şi prinzându-mi privirea. Dacă e să fi învăţat ceva în viaţă, atunci e că nimeni nu-i veşnic pe pământ. De asta trebuie să trăieşti clipa, să iei lucruri aşa cum sunt, zi după zi… acum şi aici.

— Şi ce-ţi doreşti tu acum?

Acum, aş vrea să-i pot alina durerea şi să mi-o uit pe-a mea.

Mă mângâie pe obraz cu vârfurile degetelor.

Respiraţia mi se accelerează.

— Vrei să mă săruţi, Alex?

— *Dios mío*[75]*,* da, vreau să te sărut… să-ţi simt gustul buzelor, al limbii.

Îmi trasează cu blândeţe conturul buzelor cu vârfurile degetelor.

— Vrei să te sărut, Brittany? N-o să ştie nimeni, numai noi.

Alex

Limba lui Brittany se strecoară afară şi-i umezeşte buzele perfecte, în formă de inimioară, acum lucioase şi, o, atât de ademenitoare.

---

[75] Dumnezeule (lb. spaniolă).

— Nu mă stârni, gem, cu buzele la câţiva centimetri de-ale ei.

Cărţile ei cad pe covor. Se uită în jos, după ele, dar dacă permit să-i fie distrasă atenţia, s-ar putea să nu mai am niciodată o astfel de ocazie. Mâinile mele îi cuprind bărbia, îndemnând-o să mă privească în ochi.

Se uită la mine cu privirea aceea vulnerabilă a ei.

— Dacă înseamnă ceva ceea ce facem?

— Ei, ce dacă?

— Promite-mi că n-o să însemne nimic.

Îmi sprijin capul pe spătarul canapelei.

— N-o să însemne nimic.

Nu se presupune că în acest scenariu eu sunt bărbatul, cel care nu vrea să se implice cu niciun chip?

— Şi fără limbă, adaugă ea.

— *Mi vida*[76]*,* dacă te sărut, îţi garantez c-o s-o fac cu limba.

Ezită.

— Promit că n-o să-nsemne nimic, o asigur.

Nu mă aştept s-o facă. Cred că nu vrea decât să mă provoace, să vadă cât pot să rezist înainte de a-mi pierde cumpătul. Dar o văd cum închide ochii şi se apleacă spre mine şi înţeleg că o va face totuşi. Fata visurilor mele, fata care îmi seamănă mai mult decât oricine pe lume, vrea să mă sărute.

Preiau controlul imediat ce îşi înclină capul. Buzele noastre se ating scurt, după care îmi împletesc degetele în părul ei şi continui să o sărut uşor şi cu blândeţe. Îi prind obrazul în palmă şi-i simt pielea netedă, ca de bebeluş, frecându-se de degetele mele aspre. Corpul îmi cere să profit de situaţie, dar creierul (cel din cap) mă avertizează să îmi păstrez luciditatea.

Un oftat satisfăcut scapă din gura lui Brittany, de parc-ar

[76] Viaţa mea (lb. spaniolă).

fi mulţumită să rămână în braţele mele pentru totdeauna.

Îmi trec încet vârful limbii peste buzele ei, făcând-o să şi deschidă gura. Limba ei o întâlneşte, ezitant, pe a mea. Gurile şi limbile noastre se amestecă într-un dans erotic lent, până ce sunetul uşii de la intrare care se deschide o face pe Brittany să se retragă tresărind.

La naiba. Sunt enervat foc. În primul rând, pentru că m-am pierdut în sărutul ei. În al doilea rând, fiindcă îmi doresc ca această clipă să nu se mai termine. Şi în ultimul rând, sunt supărat pe *mi amă* şi pe fraţii mei pentru că se-ntorc acasă în momentul cel mai nepotrivit.

O urmăresc pe Brittany cum încearcă să se prefacă preocupată, aplecându-se şi ridicându-şi cărţile de pe jos. Mama şi fraţii mei stau în prag, cu ochii mari de uimire.

— Bună, mamă, zic, mai tulburat decât ar trebui să fiu.

Din privirea ei încruntată, înţeleg că nu e deloc încântată că m-a surprins giugiulindu-mă cu o fată şi că, după plecarea lui Brittany, n-o să mă lase să scap uşor.

— Luis şi Carlos, duceţi-vă în dormitor, ordonă ea, păşind înăuntru şi străduindu-se să-şi revină în fire. Alejandro, n-ai de gând să mă prezinţi prietenei tale?

Brittany se ridică în picioare, ţinându-şi cărţile în mână.

— Bună ziua, eu sunt Brittany.

Chiar şi cu părul vâlvoi de la degetele mele şi de la mersul pe motocicletă, tot e frumoasă de pică. Întinde mâna spre mama, în semn de salut.

— Alex şi cu mine învăţam la chimie.

— Eu n-am văzut că învăţaţi, zice mama, neluând în seamă mâna întinsă.

Brittany se strâmbă.

— *Mamă,* las-o în pace, spun pe un ton aspru.

— Casa mea nu e bordel.

— *Por favor, mamá,* doar ne sărutam, replic exasperat.

— Sărutatul duce la făcut *niños*[77], Alejandro.

— Hai să plecăm de-aici, zic ruşinat.

Îmi înşfac jacheta de pe canapea şi o trag pe mine.

— Îmi cer scuze dacă m-am purtat cumva necuviincios, doamnă Fuentes, spune Brittany, vizibil necăjită.

Mama ia sacoşele cu mâncare şi le duce în bucătărie, ignorându-i scuzele.

Ieşim din casă şi o aud pe Brittany cum răsuflă adânc. Jur că pare că-şi păstrează cu mare greutate cumpătul. Nu aşa se presupune c-ar trebui să se întâmple lucrurile, s-aduci o fată acasă, mama ta s-o insulte, iar fata să plece plângând.

— Nu-ţi face griji. Nu e obişnuită s-aduc fete acasă.

Ochii expresivi ai lui Brittany par acum goi şi reci.

— N-ar fi trebuit să facem asta, zice îndreptându-şi umerii şi abordând poziţia ţeapănă a unei statui.

— Ce anume? Să ne sărutăm? Sărutul ăla care-am observat că-ţi place aşa de mult?

— Am un prieten, răspunde, jucându-se cu breteaua rucsacului ei de firmă.

— Ce faci? Pe cine vrei să convingi? Pe mine sau pe tine? o întreb.

— Nu-mi răstălmăci spusele. Nu vreau să-mi supăr prietenii. Nu vreau să-mi supăr mama. Cât despre Colin… în clipa asta sunt destul de confuză.

Întind mâna şi ridic vocea, un lucru pe care evit de obicei să-l fac pentru că, aşa cum bine zice prietenul meu Paco, asta se poate interpreta cum că mi-ar păsa. Şi mie nu-mi pasă. De ce mi-ar păsa? Mintea îmi spune să tac naibii din gură, în timp ce vorbele se revarsă afară.

— Nu te-nţeleg. Te tratează ca pe un trofeu.

— Nu ştii nimic despre relaţia mea cu Colin…

— Atunci explică-mi, fir-ar a naibii de treabă, zic, incapabil să-mi ascund nervozitatea.

---

[77] Copii (lb. spaniolă).

La început, vreau să mă stăpânesc şi să nu-i spun ce cred, dar nu rezist şi-i azvârl în faţă:

— Fiindcă sărutul ăla… a însemnat ceva. O ştii la fel de bine ca şi mine. Hai să vedem dacă ai curaj să susţii că a fi cu Colin e mai bine decât a te săruta cu mine.

Îşi fereşte iute privirea.

— N-ai cum să înţelegi.

— Încearcă să-mi explici.

— Când oamenii ne văd pe Colin şi pe mine, comentează că arătăm perfect. Ştii, Cuplul Perfect. Ai priceput?

Mă uit la ea incredul. Sunt mai mult decât enervat.

— Da, pricep. Dar nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile. A fi perfect înseamnă aşa de mult pentru tine?

Urmează o tăcere lungă, stingheră. Sesizez un licăr de tristeţe în ochii ei de culoarea safirului, dar pe urmă dispare. Într-o clipită, Brittany îşi ia o expresie încremenită, serioasă.

— Nu prea m-am mai ocupat de asta-n ultima vreme, dar da. E foarte important pentru mine, recunoaşte în cele din urmă. Sora mea nu-i perfectă, aşa că eu trebuie să fiu.

E cea mai mare porcărie pe care-am auzit-o-n viaţa mea. Clatin dezgustat din cap şi-arăt spre Julio.

— Urcă-te. Te duc la şcoală, să-ţi iei maşina din parcare.

Brittany încalecă tăcută pe motocicletă. Pare atât de departe de mine acum, încât abia dacă îi percep prezenţa. Aproape că-mi vine să fac un ocol, doar pentru a o ţine cât mai mult timp lângă mine.

Îşi tratează sora cu răbdare şi adoraţie. Dumnezeu ştie că eu unul n-aş fi în stare să-mi hrănesc fraţii cu linguriţa şi să îi şterg la gură. Fata pe care cândva am acuzat-o c-ar fi complet absorbită de ea însăşi nu e deloc egoistă.

Dios mío, o admir. Când sunt cu ea, simt cumva că îmi aduce ceva nou în viaţă, un lucru… aşa cum se cuvine.

Dar cum să o conving şi pe ea de asta?

Brittany

Vreau să uit de sărutul acela cu Alex, cu toate că am stat trează toată noaptea, revăzându-l iar şi iar în minte. A doua zi după *sărutul care n-a avut loc niciodată,* în maşină, în drum spre liceu, mă întreb dac-ar fi bine să-l ignor pe Alex. Deşi asta nu-i o opţiune, având în vedere că suntem parteneri la chimie.

O, nu. Ora de chimie. Oare Colin bănuieşte ceva? Dacă ieri ne-a văzut cineva mergând pe motocicletă şi i-a dat raportul? Azi-noapte mi-am închis mobilul, ca să nu fiu nevoită să vorbesc cu nimeni.

Of, Doamne, ce complicată e viaţa. Am un prieten. E-adevărat, prietenul meu m-a cam presat în ultima vreme, s-a arătat interesat exclusiv de sex. Chestie de care m-am săturat până peste cap.

Dar Alex n-ar putea fi în veci iubitul meu. Mama lui deja mă urăşte. Fosta lui iubită ar vrea să mă omoare – alt semn rău. În plus, Alex fumează, ceea ce nu e deloc în regulă. Aş putea face o listă interminabilă cu argumente contra.

Deşi, recunosc, ar exista şi câteva argumente pro. Unele atât de nesemnificative, încât nici nu merită să le iau în considerare.

E inteligent.

Are ochi atât de expresivi, încât dezvăluie mai mult decât ar vrea el să se vadă.

E dedicat prietenilor, familiei, ba chiar şi motocicletei lui. M-a atins de parc-aş fi făcută din sticlă.

M-a sărutat de parcă voia să păstreze amintirea asta pentru tot restul vieţii.

Prima oară, îl văd în pauza de prânz. Stau la coadă la cantină, iar Alex e cu două persoane în faţa mea. Între noi e o fată, Nola Linn, care nu avansează suficient de repede.

Blugii lui Alex sunt decoloraţi şi rupţi în genunchi. Părul îi cade în ochi şi-mi vine să i-l dau la o parte. Dacă Nola asta ar fi mai hotărâtă în alegerea fructelor…

Alex m-a surprins privindu-l. Îmi îndrept iute atenţia asupra supei zilei. E de legume.

— Vrei supa în ceaşcă sau în castron? mă-ntreabă Mary, femeia care serveşte mâncarea.

— În castron, răspund, prefăcându-mă total absorbită de modul în care toarnă supa cu polonicul.

Înşfac apoi iute castronul şi trec pe lângă Nola, aşezându-mă la coada de la casă. Sunt chiar în spatele lui Alex.

Se întoarce spre mine, ca şi cum ar şti că-l urmăresc. Ochii lui mă sfredelesc şi pentru o clipă simt că restul lumii nu mai există, că suntem numai noi doi. Dorinţa de a-i sări în braţe şi de a le simţi căldura cuprinzându-mă e atât de puternică, încât mă-ntreb dacă, din punct de vedere medical, e posibil să fii dependent de o altă fiinţă umană.

Îmi dreg glasul.

— Ţi-a venit rândul, spun, arătând spre casieră.

Înaintează ţinând în mâini tava pe care are o felie de pizza.

— Plătesc pentru amândoi, zice arătând spre mine.

Casiera îşi flutură degetul către mine.

— Ce-ai luat? Un castron de supă?

— Da, dar… Alex, nu e nevoie să plăteşti pentru mine.

— Nu-ţi face griji, îmi permit să plătesc o supă, răspunde pe un ton defensiv, întinzându-i femeii trei dolari.

Colin se bagă în coadă şi se-nfige lângă mine.

— Mişcă-te de aici. N-ai decât să te holbezi la iubita ta, nu la a mea, se răsteşte el la Alex, făcându-i semn să plece.

Mă rog la Dumnezeu ca Alex să nu răspundă cu aceeaşi monedă, informându-l pe Colin că ne-am sărutat. Toată lumea care stă la coadă ne urmăreşte atent. Le simt privirile în ceafa. Alex ia restul de la casieră şi, fără să se

uite înapoi, iese din cantină şi se îndreaptă spre curtea şcolii, locul unde mănâncă de obicei.

Sunt atât de egoistă, vreau tot ce-i mai bun din ambele lumi. Vreau să-mi păstrez imaginea pe care mi-am construit-o cu atât efort. Imagine care-l include şi pe Colin. Dar, în acelaşi timp, îl doresc şi pe Alex. Tânjesc să mă las din nou cuprinsă de braţele lui şi sărutată până o să mi se taie răsuflarea.

Colin îi spune casierei:

— Plătesc pentru amândoi.

Casiera se uită derutată la mine.

— Da' n-a plătit deja băiatul dinainte?

Colin aşteaptă să o corectez. Când vede că n-o fac, îmi aruncă o privire dezgustată şi iese din cantină păşind apăsat.

— Aşteaptă, Colin! spun, dar fie nu m-aude, fie mă ignoră deliberat.

Data următoare când îl văd e la ora de chimie, însă îşi face apariţia în clasă în ultima clipă.

La chimie, avem de făcut experimente/observaţii. Alex agită eprubetele pline cu nitrat de argint şi clorură de potasiu.

— Mie mi se pare că amândouă lichidele astea seamănă cu apa, doamnă P., zice el.

— Aparenţele sunt înşelătoare, răspunde cu seriozitate doamna Peterson.

Privirea îmi fuge spre mâinile lui Alex. Mâinile acestea care acum se mişcă agil, măsurând cantităţile potrivite de nitrat de argint şi clorură de potasiu, sunt aceleaşi care mi-au trasat, într-un gest atât de intim, conturul buzelor.

— Pământul către Brittany.

Clipesc, mă scutur şi ies din toropeală. Alex îmi întinde eprubeta plină cu lichid transparent.

Fapt care îmi aminteşte c-ar trebui să îl ajut să amestece

cele două substanţe.

— Ăăă… scuze, zic, luând o eprubetă şi turnând lichidul în eprubeta pe care o ţine el.

— Trebuie să notăm observaţiile, spune el, folosind beţigaşul pentru a combina cele două chimicale.

O substanţă solidă albă apare ca prin farmec în interiorul lichidului transparent.

— Hei, doamnă P., cred c-am găsit răspunsul la problema degradării stratului de ozon, glumeşte Alex.

Doamna Peterson clatină din cap.

— Deci, ce observăm că s-a-ntâmplat în eprubetă? mă întreabă el, uitându-se pe foaia pe care doamna Peterson ne-a dat-o la începutul orei. Aş zice că lichidul apos este probabil miratul de potasiu, iar masa solidă albă e clorura de argint. Tu ce părere ai?

Îmi întinde eprubeta şi degetele noastre se ating. Şi zăbovesc acolo. Lăsând în urmă o furnicătură pe care n-am cum s-o ignor.

Îmi ridic privirea. Ochii noştri se întâlnesc şi preţ de-o clipă am senzaţia că-mi transmite un mesaj adresat numai mie, însă expresia lui se întunecă şi îşi fereşte ochii.

— Ce vrei să fac? îl întreb în şoaptă.

— Trebuie să te hotărăşti singură.

— Alex…

Degeaba, nu vrea să-mi răspundă. Mă port probabil ca o nemernică, din moment ce îndrăznesc să-i cer sfatul când el nu poate fi decât subiectiv.

Când sunt în apropierea lui Alex, simt o emoţie specială, ca pe vremea când eram mică, în dimineţile de Crăciun.

Oricât aş vrea să nu mă gândesc la asta, acum, când mă uit la Colin, ştiu… ştiu că relaţia noastră nu mai e ce-a fost. Că totul s-a terminat între noi. Şi cu cât mă despart mai repede de Colin, cu atât mai curând o să-ncetez să mă întreb de ce mai pozez în iubita lui.

Îl aştept pe Colin la intrarea din spate a liceului. E îmbrăcat în echipamentul pentru antrenamentul de fotbal. Din nefericire, e împreună cu Shane.

Shane îşi ridică mobilul în aer.

— Vreţi să repetaţi spectacolul de zilele trecute? Pentru c-acuma pot să surprind momentul pentru posteritate şi să vi-l trimit şi vouă pe e-mail. Puteţi să-l salvaţi ca imagine de fundal pe computer sau, şi mai bine, să încărcaţi filmul pe Youtube.

— Shane, şterge-o dracului de aici înainte să mă înfurii, zice Colin, uitându-se urât la el şi forţându-l să plece. Brit, pe unde ai umblat aseară?

Nu îi răspund şi insistă:

— Nu e cazul să mă minţi, am deja bănuielile mele.

N-o să fie deloc uşor. Acum înţeleg de ce unii oameni preferă să se despartă prin e-mailuri şi mesaje text. Când o faci faţă în faţă e cu mult mai greu, pentru că stai vizavi de persoana respectivă şi-i poţi vedea reacţiile. Şi furia. Am evitat atâta amar de timp certurile, încercând să am relaţii cât mai lipsite de dificultăţi cu oamenii din jurul meu, încât confruntarea e dureroasă pentru mine.

— Şi tu, şi eu ştim că n-o să meargă, spun cât mai blând cu putinţă.

Colin îşi mijeşte ochii la mine.

— Ce vrei să spui?

— Că ne trebuie o pauză.

— O pauză sau o despărţire?

— O despărţire, spun încet.

— E din cauza lui Fuentes, aşa-i?

— Relaţia noastră a început să scârţâie încă de când te-ai întors din vacanţa de vară. Nu mai stăm deloc de vorbă şi m-am săturat să mă simt vinovată că nu-mi scot hainele de pe mine şi nu-mi depărtez picioarele ca să-ţi dovedesc că ţin la tine.

— Nu prea te-ai străduit să-mi dovedeşti *nimic* în ultima vreme.

Vorbesc în continuare în şoaptă, ca să nu fim auziţi de ceilalţi elevi.

— Ce-ai vrea să fac? Simplul fapt că ai nevoie să demonstrez că te iubesc e o dovadă clară că nu mai merge.

— Nu face asta, zice, dându-şi capul pe spate şi gemând. Te *rog,* n-o face.

Până acum am corespuns perfect stereotipului de cuplu format dintr-o vedetă de fotbal/căpitan al majoretelor în care ne-a fixat toată lumea. De ani de zile ne încadrăm în tipar. Acum, după despărţire, vom fi studiaţi la microscop şi vor circula tot felul de bârfe pe seama noastră. Gândul la asta îmi face pielea de găină.

Dar nu mă mai pot preface că lucrurile sunt aşa cum trebuie. S-ar putea să îmi regret decizia. Dacă părinţii mei sunt în stare să o trimită pe Shelley departe de casă pentru că aşa vor ei, dacă Darlene e-n stare să-şi facă de cap cu orice tip cu care intră în contact doar ca să se simtă ea mai grozavă, eu de ce n-aş face ceea ce simt că e bine pentru mine?

Îi pun lui Colin o mână pe umăr, încercând să nu mă uit în ochii lui înlăcrimaţi. Se scutură, ca să scape de atingerea mea.

— Spune ceva, îl rog.

— Ce-ai vrea să spun, Brit? Că sunt bucuros că-mi dai papucii? Scuze, da’ nu asta simt.

Se şterge la ochi. Îmi vine şi mie să plâng şi ochii-mi lăcrimează. E sfârşitul a ceva ce amândoi am crezut că e o relaţie adevărată, dar care s-a dovedit în final a nu fi altceva decât un rol în care ne-au distribuit ceilalţi. Asta e ceea ce mă întristează. Nu despărţirea în sine, ci ceea ce a însemnat relaţia noastră pentru… slăbiciunea mea.

— Am făcut sex cu Mia, izbucneşte dintr-odată Colin. În

vara asta. Ştii, fata aia din poză.

— Spui asta doar ca să mă răneşti.

— Nu, e adevărul. N-ai decât să-l întrebi pe Shane.

— Atunci de ce, când te-ai întors, ai pretins că suntem în continuare Cuplul de Aur?

— Pentru că asta aştepta lumea de la noi. Chiar şi tu. Să nu-ndrăzneşti să negi.

Vorbele lui dor, dar sunt adevărate. Acum am terminat cu rolul de fată „perfectă” şi cu trăitul după standardele altora, inclusiv ale mele.

E vremea să-mi trăiesc viaţa aşa cum ştiu. Primul lucru pe care îl fac după ce mă despart de Colin este să o anunţ pe domnişoara Small că trebuie să mă retrag pentru moment din echipa de majorete. Simt că o povară imensă mi s-a ridicat de pe umeri. Merg acasă, stau cu Shelley, îmi fac lecţiile. Şi după cină o sun pe Isabel Avila.

— Ar trebui să fiu surprinsă că mă suni. Dar nu sunt, zice.

— Cum a fost la antrenament?

— Nu prea grozav. Darlene nu e un căpitan prea bun şi domnişoara Small ştie şi ea asta. N-ar fi trebuit să te retragi.

— Nu m-am retras. Doar că intenţionez să fac o mică pauză. Dar nu despre echipa de majorete vreau să vorbim. Uite ce-i. Vreau să te anunţ că azi m-am despărţit de Colin.

— Şi-mi spui asta fiindcă…?

E o întrebare bună, una la care în mod normal aş fi refuzat să răspund.

— Fiindcă am vrut să discut cu cineva despre asta. Am prietene pe care aş putea să le sun, dar m-am gândit c-ar fi mai bine să vorbesc cu cineva care să nu mă bârfească. Toate prietenele mele au gura mare.

Sierra este cea de care sunt cel mai apropiată, dar am minţit-o în privinţa lui Alex. Iar iubitul ei, Doug, e prietenul cel mai bun al lui Colin.

— De unde ştii că n-o să mă ia şi pe mine gura pe dinainte? mă-ntreabă Isabel.

— N-am cum să fiu sigură. Dar când te-am rugat să-mi povesteşti despre Alex, n-ai făcut-o, aşa c-am tras concluzia că te pricepi să ţii secrete.

— Aşa e. Bun, dă-i drumul.

— Nu ştiu de unde să încep.

— Mai am şi alte lucruri de făcut, să ştii.

— M-am sărutat cu Alex, izbucnesc.

Cu Alex? Bendita![78] înainte sau după ce te-ai despărţit de Colin?

Mă înfior.

— N-a fost ceva deliberat.

Isabel râde atât de tare şi de zgomotos, că trebuie să-ndepărtez telefonul de lângă ureche.

— Da eşti sigură că *el* n-a pus totul la cale? mă întreabă după ce-şi recapătă suflul.

— Nu, pur şi simplu s-a întâmplat. Eram la el acasă şi am fost întrerupţi de mama lui, care a intrat şi ne-a văzut…

— Cum? V-a văzut mama lui? La ea acasă? *Bendita!*

Continuă să vorbească repede în spaniolă şi n-am habar ce spune.

— Isabel, nu ştiu spaniolă. Te rog, tradu.

— A, scuze. Carmen o să-şi iasă din minţi când o s-audă.

Îmi dreg glasul.

— Nu eu o să-i spun, se grăbeşte Isabel să adauge. Dar mama lui Alex e o femeie tare dură. Când Alex era cu Carmen, a ţinut-o departe de *mamá* lui. Nu mă-nţelege greşit, ea îşi iubeşte fiii. Dar are tendinţa să exagereze cu grija faţă de copii, ca majoritatea mamelor mexicane. Te-a dat afară din casă?

— Nu, da’ aproape că m-a făcut târfa.

Alte râsete la celălalt capăt al firului.

---

[78] Ticăloaso/Nu-mi vine să cred! (lb. spaniolă).

— N-a fost deloc amuzant.

— Scuze, zice chicotind din nou. Mi-ar fi plăcut să fiu o muscă pe perete, ca să asist la scenă.

— Mersi pentru înţelegere, zic pe un ton sec. Acum o să închid.

Nu! Îmi pare rău c-am râs. Dar, cu cât stau mai mult de vorbă cu tine, cu atât îmi dau seama că m-am înşelat total în legătură cu tine. Cred că acum îmi dau seama de ce îi place lui Alex de tine.

— Mersi. Mai ţii minte când ţi-am spus că n-o să las să se întâmple nimic între Alex şi mine?

— Mda. Ca să fim bine lămurite în privinţa desfăşurării evenimentelor, asta s-a petrecut înainte de a-l săruta. Am dreptate? întreabă chicotind. Glumesc, Brittany. Dacă îţi place de el, dă-i înainte, fată. Dar fii atentă, pentru că deşi bănuiesc că te place mai mult decât ar fi dispus să recunoască, n-ar trebui să laşi garda jos.

— N-am de gând să mă opresc. Şi nu-ţi face griji pentru mine. Niciodată nu las garda jos.

— Nici eu. Mă rog, cu excepţia nopţii când ai dormit la mine. Atunci m-am prostit niţel cu Paco. Şi nu pot să le povestesc despre asta prietenelor mele, pentru că m-ar lua peste picior.

— Îţi place de el?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată până atunci la el în felul ăsta, da’ trebuie să recunosc c-a fost plăcut. Cum a fost sărutul cu Alex?

— Drăguţ, zic, amintindu-mi de momentul acela senzual. De fapt, Isabel, a fost mai mult decât drăguţ. A fost *al naibii* de incredibil.

Isabel izbucneşte din nou în râs şi de data asta îi ţin isonul.

Alex

Astăzi, Brittany a zbughit-o ca din puşcă de la ore, pe urmele Feţei de Măgar. Înainte să plec, i-am văzut pe amândoi prinşi într-o discuţie intimă, în apropierea terenului de fotbal din spatele şcolii. L-a preferat pe el, nu pe mine. Ceea ce nu e deloc de mirare. La ora de chimie, când m-a-ntrebat ce-ar trebui să facem, ar fi trebuit să-i spun să-i dea papucii acelui *pendejo.* Şi-acum aş fi fericit, în loc să mă simt mizerabil. Es un carbon de mierda![79]

Tipul n-o merită. OK, nici eu n-o merit.

După ore, trec pe la depozit, ca să văd dacă pot afla informaţii despre tatăl meu. Nu reuşesc să descopăr mai nimic. Tipii care l-au cunoscut pe vremea aceea n-au mare lucru să-mi povestească despre el, în afară de faptul că se lăuda mereu cu fiii lui. Toată lumea tace însă brusc atunci când cei din Satin Hood împroaşcă în clădire cu gloanţe, ca să ne-arate că vor răzbunare şi n-au de gând să renunţe până n-o vor obţine. Nu ştiu dacă ar trebui să fiu mulţumit sau îngrijorat că depozitul se află într-un loc atât de pustiu, în spatele gării vechi. Nimeni nu ştie c-aici e cartierul nostru general, nici măcar poliţia. Sau mai ales poliţia.

Focurile de armă, *poc! poc! poc!* nu mă iau prin surprindere. Gloanţele nu sunt o raritate nici în depozit, nici în parc… Mă aşteptam la ele. Unele străzi sunt mai sigure decât altele, însă aici, în depozit, rivalii ştiu că este fieful nostru. Şi se aşteaptă să răspundem cu aceeaşi monedă. Aşa cere tradiţia bandelor. Nu ne respecţi teritoriul, nici noi nu-l respectăm pe-al tău. De data asta, nimeni nu-i atins de gloanţe, aşa că n-o să avem de răzbunat vreun mort. Totuşi, represaliile vor veni. Ei se aşteaptă la asta. Iar noi n-o să-i dezamăgim.

În partea aceasta a oraşului în care locuiesc, ciclul vieţii depinde de cel al violenţei.

---

[79] E o tonă de rahat (lb. spaniolă).

După ce totul se linişteşte, o iau spre casă pe drumul cel mai lung şi mă trezesc trecând prin dreptul casei lui Brittany. Nu mă pot abţine. Dar imediat cum traversez liniile de cale ferată, o maşină de poliţie mă opreşte şi doi agenţi în uniformă coboară din ea.

În loc să mă informeze de ce m-au tras pe dreapta, unul dintre ei îmi ordonă să mă dau jos de pe motocicletă şi să prezint permisul la control.

I-l întind.

— De ce am fost oprit?

Tipul care mi-a luat carnetul de şofer îl examinează, apoi îmi spune:

— Eu sunt cel care pune întrebări aici. Aşadar, Alejandro, ai cumva droguri asupra ta?

— Nu, domnule.

— Arme? întreabă celălalt agent.

Ezit o clipă, apoi recunosc:

— Da.

Un agent îşi scoate pistolul din toc şi-l îndreaptă spre mine. Celălalt îmi spune să ridic mâinile, apoi îmi ordonă să mă-ntind la pământ, în timp ce sună cerând întăriri. Rahat. Am încurcat-o. Rău de tot.

— Ce fel de armă? Fii mai exact.

Şovăi, apoi răspund.

— Un Glock de nouă milimetri.

Din fericire, i-am returnat Beretta lui Wil, altfel aş fi fost prins cu două arme asupra mea.

Poliţistul se nelinişteşte un pic la auzul răspunsului şi degetul îi tremură niţel pe trăgaci.

— Unde-ţi ţii pistolul?

— Prins de piciorul stâng.

— Nu te mişca. O să te dezarmez. Dacă rămâi nemişcat, n-o să păţeşti nimic.

Îmi ia pistolul şi celălalt agent îşi trage pe mâini mănuşi

din cauciuc, după care îmi zice, pe un ton autoritar care ar fi făcut-o invidioasă până şi pe doamna P.:

— Ai cumva seringi asupra ta, Alejandro?

— Nu, domnule, răspund.

Mă aşază în genunchi şi-mi pune cătuşele.

— Ridică-te, îmi ordonă, trăgându-mă în sus şi proptindu-mă de capota maşinii de poliţie.

Mă simt umilit în timp ce mă împinge înăuntru. La naiba, oricât de conştient sunt că, mai devreme sau mai târziu, tot aş fi fost arestat, nu sunt încă pregătit pentru aşa ceva. Tipul face semn spre arma pe care mi-a luat-o.

— Poţi considera că acesta e motivul pentru care te-am tras pe dreapta.

Alejandro Fuentes, ai dreptul să nu spui nimic, recită unul dintre agenţi. Orice spui poate şi va fi folosit împotriva ta în justiţie...

Celula pute a urină şi a fum. Sau poate că tipii care au avut ghinionul să fie închişi în cuşca asta, lângă mine, sunt cei care miros a urină şi a fum. Oricum, abia aştept să scap naibii de-aici.

Pe cine aş putea să sun ca să mă scoată pe cauţiune? Paco n-are niciun sfanţ. Enrique şi-a băgat toţi banii în atelierul auto. Mama o să mă omoare dacă află c-am fost arestat. Mă sprijin de gratiile din fier, gândindu-mă intens, cu toate că mi-e aproape imposibil în duhoarea asta.

Poliţia îi zice celulă de detenţie, deşi nu-i decât un nume pompos pentru o cuşcă. Slavă Domnului că-i pentru prima oară când ajung aici. Şi, la naiba, şi ultima, totodată. Lo juro![80]

E un gând neliniştitor, având în vedere că ştiu dintotdeauna că mi-am sacrificat viaţa pentru binele fraţilor mei. Aşa că de ce-ar conta dac-aş rămâne închis pentru tot restul vieţii? Pentru că, în adâncul sufletului meu, nu-mi

[80] Jur (lb. spaniolă).

doresc viaţa pe care o duc. Aş vrea ca mama să se poată mândri cu mine fiindcă am ajuns cineva, nu membru al unei bande. Vreau un viitor de care să fiu şi eu mândru. Şi vreau cu disperare ca Brittany să mă creadă băiat bun.

Mă dau cu capul de gratii, dar nu-mi pot alunga gândurile astea din minte.

— Te-am văzut la liceul Fairfield. Şi eu învăţ acolo, zice un băiat alb, scund, cam de vârsta mea. Cretinul poartă un tricou polo corai şi pantaloni albi, ca şi cum tocmai s-ar fi întors de la un turneu de golf împreună cu nişte cetăţeni vârstnici.

Tipul Alb încearcă să facă pe grozavul, deşi, cu tricoul ăla corai al lui… a arăta cool e ultimul lucru care-ar trebui să-l preocupe.

Ar putea la fel de bine să aibă tatuată pe frunte inscripţia „fiu de bogătaş din nordul oraşului”.

— De ce te-au săltat? mă-ntreabă degajat Tipul Alb, ca şi cum asta ar n-ar fi decât o discuţie obişnuită între doi oameni obişnuiţi, într-o zi obişnuită.

— Pentru port ilegal de armă.

— Cuţit sau armă de foc?

Îi arunc o privire.

— Ce mama dracului te priveşte pe tine?

— Ei, făceam şi eu conversaţie.

Toţi albii or fi aşa – le place să se asculte vorbind?

— Tu cum de-ai ajuns aici? îl întreb.

Tipul Alb oftează.

— Tata a sunat la poliţie şi m-a pârât că i-am furat maşina.

Îmi dau ochii peste cap.

— Vrei să zici că bătrânul e cel care te-a băgat în văgăuna asta? Dinadins?

— S-a gândit să-mi servească o lecţie.

— Îhî, zic. Lecţia e că taică-tău e un nemernic.

Care ar fi trebuit mai degrabă să-şi înveţe fiul cum să se-mbrace.

— Mama o să mă scoată pe cauţiune.

— Eşti sigur?

Tipul Alb îşi îndreaptă umerii.

— E avocată şi tata a mai făcut asta şi-nainte. De câteva ori. Cred că pentru a o scoate pe mama din sărite şi a-i atrage atenţia asupra lui. Sunt divorţaţi.

Clatin din cap. Of, albii ăştia.

— Pe bune, zice Tipul Alb.

— OK, te cred pe cuvânt.

— Fuentes, acu poţi să dai telefon, latră la mine poliţistul aflat de cealaltă parte a gratiilor.

Mierda, cu toate tâmpeniile astea debitate de Tipul Alb, nu m-am decis pe cine să sun ca să mă scoată de-aici.

Şi pe urmă ideea mă loveşte în moalele capului, ca nota aia proastă de la testul de chimie. O singură persoană dispune de banii şi mijloacele necesare ca să mă scoată din închisoare – Hector. Şeful bandei Latino Blood.

Nu i-am cerut niciodată o favoare. Pentru că nu poţi şti când o să-ţi ceară el alta, la schimb. Şi dacă e să-i datorez ceva lui Hector, atunci îi voi datora mai mult decât bani.

Uneori în viaţă n-ai parte de alegeri plăcute.

Trei ore mai târziu, după ce sunt nevoit să ascult un judecător care îmi ţine o lecţie ce aproape că-mi face urechile să-mi sângereze şi apoi îmi stabileşte cauţiunea, Hector mă ia cu maşina din faţa tribunalului. E un tip solid, cu păr lins şi dat pe spate, mai închis la culoare decât al meu, şi cu o privire care îi avertizează pe cei din jur să nu se pună cu el.

Am mult respect faţă de Hector, pentru că el m-a iniţiat în Latino Blood. A crescut în acelaşi oraş ca tata şi s-au cunoscut încă de când erau copii. Şi tot Hector a fost cel care a stat cu ochii pe mine şi familia mea după moartea

tatii. M-a învăţat expresii noi, precum „a doua generaţie”, şi a rostit cuvintele pe care nu le ştiam, ca de pildă „moştenire”. Lucruri pe care n-am să le uit niciodată.

Mă bate pe spate în timp ce ne-ndreptăm spre parcare.

— Ai avut parte de judecătorul Garrett. E un ticălos al naibii de dur. Ai avut noroc că n-a fixat o cauţiune mai mare.

Dau din cap în semn de încuviinţare. Tot ce-mi doresc e să ajung cât mai repede acasă. Ne urcăm în maşină şi-i spun:

— O să mă revanşez, Hector, promit.

— Nu te mai gândi acum la asta, omule, zice el. De-asta sunt fraţii, ca să se-ajute între ei. Ca să-ţi spun adevărul, am fost surprins să aflu că e pentru prima oară când eşti închis. Eşti mai curat decât oricare dintre fraţii din Blood.

Mă uit pe geamul maşinii şi străzile sunt la fel de tăcute şi întunecate ca Lacul Michigan.

— Eşti un puşti isteţ, suficient de isteţ ca să urci în ierarhia bandei, spune Héctor.

Mi-aş da şi viaţa pentru unii din tipii din Latino Blood, dar să fiu promovat? Vânzările de droguri şi arme sunt numai câteva dintre afacerile ilegale care au loc la nivelul de sus al bandei. Îmi place acolo unde sunt, săltând pe valul pericolului fără a plonja în el.

Ar trebui să fiu încântat că Héctor are în vedere să-mi dea mai multe responsabilităţi în LB. Brittany, cu tot ce înseamnă ea, nu e decât o fantezie.

— Mai gândeşte-te, zice Héctor, oprind maşina în faţa casei mele.

— Aşa o să fac. Mersi că m-ai scos, omule, îi răspund.

— Uite, ia asta, adaugă Héctor, scoţând un pistol de sub scaun. *El policía* ţi l-a confiscat pe-al tău.

Ezit, amintindu-mi momentul când agenţii mă întrebaseră dacă am vreo armă asupra mea. *Dios mío,* ce umilit mă

simţisem atunci când îmi luaseră Glock-ul, ţinându-şi armele îndreptate spre pieptul meu. Însă a refuza pistolul de la Héctor ar denota lipsă de respect, iar eu n-am să mă port niciodată necuviincios faţă de el. Iau pistolul şi-l vâr în betelia de la blugi.

— Am auzit c-ai pus întrebări în dreapta şi-n stânga în legătură cu tatăl tău. Sfatul meu e s-o laşi moartă, Alex.

— Nu pot. Ştii bine că nu pot.

— Bun, atunci, dacă afli ceva, să-mi spui şi mie. Ştii că te poţi baza oricând pe mine.

— Da, ştiu. Mersi, omule.

În casă e linişte. Întru în camera mea şi-mi găsesc amândoi fraţii dormind. Deschid sertarul de sus şi ascund pistolul sub scândura din lemn, unde nimeni nu poate da peste el din întâmplare. E un truc pe care l-am învăţat de la Paco. Mă întind pe pat şi îmi acopăr ochii cu braţul, sperând să prind câteva ore de somn.

Ziua de ieri îmi trece prin faţa ochilor. Imaginea lui Brittany, cu buzele lipite de ale mele, cu respiraţia ei dulce amestecându-se cu a mea, e singura care îmi zăboveşte în minte.

În timp ce mă cufund în vise, numai faţa ei angelică îmi ţine la distanţă trecutul de coşmar.

Brittany

Prin liceu circulă furtunos zvonul cum că Alex a fost arestat. Trebuie să aflu dacă-i adevărat sau nu. Dau de Isabel în pauza dintre prima şi a doua oră. Stă de vorbă cu nişte prieteni, dar îi lasă baltă şi mă trage deoparte.

Îmi spune că Alex a fost arestat ieri, dar c-a ieşit pe cauţiune. Nu ştie unde e acum, dar o să se intereseze şi-mi dă întâlnire în pauza dintre orele a treia şi a patra, în faţa dulapului meu. În pauză, alerg cu sufletul la gură pe hol.

Isabel e acolo, aşteptându-mă.

— Să nu spui nimănui că ţi-am dat asta, zice, strecurându-mi o foaie de hârtie îndoită.

Mă prefac că-mi aranjez lucrurile în dulap şi despăturesc foaia. Pe ea e scrisă o adresă.

N-am mai chiulit în viaţa mea de la ore. Dar, pe de altă parte, nici nu m-am sărutat vreodată c-un băiat care a fost apoi arestat.

Acum sunt eu însămi. Cea adevărată. Şi de acum încolo îmi propun să fiu sinceră cu Alex, aşa cum mi-a cerut el. E un lucru înfricoşător şi nu sunt deloc convinsă că e bine ce fac. Dar nici nu pot să ignor atracţia magnetică pe care o exercită asupra mea.

Introduc adresa în GPS-ul maşinii şi ajung în partea de sud a oraşului, într-un loc numit Atelierul Auto al lui Enrique. Un tip stă în faţa uşii. Rămâne cu gura căscată când dă cu ochii de mine.

— Îl caut pe Alex Fuentes.

Tipul nu-mi răspunde.

— E aici? îl întreb stânjenită.

Poate că nu înţelege ce zic.

— Ce treabă ai cu Alejandro? rosteşte într-un final.

Inima îmi bate atât de tare în piept, încât văd cum îmi saltă bluza la fiecare bătaie.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— I-ar fi mai bine dacă l-ai lăsa în pace, răspunde el.

— *Este bien*[81]*,* Enrique, tună o voce familiară.

Mă-ntorc şi-l văd pe Alex rezemat de uşă, cu o cârpă care-i atârnă din buzunar şi o cheie fixă în mână. Părul care îi iese de sub bandană e zburlit şi arată mai masculin decât orice tip pe care l-am văzut în viaţa mea.

Îmi vine să îl iau în braţe. Vreau să-l aud spunându-mi că totul e OK, că nu va mai fi arestat niciodată.

---

[81] E în regulă (lb. spaniolă).

Alex mă fixează cu privirea.

— Bun, atunci o să vă las singuri, am impresia că îl aud pe Enrique spunând, deşi sunt prea concentrată asupra lui Alex ca să fiu sigură.

Am încremenit locului, aşa că-i bine că Alex vine spre mine cu un aer degajat.

— Ăăă… dau să spun.

Doamne, ajută-mă să trec peste asta.

— Ăăă… am auzit c-ai fost arestat. Şi am venit să văd dacă eşti în regulă.

— Ai chiulit de la şcoală ca să vezi dacă sunt în regulă?

Dau din cap, incapabilă să mai rostesc vreo vorbă.

Alex face un pas în spate.

— Bun. Acum, că ai văzut că sunt *în regulă,* du-te înapoi la şcoală. Eu trebuie să mă-ntorc la lucru. Aseară, poliţia mi-a reţinut motocicleta, aşa că am nevoie de bani ca s-o recuperez.

— Stai! strig.

Trag adânc aer în piept. Acu-i acu. O să dau afară tot ce am strâns în mine.

— Nu ştiu nici când şi nici de ce am început să mă îndrăgostesc de tine, Alex. Ştiu doar că s-a-ntâmplat. De când era să dau cu maşina peste tine, în prima zi de şcoală, nu mă gândesc decât cum ar fi să fim împreună. Şi la sărutul ăla… Dumnezeule, jur că n-am mai simţit aşa ceva niciodată. Sărutul ăla *a însemnat* ceva. Dacă sistemul solar nu s-a clătinat atunci, nici c-o să se clatine vreodată. Ştiu că-i o nebunie, suntem aşa de diferiţi. Şi dacă e să se lege ceva între noi, nu vreau ca lumea de la şcoală să afle. Nu cred că tu ţi-ai dori să ai o relaţie secretă cu mine, dar aş vrea totuşi să aflu dacă e posibil aşa ceva. Am rupt-o cu Colin şi cu el am avut o relaţie publică, iar acum îmi doresc ceva mai intim. Intim şi adevărat. Ştiu că mă bâlbâi ca o proastă, dar dacă n-o să zici nimic sau n-o să-mi dai măcar

o idee despre ceea ce gândeşti, o să…

— Repetă ce-ai zis, spune el.

— Cum? Toată bălmăjeala aia?

Îmi amintesc c-am pomenit ceva despre sistemul solar, dar sunt prea ameţită ca să pot recita tot ce am zis.

Face un pas spre mine.

— Nu. Numai partea aia cu îndrăgostitul de mine.

— Îi susţin privirea.

Mă gândesc la tine tot timpul, Alex. Şi vreau neapărat să te sărut din nou.

Zâmbeşte.

Privesc în jos, incapabilă să mă mai uit la el.

— Nu râde de mine, spun.

Ştiu că n-aş putea să înghit aşa ceva acum.

— Nu te supăra pe mine, *mamacita.* N-aş râde niciodată de tine.

— N-am vrut să-mi placă de tine, recunosc, privindu-l din nou.

— Ştiu.

— Probabil că n-o să meargă.

— Mda, tot ce se poate.

— Viaţa mea de familie nu e deloc perfectă.

— Nici a mea, spune.

— Vreau însă să aflu ce se petrece între noi. Tu nu?

— Dacă n-am fi afară, ţi-aş arăta eu…

Îl întrerup apucându-l de coama deasă de păr de pe ceafa şi trăgând capul acela superb în jos, spre mine. Dacă nu putem avea parte de intimitate în clipa asta, o să mă mulţumesc cu a mă purta aşa cum simt. În plus, toţi cei de care vreau să mă feresc sunt la şcoală.

Alex stă cu mâinile pe lângă corp, dar când îmi dezlipesc buzele, geme lipit de gura mea şi cheia fixă cade pe jos cu un zdrăngănit.

Braţele sale puternice mă cuprind, făcându-mă să mă

simt protejată. Limba lui catifelată se împleteşte cu a mea, stârnindu-mi o senzaţie necunoscută undeva, adânc în corpul meu. E mai mult decât o simplă giugiuleală, e... cu mult mai mult.

Mâinile lui se mişcă întruna; pe una mi-o lipeşte de spate, iar cu cealaltă se joacă în părul meu.

Mâinile mele se plimbă şi ele peste tot, pipăindu-i muşchii încordaţi, care mă fac să fiu şi mai conştientă de prezenţa lui. Îi mângâi obrazul şi barba aspră de o zi îmi zgârie palma.

Enrique îşi drege zgomotos glasul şi ne desprindem din îmbrăţişare.

Alex se uită la mine cu o privire plină de pasiune.

— Trebuie să mă-ntorc la muncă, zice cu răsuflarea tăiata.

— Ăăă, da, sigur...

Brusc ruşinată de manifestarea asta de afecţiune în public, fac un pas în spate.

— Ne putem vedea mai târziu? mă întreabă.

— Am invitat-o pe prietena mea Sierra la cină.

— E tipa aia care scotoceşte mereu prin poşetă?

— Mda, confirm.

Trebuie să schimb rapid subiectul, altfel voi fi tentată să-l invit şi pe el. Şi mi-o pot închipui uşor pe mama clocotind dezgustată la vederea lui Alex şi a tatuajelor lui.

— Vara mea Elisa se mărită duminică. Vino cu mine la nuntă, zice.

Mă uit în pământ.

— Nu vreau ca prietenii mei să afle. Sau părinţii.

— N-o să le spun.

— Bine, da' cei care-o să fie la nuntă? Toată lumea o să ne vadă împreună.

— N-o să fie nimeni de la şcoală. În afară de familia mea – şi o să am eu grijă să-şi ţină gura.

Nu pot s-o fac. Minciunile şi ascunzişurile n-au fost niciodată punctul meu forte. Îl împing uşor într-o parte.

— Nu pot să gândesc când stai aşa de aproape de mine.

— Asta-i bine. Ei, cum rămâne atunci cu nunta?

Doamne, când mă uit la el, mai că aş fi de acord.

— La ce oră e?

— La prânz. O să fie o experienţă de neuitat. Crede-mă. Vin să te iau la unsprezece.

— Încă n-am spus „da”.

— Dar aveai de gând, rosteşte cu vocea aia a lui, misterioasă şi calmă.

— Ce-ar fi să ne-ntâlnim aici la unsprezece? îi propun, gesticulând spre atelierul auto.

Dacă mama prinde de veste, m-a luat dracu’. Îmi ridică bărbia, făcându-mă să mă uit în ochii lui.

— De ce nu ţi-e frică să fii cu mine?

— Glumeşti? Sunt îngrozită.

Mă concentrez asupra tatuajelor de pe braţele lui.

— Nu pretind că duc o viaţă curată ca lacrima, spune. Îmi ia mâna şi îşi apasă palma de palma mea. Oare se gândeşte la culoarea diferită a pielii noastre, la degetele lui aspre şi mâinile mele fine, cu unghiile date cu ojă?

— Suntem, în unele privinţe, total opuşi, zice. Îmi împletesc degetele cu ale lui.

— Mda, şi totuşi atât de asemănători în altele.

Asta îl face să zâmbească, până ce Enrique îşi drege iarăşi glasul.

— Ne vedem aici duminică, la unsprezece, spun.

Alex se retrage, dă din cap a încuviinţare şi-mi face cu ochiul.

De data asta, e oficial o întâlnire.

Alex

Omule, te-a sărutat de parcă era ultimul sărut din viaţa ei. Dacă sărută aşa, mă-ntreb cum…

— Tacă-ţi fleanca, Enrique.

— Tipa asta o să te distrugă, Alejo, continuă Enrique, spunându-mi pe numele de alint spaniol. Uită-te la tine: azi-noapte ai stat la închisoare şi azi ai chiulit de la şcoală ca să-ţi recuperezi motocicleta. Recunosc, e o *buena torta*[82]*,* da merită?

— Trebuie să mă-ntorc la lucru, răspund, în timp ce vorbele lui mi se învălmăşesc în minte.

Mă bag sub un Blazer[83] şi muncesc toată seara, dar tot ce-mi doresc e să mă mai giugiulesc cu *mamacita.*

O, da, Brittany merită orice.

— Alex, a venit Hector. E cu Chuy, îmi zice Enrique pe la ora şase, când am terminat treaba şi mă pregătesc să plec spre casă.

Îmi şterg mâinile pe pantalonii de lucru.

— Unde sunt?

La mine-n birou.

Un sentiment de groază mă copleşeşte în timp ce mă apropii de încăpere. Deschid uşa. Hector stă în picioare, cu aerul că locul îi aparţine. Chuy s-a proptit într-un colţ, un observator nu chiar nevinovat.

— Enrique, avem de discutat ceva în particular.

Nu-l remarcasem pe Enrique în spatele meu, jucând rolul de aliat, în caz c-aş fi avut nevoie de aşa ceva. Dau din cap spre vărul meu. Am fost loial bandei, Hector n-are niciun motiv să-mi pună devotamentul la îndoială. Prezenţa lui Chuy face ca întâlnirea să capete mai multă greutate. Dacă Hector ar fi venit de unul singur, nu aş fi atât de încordat.

— Alex, zice Hector în clipa când Enrique se face nevăzut, nu-i aşa că-i mai plăcut să ne revedem aici, nu la tribunal?

---

[82] Bucăţică bună (lb. spaniolă).

[83] Model de autoturism produs de Chevrolet (n. red.).

Zâmbesc slab şi închid uşa.

Hector îmi face semn spre o canapea mică şi uzată din capătul îndepărtat al camerei.

— Ia loc, spune, aşteptând să mă aşez. Am nevoie să-mi faci o favoare, *amigo.*

N-are niciun rost să amân inevitabilul.

— Ce favoare?

— E vorba de un transport. Va fi livrat pe 31 octombrie.

Peste o lună şi jumătate. Chiar în noaptea de Halloween.

— Nu mă ocup de droguri, îl întrerup. Ţi-am spus asta de la bun început.

Îl urmăresc pe Chuy precum un aruncător de baseball care stă cu ochii pe jucătorii care se îndepărtează prea mult de bază.

Hector se apleacă spre mine şi-şi pune mâna pe umărul meu.

— Trebuie să treci peste ceea ce i s-a întâmplat lui taică-tău. Dacă vrei să ajungi şef la Blood, trebuie să te ocupi de droguri.

— Atunci nu mă bag.

Mâna lui Hector se-ncleştează pe umărul meu şi Chuy face un pas înainte. O ameninţare tăcută.

— Din păcate, lucrurile nu sunt aşa de simple, zice Hector. Vreau să faci chestia asta pentru mine. Pentru că adevărul e că-mi eşti dator.

Rahat. Dacă nu aş fi fost arestat, nu i-aş fi rămas dator.

— Sunt convins că n-ai să mă dezamăgeşti. Apropo, maică-ta ce mai face? N-am mai văzut-o de ceva vreme.

— E bine, răspund, întrebându-mă ce are *mi ama* de-a face cu discuţia asta.

— Salut-o din partea mea, da?

Ce naiba vrea să-nsemne asta?

Hector deschide uşa, îi face semn lui Chuy să-l urmeze şi mă lasă singur, să fierb în suc propriu.

Mă las pe spate, holbându-mă la uşa închisă şi întrebându-mă dacă aş fi în stare să fac afaceri cu droguri. Dacă vreau să-mi ţin familia în siguranţă, nu am de ales, altcineva a decis pentru mine.

Brittany

— Nu-mi vine să cred că te-ai despărţit de Colin.

Sierra e la mine acasă. Am luat cina şi-acum îşi dă unghiile cu ojă, stând pe pat, la mine în cameră.

— Sper să n-ajungi să regreţi c-ai luat hotărârea asta, Brit. Aţi fost atâta timp împreună, c-am fost convinsă că-l iubeşti. Să ştii că i-ai frânt inima. Colin l-a sunat pe Doug şi plângea la telefon.

Mă ridic în fund.

— Nu vreau decât să fiu fericită. Şi Colin nu mă mai face fericită. A recunoscut că m-a înşelat în vacanţa de vară cu o fată pe care-a cunoscut-o la plajă. A făcut sex cu ea, Sierra.

— Cum? Nu se poate!

— Ba da. Relaţia noastră s-a-ncheiat în clipa când a plecat în vacanţă. Atâta doar că mi-a luat ceva timp să realizez că nu ne mai putem preface.

— Aşa că ai trecut la *Alex*? Colin crede că între tine şi partenerul tău de la ora de chimie e mai mult decât amestecatul substanţelor în eprubete.

— Nu, o mint eu.

Chiar dacă Sierra e prietena mea cea mai bună, ea e ferm convinsă că-ntre oameni există diferenţe sociale. Aş vrea să-i spun adevărul, dar nu pot. Cel puţin, nu acum.

Închide sticluţa cu ojă şi pufneşte pe nas.

— Brit, că vrei, că nu vrei, eu sunt prietena ta cea mai bună. Şi tu mă minţi. Hai, recunoaşte.

— Ce-ai vrea să-ţi zic? o întreb.

— Adevărul. Fii şi tu o dată sinceră cu mine. Ce naiba,

Brit, înţeleg că nu vrei ca Darlene să afle nimic, pentru că, emoţional vorbind, a sărit peste cal. Şi înţeleg şi că nu vrei ca Factorul-M să afle. Dar eu? Eu sunt prietena ta cea mai bună. Cea care ştie de existenţa lui Shelley şi care a asistat la crizele de nervi ale maică-tii, care se descarcă pe tine.

Sierra îşi ia poşeta şi o aruncă pe umăr.

Nu vreau s-o supăr, dar în acelaşi timp aş vrea să înţeleagă clar care-i poziţia mea.

— Şi dacă o să vină vorba despre mine atunci când discuţi cu Doug? Nu vreau să te pun în situaţia de a-l minţi de dragul meu.

Sierra se strâmbă la mine, aceeaşi strâmbătură pe care o folosesc şi eu foarte des.

— Naiba să te ia, Brit. Mă bucur că prietena mea cea mai bună nu are încredere în mine.

Se-ndreaptă spre uşă, dar, înainte de-a ieşi, se-ntoarce spre mine şi zice:

— Ştii că oamenii au auzul selectiv? Ei bine, tu îţi alegi selectiv confidenţii. Azi, pe hol, te-am văzut stând de vorbă cu Isabel Avila. Părea o chestie serioasă. Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, aş fi tentată să cred că îi împărtăşeai secrete, spune Sierra, aruncându-şi braţele în sus. OK, recunosc, am fost geloasă că prietena mea cea mai bună îşi dezvăluie secretele altcuiva, nu mie. Când o să înţelegi că tot ce vreau e să fii fericită, sună-mă, Brittany.

Are dreptate. Dar ceea ce s-a-nfiripat între mine şi Alex e un lucru atât de nou, care mă face să mă simt vulnerabilă. Isabel este singura care ne cunoaşte pe amândoi, de aceea am apelat la ea.

— Sierra, tu eşti prietena mea cea mai bună. Ştii asta, spun, sperând că mă va crede.

Da, poate că mi-e greu să mă încred în oameni, dar asta nu înseamnă că nu e prietena mea cea mai apropiată.

— Atunci, poartă-te ca atare, zice înainte de a pleca.

Îmi şterg o picătură de transpiraţie care-mi picură din sprâncene. Sunt în maşină şi merg să mă-ntâlnesc cu Alex, iar pe urmă la nuntă.

Am ales o rochie strâmtă, de culoare crem, cu bretele subţiri. Părinţii o să fie acasă când mă-ntorc, aşa c-am luat cu mine, în geanta sport, un rând de haine de schimb. Când o s-ajung acasă, mama o să o vadă pe Brittany la care se aşteaptă – fiica perfectă. Cui îi pasă că totul nu-i decât o faţadă, atâta timp cât ea e fericită? Sierra avea dreptate. Îmi aleg selectiv confidenţii.

Cotesc şi intru pe aleea care dă spre atelierul auto. Îl zăresc pe Alex rezemat de motocicletă şi inima îmi sare din piept.

Doamne, am dat de belea.

Bandana lui omniprezentă a dispărut. Părul negru şi des îi cade, frumos pieptănat, pe frunte, provocându-mă parcă să-l dau pe spate. A înlocuit blugii şi tricoul cu pantaloni negri şi o cămaşă neagră de mătase. Arată ca un tânăr temerar mexican. Nu mă pot abţine să zâmbesc în timp ce îmi parchez maşina lângă el.

Querida, se vede pe tine că ai un secret.

Chiar am, îmi zic coborând din maşină. *Pe tine.*

— *Dios mío.* Eşti aşa… *preciosa*[84]*.*

Mă-nvârt în faţa lui.

— Crezi că rochia asta e potrivită?

— Vino încoace, spune, trăgându-mă spre el. Ştii ceva, nu mai am chef să merg la nuntă. Vreau să te ţin aici, numai pentru mine.

— Nici să nu te gândeşti, spun, trecându-mi uşor degetul peste bărbia lui.

— Zici asta doar ca să mă tachinezi.

Îmi place latura asta jucăuşă a lui Alex. Mă face să uit cu totul de demonii lui.

---

[84] Superbă, scumpă (lb. spaniolă).

— Am venit ca să văd o nuntă Latino şi mă aştept să am parte de tot tacâmul, spun.

— Şi eu, care credeam că ai venit pentru mine.

— Egoul tău e cam mare, Fuentes.

— Nu e singurul lucru mare pe care-l am.

Mă propteşte cu spatele de maşină şi răsuflarea lui caldă pe gâtul meu mă înfierbântă mai tare decât soarele aflat la amiază. Închid ochii, în aşteptarea sărutului. În schimb, îi aud vocea.

— Dă-mi cheile, zice Alex, întinzându-se şi luându-mi-le din mână.

— Sper că n-ai de gând să le arunci în tufişuri.

— Nu mă ispiti.

Deschide portiera, apoi se strecoară pe scaunul şoferului.

— Nu mă inviţi în maşină? îl întreb derutată.

Nu. O să bag maşina înăuntru, în atelier, ca să nu ţi-o fure careva. Asta-i o întâlnire, am stabilit-o în mod oficial. Aşa că eu o să conduc.

Arăt spre motocicletă.

— Să nu crezi c-o să mă urc pe ea.

Ridică uşor din sprânceana stângă.

— Şi de ce nu? Vrei să zici că Julio nu e suficient de bun pentru tine?

— Julio? Aşa ţi-ai botezat motocicleta?

— Da, după numele unchiului lui tata, care mi-a ajutat părinţii să se mute aici din Mexic.

— N-am nimic împotriva lui Julio. Numai că n-am de gând să mă urc pe el cu rochia asta scurtă. Doar dacă nu vrei ca toţi şoferii din spatele nostru să-mi vadă chiloţii.

Îşi freacă bărbia gânditor.

— Ar fi o privelişte încântătoare, comentează el.

Îmi încrucişez braţele la piept.

— Glumesc. O să luăm maşina vărului meu.

Ne urcăm într-o Toyota Camry neagră, parcată vizavi.

Conduce câteva minute, apoi scoate o ţigară dintr-un pachet aşezat pe bord. Sunetul brichetei mă face să mă înfior.

— Ce-i? zice, cu ţigara atârnându-i între buze.

Treaba lui, n-are decât să fumeze. O fi asta o întâlnire oficială, nu zic nu, dar eu nu sunt încă iubita lui în mod oficial. Clatin din cap.

— Nimic, răspund.

Îl aud cum expiră şi fumul de ţigară îmi arde nările mai tare decât parfumul mamei. Cobor geamul până jos. Şi mă stăpânesc să tuşesc.

Opreşte la un semafor şi se uită spre mine.

— Dacă ai vreo problemă cu fumatul, spune-mi.

— OK, am o problemă cu fumatul, recunosc.

— De ce n-ai zis până acum? spune şi stinge ţigara în scrumiera maşinii.

— Nu-mi vine să cred că-ţi place să fumezi, spun când semaforul se face verde şi porneşte din nou maşina.

— Mă relaxează.

— Vrei să zici că te tulbur?

Privirea lui coboară de la ochi la sânii mei şi alunecă apoi spre locul unde tivul rochiei îmi acoperă coapsele.

— În rochia asta, da.

Alex

Dac-o să mă mai holbez mult la picioarele ei lungi, o să fac un accident.

— Ce mai face sora ta? întreb, schimbând subiectul.

— Abia aşteaptă să te bată din nou la dame.

— Nu zău? Să-i spui că prima oară am menajat-o. Pentru că încercam să te impresionez pe tine.

— Cum? Lăsând-o să câştige?

Ridic din umeri.

— A funcţionat, nu-i aşa?

Observ că se foieşte pe scaun, aranjându-şi rochia, ca şi cum ar vrea să arate perfect. Vreau să o liniştesc şi-mi las degetele să alunece în jos pe braţul ei înainte de a o prinde de mână.

— Să-i spui lui Shelley c-o să vin să-mi iau revanşa, rostesc. Se întoarce spre mine, cu ochii ei albaştri sclipind de încântare.

— Adevărat?

— Absolut.

Continui să conduc, încercând să fac conversaţie. Nu prea reuşesc. Nu m-am priceput niciodată la asta. Din fericire, Brittany nu pare deranjată de tăcerea mea.

După puţin timp, parchez în faţa unei case mici, din cărămidă, cu un etaj.

— Nunta nu se ţine la biserică?

— Nu. Elena a ţinut morţiş să se căsătorească în casa părintească.

Îmi aşez mâna pe spatele ei şi urcăm treptele spre casă. Nu mă-ntrebaţi de ce simt nevoia să proclam lumii întregi că Brittany e-a mea. Poate că totuşi, în adâncul fiinţei mele, sunt un troglodit.

Intrăm şi muzica Mariachi răsună din curtea din spate, iar oamenii se înghesuie în casă, umplând aproape fiecare colţişor. Urmăresc reacţia lui Brittany, întrebându-mă dacă se simte transportată, ca prin minune, în Mexic. Familia mea nu locuieşte în case mari şi cu piscină, ca în mediul în care se învârte ea.

Enrique şi un grup de alţi veri de-ai mei ne-ntâmpină cu strigăte. Vorbesc cu toţii în spaniolă, ceea ce-ar fi normal în alte circumstanţe, numai că prietena mea nu ştie limba. Eu unul m-am obişnuit să fiu pupat zdravăn pe obraji de mătuşi şi bătut pe spate de unchi, dar nu sunt deloc sigur că şi ea. O trag pe Brittany mai aproape de mine, ca semn

că n-am uitat-o, şi încerc să o prezint rudelor, dar renunţ în clipa când realizez că n-are cum să ţină minte atâtea nume.

— *Ese!* aud o voce venind din spate.

Mă-ntorc şi dau cu ochii de Paco.

— Care-i treaba? zic, bătându-l pe spate. Brittany, sunt sigur că-l ştii pe *mi mejor amigo*[85] de la şcoală. Nu te-ngrijora, n-o să spună nimănui că te-a văzut aici.

— Buzele mele sunt pecetluite, zice Paco, după care, ca un tâmpit ce este, se preface că-şi încuie gura şi azvârle cheile deoparte.

— Bună, Paco, spune Brittany râzând.

Jorge se îndreaptă sfios către noi, îmbrăcat într-un smoching alb şi cu un trandafir roşu prins la butonieră.

Îl bat pe umăr pe viitorul meu văr.

— Hei, omule, văd că eşti fercheş de nu se mai poate.

— Nici tu n-arăţi prea rău. Nu mă prezinţi prietenei tale?

— Brittany, ăsta-i Jorge. Amărâtul… vreau să zic fericitul care se va însura cu vara mea, Elena.

Jorge o îmbrăţişează.

— Prietenii lui Alex sunt şi prietenii noştri.

— Unde-i mireasa? întreabă Paco.

— E sus, în dormitorul părinţilor, plânge.

— De fericire, presupun.

— Nu, omule. Am intrat în cameră ca să-i dau un sărut şi acum vrea să anuleze nunta, zice că poartă ghinion ca mireasa să fie văzută de mire înainte de nuntă, adaugă Jorge, ridicând din umeri.

— Ei, nu pot decât să îţi urez noroc, spun. Elena-i superstiţioasă din cale-afară. Şi-o să te oblige probabil să faci cine ştie ce tâmpenie ca să alungi ghinionul.

În timp ce Paco şi cu Jorge fac speculaţii cu privire la ce îl va pune Elena să facă pentru a alunga ghinionul, eu o iau pe Brittany de mână şi o conduc afară din casă. În curte

[85] Prietenul meu cel mai bun (lb. spaniolă).

cântă o orchestră. Om fi noi *pochos*[86], dar ştim cum să ne păstrăm tradiţiile şi cultura. Mâncăm mâncăruri condimentate, ne ţinem familiile aproape şi ne place să dansăm pe ritmuri trepidante.

— Paco e şi el văr cu tine? mă-ntreabă Brittany.

— Nu, dar aşa îi place lui să creadă. Carlos, ea e Brittany, spun, apropiindu-mă de fratele meu.

Mda, ştiu, zice Carlos. Mai ţii minte, v-am văzut făcând schimb de salivă.

Brittany încremeneşte.

— Ai grijă cum vorbeşti, spun, dându-i lui Carlos o palmă peste cap.

Brittany mă împunge uşor cu mâna în piept.

— E-n regulă, Alex. Nu trebuie să mă protejezi de toată lumea.

Carlos adoptă o atitudine arogantă.

— Are dreptate, frăţioare. Nu trebuie s-o protejezi de toată lumea. Poate doar de *mamá.*

Gata, m-am săturat de obrăznicia lui. Schimb înfierbântat replici cu Carlos, alegând deliberat spaniola, pentru ca Brittany să nu-nţeleagă ce vorbim.

— *Vete, cabrón n-o molestes.*[87]

Asta încearcă? S-o facă pe Brittany să se simtă prost? Carlos se îndreaptă ţâfnos spre platourile cu mâncare.

— Unde-i celălalt frate al tău? întreabă Brittany.

Ne aşezăm la una dintre numeroasele măsuţe închiriate şi aranjate în mijlocul curţii. Îmi petrec braţul pe după spătarul scaunului ei.

— Luis e-acolo.

Arăt spre un colţ al curţii, unde fratele meu cel mai mic e în centrul atenţiei, imitând animale de fermă. Va trebui să-l informez cândva că talentul ăsta al lui nu va acţiona ca un

---

[86] Mexicani americanizaţi (lb. spaniolă).

[87] Cară-te, ticălosule, nu mă mai bate la cap (lb. spaniolă).

magnet pentru fete atunci când va intra la liceu.

Ochii lui Brittany sunt atraşi de cei patru copii ai vărului meu, cu toţii mai mici de şapte ani, care aleargă de colo-colo.

Micuţa Marissa, în vârstă de doi anişori, a hotărât că nu se simte prea confortabil în rochiţă şi a azvârlit-o într-un colţ.

— Probabil că-ţi zici c-arată toţi ca nişte *majados*[88] zurbagii.

Zâmbeşte.

— Nu. Arată ca nişte oameni care se distrează de minune la o nuntă ţinută în aer liber. Ala cine e? mă întreabă, arătând spre un tip în uniformă militară americană care trece pe lângă noi. Alt văr de-al tău?

— Mda. Paul tocmai s-a întors din Orientul Mijlociu. Chiar dacă-i greu de crezut, Paul a fost la un moment dat în Phython Trio, o bandă din Chicago. Înainte să se-nroleze la puşcaşii marini, era tare dus din cauza drogurilor.

Brittany îmi aruncă o privire.

— Ţi-am mai spus, n-am treabă cu drogurile. Adică, nu mai am, rostesc pe un ton ferm, sperând c-o să mă creadă. Şi nici nu fac trafic.

— Juri?

— Îhî, răspund, amintindu-mi de scena aia de la plajă, când mă prostisem ultima oară alături de Carmen. Indiferent ce-ai auzit despre mine, să ştii că mă ţin departe de cocaină. Cu drogurile nu-i de glumit. Mă crezi sau nu, aş vrea să-mi păstrez intacţi neuronii cu care m-am născut.

— Dar Paco? mă întreabă ea. El se droghează?

— Uneori.

Se uită spre Paco, care râde şi face glume, încercând cu disperare să se integreze în familie. Mama lui l-a părăsit acum câţiva ani, lăsându-l într-o situaţie de rahat acasă,

[88] Imigranţi ilegali (argou mexican).

singur cu tatăl. Nu pot să-l învinovăţesc că uneori îşi caută scăparea în droguri.

Vara mea Elena îşi face, în sfârşit, apariţia într-o rochie albă de dantelă şi nunta începe.

În timp ce mirii îşi recită jurămintele, stau lângă Brittany, ţinând-o intim de braţ. Mă întreb ce rochie va purta ea când va fi mireasă. Probabil că va angaja fotografi şi operatori video profesionişti care să surprindă momentul pentru eternitate.

— Ahora los declar: Marido y Mujer[89]*,* zice preotul.

Mirele şi mireasa se sărută şi toată lumea aplaudă. Brittany îmi strânge cu putere mâna.

Brittany

Se vede de la o poştă că Jorge şi Elena se iubesc nebuneşte, ceea ce mă face să mă-ntreb dacă şi eu voi fi îndrăgostită lulea de viitorul meu soţ.

Mă gândesc la Shelley. Ea nu va avea niciodată un soţ şi nici copii. Ştiu sigur că va fi iubită de copiii mei la fel de mult ca mine, că nu va duce niciodată lipsă de dragoste. Dar va tânji vreodată în sufletul ei după ceva de care nu va avea parte niciodată – un soţ şi o familie numai a ei?

Mă uit la Alex şi nu mă văd implicându-mă în bande şi cine ştie ce alte chestii de acelaşi gen. Nu ăsta-i felul meu de-a fi. Şi totuşi, între mine şi tipul ăsta, care îşi duce viaţa chiar în mijlocul a tot ce urăsc mai mult pe lumea asta, există o legătură mai apropiată decât am simţit faţă de oricine altcineva. E misiunea mea să-l fac să-şi schimbe modul de-a trăi, pentru ca într-o zi oamenii să ne considere cuplul perfect.

Muzica se revarsă în aer şi îl cuprind pe Alex cu braţele pe după mijloc, lăsându-mi capul pe pieptul lui. El îmi suflă firele răzleţe de păr de pe gât şi mă strânge cu putere în

[89] Acum vă declar soţ şi soţie (lb. spaniolă).

timp ce ne-nvârtim în acordurile muzicii.

— Un tip se apropie de mireasă, ţinând în mână o bancnotă de cinci dolari.

E o tradiţie, îmi explică Alex. Plăteşte pentru onoarea de-a dansa cu mireasa. I se spune dansul prosperităţii.

Mă uit, fascinată, cum individul prinde cu un ac de siguranţă bancnota de cinci dolari de trena rochiei de mireasă.

Mama ar fi pur şi simplu oripilată.

Cineva strigă la tipul care dansează cu mireasa şi toată lumea izbucneşte în râs.

— Ce-a zis? Ce-i aşa amuzant?

— A zis că a prins bancnota prea aproape de fundul miresei.

Studiez cuplurile aflate pe ring şi încerc să le copiez mişcările. Când mireasa termină dansul, îl întreb pe Alex dacă nu vrea şi el să danseze cu ea.

Zice că da, şi îl împing în faţă.

— Hai, du-te şi dansează cu Elena. Între timp, eu o să stau de vorbă cu mama ta.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Mda. Am văzut-o de când am intrat şi nu vreau să mă prefac că n-o cunosc. Nu te îngrijora din pricina mea. E o chestie pe care trebuie s-o fac.

Alex scoate o hârtie de zece dolari din portofel. Fără să vreau, observ că portofelul e acum gol. E pe cale să-i dea miresei toţi banii pe care-i are. Oare-şi permite? Ştiu că lucrează la atelierul auto, dar probabil că dă toţi banii câştigaţi familiei sale.

Mă îndepărtez şi mâinile noastre se despart.

— Mă-ntorc repede.

Merg spre şirul de mese pe care femeile aşază platouri cu mâncare şi mă îndrept spre mama lui Alex. E îmbrăcată cu o rochie roşie şi pare mai tânără decât mama mea. Oamenii

o consideră pe mama o femeie drăguţă, însă doamna Fuentes are genul acela de frumuseţe nepieritoare, de vedetă de cinema. Are ochi mari, căprui, gene atât de lungi că îi ating sprâncenele şi un ten fără cusur, cu pielea uşor bronzată.

O văd cum aşază şerveţelele pe masă şi o bat uşor pe umăr.

— Bună ziua, doamnă Fuentes, zic.

— Brittany, nu-i aşa? mă întreabă.

Încuviinţez din cap. *Gata cu prezentările, Brittany. Nu mai trage de timp.*

— Ăăă… am vrut să vorbesc cu dumneavoastră încă de când am venit. Şi acum pare un moment la fel de bun ca oricare altul, numai că mă bâlbâi şi bat câmpii. Am obiceiul să fac asta atunci când sunt nervoasă.

Femeia se uită la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

— Continuă, mă îndeamnă.

— Păi, ştiu c-am pornit cu stângul. Şi-mi pare rău dac-aţi considerat purtarea mea lipsită de respect atunci când v-am cunoscut. Vreau numai să vă spun că nu m-am dus acasă la dumneavoastră cu intenţia de a-l săruta pe Alex.

— Iartă-mi curiozitatea, dar *care* sunt intenţiile tale?

— Poftim?

— Ce intenţii ai faţă de Alex?

— Hmm… Nu ştiu ce vreţi să auziţi din partea mea. Sinceră să fiu, presupun c-o să ne dăm seama cu timpul, pe măsură ce ne vom cunoaşte mai bine.

Doamna Fuentes îşi pune o mână pe umărul meu.

— Dumnezeu ştie că nu-s nici pe departe cea mai bună mamă din lume. Dar îmi iubesc fiii mai presus de viaţa mea, Brittany. Şi-aş face orice ca să-i protejez de rele. Am văzut felul în care se uită Alex la tine şi m-am speriat. N-aş suporta să-l mai văd o dată rănit de cineva la care ţine.

Ascultând-o vorbind despre fiul ei, tânjesc să am şi eu o

mamă căreia să-i pese de mine şi care să mă iubească la fel de mult cum îl iubeşte doamna Fuentes pe Alex.

Mi-e aproape imposibil să-i diger spusele, vorbele ei îmi rămân în gât ca un nod de mărimea unei mingi de golf.

Adevărul e că în ultima vreme nici n-am mai simţit c-aş face parte dintr-o familie. Sunt ceea ce părinţii mei vor să fac şi să spun, adică numai ceea ce se cuvine. Am jucat acest rol de atâta amar de timp pentru a-mi ajuta părinţii să se concentreze asupra lui Shelley, care are nevoie de toată atenţia lor.

E-atât de greu uneori să-ncerci cu disperare să compensezi faptul că eşti copilul „normal”. Nimeni nu mi-a spus că nu-i nevoie să fiu mereu perfectă. Adevărul e că viaţa mea e plină de-un sentiment de vină fără de sfârşit, enorm.

Vina de a fi copilul normal al familiei.

Vina pentru că vreau să mă asigur că Shelley e iubită la fel de mult ca mine.

Vina pentru teama că şi copiii mei vor fi ca ea.

Vina pentru senzaţia de stânjeneală pe care o resimt atunci când oamenii se holbează la sora mea în locuri publice.

Nu voi scăpa nicicând de sentimentul ăsta. Cum aş putea, când m-am născut cu el, când a crescut în mine şi mi-a ajuns până peste urechi? Pentru doamna Fuentes, familia înseamnă dragoste şi ocrotire. Pentru mine, familia înseamnă vinovăţie şi iubire condiţionată.

— Doamnă Fuentes, nu pot să vă promit că n-o să-l rănesc pe Alex. Dar nu pot sta departe de el, chiar dacă asta aţi dori. Am încercat şi nu a mers.

Pentru că atunci când sunt cu Alex, mă-ndepărtez de întunericul din fiinţa mea. Simt lacrimile cum mi se-adună în colţurile ochilor şi-ncep să-mi curgă pe faţă. Îmi croiesc iute drum prin mulţime, în căutarea unei băi.

Paco tocmai iese din baie şi mă grăbesc să trec pe lângă el.

— Poate c-ar fi mai bine să aştepţi niţel înainte să… Vocea lui Paco se stinge în timp ce-nchid uşa în urma mea şi mă încui înăuntru. Mă şterg la ochi şi mă uit în oglindă. Arăt groaznic. Rimelul curge şi… of, ce dezastru. Alunec în jos, pe podeaua rece din gresie. Şi abia acum realizez ce voia Paco să-mi spună. Locul pute; duhneşte de-a dreptul şi încă atât de tare că… aproape că-mi vine să vărs. Îmi acopăr nasul cu mâna, încercând să ignor mirosul îngrozitor şi să mă gândesc la vorbele doamnei Fuentes.

Stau pe podeaua băii, ştergându-mă la ochi cu hârtie igienică şi străduindu-mă din răsputeri să-mi ţin nasul acoperit.

O bătaie puternică în uşă îmi întrerupe criza de plâns.

— Brittany, eşti înăuntru? aud vocea lui Alex prin uşă.

— Nu.

— Te rog, ieşi de-acolo.

— Nu.

— Atunci lasă-mă pe mine să intru.

— Nu.

— Vreau să te învăţ ceva în spaniolă.

— Ce?

— *N-o es gran cosa.*

— Ce-nseamnă? întreb, cu nasul încă în hârtia igienică.

— Îţi spun dacă mă laşi să intru.

Răsucesc clanţa până ce face clic şi uşa se descuie.

Alex intră în baie.

Înseamnă că nu e mare lucru.

Încuie uşa în urma lui şi se aşază pe vine lângă mine, luându-mă în braţe şi trăgându-mă aproape. Pe urmă adulmecă aerul din încăpere.

— Fir-ar a naibii de treabă. Paco a fost la baie?

Dau din cap.

Îmi netezeşte părul, murmurând ceva în spaniolă.

— Ce ţi-a spus mama?

Îmi îngrop faţa în pieptul lui.

— A fost sinceră cu mine şi-atât, mormăi cu nasul în cămaşa lui.

O bătaie puternică în uşă ne-ntrerupe.

— *Abre la puerta, soy Elena.*[90]

— Cine e? îl întreb pe Alex.

— Mireasa.

— Lasă-mă să intru, cere imperativ Elena.

Alex descuie uşa. O apariţie în volane albe, cu zeci de bancnote prinse în ace de partea din spate a rochiei, se strecoară înăuntru, închizând uşa în urma ei.

— OK, ce se întâmplă aici? zice, adulmecând şi ea, de câteva ori, aerul. Paco a fost la baie?

Alex şi cu mine încuviinţăm din cap.

— Ce mama dracului mănâncă tipul ăsta de scoate din el chestii aşa de puturoase? Fir-ar să fie, spune ea, rupând nişte hârtie igienică şi ducând-o la nas.

— A fost o ceremonie frumoasă, rostesc prin hârtie.

Asta e cea mai penibilă şi suprarealistă situaţie în care-am fost în viaţa mea.

Elena mă trage de mână.

— Hai afară şi bucură-te de petrecere. Mătuşii mele îi cam plac confruntările, dar să ştii că nu-i un om rău. În plus, am impresia că, de fapt, te place.

— O s-o duc pe Brittany acasă, zice Alex, jucând rolul eroului.

Mă-ntreb când se va sătura de el.

— Ba nu, dacă nu vrei să vă încui pe amândoi în baia asta împuţită ca să v-oblig să rămâneţi.

E clar, Elenei nu-i arde de glume.

Altă bătaie în uşă.

---

[90] Deschide uşa, sunt Elena (lb. spaniolă).

— Vete, vete.[91]

Nu ştiu ce răspunde Elena, dar o face cu mare elan.

— *Soy Jorge.*[92]

Ridic din umeri şi îi cer din ochi explicaţii lui Alex.

— E mirele, mă lămureşte el.

Jorge se strecoară înăuntru. Nu e la fel de necioplit ca noi, ceilalţi, pentru că ignoră mirosul ca de cadavru din baie. Dar adulmecă şi el de câteva ori şi ochii încep să-i lăcrimeze.

— Haide, Elena, zice, încercând, fără succes, să îşi acopere nasul pe furiş. Musafirii au început să se întrebe pe unde umbli.

— Nu vezi că stau de vorbă cu văru-meu şi prietena lui?

— Ba da, dar…

Elena ridică un braţ, făcându-i semn să tacă, în timp ce cu celălalt îşi ţine nasul acoperit.

— Am zis că stau de vorbă cu văru-meu şi cu prietena lui, declară ea cu fermitate. Şi încă n-am terminat ce-aveam de spus. Tu, zice ea arătând spre mine, vei veni cu mine. Şi tu, Alex, o să cânţi cu fraţii tăi.

Alex clatină din cap.

— Elena, nu cred *că…*

Ea ridică din nou braţul, reducându-l şi pe el la tăcere.

— Nu ţi-am cerut părerea. Ceea ce ţi-am cerut a fost să cânţi, împreună cu fraţii tăi, pentru mine şi soţul meu.

Elena deschide uşa şi mă mână de la spate prin casă, oprindu-se abia când ajungem în curte. Mă lasă în pace şi înşfacă microfonul din mâna solistului.

— Paco! anunţă ea cu voce tare. Da, cu tine vorbesc, zice arătând spre Paco, care stă de vorbă cu un grup de fete. Data viitoare când îţi vine să faci treaba mare, du-te la altcineva în casă.

---

[91] Cară-te (lb. spaniolă).

[92] Sunt Jorge (lb. spaniolă).

Anturajul lui Paco se risipeşte care încotro, chicotind şi lăsându-l de unul singur.

Jorge se repede spre scenă, încercând să-şi facă soţia să coboare. Bietul om se zbate, în timp ce toată lumea se prăpădeşte de râs.

Reuşeşte, în cele din urmă, s-o convingă să se dea jos şi Alex începe să discute cu solistul formaţiei, iar toată lumea îi ovaţionează pe el şi pe fraţii lui, îndemnându-i să cânte.

Paco stă lângă mine.

— Ăăă... îmi pare rău pentru chestia aia cu baia. Am încercat să te previn, zice el ruşinat.

— Nu face nimic. Cred că Elena te-a făcut îndeajuns cu ou şi cu oţet, răspund, aplecându-mă apoi spre el. Acum, serios vorbind, ce părere ai despre faptul că Alex şi cu mine suntem împreună?

— Serios vorbind, probabil că-i chestia cea mai bună care se putea întâmpla.

Alex

După moartea tatii, mama a încercat să ne mai înveselească pe mine, pe Carlos şi pe Luis cu muzică. Dansam prin casă şi cântam pe rând cu ea. Cred că ăsta era felul ei de a uita de necazuri, măcar pentru scurt timp. Pentru că noaptea o auzeam plângând în hohote în dormitorul ei. N-am îndrăznit niciodată să deschid uşa, dar îmi venea să cânt ca să-i alung supărarea.

Vorbesc cu cei din orchestră şi pe urmă iau microfonul.

— În mod normal, n-aş accepta să mă fac de râs, dar fraţii Fuentes n-au cum să ignore cererea specială venită din partea miresei. Elena poate fi foarte convingătoare atunci când îşi pune ceva în cap.

— Mie-mi spui! strigă Jorge.

Elena îi dă un pumn în braţ. El se clatină. Vara mea ştie

cum să lovească. Jorge o sărută, prea fericit ca să se supere.

Eu şi cu fraţii mei începem să cântăm. Nu e un cântec propriu-zis. Ci un amestec de Enrique Iglesias, Shakira şi favorita mea, Maná. M-aşez pe vine, cântând pentru verii mei cei mai mici, şi-i fac cu ochiul lui Brittany.

În clipa aceea sesizez rumoarea din mulţime şi şoaptele surprinse. E Héctor. Şi-a făcut şi el apariţia, ceea ce se-ntâmplă rar.

Îşi croieşte drum printre oameni, îmbrăcat într-un costum scump, şi toţi ceilalţi se zgâiesc la el. Termin de cântat şi-mi reiau locul lângă Brittany. Simt nevoia să o protejez.

— Vrei o ţigară? mă întreabă Paco, scoţând un pachet de Marlboro din buzunar.

Îi arunc o privire scurtă lui Brittany, apoi răspund:

— Nu.

Paco se uită curios la mine, ridică din umeri şi-şi aprinde ţigara.

— Ai cântat bine, Alex. Dacă ai mai fi continuat câteva minute, *novia* ta mi-ar fi mâncat din palmă.

A spus că Brittany e iubita mea. Aşa să fie?

O conduc spre un răcitor plin cu băuturi, cu Paco pe urmele noastre. Am grijă să nu ne apropiem prea mult de Héctor.

Mario, un prieten al unuia dintre verii mei, stă aplecat deasupra răcitorului, afişând culorile bandei Python Trio şi nişte blugi mari şi lăbărţaţi, care îi atârnă pe fund. Python Trio sunt aliaţii noştri, dar dacă Brittany l-ar vedea pe Mario pe stradă, probabil că ar lua-o în direcţia opusă.

— Bună, Alex. Bună, Paco, zice Mario.

— Văd că te-ai îmbrăcat la patru ace pentru nuntă, murmur.

— *Cabrón,* costumele de maimuţoi sunt făcute pentru tipii albi, spune Mario, ignorând faptul că prietena mea e şi

ea albă. Voi, tipii din bandele astea din suburbii, v-aţi cam înmuiat în ultima vreme. Frăţiile adevărate sunt în oraşe.

— OK, durule, zice sfidător Paco. Du-te şi spune-i chestia asta şi lui Héctor.

Îi arunc o privire încruntată.

— Mario, dacă mai spui prostii, o să-ţi arăt eu cât de duri suntem… Să nu-i subestimezi *niciodată* pe cei din LB.

Mario bate în retragere.

— Am o întâlnire cu o sticlă de Corona. Ne vedem mai târziu, *guey.*

— Arată de parcă ar căra o greutate în nădragii ăia, zice Paco zgâindu-se la posteriorul lui Mario.

Mă uit la Brittany, care pare mai palidă decât de obicei.

— Te simţi bine?

— Tocmai l-ai ameninţat pe tipul ăla, spune ea. L-ai ameninţat cât se poate de serios.

În loc să îi răspund, o iau de mână şi-o conduc spre marginea ringului de dans improvizat, care e de fapt o parte a peluzei. Formaţia cântă acum o melodie lentă.

O trag spre mine, dar se împotriveşte.

— Ce faci?

— Dansează cu mine, îi ordon. Nu vreau să ne certăm. Pune-ţi braţele în jurul meu şi hai să dansăm.

N-am chef s-o aud spunându-mi că sunt membru al unei bande şi cât de tare o sperie pe ea chestia asta şi că vrea să ies din bandă ca să pot fi iubitul ei.

— Dar…

— Nu te mai gândi la ce i-am spus lui Mario, îi şoptesc la ureche. Tipul ne încerca, voia să vadă cât de loiali îi suntem lui Hector. Dacă sesizează vreo disensiune în rândurile noastre, banda lui ar putea încerca să profite. Vezi tu, bandele se împart în Folks şi People. Fiecare bandă e afiliată la una din astea două, iar cele afiliate la Folks sunt rivalele celor afiliate la People. Mario e afiliat la…

— Alex, mă întrerupe ea.

— Da.

— Promite-mi că n-o să ţi se-ntâmple nimic rău.

N-am cum să-i fac o asemenea promisiune.

— Hai să dansăm, spun încet, punându-i braţele în jurul meu şi începând să o învârt pe ring.

Privesc peste capul lui Brittany şi dau cu ochii de Hector şi mama mea, prinşi într-o conversaţie aprinsă. Mă-ntreb despre ce discută. Mama dă să se îndepărteze, dar Hector o prinde de braţ şi-o trage înapoi, şoptindu-i ceva la ureche. Tocmai când sunt pe punctul de-a mă opri din dans pentru a afla ce mama dracului se-ntâmplă, o observ pe *mi ama* zâmbind jucăuş şi râzând la vorbele lui Hector. Se vede treaba că sunt paranoic.

Orele trec şi întunericul se lasă peste oraş. Petrecerea e încă în toi când ne îndreptăm spre maşină. Pe drumul de întoarcere la Fairfield, rămânem amândoi tăcuţi.

— Vino încoace, spun cu blândeţe în glas după ce parchez maşina în spatele atelierului auto.

Se apleacă peste consola din mijloc, apropiindu-se de mine.

— M-am distrat minunat, îmi şopteşte. Cu excepţia momentelor când m-am ascuns în baie... şi când l-ai ameninţat pe tipul ăla.

— Nu te mai gândi la asta şi sărută-mă.

Îmi împletesc degetele în părul ei. Îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu şi eu îi trasez cu limba adâncitura dintre buze. Îşi desface buzele şi sărutul devine şi mai adânc. E ca un soi de tango, care porneşte încet şi ritmic, după care, când ajungem amândoi să gâfâim şi limbile noastre se amestecă, sărutul se transformă într-un dans lasciv, înfierbântat, care n-aş vrea să se termine nicicând. Poate că şi Carmen săruta cu foc, dar săruturile lui Brittany sunt mai senzuale, mai sexy şi dau dependenţă.

Suntem în continuare în maşină, dar stăm înghesuiţi, şi locurile din faţă nu ne oferă suficient spaţiu. Aproape fără să-mi dau seama, mă trezesc pe bancheta din spate. Nici aici nu e ideal, dar nu prea-mi pasă.

Gemetele, săruturile şi mâinile ei, care-mi rătăcesc prin păr, mă excită la culme. Şi mirosul ei de fursecuri de vanilie. Nu am de gând să-mping lucrurile prea departe în seara asta. Dar, fără să mă gândesc, mâna îmi alunecă încet în sus, spre coapsele ei goale.

— E atât de bine, spune ea cu răsuflarea tăiată.

O împing pe spate şi mâinile mele explorează în continuare, independent de voinţa mea. Buzele mele îi mângâie adâncitura gâtului în timp ce-i dau la o parte breteaua rochiei şi a sutienului. Drept răspuns, ea îmi descheie nasturii de la cămaşă. După care degetele ei se plimbă peste pieptul şi umerii mei, arzându-mi pielea.

— Eşti… perfect, geme ea.

Nu vreau s-o contrazic. Limba mea se mişcă mai jos, trasând o cărare pe pielea ei mătăsoasă, acum goală în aerul nopţii. Mă prinde de coama de păr de pe ceafa, îndemnându-mă să continui. Gustul ei este atât de bun. Prea bun. Caramelo![93]

Mă retrag puţin şi-i prind privirea, ochii aceia strălucitori, ca de safir, care ard de dorinţă. Şi ea, care a spus c-aş fi perfect!

— Te doresc, *chula*[94], rostesc cu glas răguşit.

Se împinge în penisul meu erect şi plăcerea/durerea devine aproape insuportabilă. Însă când vreau să-i trag chiloţii în jos, mă prinde de mână şi o îndepărtează.

— Nu… nu sunt încă pregătită pentru asta. Alex, opreşte-te.

Mă desprind de ea şi mă reazem de banchetă, încercând

---

[93] Caramel, bomboană (lb. spaniolă).

[94] Frumoaso (lb. spaniolă).

să-mi revin. Nu sunt în stare să mă uit la ea cum îşi aranjează bretelele şi îşi acoperă corpul. Rahat, am mers prea departe. Şi prea repede. Mi-am promis să nu mă excit prea tare, să-mi păstrez minţile când sunt cu fata asta. Îmi trec degetele răşchirate prin păr şi răsuflu scurt.

— Îmi cer scuze.

— Nu, eu îmi cer scuze. Tu n-ai nicio vină. Eu te-am excitat, aşa că ai tot dreptul să fii supărat pe mine. Uite ce-i. Tocmai ce-am rupt relaţia cu Colin şi am o mulţime de probleme acasă, zice luându-şi faţa în mâini. Şi-n clipa asta sunt foarte confuză.

Îşi ia poşeta şi deschide portiera maşinii.

O urmez, cu cămaşa neagră descheiată şi fluturând în vânt precum mantaua unui vampir. Sau a doamnei cu coasa.

— Brittany, stai.

— Te rog... deschide uşa atelierului. Vreau să-mi iau maşina.

— Nu pleca.

Formez codul de intrare.

— Îmi cer scuze, repetă ea.

— Nu mai spune asta. Ascultă, indiferent ce s-a-ntâmplat în seara asta, să ştii că nu vreau să fiu cu tine doar ca să-ţi dau jos chiloţii. Azi m-a cam luat valul – din cauză că ne-am simţit atât de bine împreună şi din cauza parfumului tău de vanilie, pe care-aş vrea să-l pot mirosi întruna şi... of, rahat. Am stricat totul, nu-i aşa?

Brittany urcă în maşina ei.

— Putem s-o luăm mai uşor, Alex? Lucrurile s-au precipitat prea tare pentru mine.

— Sigur, zic dând din cap.

Îmi ţin mâinile îndesate în buzunare, ca să nu fiu tentat s-o trag afară din maşină.

Şi, la naiba! Brittany chiar demarează în clipa următoare.

M-am lăsat furat de mâinile ei, care m-au explorat, doritoare, şi mi-am pierdut controlul. Atunci când se apropie de mine, uit de orice în afară de ea.

Pariul.

Toată afacerea asta cu Brittany ar trebui să fie legată exclusiv de pariul făcut, nu de posibilitatea de a mă-ndrăgosti de-o tipă din nordul oraşului. Trebuie să nu uit nicio clipă că singurul motiv pentru care sunt interesat de ea este pariul şi să fac bine să nu iau în seamă ceea ce bănuiesc că se-nfiripă în mine, anume nişte sentimente adevărate.

Pentru că sentimentele adevărate n-au ce căuta în jocul ăsta.

Brittany

Opresc la un McDonald’s şi, în deplin anonimat, intru în baie şi mă schimb în blugi şi un pulover roz, cu marginile petrecute, apoi pornesc spre casă.

Sunt speriată, pentru că tot ce se-ntâmplă e prea brusc. Când sunt cu Alex, totul e cu mult mai intens. Sentimentele mele, emoţiile, dorinţa. De Colin n-am fost niciodată dependentă, nu mi-am dorit niciodată să fiu cu el douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Însă după Alex tânjesc. Doamne, cred că m-am îndrăgostit de el.

Dar ştiu că a iubi pe cineva înseamnă a pierde o parte din tine. În seara asta, în maşină, când Alex şi-a băgat mâna pe sub rochia mea, mi-a fost teamă să-mi pierd controlul. Toată viaţa mea se-nvârte în jurul ideii acesteia, de a-mi păstra controlul, deci ceea ce se-ntâmplă nu e deloc bine. E o chestie care mă sperie.

Intru în casă, pregătită să mă furişez la mine în cameră şi să dosesc rochia în şifonier. Din păcate, mama mă aşteaptă în hol.

Pe unde ai umblat? mă ia la rost, ridicând în aer manualul şi mapa cu documentaţia pentru proiectul de la ora de chimie. Mi-ai spus că te duci la sală şi că pe urmă *o să înveţi* cu băiatul ăla, Hernandez.

M-a prins. Fie tac, fie o-nfrunt.

— Îl cheamă Fuentes, nu Hernandez. Şi da, am fost cu el. Tăcere.

Buzele mamei se strâng într-o dungă subţire.

— E clar că n-aţi învăţat. Ce ai acolo, în geanta sport? mă-ntreabă. Droguri? Ascunzi cumva droguri în casă?

— Nu mă droghez, răspund tăios.

Îşi ridică o sprânceană şi arată cu degetul spre geantă.

— Deschide-o, îmi ordonă.

Pufnesc şi mă aşez pe vine, ca să trag fermoarul. Mă simt de parc-aş fi la închisoare. Scot rochia şi i-o arăt.

— Ce-i cu rochia asta? întreabă mama.

— Am fost cu Alex la o nuntă. Verişoara lui s-a căsătorit.

— Băiatul ăsta te-a făcut să mă minţi. Nu vezi că te manipulează, Brittany?

— Nu m-a făcut să te mint, mamă, răspund exasperată. Chiar crezi că nu-s în stare să gândesc de una singură? Ideea a fost a mea.

E-n culmea furiei. Îmi dau seama după ochi, care aruncă flăcări, şi mâini, care îi tremură.

— Dacă vreodată… VREODATĂ te mai prind că umbli cu băiatul ăla, să ştii că n-o să ezit şi-o să-l conving pe taică-tău să te trimită la internat pentru tot restul anului şcolar. Nu crezi că am şi-aşa destule pe cap din cauza lui Shelley? Promite-mi că n-o să te mai vezi cu el în afara şcolii.

Îi promit, apoi urc scările în fugă spre dormitorul meu şi-o sun pe Sierra.

— Care-i treaba? întreabă ea.

— Sierra, în clipa asta am nevoie de o prietenă bună.

— Şi m-ai ales pe mine? Ce să zic, mă simt flatată, spune

ea pe un ton sec.

— OK, recunosc, te-am minţit. Îmi place de Alex. Chiar foarte tare.

Tăcere.

— Sierra, mai eşti acolo? Sau nu vrei să-mi răspunzi?

— Nu, Brit, nu-i vorba că n-aş vrea să-ţi răspund. Doar că mă-ntrebam de ce-mi spui asta tocmai acum.

— Pentru că simt nevoia să vorbesc cu cineva. Cu tine. Mai eşti supărată pe mine?

— Eşti prietena mea cea mai bună, spune ea.

— Şi tu eşti prietena mea cea mai bună.

— Şi prietenele rămân prietene chiar dacă una dintre ele îşi pierde minţile şi iese cu un membru al unei bande, nu-i aşa?

— Aşa sper.

— Brit, să nu mă mai minţi niciodată.

— Jur. Şi tu poţi să-i povesteşti şi lui Doug, atâta timp cât îţi promite că n-o să vorbească despre asta cu nimeni.

— Mersi că ai încredere în mine, Brit. Poate că pentru tine nu-nseamnă mare lucru, dar pentru mine, da.

După ce termin de vorbit cu Sierra, bucuroasă că lucrurile au revenit la normal între noi, telefonul sună. E Isabel.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zice ea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Te-ai întâlnit astăzi cu Paco?

Hmm… s-a zis cu secretele mele.

— Mda.

— I-ai zis ceva despre mine?

— Nu. De ce? Ai fi vrut să-i zic?

— Nu. Da. Of, nu ştiu. Nu ştiu ce să mai fac.

— Isabel, de ce nu-i spui ce simţi pentru el? Uite, eu aşa am făcut cu Alex şi a fost bine.

— Păi sigur, doar eşti Brittany Ellis.

— Vrei să ştii cum e să fii Brittany Ellis? OK, o să-ţi spun.

Sunt nesigură pe mine, ca toată lumea. Şi sunt cu mult mai presată să joc teatru decât ceilalţi, ca să nu-mi stric imaginea şi oamenii să nu-şi dea seama că sunt la fel ca ei. Fapt care mă face să fiu mai vulnerabilă, mai expusă şi mai susceptibilă la bârfe de tot felul.

— Atunci bănuiesc că n-o să fii câtuşi de puţin încântată de zvonurile care au început să circule în cercul meu de prieteni cu privire la tine şi la Alex. Vrei să le-auzi?

— Nu.

— Eşti sigură?

— Mda. Dacă te consideri prietena mea, abţine-te şi nu mi le spune.

Pentru că dacă aş afla zvonurile, m-aş simţi tentată să le înfrunt. Şi-n clipa asta, tot ce îmi doresc e să plutesc în dulcea fericire a ignoranţei.

Alex

După ce Brittany a demarat în trombă de la atelierul auto ca să scape cât mai repede de mine, n-am chef să discut cu nimeni şi sper să nu dau ochii cu *mi ama* când ajung acasă.

Televizorul e închis, luminile difuze, şi fraţii mei au fost probabil deja trimişi la culcare.

— Alejandro, zice mama. N-am vrut ca familia noastră să aibă o astfel de viaţă.

— Da, mamă, ştiu.

— Sper ca Brittany să nu-ncerce să-ţi bage cine ştie ce idei în cap.

Ridic din umeri.

— Idei? Ce fel de idei? Ca de pildă faptul că nu-i place că sunt într-o bandă? Poate că nu tu mi-ai ales genul ăsta de viaţă, dar al naibii să fiu dacă ai protestat vreun pic când am intrat în Blood.

— Nu vorbi cu mine pe tonul ăsta, Alejandro.

De ce? Pentru că adevărul doare? *Mamá,* am intrat într-o bandă ca să vă protejez pe tine şi pe fraţii mei. O ştii foarte bine, deşi n-am discutat niciodată pe tema asta, spun ridicând vocea, frustrat. N-ai decât să pretinzi că nu m-ai încurajat în niciun fel, dar uită-te bine la mine, zic scoţându-mi cămaşa şi dând la iveală tatuajele Latino Blood. Sunt un gangster, la fel ca *papá.* Ce-ai vrea să fac acum? Să m-apuc şi de trafic de droguri?

Lacrimi îi curg pe obraji.

— Dac-aş fi crezut, chiar şi numai pentru o clipă, că există o altă cale…

— Ţi-a fost prea frică să pleci din vizuina asta de rahat, şi-acum nu mai putem scăpa. Aşa că nu da vina pe mine sau pe prietena mea pentru greşelile tale.

— Nu e corect ce spui, zice ridicându-se.

— Ceea ce nu-i corect e să trăieşti ca o văduvă care îşi jeleşte tot timpul soţul. De ce nu ne-ntoarcem în Mexic? Spune-i unchiului Julio că şi-a irosit viaţa economisind bani ca să ne trimită în America. Sau poate că ţi-e prea frică să te-ntorci în Mexic şi să recunoşti în faţa familiei c-ai dat greş?

— Gata, am terminat discuţia.

— Cască bine ochii, spun, deschizând larg braţele. Uită-te-n jur. Ai ceva aici pentru care merită să rămânem? Ce?

Fiii? Nu, ar fi o scuză jalnică. Asta înseamnă pentru tine Visul American? întreb, arătând spre altarul închinat tatii. A fost un gangster, nu un sfânt.

— N-a avut de ales, plânge ea. A făcut-o ca să ne protejeze.

— Şi-acum a venit rândul meu. Ce-o să faci? O să-mi faci şi mie un altar după ce-o să mă căsăpească? Şi după aia lui Carlos? Pentru că el urmează. Şi după el vine Luis.

Mi amá mă pocneşte tare, apoi face un pas în spate. *Dios mío,* îmi pare atât de rău c-am supărat-o. Întind mâna şi-o

prind de braţ, ca s-o îmbrăţişez şi să-i cer iertare, dar văd că se cutremură.

— *Mamá*? zic, întrebându-mă ce e-n neregulă.

N-am fost brutal cu ea, dar se poartă de parcă aş fi fost.

Se smulge din strânsoare şi se răsuceşte cu spatele la mine, dar nu vreau să-i dau drumul. Păşesc în faţă şi-i suflec mâneca rochiei. Spre oroarea mea, dau de o vânătaie urâtă sus, pe braţ. Nuanţe de violet, negru şi albastru îi pătează pielea şi-mi aduc aminte când o văzusem adâncită într-o discuţie privată cu Hector, la nuntă.

— Hector ţi-a făcut asta? o întreb blând.

— Trebuie să încetezi cu întrebările alea despre moartea tatălui tău, îmi spune, coborându-şi iute mâneca pentru a ascunde vânătaia.

Furia îmi clocoteşte în stomac şi mi se-mprăştie-n tot corpul când realizez că a căpătat vânătaia aia în chip de avertisment la adresa mea.

— De ce? Pe cine vrea Hector să protejeze?

Pe cineva din LB sau pe un membru al unei alte bande, afiliate nouă? Aş vrea să-l pot întreba pe Hector faţă în faţă. Sau, şi mai bine, să mă răzbun pe el, adică să-i tăbăcesc fundu’ pentru că i-a făcut rău mamei. Numai că Hector e de neatins. Şi toată lumea ştie că dac-ar fi să-l înfrunt, e ca şi cum m-aş întoarce împotriva întregii bande.

Se uită încruntată la mine.

— Nu îmi pune atâtea întrebări. Sunt lucruri pe care nu le ştii, Alejandro. Lucruri pe care n-ar trebui să le afli niciodată. Lasă totul aşa cum e.

— Crezi că e bine să trăieşti în ignoranţă? *Papa* a fost un gangster care se ocupa cu traficul de droguri. La dracu’, mie nu mi-e frică de adevăr. De ce toată lumea din jur încearcă să ascundă adevărul?

Îmi simt palmele umede şi le ţin, ţepene, pe lângă corp.

Deodată, un sunet venit dinspre hol îmi atrage atenţia. Mă-ntorc şi-i văd pe cei doi fraţi ai mei uitându-se la noi cu ochii mari de uimire.

— Rahat!

Imediat ce îi zăreşte pe Carlos şi Luis, mama trage aer în piept. Aş da orice să-i şterg durerea aia de pe faţă.

Fac un pas înainte şi-mi pun o mână, uşor, pe umărul ei.

— Perdón, mamá.[95]

Îmi înlătură mâna şi, abia abţinându-se să izbucnească în hohote, fuge spre camera ei, trântind uşa în urmă.

— E-adevărat? mă-ntreabă Carlos, cu vocea încordată.

Dau din cap.

— Da.

Luis clatină din cap şi se încruntă, confuz.

— Ce vreţi să spuneţi? Nu-nţeleg. Credeam că *papá* a fost un om bun. Aşa mi-a spus mereu *mamá.*

Mă duc spre fratele meu cel mai mic şi-i trag capul la pieptul meu.

— Toate au fost numai minciuni! izbucneşte Carlos. Tu, el. Numai minciuni. Mentiras![96]

— Carlos… rostesc, dându-i drumul lui Luis şi prinzându-l pe Carlos de braţ.

Se uită dezgustat la mâna mea, fierbând de furie.

— Şi-n tot timpul ăsta eu am crezut că ai intrat în Latino Blood ca să ne protejezi pe noi. Când, de fapt, n-ai făcut decât să calci pe urmele lui *papá.* Erou, pe naiba! Îţi place să fii în LB, dar mie mi-ai interzis să mă-nrolez. Nu crezi că eşti cam ipocrit, frăţioare?

— Poate.

— Eşti o ruşine pentru familia noastră, ştii asta, nu?

Imediat ce slăbesc strânsoarea, Carlos împinge uşa din spate cu putere şi iese ca o vijelie din casă.

---

[95] Iartă-mă, mamă (lb. spaniolă).

[96] Minciuni (lb. spaniolă).

Vocea liniştită a lui Luis rupe tăcerea.

— Uneori, oamenii buni sunt nevoiţi să facă fapte rele, nu-i aşa?

Îi ciufulesc părul. Luis e cu mult mai inocent decât eram eu la vârsta lui.

— Ştii ceva? Cred c-ai să fii cel mai deştept din familia Fuentes, frăţioare. Acum du-te la culcare şi lasă-mă pe mine să discut cu Carlos.

Îl găsesc pe Carlos stând pe veranda din spatele casei, care dă spre curtea vecinilor.

— Aşa a murit? mă întreabă în timp ce mă aşez lângă el. În cursul unei tranzacţii cu droguri?

— Mda.

— Te-a luat şi pe tine cu el?

Încuviinţez din cap.

— Nemernicul, n-aveai decât şase ani, zice Carlos, cinic, dintr-o suflare. Ştii, astăzi l-am văzut pe Hector pe terenul de baschet de pe strada principală.

— Ţine-te cât mai departe de el. Adevărul e că, după moartea tatii, eu n-am avut de ales, şi acum nu mai am scăpare. Dacă-ţi închipui că sunt în LB pentru că mor de dragul bandei, te înşeli. Şi nu vreau ca tu să te-nrolezi.

— Da, ştiu.

Îi arunc o privire crâncenă, precum cea a mamei atunci când vârâsem nişte mingi de tenis în dresurile ei şi le aruncasem, ca să văd cât de sus zboară.

— Ascultă-mă, Carlos, ascultă-mă bine. Concentrează-te pe şcoală, ca să poţi merge la facultate. Şi să ajungi cineva.

Nu ca mine.

Se-aşterne o tăcere prelungă.

— Nici Destiny nu vrea să mă-nrolez în bandă. Şi-a făcut planuri să meargă la facultate şi să-şi ia o diplomă de asistentă medicală, zice Carlos. Mi-a zis c-ar fi grozav dacă am merge amândoi la aceeaşi universitate, adaugă

chicotind.

Îl ascult, pentru că ştiu c-a venit vremea să nu-i mai dau sfaturi şi să-l las să gândească singur.

— Să ştii că-mi place de Brittany, spune.

— Şi mie.

Îmi amintesc cum mai devreme, în maşină, mă lăsasem dus de val. Nu pot decât să sper că n-am dat-o în bară şi cu ea.

— Am văzut-o vorbind cu *mamá* la nuntă. Şi ţinându-i piept.

— Adevărul e că mai încolo a clacat în baie, spun.

— Eşti un tip deştept. Dar *loco,* dacă-ţi închipui că poţi să te descurci cu toate.

— Sunt un dur, declar. Şi pregătit oricând să-nfrunt pericolele.

Carlos mă bate pe spate.

— Nu ştiu de ce, dar am impresia că a ieşi c-o fată din nord e mai dur decât a fi-ntr-o bandă, frăţioare.

E momentul perfect pentru a-i mărturisi fratelui meu adevărul.

— Carlos, tu-i vezi pe tipii din LB vorbind despre frăţie, onoare, loialitate şi ţi se pare că totul sună minunat. Dar nu ei sunt familia ta, să ştii. Şi chestia asta cu frăţia durează atâta timp cât faci ce ţi se spune.

Mama deschide uşa şi se uită la noi. Pare atât de tristă, c-aş vrea să-i schimb pe loc viaţa şi să-i alung durerea, dar ştiu că nu pot.

— Carlos, lasă-mă să discut singură cu Alejandro.

Carlos intră în casă şi, când nu ne mai poate auzi, mama se-aşază lângă mine. Are în mână o ţigară, prima pe care *o* fumează după multă vreme.

O aştept să vorbească prima. Eu deja am spus prea multe-n seara asta.

— Am făcut multe greşeli în viaţa mea, Alejandro, zice

suflând fumul în sus, spre lună. Şi unele dintre ele nu pot fi reparate, oricât m-aş ruga eu la Dumnezeu din ceruri.

Întinde mâna şi-mi dă părul pe după urechi.

— Eşti adolescent şi ai responsabilităţile unui bărbat. Ştiu că, din punctul tău de vedere, asta nu-i corect.

— *Este bien.*

— Nu, nu e. Şi eu m-am maturizat prea repede. Nici n-am apucat să termin liceul, pentru c-am rămas însărcinată cu tine.

Mă priveşte ca şi cum ar vedea în mine adolescenta care fusese ea, nu cu multă vreme în urmă.

— O, mi-am dorit atât de mult un copil. Tatăl tău voia's aşteptăm până ce terminam liceul, dar eu nu eram dispusă s-aştept atâta. Tot ce-mi doream pe lumea asta era să fiu mamă.

— Ai regretat vreodată? o întreb.

— Ce? C-am devenit mamă? Niciodată. Am regretat însă că l-am sedus pe tatăl tău şi m-am asigurat că nu foloseşte prezervativul.

— Mamă, nu vreau s-ascult asta.

— Ba ai s-asculţi, fie că-ţi place, fie că nu. Ce vreau să-ţi spun, Alex, e să fii atent.

— Sunt.

Trage din nou din ţigară şi clatină din cap.

— Nu-nţelegi. Poate că tu eşti atent, dar nu şi fetele. Fetele ştiu cum să manipuleze băieţii. Ar trebui să ştiu, şi eu sunt femeie.

— Dar Brittany…

— E genul de fată care te poate împinge să faci lucruri pe care nu le vrei.

— Crede-mă, mamă, Brittany nu-şi doreşte un copil.

— Nu, dar o să vrea alte lucruri. Lucruri pe care n-o să poţi niciodată să i le oferi.

Mă uit în sus la stele, la lună, la univers, despre care ştiu

că este infinit.

— Şi dacă eu vreau să i le ofer?

Răsuflă încet şi fumul îi iese din gură într-un singur rotocol.

— Am treizeci şi cinci de ani şi am trăit suficient de mult pentru a fi văzut oameni care-şi închipuiau că pot să schimbe mersul lumii. Indiferent ce crezi tu, tatăl tău a murit încercând să-şi pună ordine în viaţă. Ceea ce crezi tu că ştii nu-i adevărat, Alejandro. La vremea aia, nu erai decât un băieţel, prea mic ca să-nţelegi ce se întâmplă.

— Poate, dar acum sunt suficient de mare.

O lacrimă îi curge din ochi şi o şterge.

— Da, numai c-acum e prea târziu.

Brittany

— Brit, te rog, mai spune-mi o dată de ce îl luăm pe Alex Fuentes cu noi la Lacul Geneva, spune Sierra.

— Mama mi-a pus în vedere să nu mă mai văd cu el în afara şcolii, aşa că Lacul Geneva e locul perfect unde să mă-ntâlnesc cu el. Pentru c-acolo nu ne cunoaşte nimeni.

— Nimeni în afară de noi.

— Şi ştiu că voi n-o să mă pârâţi. Corect?

Îl surprind pe Doug dându-şi ochii peste cap. Ideea mi se păruse bună. O zi în patru pe malul Lacului Geneva nu putea fi decât amuzantă. Mă rog, după ce Sierra şi Doug aveau să treacă de şocul iniţial de a ne vedea pe Alex şi pe mine în chip de cuplu.

— Şi vă rog să nu mă mai bateţi la cap.

— Tipul e un ratat, Brit, zice Doug, conducând spre parcarea şcolii, unde urmează să ne întâlnim cu Alex. Sierra, ea e prietena ta cea mai bună. Bagă-i minţile-n cap.

— Am încercat, dar o ştii. E foarte încăpăţânată.

Oftez.

— Vreţi să nu mai vorbiţi despre mine de parcă n-aş fi prezentă? Îmi place de Alex. Şi lui îi place de mine. Şi vreau să dau o şansă relaţiei noastre.

Şi cum ai de gând să procedezi? Ţinând-o secretă? întreabă Sierra.

Slavă Domnului, ajungem în parcare şi nu trebuie să-i răspund. Alex stă pe bordură, lângă motocicletă, cu picioarele lui lungi întinse în faţă. Îmi muşc buza de jos, nerăbdătoare, şi îi deschid portiera din spate.

Un muşchi din maxilar i se încordează când dă cu ochii de Doug la volan şi de Sierra alături.

— Hai, Alex, spun, făcându-i loc.

Se apleacă spre mine şi zice:

— Nu cred că-i o idee prea bună.

— Nu fi caraghios. Doug mi-a promis c-o să se poarte frumos. Nu-i aşa, Doug? întreb, ţinându-mi răsuflarea în aşteptarea răspunsului.

Doug dă din cap, impersonal.

— Sigur, zice sec.

Oricare alt tip şi-ar lua picioarele la spinare, sunt convinsă. Nu şi Alex. Se strecoară înăuntru, pe bancheta din spate, lângă mine.

— Unde mergem? întreabă.

— La Lacul Geneva, răspund. Ai mai fost vreodată acolo?

— Nu.

— E cam la o oră de-aici. Părinţii lui Doug au o cabană acolo.

Pornim la drum şi parc-am fi la bibliotecă, nu în maşină.

Nimeni nu scoate o vorbă. Doug opreşte la benzinărie, Alex coboară din maşină, se îndepărtează un pic de pompă şi-şi aprinde o ţigară.

Mă cufund mai adânc pe banchetă. Deocamdată, ziua nu arată nici pe departe aşa cum îmi închipuisem. Sierra şi Doug sunt de obicei foarte amuzanţi când sunt împreună,

dar acum se poartă de parc-ar fi la o înmormântare.

— Nu vrei măcar să-ncerci să faci conversaţie? o întreb pe prietena mea cea mai bună. Eşti în stare să trăncăneşti ore-n şir despre ce fel de câine ţi-ar plăcea să pupi, dar nu poţi să legi două vorbe cu băiatul care îmi place.

Sierra se întoarce în scaun, cu faţa spre mine.

— Îmi pare rău. Dar... Brit, e păcat de tine. Ţi-ar fi mai bine cu altcineva.

— Cineva gen Colin, asta vrei să spui.

— Oricine altcineva, pufneşte Sierra, răsucindu-se la loc.

Alex urcă în maşină şi îi zâmbesc slab. Nu-mi zâmbeşte înapoi, aşa că-l prind de mână. Nu-mi întoarce strânsoarea, dar nici nu-şi retrage mâna. Să fie un semn bun?

Plecăm de la benzinărie şi Alex spune:

— Ai un şurub slăbit la o roată. N-auzi un zgomot în spate, în partea stângă?

Doug ridică din umeri.

— E aşa de o lună. Nu-i mare brânză.

— Trage pe dreapta şi-l aranjez eu, zice Alex. Dacă ne lasă baltă pe autostradă, suntem terminaţi.

Îmi dau seama că Doug nu prea are încredere în părerea lui Alex, dar după circa un kilometru opreşte, fără niciun chef, pe marginea drumului.

— Doug, zice Sierra, arătând spre o librărie pentru adulţi în faţa căreia ne aflăm. Ştii ce fel de oameni frecventează asemenea locuri?

— Iubito, în clipa asta nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, răspunde Doug, apoi se întoarce spre Alex. OK, isteţule. Hai să te văd cum rezolvi problema.

Alex şi Doug ies din maşină.

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine, îi spun Sierrei.

— Da, şi mie îmi pare rău.

— Crezi că Doug şi cu Alex o să se ia la bătaie?

S-ar putea. Mai bine am coborî şi noi, ca să le distragem

atenţia.

Afară, Alex scoate nişte unelte din trusa din portbagaj.

După ce ridică maşina pe cric, ia cheia de roţi. Doug îşi ţine mâinile în şolduri şi bărbia împinsă înainte, provocator.

— Ai ceva cu mine, Thompson? întreabă Alex.

— Nu-mi placi deloc, Fuentes.

— Şi-ţi închipui că eu mă dau în vânt după tine? mârâie Alex, îngenunchind lângă cauciuc şi începând să strângă şuruburile.

Îi arunc o privire Sierrei. Ar fi cazul să intervenim? Sierra ridică din umeri. Ridic şi eu din umeri. Nu par c-ar fi pe cale să se ia la bătaie… deocamdată.

O maşină opreşte, scrâşnind din roţi, lângă noi. Înăuntru sunt patru hispanici, doi în faţă şi doi în spate. Alex nu le dă nicio atenţie, coboară cricul şi îl pune înapoi în portbagaj.

— Hei, *mamacitas!* Ce-ar fi să-i daţi naibii pe rataţii ăştia şi să veniţi cu noi? O să v-arătăm noi distracţie pe cinste, strigă unul dintre tipi.

— Căraţi-vă de-aici, ţipă Doug.

Unul dintre tipi coboară împleticindu-se din maşină şi se îndreaptă spre Doug. Sierra strigă ceva, dar nu aud ce. Stau cu ochii pe Alex, care îşi scoate jacheta şi se aşază în calea tipului.

— Dă-te din drum, ordonă individul. Nu te umili apărându-l pe cretinul ăsta alb.

Alex stă faţă în faţă cu el, strângând cheia în mână.

— Te pui cu cretinul alb, te pui cu mine. E foarte simplu. *Comprendes, amigo? 1*

Un al doilea individ coboară din maşină. Acum, chiar că am dat de belea.

— Fetelor, luaţi cheile şi intraţi în maşină, ordonă Alex pe un ton ferm.

— Dar…

În ochi i se citeşte un calm letal. Doamne, e pornit rău.

Doug îi aruncă Sierrei cheile. Şi acum? Ce-ar trebui să facem? Să stăm în maşină şi să ne uităm la ei cum se bat?

— Nu plec nicăieri, spun.

— Nici eu, anunţă Sierra.

Un tip din maşină scoate capul pe geam.

— Alejo, tu eşti?

Alex se destinde puţin.

— Tiny? Ce naiba cauţi cu *pendejos*[97] ăştia?

Tipul pe nume Tiny le îndrugă ceva în spaniolă amicilor lui, care sar înapoi în maşină. Par aproape uşuraţi că nu vor fi nevoiţi să se bată cu Alex şi Doug.

— O să-ţi răspund când o să-mi spui şi tu ce cauţi cu *gringos2* ăia, zice Tiny.

Alex chicoteşte.

— Hai, valea!

Ne întoarcem la maşină şi îl aud pe Doug că rosteşte:

— Mersi că mi-ai ţinut spatele.

— Pentru nimic, mormăie Alex.

Tăcem cu toţii pân-ajungem în apropierea Lacului Geneva. Doug opreşte în faţa unui local cu specific sportiv ca să luăm prânzul. Eu şi cu Sierra comandăm salate cu legume tăiate mărunt, iar Doug şi Alex, burgeri.

În separeu, în timp ce aşteptăm mâncarea, nimeni nu scoate o vorbă. Îi fac semn cu piciorul Sierrei, pe sub masă.

— Ăăă… Alex, zice ea, ai văzut vreun film bun în ultima vreme?

— Nu.

— Ai depus dosarul la vreo facultate?

Alex clatină din cap.

Surprinzător, Doug preia frâiele conversaţiei.

— De unde ai învăţat atâtea lucruri despre maşini?

— De la vărul meu, răspunde Alex. În weekenduri, mergeam la el acasă şi mă uitam cum învie maşinile din

[97] Dobitoci (lb. spaniolă).

morţi.

— Tata are un Karmann Ghia din ’72 în garaj. Îşi închipuie că, la un moment dat, motorul va porni ca prin farmec.

— Ce-i în neregulă cu maşina? întreabă Alex.

Doug îi explică şi Alex îl ascultă cu mare atenţie. În timp ce dezbat argumentele pro şi contra cumpărării de piese de motor de pe eBay, eu mă aşez mai bine-n scaun, relaxată. Pe măsură ce discuţia dintre ei se prelungeşte, tensiunea care a plutit mai devreme în aer pare să se risipească.

Terminăm de mâncat şi pornim la plimbare pe strada principală. Alex mă ia de mână şi-n clipa aia n-aş vrea să fiu nicăieri altundeva.

— O, uite, o galerie nouă, zice Sierra arătând spre o clădire de vizavi. Inaugurarea e chiar azi. Hai să intrăm!

— Cool, zic.

— Eu o să vă aştept afară, spune Alex în timp ce traversăm strada, în urma lui Doug şi Sierra. Nu sunt amator de artă.

Nu-i adevărat. Când o să-i intre-n cap că nu trebuie să se conformeze stereotipurilor stabilite de alţii? Odată intrat, o să-şi dea seama că e la fel de bine-venit într-o galerie de artă ca într-un atelier auto.

— Haide, spun trăgându-l înăuntru şi zâmbind.

O masă uriaşă, încărcată cu mâncare, e întinsă. Cam patruzeci de oameni se-nvârt de colo-colo, admirând exponatele.

Fac turul galeriei împreună cu Alex, care se mişcă ţeapăn lângă mine.

— Relaxează-te, îl îndemn.

Uşor de spus, murmură.

Alex

Mersul ăsta la galeria de artă n-a fost cea mai deşteaptă

idee a ei. Când Sierra a tras-o pe Brittany deoparte, ca să-i arate un tablou, nu m-am simţit deloc în largul meu.

Mă plimb prin galerie şi mă uit la platourile de pe masă, recunoscător că am luat deja prânzul. Chestiile astea nu pot fi numite, de fapt, mâncare. E sushi, pe care sunt tentat să-l bag în cuptorul cu microunde ca să-l fac comestibil. Plus nişte sandviciuri de mărimea unei monede de douăzeci şi cinci de cenţi.

— Nu mai avem wasabi[98].

Mă concentrez, încercând să identific felurile de mâncare, când cineva mă bate pe spate.

Mă-ntorc şi dau cu ochii de un tip alb, scund şi cu părul blond. Îmi aminteşte de Faţă de Măgar şi-mi vine imediat cheful să îl împing cât colo.

— Nu mai avem wasabi, repetă.

Dacă aş şti ce mama dracului înseamnă wasabi, i-aş putea răspunde. Numai că n-am habar. Ceea ce mă face să mă simt ca un prost.

— Nu vorbeşti limba?

Îmi încleştez pumnii. *Ba da, cretinule. Dar ultima oară când am fost la ore, cuvântul „wasabi” nu era inclus în niciun test de ortografie.* În loc să-i răspund, mă îndepărtez ca să mă zgâiesc la tablouri.

Cel în faţa căruia mă opresc înfăţişează o fată cu un câine păşind pe ceea ce pare a fi o imitaţie vagă a Pământului.

— A, iată-te, zice Brittany apropiindu-se, cu Doug şi Sierra urmând-o îndeaproape.

— Brit, el e Perry Landis, zice Doug arătând spre tipul care seamănă cu Colin. Autorul tablourilor.

— Dumnezeule mare, lucrările dumneavoastră sunt uimitoare! exclamă Brittany, plină de entuziasm.

Rosteşte „Dumnezeule mare” ca o prostuţă. Îşi bate joc

[98] Legumă cunoscută şi sub numele de „hrean japonez”.

de mine sau ce?

Tipul se uită la tablou peste umărul ei.

— Ce crezi despre acesta? o întreabă.

Brittany îşi drege glasul.

— Cred că dovedeşte o percepţie interesantă asupra relaţiei dintre om, animal şi Pământ.

Mă laşi! Ce tâmpenie!

Perry o ia pe după umeri şi sunt tentat să-l iau la bătaie chiar acolo, în mijlocul galeriei.

— Văd că eşti un om profund.

Profund, pe naiba. Tipu nu vrea decât să intre în chiloţii ei… chiloţi de care n-o să-l las să se apropie, dac-o să am şi eu un cuvânt de spus.

— Alex, tu ce părere ai? mă-ntreabă Brittany, întorcându-se spre mine.

— Păi… spun frecându-mi bărbia şi holbându-mă la tablou. Aş zice că toată colecţia valorează un dolar jumate, cel mult doi.

Sierra cască ochii mari şi îşi acoperă gura cu mâna, şocata. Doug, care soarbe din băutura din pahar, se îneacă. Şi Brittany? Mă uit la prietena mea „hai să vedem cum o să evolueze relaţia noastră”.

— Alex, îi datorezi scuze lui Perry, zice ea.

Da-da, după ce o să-şi ceară şi el scuze că m-a-ntrebat de wasabi. Nici vorbă.

— Am plecat de-aici, spun, întorcându-mă cu spatele şi ieşind din galerie.

Me voy.

Afară, cerşesc o ţigară de la o chelneriţă de vizavi, care e-n pauză. Nu mă pot gândi decât la felul în care Brittany îmi ordonase să-mi cer scuze.

Nu-mi place să mi se dea ordine.

Fir-ar să fie, nu mi-a convenit deloc când nenorocitul ăla de artist mi-a luat prietena pe după umeri. Sunt convins că

orice tip ar vrea să-şi pună labele pe ea, să o atingă într-un fel sau altul. Şi eu vreau s-o ating, dar mai vreau şi ca ea să nu mă dorească decât pe mine. Nu să-mi dea ordine, ca unui căţeluş, şi să mă ia de mână numai atunci când nu face pe deşteapta.

E clar, toată plimbarea asta la Lacul Geneva nu decurge aşa cum trebuie.

— Te-am văzut ieşind din galerie. Numai *hoitey*[99] intra acolo, spune chelneriţa după ce-i înapoiez bricheta.

Wasabi. Şi acum *hoitey.* Pe bune, parcă n-aş şti ce limbă vorbeşte.

— *Hoitey*?

— Da, tipii *hoitey-toitey.* Ştii, gulerele alea albe[100] ţepene.

— A, nu sunt unul dintr-ăştia, asta-i sigur. Ci mai curând un guler albastru care a venit aici cu un grup de *hoitey.*

Trag fumul zdravăn în piept, recunoscător nicotinei. Simt cum mă calmez imediat. OK, plămânii mei sunt probabil deja zbârciţi, dar bănuiesc oricum c-o să mor înainte să mă lase de izbelişte.

— Eu sunt Mandy Guler Albastru, zice chelneriţa, întinzând mâna şi aruncându-mi un zâmbet.

Are părul castaniu-deschis, cu şuviţe vopsite violet. E drăguţă, dar nici pe departe ca Brittany. Îi strâng mâna.

— Alex.

Îmi zăreşte tatuajele.

— Am şi eu două. Vrei să ţi le arăt?

Nu prea. Am impresia că s-a-mbătat criţă într-o noapte şi şi-a tatuat pieptul… sau fundul.

— Alex! mă strigă Brittany de vizavi, din faţa galeriei.

Fumez în continuare, încercând să dau uitării faptul că m-

---

[99] Expresia hoitey-toitey sau hoity-toity defineşte persoanele snoabe, arogante.

[100] „Gulere albe” — nume generic dat funcţionarilor, prin contrast cu „gulerele albastre” — muncitorii, cei care prestează munci fizice.

a adus aici pentru că sunt micul ei secret murdar. M-am săturat să mai fiu un blestemat de secret.

Pseudo-prietena mea traversează strada. Pantofii ei de firmă bocănesc pe pavaj, amintindu-mi că e cu o clasă deasupra mea. Ne vede pe Mandy şi pe mine, cele două gulere albastre, fumând împreună.

— Mandy tocmai voia să-mi arate tatuajele, îi spun doar ca s-o enervez.

— Nu mă mir. Şi tu voiai să i le-arăţi pe ale tale? zice, privindu-mă acuzator.

— Urăsc dramele, spune Mandy, aruncând ţigara pe jos şi strivind-o cu vârful pantofului ei sport. Mult noroc. Dumnezeu ştie că veţi avea nevoie de aşa ceva.

Mai trag un fum, dorindu-mi din tot sufletul ca Brittany să nu fie atât de ispititoare.

— Întoarce-te în galerie, *querida.* O să iau autobuzul înapoi.

— Am crezut c-o să petrecem o zi *drăguţă* împreună, Alex, într-un oraş unde nimeni nu ne cunoaşte. Nu îţi doreşti câteodată să fii anonim?

— Crezi că-i *drăguţ* ca nenorocitul ăla de artist să mă confunde cu un picolo? Prefer să fiu cunoscut ca membru al unei bande decât să fiu luat drept picolo emigrant.

— N-ai făcut niciun efort. Dacă te-ai relaxa şi ţi-ai scoate băţul ăla din fund, te-ai încadra în peisaj. Ai fi ca toţi ceilalţi.

— Aici toţi sunt din plastic. Chiar şi tu. Trezeşte-te, domnişoară *Dumnezeule mare.* Nu *vreau* să fiu ca ei. Ai înţeles? *Entiendes?*

— Foarte clar. Şi, ca să ştii, eu nu-s din plastic. N-ai decât să crezi asta, dar noi ne considerăm oameni delicaţi şi politicoşi.

— Aşa o fi în cercurile sociale în care te-nvârţi tu, nu şi-n ale mele. În cercurile mele, noi spunem lucrurilor pe nume. Şi să nu-ţi mai permiţi niciodată să-mi ordoni să-mi cer

scuze, de parc-ai fi maică-mea. Îţi jur, Brittany, data viitoare când se repetă chestia asta, am terminat cu tine.

Ochii ei devin sticloşi. Se-ntoarce cu spatele la mine şi-mi vine să-mi dau pumni în cap pentru c-am jignit-o.

Îmi sting ţigara.

— Îmi pare rău. N-am vrut să mă port ca un măgar. OK, am vrut. Dar asta pentru că nu m-am simţit în largul meu în galerie.

Nu se uită la mine. Întind mâna şi o mângâi pe spate, bucuros că nu se fereşte.

Îi dau înainte cu vorba.

— Brittany, îmi place la nebunie să stau cu tine. La naiba, când merg la şcoală, primul lucru pe care-l fac e să mă uit pe hol după tine. Şi cum dau cu ochii de şuviţele astea angelice de soare, spun, trecându-mi degetele prin părul ei, ştiu c-o să trec cu bine de ziua aia.

— Nu sunt înger.

— Ba da, pentru mine eşti. Dacă mă ierţi, o să mă-ntorc în galerie şi o să-i cer scuze artistului.

Face ochii mari.

— Adevărat?

— Mda. Nu pentru c-aş vrea. Dar o s-o fac… pentru tine.

Schiţează un zâmbet.

— Nu-i cazul. Apreciez că vrei s-o faci pentru mine, dar nu. Ai dreptate, tablourile alea sunt de tot rahatul.

— A, aici eraţi, zice Sierra. V-am căutat peste tot, porumbeilor. Hai să o luăm din loc şi să mergem la cabană.

Odată ajunşi la cabană, Doug bate din palme.

— Jacuzzi sau film? întreabă.

Sierra se duce la fereastra care dă spre lac.

— O să adorm dacă mă uit la un film.

Stau cu Brittany pe canapeaua din sufragerie, gândindu-mă cât de uriaşă e casa de vacanţă a lui Doug. Mai mare decât casa în care locuiesc eu. Şi cu jacuzzi, pe deasupra.

La naiba, bogaţii au parte de toate.

— Nu mi-am luat costumul de baie, îi anunţ.

— Nu-ţi face griji, zice Brittany. Doug are probabil unul de rezervă în cabină.

Ajungem la cabină şi Doug scotoceşte prin sertare, în căutarea unui costum de baie.

— Nu sunt decât două, zice el, scoţând un slip micuţ şi arătându-mi-l. Ei, ce zici, uriaşule, o să-ţi vină?

— N-o să-mi încapă-n el nici măcar testiculul drept. Ce-ar fi să-l porţi tu, şi eu să-l iau pe ăsta? zic, înşfăcând un costum de baie tip şort. Observ că fetele au dispărut. Unde sunt Brittany şi Sierra? îl întreb.

— S-au dus să se schimbe. Şi să ne bârfească, mai mult ca sigur.

În cabină, mă dezbrac şi-mi trag pe mine slipul, gândindu-mă la viaţa de acasă. Aici, la Lacul Geneva, e uşor să uiţi pentru o clipă viaţa de acasă. Şi să nu-ţi mai faci griji că n-ai pe nimeni care să-ţi apere spatele.

Ies din cabină şi Doug zice:

— Riscă mult ieşind cu tine, să ştii. Deja v-au ieşit vorbe.

— Uite ce-i, Douggie, îmi place fata asta mai mult decât orice. Şi n-am de gând să renunţ la ea. O să-mi fac griji de ce cred oamenii despre mine când o să fiu la doi metri sub pământ.

Doug zâmbeşte şi îşi întinde braţele spre mine.

— Ah, Fuentes, cred că tocmai am simţit o legătură între noi. Ce-ai zice de-o îmbrăţişare?

— Nu-n viaţa asta, albule.

Mă bate pe spate, apoi o luăm spre jacuzzi. Chiar cred că între noi s-a stabilit dacă nu o legătură, atunci măcar un fel de simpatie. Dar tot nu am de gând să-l îmbrăţişez.

— Foarte sexy, iubitule, zice Sierra când dă cu ochii de slipul lui Doug.

Doug păşeşte ca un pinguin, legănându-se şi încercând

să pară degajat.

— Jur că o să-mi scot slipul imediat ce intru în jacuzzi. Îmi striveşte boaşele.

— Nu vreau s-aud nimic, intervine Brittany, acoperindu-şi urechile cu palmele.

Poartă un bikini galben care lasă prea puţin loc imaginaţiei. E conştientă oare că arată ca o floare a soarelui, gata să-şi reverse razele asupra celor care o privesc?

Doug şi Sierra intră în jacuzzi.

Sar şi eu înăuntru şi mă aşez lângă Brittany. N-am mai fost niciodată într-un jacuzzi şi nu sunt sigur care-i protocolul. Trebuie să stăm şi să trăncănim cu toţii sau să ne despărţim în perechi şi să ne giugiulim? Aş prefera a doua variantă, dar Brittany pare cam agitată.

Mai ales când Doug îşi aruncă slipul afară din jacuzzi.

Mă strâmb.

— Ce naiba, omule!

— Ce-i? Vreau ca-ntr-o bună zi să am copii, Fuentes. Slipul ăla îmi întrerupea circulaţia sângelui.

Brittany sare afară din jacuzzi şi se-nfăşoară într-un prosop.

— Hai să mergem înăuntru, Alex.

— Puteţi să rămâneţi, zice Sierra. O să-l conving eu pe Doug să-şi pună slipul înapoi.

— Las-o moartă. Distraţi-vă singuri. Noi mergem înăuntru, spune Brittany.

Ies din jacuzzi şi Brittany îmi întinde un prosop.

O iau pe după umeri şi intrăm în cabană.

— Eşti bine? o întreb.

— Sigur. Mi s-a părut că *tu* eşti supărat.

— N-am nimic. Doar că, spun luând un bibelou de sticlă şi studiindu-l, doar că… mă uit la casa asta, la ce viaţă duceţi voi. Aş vrea să fiu cu tine, dar mă uit în jur şi-mi dau seama

că eu n-o să am niciodată aşa ceva.

— Gândeşti prea mult.

Îngenunchează pe covor şi-mi face semn să vin alături.

— Vino încoace şi întinde-te pe burtă. O să-ţi fac un masaj suedez. Ca să te relaxezi.

— Tu nu eşti suedeză, ripostez.

— Mda, da nici tu. Aşa că n-o să-ţi dai seama dacă mă pricep sau nu.

Mă-ntind lângă ea.

— Credeam că vrei să nu precipităm lucrurile.

— Un mic masaj n-are ce să strice.

Îi măsor din ochi corpul acoperit de bikiniul ăla mortal.

— Să ştii c-am fost intim cu fete mult mai îmbrăcate decât tine.

Mă pocneşte peste fund.

— Fii cuminte.

Îşi mişcă mâinile pe spinarea mea şi scot un geamăt. Omule, asta-i o adevărată tortură. Încerc să fiu cuminte, dar senzaţia mâinilor ei pe pielea mea e prea plăcută, şi corpul meu nu ascultă de ce-i zic eu.

— Eşti încordat, îmi şopteşte la ureche.

Sigur că-s încordat. Doar mă pipăie peste tot. Răspund cu un alt geamăt.

După câteva minute de masaj înnebunitor, dinspre jacuzzi vin murmure, gemete şi mormăieli puternice. E clar, Doug şi Sierra au sărit peste faza cu masajul.

— Crezi că *o fac?* mă-ntreabă Brittany.

— Ori asta, ori Doug e-n tip foarte religios, spun, referindu-mă la ţipetele lui de *Doamne!* care se-aud din două în două secunde.

— Şi chestia asta te excită? îmi suflă ea în ureche.

— Nu, dar dac-o să continui cu masajul, poţi să uiţi de chestia cu luatul mai uşor, zic ridicându-mă cu faţa spre ea. Nu-mi dau însă seama dacă-ţi place să m-aţâţi şi să te joci

cu mine sau eşti cu-adevărat inocentă.

— Nu te aţâţ.

Ridic o sprânceană şi mă uit în jos, spre coapsa pe care şi-a lăsat mâna. O retrage repede.

— OK, n-am vrut să-mi aşez mâna acolo. Vreau să spun că n-am făcut-o intenţionat. Doar că… ăăă… ce vreau să zic e că…

— Îmi place când te bâlbâi, spun trăgând-o în jos, spre mine, şi arătându-i propria mea versiune a masajului suedez, până ce Sierra şi Doug intră-n casă şi ne întrerup.

Două săptămâni mai târziu, aflu că s-a fixat data audierii la tribunal pentru acuza de posesie ilegală de armă. Nu-i spun nimic lui Brittany, ca să nu-şi iasă din minţi. Şi ca să nu mă bată la cap că un avocat din oficiu nu e la fel de bun ca unul particular. Adevărul e că nu-mi permit un apărător scump.

Pierd vremea pe lângă intrarea în şcoală, gândindu-mă îngrijorat la soarta mea, când cineva trece ca vântul pe lângă mine şi mă împinge, aproape dezechilibrându-mă.

— Ce naiba? zic, trăgându-mă la o parte.

— Scuze, răspunde nervos tipul.

Îmi dau seama că-i Tipul Alb din celula din închisoare.

— Vino să te baţi cu mine, tocilarule, strigă Sam la el.

Fac un pas în faţă şi mă bag la mijloc.

— Care-i problema, Sam?

— *Pendejo* ăsta mi-a ocupat locul de parcare, zice Sam, arătând cu degetul spre Tipul Alb din spatele meu.

— Şi ce-i cu asta? N-ai găsit alt loc?

Sam stă ţeapăn în faţa mea, gata să-l pocnească pe Tipul Alb. Şi e în stare s-o facă, fără nicio îndoială.

— Ba da, am găsit alt loc.

— Lasă-l în pace pe tip. Îl cunosc. E cool.

Sam ridică din sprâncene.

— Îl *cunoşti*?

— Ascultă, zic, aruncându-i o privire Tipului Alb, care, din fericire, poartă acum o cămaşă albastră încheiată cu nasturi, şi nu un tricou corai.

Suntem în oraşul tocilarilor, e-adevărat, dar tot sunt capabil să păstrez o mină serioasă când adaug:

— Tipul ăsta a fost arestat de mai multe ori decât mine. O fi arătând el ca un *pendejo* sadea, dar sub părul ăla aranjat şi cămaşa aia jalnică se-ascunde un macho.

— Aiurea, faci mişto de mine, Alex, comentează Sam.

Mă dau din calea lui şi ridic din umeri.

— Să nu zici că nu te-am prevenit.

Tipul Alb face un pas în faţă, încercând s-arate ca un dur. Îmi muşc buza de jos ca să nu izbucnesc în râs, după care îmi încrucişez braţele la piept, ca şi cum abia aştept să-nceapă bătaia. Amicii mei din LB stau şi ei pe-aproape, dornici să-l vadă pe Sam bătut de un tocilar alb.

Sam se uită de la mine la Tipul Alb şi înapoi.

— Alex, dacă-ţi baţi cumva joc de mine…

— N-ai decât să-i verifici cazierul. Furturile auto sunt specialitatea lui.

Sam meditează intens la mişcarea următoare. Tipul Alb nu mai stă să-l aştepte. Vine spre mine, cu pumnul întins în faţă.

— Dacă ai nevoie de orice, Alex, să-mi spui.

Pumnul meu îl întâlneşte pe al lui. După o clipă, a dispărut, dar, din fericire, nimeni nu a observat cât de tare i-a tremurat braţul.

Îl găsesc pe Tipul Alb la dulapul lui, în pauza dintre prima şi a doua oră.

— Ai vorbit serios când ai zis c-o să m-ajuţi dacă am nevoie de ceva?

— După chestia din dimineaţa asta, îţi datorez viaţa, zice

Tipul Alb. Nu ştiu de ce mi-ai luat apărarea, dar să ştii c-am fost speriat de moarte.

— Regula numărul unu. Nu lăsa pe nimeni să vadă că eşti speriat de moarte.

Tipul Alb pufneşte. Aşa o fi râzând el, dacă nu cumva are o infecţie urâtă a sinusurilor.

— O să-ncerc să ţin minte asta data viitoare când mă ameninţă un membru al unei bande, zice, întinzându-mi mâna. Sunt Gary Frankel.

Îi iau mâna şi o strâng.

— Uite ce-i, Gary, spun. Săptămâna viitoare am audiere la tribunal şi nu prea pun bază pe avocaţii din oficiu. Crezi că mama ta ar putea să m-ajute?

Gary zâmbeşte.

— Cred că da. E o avocată foarte bună. Dacă eşti la prima infracţiune, probabil c-o să scapi cu un avertisment şi-o scurtă perioadă de supraveghere.

— Nu-mi permit…

— Nu-ţi face griji în privinţa banilor, Alex. Uite, asta-i cartea ei de vizită. O să-i spun că eşti un prieten şi o să preia cazul *pro bono*[101].

Gary o ia din loc şi mă gândesc amuzat că uneori persoana cea mai neverosimilă din lume îţi poate deveni aliat. Şi că o fată blondă te poate face să te gândeşti cu speranţă la viitor.

Brittany

După meciul de sâmbătă după-amiaza, câştigat mulţumită unui eseu al lui Doug cu patru secunde înainte de expirarea timpului de joc, stau de vorbă cu Sierra şi cu Factorul-M, pe marginea terenului. Vrem să stabilim unde-o

[101] În latină, prescurtare de la pro bono publico („pentru binele public”) — expresie folosită pentru a desemna o activitate profesională (de exemplu, servicii juridice, de consultanţă etc.) desfăşurată voluntar şi fără a fi retribuită, pentru oameni care nu-şi pot permite asemenea cheltuieli.

să mergem să sărbătorim victoria.

— Ce ziceţi de Lou Malnati să propune Morgan.

Toată lumea e de acord, doar e cea mai bună pizzerie din oraş. Până şi Megan, care e la cură de slăbire, e mulţumită că va putea comanda salata lor, specialitatea casei.

În timp ce punem totul la cale, o văd pe Isabel stând de vorbă cu Maria Ruiz. Mă duc spre ele.

— Bună, fetelor, zic. Nu vreţi să veniţi cu noi la Lou Malnati să…

Maris se-ncruntă, derutată. Nu şi Isabel.

— Sigur, zice.

Maria se uită ba la Isabel, ba la mine. Îi spune ceva lui Isabel în spaniolă, după care zice c-o să vină direct la restaurant.

— Ce-a spus?

— Voia să afle de ce ne-ai invitat să venim cu tine şi cu prietenele tale.

Şi ce i-ai răspuns?

— Că sunt prietenă cu tine, deşi poate c-ar fi cazul să ştii că prietenii-mi zic Isa, nu Isabel.

O conduc spre restul grupului şi-i arunc o privire Sierra, care, nu cu multă vreme în urmă, a recunoscut că e geloasă pe prietenia mea cu Isabel. În loc să se poarte distant, ea îi zâmbeşte lui Isabel şi o roagă să-i arate cum face saltul dublu la unul dintre exerciţiile noastre din echipa de majorete. Ceea ce nu face decât să întărească poziţia ei de prietenă cea mai bună. Madison pare la fel de uimită ca Maria atunci când le anunţ pe fete că Maria şi Isabel o să ni se alăture la Lou Malnati’s, dar nu comentează.

Poate, doar poate, ăsta-i un mic pas spre ceea ce dr. Aguirre a numit „a arunca o punte peste orice prăpastie dintre culturi”. Nu sunt atât de naivă încât să îmi închipui că aş putea schimba Fairfield peste noapte, dar în ultimele săptămâni mi-am modificat impresia despre anumiţi

oameni. Şi sper că şi percepţia lor despre mine s-a schimbat.

La restaurant, m-aşez lângă Isabel. Un grup de băieţi din echipa de fotbal e şi el prezent, aşa că restaurantul a fost acaparat de elevii de la liceul Fairfield. Darlene intră, însoţită de Colin. El o ţine pe după umeri, ca şi cum ar forma o pereche.

Sierra, care stă de cealaltă parte a mea, zice:

— Să nu-mi spui că Darlene îşi ţine mâna în buzunarul lui de la spate. E-aşa penibilă.

— Nu-mi pasă, răspund, ca să o liniştesc că nu-mi fac niciun fel de griji. Dacă vor să iasă împreună, n-au decât din partea mea.

— Darlene face asta numai pentru că vrea tot ce ai tu. E o chestie de competiţie. Unu la mână, ţi-a luat locul de căpitan al echipei de majorete. Acum încearcă să pună laba pe Colin. Şi cine ştie ce-o să mai facă? Poate c-o să-şi schimbe numele în Brittany.

— Foarte amuzant.

— Asta zici tu acum, spune Sierra, apropiindu-se şi şoptindu-mi la ureche. Da' n-o să ţi se mai pară la fel de amuzant când o să se dea la Alex.

— Da, asta nu-*i* deloc de râs.

Doug intră în restaurant şi Sierra îi face semn. Doug n-are loc să se strecoare între noi, aşa că Sierra îi cedează scaunul şi i se aşază în poală. Încep să se sărute şi e momentul să mă-ntorc spre Isabel.

— Cum merg lucrurile între tine şi ştii-tu-cine? o întreb, conştientă că nu vrea să rostesc numele lui Paco, pentru ca Maria să nu afle că i s-au aprins călcâiele după el.

Oftează.

— Nu merg.

— Cum aşa? N-ai discutat cu el, aşa cum te-am sfătuit?

— Nu. Se poartă ca un *pendejo,* se face c-a uitat ce s-a-

ntâmplat între noi în noaptea aia. Presupun că mă evită pentru că nu vrea să ducă lucrurile mai departe.

Mă gândesc la modul în care m-am despărţit eu de Colin şi am început să ies cu Alex. De fiecare dată când renunţ să fac ceea ce se aşteaptă din partea mea şi procedez aşa cum simt că-i bine pentru mine, mă simt mai puternică.

— Trebuie să-ţi asumi riscul, Isa. Crede-mă, merită.

— Hei, tocmai mi-ai zis Isa.

— Da, ştiu. E-n regulă aşa?

Mă înghionteşte jucăuşă în umăr.

— Da, *Brit,* e-n regulă.

Discuţia asta cu Isabel despre Paco mă face să mă simt aventuroasă, iar asta mă duce cu gândul la Alex. După ce terminăm de mâncat şi plecăm din restaurant, în drum spre maşină, îl sun pe Alex pe telefonul mobil.

— Ştii unde-i Club Mystique?

— Mda.

— Ne întâlnim acolo diseară, la ora nouă.

— De ce? Cu ce ocazie?

— O să vezi, răspund, după care închid telefonul.

Realizez că Darlene e chiar în spatele meu. M-a auzit vorbind cu Alex?

— Ai o întâlnire fierbinte diseară? mă-ntreabă ea.

Iată ocazia pe care-o căutam.

— Ce ţi-am făcut de mă urăşti atât de tare? Suntem prietene, şi-n clipa următoare complotezi împotriva mea.

Darlene ridică din umeri, apoi îşi dă părul pe spate. Gestul în sine îmi spune că n-o mai pot considera prietena mea.

— Cred că m-am săturat să trăiesc în umbra ta, Brit. A venit momentul să renunţi la domnie. Ai jucat destul rolul de prinţesă a liceului. E cazul să dai şi altcuiva şansa să strălucească în lumina reflectoarelor.

— N-ai decât să fii tu în lumina reflectoarelor. Şi să fii

fericită, îi spun.

Darlene habar nu are că nu mi-am dorit niciodată acest rol. Mai curând am folosit reflectoarele pentru spectacolul de faţadă pe care l-am dat pentru cei din jur.

Ajung în faţa Clubului Mystique şi Alex se furişează prin spatele meu. Mă-ntorc şi-mi arunc braţele în jurul gâtului lui.

— Hei, fato, zice el surprins. Credeam că vrei să ţinem relaţia secretă. Regret că trebuie să te informez, dar e un grup de nordici de la Fairfield acolo. Şi se holbează la noi.

— Nu-mi pasă. Nu-mi mai pasă.

— De ce?

— N-avem decât o viaţă de trăit.

Răspunsul meu pare să-i placă, fiindcă mă ia de mână şi mă conduce spre capătul cozii. E frig afară, aşa că îşi descheie jacheta de piele şi mă învăluie în căldura trupului său, în timp ce aşteptăm să intrăm în club.

Cu corpul lipit de-al lui, îmi ridic faţa spre el.

— O să dansezi cu mine-n seara asta? îl întreb.

— La naiba, da.

— Colin nu voia niciodată să danseze cu mine.

— Eu nu sunt Colin, *querida,* şi n-am să fiu niciodată.

— Bine. Alex, acum te am pe tine. Şi realizez că eşti tot ce mi-am dorit. Aşa că-s pregătită să spun asta lumii întregi.

Intrăm şi Alex mă conduce imediat pe ringul de dans. Mă fac că nu observ privirile uluite ale elevilor de la Fairfield care locuiesc în aceeaşi parte a oraşului ca mine şi-l trag pe Alex mai aproape, mişcându-ne la unison pe ritmul muzicii.

Ne învârtim de parc-am fi un cuplu de o veşnicie, iar unduirile ne sunt sincronizate. Pentru prima oară în viaţă, nu mi-e teamă de ceea ce cred ceilalţi despre mine şi Alex. La anul, când voi merge la facultate, nu va mai conta oricum în care parte a oraşului locuim.

Troy, un băiat cu care am dansat ultima oară când am fost în Club Mystique, mă bate pe umăr, în timp ce muzica face podeaua ringului de dans să vibreze.

— Cine-i noul armăsar? mă-ntreabă.

— Troy, el e prietenul meu, Alex. Alex, el e Troy.

— Bună, omule, zice Alex, întinzând mâna şi strângând-o iute pe-a lui Troy.

— Am o presimţire că tipul ăsta n-o să facă aceeaşi greşeală precum celălalt, îmi spune Troy.

Nu îi răspund, pentru că simt mâinile lui Alex în jurul taliei mele şi pe spate şi mi se pare-i că-i atât de bine să fiu cu el aici. Cred că i-a făcut plăcere că l-am prezentat drept prietenul meu, după cum şi mie mi-a făcut plăcere să rostesc vorbele astea cu voce tare. Îmi reazem spatele de pieptul lui şi închid ochii, lăsând ritmul muzicii şi mişcările corpurilor noastre să se contopească.

După ce dansăm ceva vreme şi ne decidem că e cazul să facem o pauză, ieşim de pe ring şi-mi scot mobilul.

— Hai să-ţi fac o poză, îi spun.

Prima fotografie pe care-o fac e cu el pozând în chip de băiat rău şi cool. Izbucnesc în râs şi mai fac o poză, de data asta înainte să-şi ia altă poziţie.

— Hai să facem una cu noi doi, zice, trăgându-mă aproape.

Îmi lipesc obrazul de-al lui, iar el îmi ia telefonul şi, ţinându-l cât poate de departe, imortalizează acest moment perfect. După care mă ia în braţe şi mă sărută.

Stând rezemată de Alex, mă uit la mulţimea din club. La primul etaj, chiar lângă balcon, îl văd pe Colin – ultima persoană la care m-aş fi aşteptat. Lui Colin nu-i place să vină aici, detestă să danseze.

Ochii lui furioşi îi întâlnesc pe-ai mei, după care o sărută ostentativ pe fata de lângă el. E Darlene. Ea îi răspunde la săruturi cu mult foc şi el o prinde de fund şi-şi împinge în ea

şoldurile. Darlene a auzit ce vorbisem cu Alex la telefon, ea îl convinsese pe Colin să vină aici.

— Vrei să plecăm? mă-ntreabă Alex când dă cu ochii de Colin şi Darlene.

Mă-ntorc spre el şi mă trezesc din nou cu respiraţia tăiată la vederea trăsăturilor lui frumoase şi puternice.

— Nu. Numai că-i foarte cald înăuntru. Mai bine ţi-ai scoate jacheta.

Ezită, apoi spune:

— Nu pot.

— De ce?

Şovăie în continuare.

— Alex, spune-mi adevărul.

Îmi dă pe după ureche un fir răzleţ de păr, care mi-a căzut pe faţă.

— *Mujer,* ăsta nu-i fieful Latino Blood. Ci al lui Fremont 5, şi ei sunt rivalii noştri. Amicul tău Troy face parte din bandă.

Cum? Atunci când îi propusesem să ne întâlnim la club, nici prin cap nu-mi trecuse că ar putea fi vorba de vreun fief sau afilierea la cine ştie ce bande. Nu voisem decât să dansez.

— Doamne, Alex, te-am pus în pericol. Hai să plecăm de-aici, spun înnebunită.

Alex mă trage mai aproape şi-mi şopteşte la ureche:

— N-avem decât o viaţă de trăit, nu aşa ai spus? Hai să dansăm din nou.

— Bine, da'…

Mă întrerupe cu un sărut atât de pasional, încât uit cu totul de supărare. Şi nici nu-mi vin bine în simţiri, că mă trezesc înapoi pe ring.

În ciuda tuturor aşteptărilor şi apropierii de rechini, reuşim să ieşim basma curată. Pericolele care ne pândesc ne fac şi mai conştienţi unul de celălalt.

În toaleta fetelor, Darlene îşi reface machiajul în oglindă.

O văd. Şi ea mă vede.

— Bună, zic.

Darlene trece pe lângă mine fără nicio vorbă. Acum înţeleg prima oară ce înseamnă să fii ostracizat de cei din nordul oraşului, dar nici că-mi pasă.

La sfârşitul serii, când Alex mă conduce la maşină, îl prind de mână şi mă uit în sus, la stele.

— Dac-ar fi să-ţi pui acum o dorinţă, care ar fi aia? îl întreb.

— Ca timpul să se oprească-n loc.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Ca să trăiesc momentul ăsta veşnic. Dar tu? Ce dorinţă ţi-ai pune?

— Să mergem împreună la facultate. Tu vrei ca viitorul să nu vină niciodată, eu îl aştept cu nerăbdare. N-ar fi grozav să mergem la aceeaşi universitate? Pe bune, Alex.

Îşi desprinde mâna din mâna mea.

— Pentru cineva care deunăzi zicea să luăm lucrurile mai uşor, văd că planifici totul cu mult timp înainte.

— Da, ştiu. Îmi pare rău, dar nu mă pot abţine. Am trimis deja cererea de înscriere la University of Colorado, ca să fiu cât mai aproape de sora mea. Locul ăla unde vor s-o interneze ai mei e la câţiva kilometri de campus. Nu strică să îţi depui şi tu candidatura, nu?

— Bănuiesc că nu.

— Serios?

Îmi strânge mâna cu putere.

Orice, numai să te văd zâmbind aşa.

Alex

Care-i situaţia la zi cu Brittany? mă-ntreabă Lucky când

mă vede stând la intrarea în depozit. Băieţii au început să facă pariuri între ei şi majoritatea pariază pe tine. Ştiu ceva ce-ar trebui şi eu să aflu?

Ridic din umeri şi mă uit la motocicleta mea, la Julio, care sclipeşte după ce-am spălat-o mai devreme. Dac-ar putea să vorbească, m-ar implora s-o scap de Lucky. N-am însă de gând să dezvălui nicio informaţie cu privire la Brittany. Cel puţin, nu deocamdată.

Hector vine spre noi şi-i face semn lui Lucky să dispară.

— Trebuie să discutăm, Fuentes, zice el pe un ton de afaceri. Despre favoarea aia pe care mi-o datorezi. În noaptea de Halloween, o să închiriezi o maşină, te duci la locul de întâlnire şi schimbi marfa pe verzişori. Crezi că eşti în stare?

Frate-meu are dreptate. Prin venele mele curge sângele lui *papa.* Dacă m-ocup de tranzacţia asta cu droguri, o să-mi consolidez poziţia în rândurile bandei, ceea ce este dreptul meu din naştere. Alţi copii moştenesc de la părinţi bani sau afacerea familiei. Eu am primit Latino Blood drept moştenire.

Pot să m-ocup de orice, îi spun lui Hector, deşi simt un gol în stomac.

Am minţit-o cu bună ştiinţă pe Brittany. S-a luminat la faţă când mi-a vorbit de posibilitatea de a merge împreună la facultate. N-am avut inima să-i spun că nu numai c-aveam de gând să rămân în Latino Blood, ci şi că urma *să schimb marfa pe verzişori.*

Hector mă bate prieteneşte pe spate.

— Aşa te vreau, frate. Ştiam eu că devotamentul faţă de Blood e mai puternic decât temerile tale. *Somo hermanos, e no?*

— Seguro*!*[102] răspund ca să-l conving de loialitatea mea faţă de el şi de Blood.

---

[102] Doar suntem fraţi, nu? — Sigur! (lb. spaniolă).

Nu de tranzacţia propriu-zisă mă tem eu. Ci de faptul că ea înseamnă sfârşitul visurilor mele. Şi că ocupându-mă de afacerea asta cu droguri, voi trece o graniţă. La fel ca *papa.*

— Hei, Alex.

Paco stă la câţiva metri de mine. Nici nu observasem că Hector plecase.

— Ce mai e nou?

— Am nevoie de ajutorul tău, *compa,* zice Paco.

— Şi tu?

Îmi aruncă privirea aia a lui de eu-sunt-Paco-şi-mă exasperezi.

— Vino cu mine, cu maşina.

Trei minute mai târziu, stau pe scaunul pasagerului, într-un Camaro roşu de împrumut.

Oftez.

— Ai de gând să-mi spui odată cu ce vrei să te-ajut sau o să mă ţii în suspans?

— Păi, cred c-o să te mai ţin niţel în suspans.

— Văd o pancartă cu BINE AŢI VENIT pe marginea drumului.

Winnetka?

Ce naiba caută Paco în acest oraş de suburbie bogat?

— Încredere, zice Paco.

— Poftim?

— Prietenii buni ar trebui să aibă încredere unul în celălalt.

Mă reazem de spătar, pe deplin conştient că sunt pe cale să mă bag în cine ştie ce afacere dubioasă, aidoma tipilor ăia din filmele western proaste. Am acceptat să fac o tranzacţie cu droguri şi-acum mă-ndrept, aparent fără niciun motiv, spre o suburbie locuită de cei din clasa de sus.

— A, uite, am ajuns, zice Paco.

Mă uit la firmă.

— Cred că glumeşti.

— Nu.

— Dacă ai de gând să dai o spargere aici, o să te-aştept în maşină.

Paco îşi dă ochii peste cap.

— N-am bătut atâta drum ca să jefuim nişte jucători de golf.

— Atunci de ce m-ai târât pân-aici?

— Ca să-mi exersez mişcarea de legănare. Hai, mută-ţi fundu' şi dă-mi o mână de ajutor.

— Afară sunt treisprezece grade şi suntem la mijlocul lui octombrie, Paco.

— Totul e o chestiune de prioritate şi percepţie.

Stau în maşină, gândindu-mă cum să ajung acasă. Nu pot s-o iau pe jos, e prea departe. Nu ştiu unde-i cea mai apropiată staţie de autobuz şi… şi… şi o să-i tăbăcesc fundu' lui Paco pentru că m-a adus pe terenul ăsta tâmpit de golf.

Păşesc apăsat spre locul unde Paco aşază pe jos un coş cu mingi. Dumnezeule, probabil că sunt vreo sută.

— De unde ai făcut rost de crosa aia? îl întreb.

Paco o învârte-n aer ca pe o elice.

— De la tipu' care închiriază mingile. Vrei şi tu una, ca să încerci lovitura?

— Nu.

Paco arătă cu capătul crosei spre o bancă verde, aflată în spatele lui.

— Atunci du-te şi stai acolo.

Mă aşez şi mă uit la ceilalţi tipi care lovesc mingile, fiecare de pe mica lui secţiune alocată, cu toţii privindu-ne precauţi, îmi dau perfect seama că Paco şi cu mine arătăm şi suntem îmbrăcaţi complet diferit faţă de restul indivizilor de pe terenul de golf. Blugii, tricourile, tatuajele şi bandanele de pe cap ne fac să ieşim în evidenţă, în timp ce majoritatea jucătorilor poartă cămăşi de golf cu mâneci

lungi, pantaloni Dockers şi nu au niciun semn distinct pe piele.

În mod normal, chestia asta nu m-ar deranja, însă după discuţia cu Hector tot ce-mi doresc e să ajung acasă, nu să mă dau în spectacol. Îmi sprijin coatele pe genunchi, urmărind cum Paco se face de râs.

Ia o mingiuţă albă de golf şi o plasează în vârful unui cerc din cauciuc îngropat în iarba artificială. Leagănă crosa în aer şi eu mă cutremur. Crosa ratează întâlnirea cu mingea, muşcând în schimb din iarba artificială. Paco înjură. Tipul de lângă Paco îi aruncă o privire, apoi se mută într-o altă secţiune.

Paco mai face o încercare. De data asta, crosa găseşte mingea, care însă nu face decât să se rostogolească un pic în faţă. Nu se dă bătut şi-ncearcă în continuare, deşi de fiecare dată când îşi ia avânt se umple de ridicol. Oare-şi închipuie că loveşte un puc la hochei?

— Ai terminat? îl întreb când văd că a epuizat jumătate din mingile din coş.

— Alex, zice Paco, rezemându-se de crosă ca de un baston, spune-mi, crezi că sunt făcut s-ajung jucător de golf?

Îl privesc drept în ochi şi răspund:

— Nu.

— Te-am auzit vorbind cu Hector. Cred că nici tu nu eşti făcut s-ajungi traficant de droguri.

— De asta m-ai adus aici? Ca să-ţi demonstrezi punctul de vedere?

— Uite care-i treaba, insistă el. Am cheile de la maşină-n buzunar şi n-o să plec de-aici până ce nu termin să lovesc toate mingile astea, aşa c-ai face bine să m-asculţi. Eu nu sunt la fel de deştept ca tine. Şi n-am prea multe opţiuni în viaţă, dar tu eşti suficient de isteţ ca să mergi la facultate şi să devii medic sau informatician sau ce vrei tu. La fel cum

mie nu mi-a fost scris să devin jucător de golf, nici ţie nu ţi-a fost scris să faci trafic cu droguri. Lasă-mă pe mine să fac tranzacţia în locul tău.

— Fugi de-aici, omule. Înţeleg şi apreciez faptul că ai ales să te faci de râs doar pentru a-mi demonstra mie ce crezi, dar fii convins că ştiu ce am de făcut.

Paco îşi pregăteşte altă minge, leagănă crosa, iar mingea se rostogoleşte din nou în faţă.

— Brittany e o tipă tare de tot. Vrea să meargă la facultate, nu?

Ştiu ce-ncearcă să facă: din nefericire, prietenul meu cel mai bun nu e deloc subtil de felul lui.

— Mda. În Colorado.

Ca să fie aproape de sora ei, pe care o iubeşte mai presus de orice.

Paco scoate un fluierat.

— Sunt sigur c-o să întâlnească o mulţime de tipi în Colorado. Ştii tu, tipi adevăraţi, cu pălării de cowboy.

Mă încordez. Nu vreau să mă gândesc la asta. Nu mai rostesc nicio vorbă până ne-napoiem la maşină.

— Când o să renunţi să-ţi bagi nasul în treburile mele? îl întreb.

Chicoteşte.

— Niciodată.

— Atunci cred că n-o să te deranjeze dacă-mi bag şi eu nasul în treburile tale. Ce s-a petrecut între tine şi Isa?

— Ne-am prostit şi noi niţel. Oricum, nu contează, e istorie.

— Aşa crezi tu, dar Isa nu-i probabil de aceeaşi părere.

— Mda, tot ce se poate, dar asta-i problema ei.

Deschide radioul şi dă muzica tare.

Paco n-a ieşit niciodată cu o fată pentru că se teme să se-apropie prea tare de cineva. Nici măcar Isa nu ştie ce abuzuri a avut el de suferit acasă. Credeţi-mă, înţeleg din

ce motive păstrează distanţa atunci când la mijloc e-o fată la care ţine. Pentru că adevărul e că dacă te-apropii prea mult de foc, rişti să te arzi.

Brittany

— Ce cauţi aici, Paco?

Prietenul cel mai bun al lui Alex e ultima persoană pe care m-aşteptam să o găsesc în faţa uşii.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Nu vrei să intri?

— Eşti sigură că e-n regulă? mă-ntreabă neliniştit.

— Da, sunt sigură.

Bun, poate că pentru părinţii mei n-ar fi în regulă, dar pentru mine e. Doar nu se pune problema ca ei să se hotărască brusc să n-o mai trimită pe Shelley departe de casă. M-am săturat de prefăcătorii, nu vreau să mă mai tem de toanele mamei. Tipul ăsta e prietenul cel mai bun al lui Alex şi, în plus, m-a acceptat aşa cum sunt. Sunt convinsă că nu i-a fost uşor să ia decizia de a veni la mine. Deschid uşa larg şi îl poftesc pe Paco înăuntru. Dacă mă-ntreabă ceva despre Isabel, ce-o să-i răspund? Am jurat să păstrez secretul.

— Cine-i la uşă, Brit?

— E Paco, îi explic mamei. Un prieten de la şcoală.

Cina e pe masă, face mama aluzie, într-un mod nu foarte subtil. Spune-i prietenului tău că nu-i politicos să faci vizite în timpul orelor de masă.

Mă-ntorc spre Paco.

— Nu vrei să iei cina cu noi?

Mă port ca o rebelă şi chestia asta-mi place. E eliberator.

Aud paşii mamei în bucătărie.

— Ăăă… nu, mersi, zice Paco, abia stăpânindu-şi râsul. Am venit să discutăm… ştii tu… despre Alex.

Nu ştiu dacă să mă simt uşurată că nu-mi pune întrebări despre Isa sau îngrijorată, pentru că dacă şi-a luat el inima în dinţi să vină aici, înseamnă că-i ceva grav.

Îl conduc în casă. Trecem pe lângă Shelley, care e în sufragerie şi se uită pe nişte reviste.

— Shelley, el e Paco. Prietenul lui Alex. Paco, ea e sora mea, Shelley.

La auzul numelui lui Alex, Shelley ţipă încântată.

— Bună, Shelley, zice Paco.

Shelley îi zâmbeşte larg.

— Shell-bell, vreau să-mi faci o favoare, îi şoptesc, şi Shelley dă din cap în chip de răspuns. Vreau să o ţii pe mama ocupată cât timp vorbesc eu cu Paco.

Shelley rânjeşte şi-n clipa aia ştiu că sora mea o să m-ajute.

Mama intră în cameră şi, fără să ne ia în seamă, împinge căruciorul cu Shelley spre bucătărie.

Îl urmăresc atentă pe Paco în timp ce îl conduc afară, pentru ca mama să nu tragă cu urechea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Alex are nevoie de ajutor. Şi nu vrea s-asculte de mine. O să aibă loc o tranzacţie importantă cu droguri, iar Alex va fi *elmero mero,* omul-cheie care va conduce operaţiunea.

— Alex nu se ocupă cu droguri. Mi-a promis chestia asta.

— Expresia de pe faţa lui Paco îmi spune că mă-nşel.

Am încercat să-l conving să renunţe, zice Paco. Afacerea asta… e cu nişte traficanţi de talie mare. Ceva nu e-n regulă, simt asta, Brittany. Hector l-a obligat pe Alex să se ocupe de tranzacţie şi al naibii să fiu dacă ştiu de ce. De ce să-l fi ales tocmai pe Alex?

— Cu ce pot să ajut? îl întreb.

— Spune-i lui Alex să găsească o cale să se sustragă. Dacă e să poată cineva să-l fenteze pe Hector, el e acela.

Să-i spun? Lui Alex nu-i place să i se spună ce să facă. De-aceea nu mi-l imaginez acceptând să-şi asume răspunderea unei tranzacţii cu droguri.

— Brittany, s-a răcit mâncarea! strigă mama de la fereastra din bucătărie. Şi a venit şi tata de la serviciu. Hai să ne-aşezăm şi noi, măcar o dată, cu toţii la masă, ca o familie ce suntem.

Zgomotul unor farfurii sparte o face pe mama să revină în casă. E vorba, fără îndoială, de o mişcare isteaţă a lui Shelley.

Dar, în fond, nu e treaba lui Shelley să mă împiedice pe mine să le spun părinţilor adevărul.

— Aşteaptă aici, îl rog pe Paco. Dacă nu vrei să fii martor la o ceartă în familia Ellis.

Paco îşi freacă mâinile.

— Ar trebui să fie mai interesantă decât scandalurile din familia mea.

Intru în bucătărie şi-l pup pe tata pe obraz.

— Cine-i amicul tău? mă-ntreabă tata reţinut.

— Paco, el e tatăl meu. Tată, el e prietenul meu, Paco.

Paco îl salută. Tata dă din cap. Mama se strâmbă.

— Paco şi cu mine trebuie să plecăm.

— Unde? întreabă tata, total confuz.

— Să ne-ntâlnim cu Alex.

Ba n-o să pleci nicăieri, zice mama.

Tata îşi aruncă braţele în aer, buimăcit.

— Cine-i Alex?

— *Celălalt* băiat mexican, despre care ţi-am povestit, răspunde mama pe un ton ferm. Nu-ţi mai aminteşti?

— Nu mai ţin minte nimic în ultima vreme, Patricia.

Mama se ridică în picioare, cu farfuria de mâncare în mână, şi o aruncă în chiuvetă. Farfuria se sparge şi mâncarea se împrăştie peste tot.

— Ţi-am dat tot ce ai vrut, Brittany, zice ea. O maşină

nouă, haine de firmă…

Simt cum îmi pierd răbdarea.

— Ce afirmaţie superficială, mamă. Sigur, toţi cei dinafară vă văd ca pe nişte oameni de succes, dar ca părinţi sunteţi cu adevărat groaznici. V-aş da amândurora un şase, şi-aveţi noroc că nu doamna Peterson e cea care vă acordă note, altfel aţi pica la materia asta. De ce vă temeţi să arătaţi că şi voi aveţi probleme, ca toată lumea? Sunt pornită rău şi nu mă mai pot opri. Uite ce-i, Alex are nevoie de ajutorul meu. Una dintre trăsăturile care mă definesc este loialitatea faţă de oamenii la care ţin. Dacă asta vă deranjează sau vă sperie, îmi pare rău, adaug eu.

Shelley scoate un zgomot şi ne-ntoarcem toţi spre ea.

— Brittany, se aude vocea computerizată venind dinspre dispozitivul de comunicare personală ataşat la scaunul cu rotile al surorii mele.

Degetele lui Shelley sunt ocupate, tastând cuvintele: „Fată Bună”.

O prind pe sora mea de mână, apoi mă adresez din nou părinţilor:

— Dacă vreţi să mă daţi afară din casă sau să mă renegaţi fiindcă sunt cine sunt, daţi-i drumul şi să terminăm odată cu povestea asta.

Gata, m-am săturat să-mi tot fie teamă. Teamă pentru Alex, pentru Shelley şi chiar pentru mine. A sosit vremea să-mi înfrunt temerile sau, dacă nu, mă voi pierde pentru toată viaţa în sentimentul acesta de tristeţe şi vină. Nu sunt perfectă. Şi a sosit vremea ca toată lumea să afle.

— Mamă, o să discut cu asistentul social de la şcoală.

Mama se uită în sus la mine, cu faţa strâmbată de dezgust.

— Asta-i o prostie. Solicitarea ta o să fie consemnată în registrul şcolar şi-o să te urmărească toată viaţa. N-ai nevoie de niciun asistent social.

— Ba da, am, spun, apoi adaug, luându-mi inima în dinţi: Şi voi aveţi. Cu toţii avem.

— Ascultă-mă, Brittany. Dac-o să ieşi pe uşa aia… să nu te prind că te mai întorci acasă.

— Te porţi ca o răzvrătită, intervine tata.

— Ştiu. Şi asta mă face să mă simt bine.

Înşfac geanta. E tot ce iau cu mine, dacă nu punem la socoteală hainele cu care-s îmbrăcată. Zâmbesc larg şi-i întind mâna lui Paco.

— Mergem?

Îmi ia mâna fără să clipească.

— Mda.

Urcăm în maşină şi zice:

— Eşti o dură. N-am ştiut că eşti aşa de bătăioasă.

Mă conduce spre partea cea mai întunecată din Fairfield. Parchează maşina în faţa unui depozit mare de pe o stradă lăturalnică, pustie. De parcă Mama Natură ne-ar trimite un avertisment, nori negri, ameninţători, umplu cerul şi aerul se răceşte dintr-odată.

Un tip solid ne opreşte la intrare.

— Cine-i fata de zăpadă? întreabă el.

— E în regulă, e cu mine, răspunde Paco.

Tipul mă măsoară de sus până jos într-un mod sugestiv înainte de a deschide uşa.

— Dacă ne face probleme, o s-o păţeşti, Paco, îl previne el.

Tot ce vreau e să îl scot pe Alex de-aici, să-l duc cât mai departe de pericolul ce pare că pândeşte la tot pasul.

— Hei, se-aude o voce răguşită lângă mine. Dacă ai nevoie de ceva să tragi pe nas, să vii la mine, şi?

— Urmează-mă, zice Paco luându-mă de mână şi împingându-mă în faţă, pe un coridor.

Dinspre partea cealaltă a depozitului răzbat spre noi nişte voci… Vocea lui Alex.

— Lasă-mă să mă duc la el, spun.

— Nu-i o idee prea bună. Aşteaptă până ce Hector termină de discutat cu el, zice Paco, dar eu nu-l ascult.

Mă-ndrept spre locul de unde vine vocea lui Alex. Stă de vorbă cu doi indivizi. E, în mod evident, o discuţie serioasă. Unul dintre tipi scoate o foaie de hârtie şi i-o înmânează lui Alex. În clipa aceea, Alex mă zăreşte.

Îi spune ceva în spaniolă tipului, apoi împătureşte foaia şi o îndeasă în buzunarul de la blugi. Vorbeşte pe un ton la fel de dur şi aspru ca şi expresia feţei.

— Ce naiba cauţi aici? mă-ntreabă.

— Nu voiam decât…

N-apuc să termin propoziţia, pentru că Alex mă prinde de braţ.

— Trebuie s-o ştergi chiar în clipa asta. Cine mama dracului te-a adus aici?

Bâjbâi în căutarea unui răspuns când Paco îşi face apariţia din întuneric.

— Alex, te rog. Poate că Paco m-a adus, dar ideea a fost a mea.

— Tu, *culero,* zice Alex, dându-mi drumul şi înfruntându-l pe Paco.

— Nu-i ăsta viitorul tău, Alex? întreabă Paco. Atunci de ce ţi-e ruşine să-i araţi iubitei a doua ta casă?

Alex îşi aruncă în faţă pumnul, care se opreşte în maxilarul lui Paco. Paco se prăbuşeşte la podea. Fug spre el, apoi mă uit crâncen şi acuzator la Alex.

— Nu-mi vine să cred! ţip. Paco-i prietenul tău cel mai bun, Alex.

— N-am vrut s-ajungi să vezi locul ăsta!

Un fir de sânge curge din gura lui Paco.

— N-ar fi trebuit s-o aduci aici, spune Alex, de data asta pe un ton calm. N-are ce căuta în locul ăsta.

— Nici tu, frate, zice încet Paco. Acum, scoate-o pe

Brittany de-aici. A văzut şi-aşa prea multe.

— Vino cu mine, îmi ordonă Alex, întinzându-mi mâna.

În loc să mă duc către el, iau capul lui Paco între mâini şi-i inspectez rănile.

— Dumnezeule, sângerezi, spun, intrând în panică.

De fiecare dată când văd sânge, îmi vine să vomit. Sângele şi violenţa mă fac întotdeauna să-mi pierd cumpătul.

Paco îmi dă uşor mâna la o parte.

— N-am nimic. Du-te cu Alex.

O voce răzbate din întuneric, adresându-se lui Alex şi lui Paco în spaniolă.

Mă cutremur la auzul tonului autoritar. Până acum nu mi-a fost frică, dar vocea asta mă-ngrozeşte. E tipul care discutase cu Alex mai devreme. Poartă un costum închis la culoare, iar pe dedesubt o cămaşă albă elegantă, apretată. L-am zărit în trecere la nuntă. Părul negru ca smoala e lins şi dat pe spate şi are tenul închis la culoare. E de ajuns o singură privire ca să-mi dau seama că-i o persoană cu un cuvânt greu dispus în Latino Blood. Doi indivizi solizi, cu aspect de băieţi răi, îl flanchează.

— *Nada*, Hector, spun Alex şi cu Paco la unison.

— Ia-o de aici pe tipă, Fuentes.

Alex mă prinde de mână şi mă scoate în grabă din depozit. Când ajungem în sfârşit afară, răsuflu adânc.

Alex

— Hai să plecăm de-aici. Tu şi cu mine, *mi amor.* Vamos![103]

Răsuflu uşurat în clipa când încalec pe Julio şi Brittany sare în spatele meu. Îşi înfăşoară braţele în jurul mijlocului meu, ţinându-mă strâns, şi accelerez, ieşind din parcare.

[103] Iubirea mea. Să mergem! (lb. spaniolă).

Zburăm pe străzi şi văd totul în jur ca prin ceaţă. Continui să gonesc şi după ce începe să toarne cu găleata.

— N-ai putea să opreşti acum? ţipă Brittany la mine prin furtuna asurzitoare.

Parchez motocicleta sub un pod vechi şi abandonat de lângă lac. Ploaia cade în rafale, răpăind pe cimentul din jur, dar suntem la adăpost.

Brittany coboară de pe motocicletă.

— Eşti un prost, spune. Nu pot să cred că te-ai băgat în afaceri cu droguri. E periculos, stupid şi, în plus, mi-ai promis că n-o s-o faci. Rişti să ajungi la închisoare. La *închisoare,* Alex. Poate că ţie nu-ţi pasă, dar mie da. N-o să te las să-ţi distrugi viaţa.

— Ce-ai vrea s-auzi?

— Nimic. Totul. Spune *ceva,* nu mă face să stau aici ca o proastă.

— Adevărul e că… Uită-te la mine, Brittany.

— Nu pot, zice, zgâindu-se la ploaie. Am obosit tot gândindu-mă la cele mai înfricoşătoare scenarii.

O trag spre mine.

— Nu te mai gândi, *muñeca*[104]*.* Ai să vezi, o să se rezolve totul.

— Dar…

— Niciun dar. Ai încredere în mine.

Gura mea se închide peste a ei. Mirosul de ploaie şi de fursecuri cu vanilie îmi linişteşte nervii.

Îi aşez o mână pe spate. Braţele ei îmi învăluie umerii uzi, îndemnându-mă să continui. Îmi strecor mâinile pe sub bluza ei, mângâindu-i buricul.

— Vino încoace, îi spun, apoi o ridic, făcând-o să mă încalece, pe motocicletă.

O tot sărut. Îi şoptesc cât de dulce este, folosind cuvinte în spaniolă în fiecare propoziţie. Îmi plimb buzele pe gâtul ei

[104] Păpuşo (lb. spaniolă).

şi zăbovesc acolo până ce se întinde pe spate şi mă lasă să i scot bluza. Pot să o fac să dea uitării lucrurile rele. La naiba, când suntem împreună, nu pot să mă gândesc decât la ea.

— Îmi pierd controlul, recunoaşte ea, muşcându-şi buza de jos.

Îmi plac buzele ei la nebunie.

— *Mamacita,* eu l-am pierdut deja, spun, împingându-mă în ea ca să-şi dea seama că n-o mint.

Îşi roteşte ritmic şi încet şoldurile, lipită de mine, o invitaţie pe care nu o merit. Îi mângâi gura cu vârfurile degetelor. Ea le sărută, apoi eu îmi strecor mâna în jos, dinspre bărbie spre gâtul ei şi între sâni.

Îmi prinde mâna.

— Alex, nu vreau să mă opresc.

Îi acopăr trupul cu trupul meu.

Aş putea s-o am cu mare uşurinţă. La naiba, ea mi-o cere. Şi totuşi, Dumnezeu să m-ajute, conştiinţa nu-mi dă pace.

E din cauza pariului ăla tâmpit făcut cu Lucky. Şi a ceea ce mi-a spus mama despre cât de uşor poţi să laşi o fată însărcinată.

Atunci când făcusem pariul, n-aveam niciun fel de sentimente faţă de fata asta albă atât de complexă. Dar acum... rahat! Nu vreau să mă gândesc la ce simt. Detest sentimentele, sunt bune doar ca să-ţi distrugă viaţa. Şi Dumnezeu să mă trăsnească pe loc, eu vreau să fac dragoste cu Brittany, nu să o regulez pe motocicletă, de parc-ar fi o târfă ieftină.

Îmi desprind mâinile de pe corpul ei perfect, primul lucru raţional pe care-l fac în seara asta.

— Nu pot să te am în felul ăsta. Şi nu aici, spun răguşit de emoţie.

Brittany voia să-mi dăruiască trupul ei, deşi ştie bine cine

sunt şi ce sunt pe cale să fac. E o realitate greu de înghiţit.

Mă aştept s-o văd stânjenită, poate chiar furioasă pe mine. Dar ea se culcuşeşte la pieptul meu şi mă îmbrăţişează. *Nu-mi face asta,* îmi vine să-i spun. În schimb, o iau în braţe şi-o strâng tare la piept.

— Te iubesc, o aud rostind atât de încet, încât nu sunt sigur că astea nu-s decât gândurile ei.

Nu, sunt tentat să spun. *No! No!*

Mă cambrez şi-o strâng şi mai tare. *Dios mío,* dacă lucrurile ar sta altfel, nu i-aş da drumul niciodată. Îmi îngrop faţa în părul ei şi visez cum s-o răpesc din Fairfield.

Rămânem aşa o vreme, mult după ce ploaia încetează şi revenim amândoi la realitate. O ajut să coboare de pe motocicletă ca să îmbrace iar bluza.

Brittany se uită în sus la mine cu o privire plină de speranţă.

— Mai ai de gând să faci afacerea aia cu droguri?

Mă dau jos de pe Julio şi mă îndrept spre capătul tunelului. Îmi vâr mâna în apa care se prelinge în laterale şi o simt rece, picurându-mi printre degete.

— Trebuie, n-am încotro, răspund, cu spatele la ea.

Vine lângă mine.

— De ce? De ce trebuie să faci un lucru care te poate băga în închisoare?

Îi iau obrazul moale şi palid în palmă şi îi arunc un zâmbet visător.

— Nu ştiai că membrii bandelor fac afaceri cu droguri? E o parte a jobului.

— Atunci, renunţă la bandă. Nu se poate să nu existe o cale să…

— Dacă vrei să renunţi, te pedepsesc. Uneori prin tortură, alteori prin bătaie. Dacă supravieţuieşti, eşti liber să pleci. Şi află, *preciosa,* că n-am văzut decât o dată pe cineva scăpând cu viaţă din aşa ceva. Şi tipul îşi doreşte şi acum

să fi murit, atât de tare l-au bătut. Doamne, n-ai cum să-nţelegi, familia mea are nevoie de asta.

— Pentru bani?

Îmi iau mâna de pe ea.

— Nu, nu pentru bani.

Îmi azvârl capul pe spate şi mă strâmb de frustrare.

— *Te rog,* nu vrei să schimbăm subiectul?

— Nu vreau să faci nimic ilegal.

Querida, atunci ce-ţi trebuie ţie e un sfânt. Sau măcar un preot. Nu sunt niciuna, nici alta.

— Eu nu sunt importantă pentru tine?

— Ba da.

— Atunci, dovedeşte-mi.

Îmi scot bandana de pe cap şi-mi trec degetele prin păr.

— Ai idee cât de greu îmi e? *Mi madre*[105] se aşteaptă să protejez familia fiind membru în Blood, deşi neagă asta cu înverşunare. Hector vrea să-mi demonstrez devotamentul faţă de bandă, iar tu... singura persoană alături de care simt că aş putea începe cândva o nouă viaţă, îmi ceri să îţi arăt cât de mult te iubesc făcând un lucru care mi-ar pune familia în pericol. *Trebuie* să fac asta. Şi nimeni, nici măcar tu, nu mă poate face să mă răzgândesc. Oluidalo.[106]

— Vrei să pui în pericol relaţia noastră?

— Fir-ar a naibii de treabă. Nu vreau să pun nimic în pericol.

— Dacă te-apuci de droguri, relaţia noastră e ca şi terminată. Eu am riscat totul pentru tine... pentru noi. Prieteni. Părinţi. Totul. Nu poţi să faci acelaşi lucru pentru mine?

Dinţii încep să-i clănţăne şi îi arunc jacheta mea.

— Pune-ţi haina pe tine.

Asta-i situaţia. Asta-i viaţa mea. Dacă n-o poate lua ca

---

[105] Mama mea (lb. spaniolă).

[106] Nu contează (lb. spaniolă).

atare, n-are decât să se întoarcă la Colin Adams. Sau la oricine altcineva care acceptă să se lase modelat într-o păpuşă Ken.

Îmi cere să o duc acasă la prietena ei Sierra.

Cred c-ar fi mai bine să lucrăm separat la proiectul de chimie, spune.

Când ajungem la casa aia mare de pe plajă, îmi înapoiază jacheta.

— Ce alegi? Să asamblezi încălzitorul de mâini sau să scrii lucrarea?

— Ce-ţi convine ţie, mie mi-e indiferent.

— Păi, mă pricep mai bine la scris…

— Bun. O să fac eu restul.

— Alex, lucrurile nu trebuie să se termine aşa între noi. Lacrimile îi umezesc ochii. Trebuie s-o şterg de-aici înainte să-i alunece pe obraji. Pentru că, altfel, e clar c-o să clachez.

— Ba da, spun, apoi mă urc pe motocicletă şi plec.

Brittany

După ce i-am consumat două cutii cu şerveţele de hârtie, Sierra a renunţat să mai încerce să mă-nveselească şi m-a lăsat să plâng până am adormit. Dimineaţa, o rog să nu dea perdelele la o parte şi să ţină obloanele închise. Doar nu-i nimic rău în a sta o zi întreagă în pat, nu-i aşa?

— Mersi că nu mi-ai servit chestia aia cu „ţi-am spus eu”, îi zic în timp ce-i cercetez din ochi şifonierul, în căutarea unor lucruri cu care să mă-mbrac, după ce m-a forţat să mă scol din pat.

Stă în faţa măsuţei de toaletă, fardându-se.

— N-o spun, dar fii sigură că o gândesc.

— Mersi, repet pe un ton sec.

Sierra scoate o pereche de blugi şi o bluză cu mânecă

lungă din şifonier.

— Uite, pune-ţi astea pe tine. N-o să arăţi la fel de bine în hainele mele ca în ale tale, dar tot o să fii mai frumoasă decât oricare altă fată de la Fairfield.

— Exagerezi.

— De ce? E adevărul adevărat.

— Ba nu. Am buza de sus prea cărnoasă.

Băieţii consideră asta sexy. Vedetele de cinema plătesc bani buni ca să aibă buze groase.

— Am nasul strâmb.

— Numai dacă te uiţi dintr-un anumit unghi.

— Am sânii asimetrici.

— Ai sânii mari, Brit. Şi tipii sunt obsedaţi de sânii mari. Nu le pasă dacă-s asimetrici.

Mă trage în faţa oglinzii.

— Uită-te şi tu la tine, eşti frumoasă ca un top model. Bun, acum ai ochii injectaţi şi pungi sub ei, după atâta plâns. Dar, una peste alta, tot arăţi bestial. Uită-te în oglindă, Brit, şi spune cu voce tare: *Sunt o bombă sexy.*

— Nu.

— Haide. O să te simţi mai bine după aia, o să vezi. Uită-te drept în oglindă şi strigă: *Am sâni de milioane!*

— Aăă... nu.

— Recunoşti măcar că ai păr frumos?

Îi arunc o privire.

— Ai obiceiul să vorbeşti de una singură în faţa oglinzii?

— Da. Vrei să vezi? mă-ntreabă, dându-mă la o parte şi apropiindu-se de oglindă. Nu-i rău deloc, Sierra, conversează ea cu imaginea din oglindă. Doug e un tip al naibii de norocos să te aibă. Vezi ce uşor e? spune întorcându-se spre mine.

În loc să râd, izbucnesc în lacrimi.

— Aşa de urâtă sunt?

Clatin din cap.

— E pentru că n-am haine cu mărgeluţe, aşa ca tine? Mi-ai spus că maică-ta te-a dat afară din casă, dar crezi c-o să ne lase să-ţi scotocim niţel prin şifonier? Nu ştiu cât o să-ţi mai convină să porţi ţoalele mele măsura opt, când tu ai măsura patru.

Mama nu a sunat-o seara trecută ca s-o întrebe de mine. Mă aşteptam oarecum s-o facă, deşi, pe de altă parte, mama răspunde doar rareori aşteptărilor mele. Cât despre tata… ei bine, el probabil că nici nu ştie că n-am dormit acasă. Hainele mele n-au decât să rămână acolo unde sunt. Deşi poate c-o să mă furişez în casă astăzi, ca să m-asigur că Shelley e în regulă.

— Vrei să-ţi dau un sfat? mă-ntreabă Sierra.

Mă uit suspicioasă la ea.

— Nu sunt sigură. Nu ţi-a plăcut de la bun început ideea asta, cu mine şi cu Alex împreună.

— Nu-i adevărat, Brit. Nu ţi-am spus până acum, dar realitatea e că-i un tip drăguţ atunci când se mai relaxează. M-am simţit bine cu el în ziua aia, când am fost la Lacul Geneva. Şi Doug la fel, ba mai mult, a zis că Alex e un tip cool, cu care e plăcut să stai la taclale. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat între voi doi, dar fie uiţi de el, fie îi dai tot ce ai în arsenal.

— Aşa procedezi tu cu Doug?

Zâmbeşte.

— Doug are nevoie uneori de un semnal de alarmă. Atunci când relaţia noastră dă semne de plictiseală, fac ceva care s-o dezmorţească. Nu-mi interpreta sfatul drept scuză ca să te ţii de coada lui Alex. Dar dacă el e ceea ce-ţi doreşti cu-adevărat, atunci cum mi-aş putea permite să-ţi spun să nu continui? Urăsc să te văd tristă, Brit.

— Arătam fericită când eram cu Alex?

— Mai degrabă obsedată. Deşi, da, am observat că erai fericită. Mai fericită decât te-am văzut de multă, multă

vreme. Atunci când eşti cu cineva la care ţii atât de mult, coborâşurile te bagă în groapă şi suişurile te aduc pe culmi. Nu ştiu dacă vorbele mele au vreun sens pentru tine.

— Da, au. Şi asta mă face să mă simt bipolară.

Aşa se-ntâmplă când iubeşti.

Alex

În dimineaţa de după vizita lui Brittany la depozit, sunt în bucătărie şi iau micul dejun când văd un cap ras iţindu-se prin uşa din faţă a casei.

— Paco, dacă tu eşti, ai face bine să stai departe de mine, îi strig.

Mi ama mă pocneşte peste ceafa.

— Nu aşa te porţi cu prietenii, Alejandro.

Revin la micul dejun, în timp ce ea îi deschide uşa larg… trădătorului.

— Nu mai eşti supărat pe mine, Alex, nu-i aşa? mă-ntreabă Paco.

— Sigur că nu-i supărat pe tine, Paco. Stai jos şi mănâncă. Am făcut *chorizo con huevos*[107]*,* zice mama.

Paco are tupeul să mă bată pe spate.

— Omule, te iert.

Îmi ridic privirea şi mă uit mai întâi la *mi ama,* ca să m-asigur că e prea ocupată ca să fie atentă la noi, apoi către Paco.

— Tu mă ierţi pe mine?

— Văd că ţi s-a umflat buza, Paco, zice mama, examinând pagubele provocate de mine prietenului meu cel mai bun.

Paco îşi pipăie buza cu mâna.

— Păi, am căzut cu falca într-un pumn. Ştiţi şi dumneavoastră cum e.

---

[107] Cârnaţi cu ouă (lb. spaniolă).

— Nu, nu ştiu. Dac-o să tot cazi aşa, într-o bună zi o să te trezeşti la spital, îl avertizează ea, ameninţându-l cu degetul. Bun, eu trebuie să plec la muncă. Şi, Paco, fereşte-te de pumni astăzi, da? Să-ncui uşa când pleci, Alejandro, *porfis*[108]*…*

Mă-ncrunt la Paco.

— Cee?

— Ştii foarte bine *ce.* Cum ai putut s-o aduci pe Brittany la depozit?

— Îmi pare rău, zice Paco, înghiţind dumicatul din gură.

— Ba nu, nu-ţi pare.

— OK, ai dreptate. Nu-mi pare rău.

Mă uit dezgustat cum pescuieşte cu degetele din farfurie resturile de mâncare.

— Nu ştiu cum de te mai suport, zic.

— Ce-ai făcut cu Brittany după aia, aseară? mă-ntreabă, urmându-mă afară.

Tot micul dejun îmi vine înapoi pe gât. Şi nu din cauza modului dezgustător în care a mâncat Paco. Îl înşfac de guler.

— Totul s-a terminat între mine şi Brittany. Nu vreau să-i mai aud numele.

— Vorbeşti de lup… zice lungindu-şi gâtul.

Îi dau drumul şi mă întorc, aşteptându-mă să dau ochii cu Brittany. Dar ea nu-i acolo, şi-apoi mă pomenesc cu pumnul lui Paco pocnindu-mă în faţă.

Acum suntem chit. Omule, da ştiu că ţi s-au aprins tare de tot călcâiele după domnişoara Ellis, din moment ce-ai ajuns să mă ameninţi dacă-i rostesc numele. Sunt convins c-ai putea să mă omori cu mâinile goale, zice Paco, dar trebuie să recunosc… că nu cred c-o s-o faci.

Îmi masez maxilarul şi simt gustul sângelui în gură.

— N-aş fi prea sigur de asta. Uite ce-ţi propun. Promit să

[108] Te rog (lb. spaniolă).

nu te bat măr dacă nu te mai bagi în viaţa mea. Nici în privinţa lui Hector *şi nici* a domnişoarei Ellis.

— Da' băgatul în viaţa ta mă ţine în priză, omule. La naiba, nici măcar bătaia dată de bătrânu' aseară, când era beat criţă, nu îmi oferă atâta prilej de distracţie ca amestecul în viaţa ta.

Îmi plec capul, spăşit.

— Îmi pare rău, Paco. N-ar fi trebuit să te lovesc. O încasezi destul de la taică-tău.

Paco murmură:

— Nu face nimic.

Noaptea trecută a fost pentru prima oară când am regretat că mi-am folosit pumnii împotriva cuiva. Paco a fost bătut de taică-său de atâtea ori, încât probabil că nu i se vor vindeca niciodată cicatricele. Mă simt ca un nemernic pentru că l-am pocnit. Într-un fel, mă bucur c-am terminat-o cu Brittany. Pentru că-n apropierea ei nu-mi pot controla sentimentele sau emoţiile.

Singura mea speranţă este să o pot evita în afara orelor de chimie. Vezi să nu! Chiar şi când nu-i cu mine, mă gândesc întruna la ea.

Un lucru bun tot s-a-ntâmplat datorită despărţirii de Brittany – în ultimele două săptămâni am avut mai mult timp să reflectez la felul cum a fost ucis tata. Noaptea aia a început, pe bucăţele, să-mi revină în memorie. Ceva nu se potriveşte, dar nu-mi dau seama ce. Îmi amintesc că tata zâmbea şi vorbea, dar când arma a fost îndreptată spre el, a fost şocat şi tulburat. N-ar fi trebuit să fie tot timpul atent şi cu ochii în patru?

Acum e seara de Halloween, cea aleasă de Hector pentru finalizarea tranzacţiei cu droguri. Nu mi-am găsit liniştea toată ziua. Am lucrat la şapte maşini azi, de la schimburi de ulei la înlocuirea unor garnituri uzate şi cu scurgeri.

Am lăsat pistolul primit de la Hector acasă, în sertarul din

dormitor, fiindcă nu vreau să port armă decât dacă sunt realmente forţat să o fac. Ceea ce-i o prostie din partea mea, având în vedere că e prima dintre multele afaceri cu droguri care mă aşteaptă.

Eşti la fel ca bătrânu'. Încerc să îmi alung din cap vocea care nu mi-a dat pace toată ziua. *Como el Viejo.*

Dar nu reuşesc. Îmi amintesc toate acele dăţi când *papa* îmi spunea: *Somo cuates*[109]*, Alejandro. Tu şi cu mine suntem cei mai apropiaţi.* Întotdeauna îmi vorbea în spaniolă, de parcă ar fi fost tot în Mexic. *Într-o bună zi, o să fii la fel de puternic ca tatăl tău, nu-i aşa?* mă întreba. Iar eu îl adulam ca pe o zeitate. Claro, papă.[110] *Vreau să fiu exact ca tine.*

Tata nu mi-a spus niciodată că aş putea fi mai bun decât el sau să mă descurc mai bine. Însă în seara asta o să dovedesc că sunt o copie la indigo a bătrânului. Am încercat să fiu diferit, le-am spus lui Carlos şi Luis că-şi pot alege un alt drum în viaţă. Sunt un idiot dacă-mi închipui că le-am servit drept model.

Gândurile îmi fug acum spre Brittany. Am încercat să-mi scot din minte faptul că se va duce la balul de Halloween cu altcineva. Cu fostul ei prieten, aşa am auzit. Nu vreau să mă gândesc că un alt tip o va ţine de mână.

Şi o va săruta diseară, sunt sigur. Cine n-ar vrea s-atingă buzele alea dulci, moi, date cu ruj?

În seara asta voi lucra până târziu, până va veni vremea s-o iau din loc ca să m-ocup de tranzacţie. Pentru că dac-aş sta singur fără să fac nimic, aş înnebuni din cauza a tot şi a toate. Slăbesc strânsoarea mâinii pe aparatul de nituit, care mă pocneşte drept în mijlocul frunţii. Nu mă enervez pe mine, dau vina pe Brittany. Până spre ora opt, mă-nfurii progresiv pe micuţa mea parteneră de chimie, indiferent

---

[109] Noi doi suntem gemeni (lb. spaniolă)

[110] Sigur că da, tată (lb. spaniolă).

dacă furia mea-i justificată sau nu.

Brittany

Stau în faţa Atelierului Auto al lui Enrique făcând exerciţii de respirat adânc, ca să-mi alung emoţiile. Toyota Camry a lui Enrique nu-i pe nicăieri, aşa că ştiu că Alex este singur.

În seara asta am de gând să îl seduc.

Dacă hainele mele n-o să-i atragă atenţia, atunci pot să mă las păgubaşă. Mi-am adus cu mine... toată artileria. Bat la uşă, apoi închid ochii, rugându-mă în gând ca planul să nu dea greş.

Îmi deschei haina lungă din satin argintiu şi aerul rece al nopţii îmi învăluie pielea goală. Când scârţâitul uşii anunţă sosirea lui Alex, deschid încetişor ochii. Dar nu ochii lui negri se holbează la trupul meu pe jumătate dezbrăcat. Ci ai lui Enrique – care se zgâieşte la sutienul meu roz din dantelă şi la fusta mea de majoretă de parcă ar fi tras lozul câştigător.

Înnebunită de jenă, mă înfăşor cu haina. Dac-aş putea, m-aş înfăşură de două ori.

— Hei, Alex, râde Enrique, e aici cineva cu „ne daţi ori nu ne daţi” care vrea să te vadă.

— Probabil că m-am înroşit la faţă ca sfecla, dar sunt decisă să duc lucrurile până la capăt. Sunt aici pentru a-i arăta lui Alex că nu vreau să-l părăsesc.

Cine e? se aude vocea lui Alex de undeva, din fundul garajului.

— Eu tocmai plecam, anunţă Enrique, strecurându-se pe lângă mine. Spune-i lui Alex să-ncuie el. *Adios.*

Traversează strada întunecată, fredonând încet un cântec.

— Hei, Enrique. Quién está ahí*?*[111] strigă Alex.

[111] Cine-i acolo? (lb. spaniolă).

Glasul îi piere când ajunge la uşă şi dă cu ochii de mine. Mă priveşte dispreţuitor.

— Te-ai rătăcit sau ai venit cu maşina la reparat?

— Niciuna, nici alta, răspund.

— Mergi cu „ne daţi sau nu ne daţi” pe-aici, prin cartierul meu?

— Nu.

— S-a terminat, *mujer.* Me oyes*?*[112] De ce naiba tot apari în viaţa mea, ca să mă-nnebuneşti de cap? Şi-n plus, n-ar trebui să fii la balul de Halloween, cu vreun tip de la facultate?

— Am contramandat. Nu putem sta puţin de vorbă?

— Ascultă. Mai am o groază de treburi de făcut, care nu pot s-aştepte. De ce-ai venit? Şi unde e Enrique?

— Ăăă… a plecat, răspund agitată. Cred că l-am speriat.

— Tu? Nu prea-mi vine să cred.

— I-am arătat ce port pe dedesubt.

Ridică din sprâncene.

— Lasă-mă să intru înainte să-ngheţ. Te rog.

Mă uit în spate. Bezna îmi pare acum aproape primitoare, iar inima îmi bate tare-n piept. Mă înfăşor mai bine, tremurând. Pielea mi s-a făcut de găină.

— Oftează, mă conduce înăuntru şi încuie uşa. Slavă Domnului, în mijlocul atelierului e o sobiţă. Stau în picioare lângă ea, frecându-mi palmele.

— Uite ce-i, adevărul e că mă bucur să te văd. Dar n-a rămas că ne-am despărţit?

— Mai vreau să ne acordăm o şansă. Zilele astea, cât am pretins că nu suntem altceva decât parteneri la orele de chimie, au fost o tortură. Mi-a fost dor de tine. Ţie nu ţi-a fost dor?

Se uită la mine cu o expresie sceptică. Îşi ţine capul aplecat într-o parte, ca şi cum nu-i vine să creadă ce i-am

---

[112] M-auzi? (lb. spaniolă).

spus.

— Ştii că n-am plecat din Blood?

— Da, ştiu. Accept tot ce poţi să-mi oferi, Alex.

— N-o să mă ridic la înălţimea aşteptărilor tale.

— Şi dacă ţi-aş spune c-am renunţat la orice pretenţii?

Inspiră adânc şi expiră încet. Meditează intens la ce i-am spus, îmi dau seama după expresia serioasă de pe chipul lui.

— Uite ce-o să facem, zice. O să-mi ţii companie cât termin de mâncat. Nici măcar n-o să te-ntreb ce ai… sau ce nu ai… pe sub haină. De acord?

Zâmbesc, nesigură pe mine, şi-mi netezesc părul.

— De acord.

— Nu trebuie să faci asta pentru mine, spune luându-mi cu blândeţe mâna din păr. Mă duc s-aduc o pătură, ca să nu te murdăreşti.

Aştept cât scoate dintr-un dulap o pătură curată, verde, din lână.

Ne aşezăm pe ea şi Alex se uită la ceas.

— Vrei să guşti? mă-ntreabă, arătând spre cina din faţa lui.

Poate că puţină mâncare o să mă mai calmeze.

— Ce-i aia?

— Enchilada.[113] *Mi ama* face nişte *enchilada* de-ţi lingi degetele.

Dacă nu eşti obişnuită cu genul ăsta de mâncare, foarte condimentată…

— Îmi place la nebunie mâncarea condimentată, îl întrerup, luând bucata de enchilada în gură şi începând s-o mestec.

Savurez combinaţia de arome. Dar când dau să înghit,

---

[113] Mâncare sud-americană constând din rulouri de lipie din fainã de porumb, umplute cu carne, legume, brânză, fasole, fructe de mare etc., peste care se adaugă sos de roşii şi ardei iute.

limba îmi ia încet foc. Undeva, în spatele focului, aromele persistă, dar sunt estompate de flacăra din mine.

— E iute, e tot ce reuşesc să rostesc în timp ce-ncerc să-nghit

— Ţi-am spus eu.

Ia ceaşca din care a băut şi mi-o ridică la buze.

— Bea de-aici. Laptele e mai bun în astfel de cazuri, dar n-am decât apă.

Înşfac cana. Lichidul îmi răcoreşte limba, dar când termin de băut e ca şi cum cineva ar aţâţa din nou focul.

— Apă, apă… bâigui.

Umple din nou ceaşca.

— Poftim, mai bea nişte apă, deşi nu cred să te ajute. O să-ţi treacă repede.

De data asta, în loc să beau, îmi bag limba în lichidul rece şi o ţin acolo. Ahhh…

— Eşti bine?

— Ţi se pale c-aş fi bine? îl întreb.

— Drept să-ţi spun, când te văd cu limba băgată în apa, scena e chiar erotică. Mai vrei o înghiţitură? mă îmbie răutăcios, purtându-se aşa cum îl ştiu eu pe Alex.

— Mă alde limba.

— Te mai arde limba?

Îmi scot limba din apă.

— Mă simt de parcă un milion de jucători de fotbal ar călca-o în picioare cu crampoanele.

Au! zice râzând. Ştii, am auzit undeva că sărutul face bine când îţi ia limba foc.

— Aha! Ăsta e modul tău banal de a mă informa că vrei să mă săruţi?

Se uită-n ochii mei, fixându-i cu privirea lui întunecată.

— *Querida,* aş vrea să te sărut întruna.

— Mi-e teamă că n-o să fie aşa uşor precum crezi. Alex, vreau răspunsuri. Mai întâi răspunsurile, şi pe urmă

sărutatul.

— De-asta ai venit goală pe sub haină?

— Cine a zis că-s goală? spun, aplecându-mă spre el.

Alex pune jos farfuria.

Dacă limba îmi arde-n continuare, aproape că nu-i dau atenţie. Acum a sosit clipa să preiau conducerea.

— Hai să jucăm un joc, Alex. Se cheamă „întreabă şi dezbracă-te”. De fiecare dată când pui o întrebare, îţi scoţi ceva de pe tine. De fiecare dată când eu pun o întrebare, îmi scot ceva de pe mine.

— Cred c-o să pun vreo şapte întrebări, *querida.* Tu câte?

— Gata, scoate ceva de pe tine, Alex. Tocmai ai pus prima întrebare.

Încuviinţează din cap şi se descalţă de-un pantof.

— De ce nu-ncepi cu cămaşa? îl întreb.

— Sper că-ţi dai seama c-ai pus o întrebare. Cred că e rândul tău să…

— Ba n-am pus nicio întrebare, îl contrazic.

— M-ai întrebat de ce n-am început cu cămaşa, rânjeşte el.

Pulsul meu o ia la galop. Îmi dau jos fusta de majoretă, rămânând înfăşurată strâns în haina mea cea lungă.

— Ai dreptul la patru întrebări.

Încearcă să pară relaxat, dar în ochi îi citesc o foame pe care-am mai văzut-o. Şi rânjetul ăla stupid îl părăseşte când îşi linge buzele.

— Mor dup-o ţigară. Dacă e atât de rău pentru tine, promit că după asta mă las din nou. A patra ai spus?

— Chestia asta seamănă suspect de mult c-o întrebare, Alex.

Clatină din cap.

— Nu, isteaţo, n-a fost o întrebare. Frumoasă încercare, totuşi. Hmm… să vedem. Pe bune, de ce-ai venit aici?

— Pentru c-am vrut să îţi arăt cât de mult te iubesc,

răspund.

Alex clipeşte de câteva ori, dar în afară de asta nu arată nicio emoţie. De data asta, îşi trage cămaşa pe deasupra capului. O azvârle deoparte, dezgolindu-şi abdomenul bronzat şi ferm.

Îngenunchez lângă el, sperând să îl ademenesc şi să îl fac să-şi piardă controlul.

— Vrei să mergi la facultate? Adevărul.

Ezită.

— Da, aşa aş vrea. Dac-aş avea o altă viaţă.

Îmi scot o sanda.

— Ai făcut vreodată sex cu Colin? mă întreabă.

— Nu.

Îşi scoate pantoful de pe piciorul drept, fără a mă slăbi din ochi.

— Ai făcut sex cu Carmen? îl întreb.

Şovăie.

— N-o să-ţi placă deloc ce-o să auzi.

— Ba nu. Vreau să aflu totul despre tine. Cu câte femei ai fost, cu cine te-ai culcat prima oară…

Alex se freacă pe ceafa, de parc-ar vrea să scape de tensiunea acumulată acolo.

Cam multe întrebări, spune, apoi ezită. Carmen şi cu mine… ăăă… mda, am făcut sex. Ultima oară s-a-ntâmplat în aprilie, înainte să aflu că se culca şi cu alţii. Şi înainte de Carmen totul pluteşte oarecum în ceaţă. A fost o perioadă de un an în care am schimbat fetele o dată la câteva săptămâni. Şi m-am culcat cu majoritatea. M-am purtat ca un dement.

— Ai folosit de fiecare dată prezervative?

— Da.

— Povesteşte-mi cum a fost prima oară.

— Prima oară m-am culcat cu Isabel.

— Isabel Avila? întreb uluită.

Dă din cap.

— Nu e ce crezi. S-a întâmplat în vara de dinaintea intrării la liceu, când amândoi am vrut să terminăm cu virginitatea şi să vedem care-i chestia asta, aşa de importantă, cu sexul. A fost oribil. Eu am tot bâjbâit, iar ea a râs mai tot timpul. Am convenit că a face sex cu un prieten pe care-l tratezi ca pe o rudă a fost cea mai proastă idee. OK, acum că ţi-am spus totul, scoate-ţi, te rog, haina.

— Nu încă, *muchachio.* Dacă te-ai culcat cu atâtea femei, de unde ştiu eu că nu te-ai molipsit de vreo boală? Sper că ţi-ai făcut analizele.

— La spital, atunci când mi-au pus copcile alea. Crede-mă, sunt sănătos tun.

— Şi eu la fel. În caz că vrei să ştii.

Îmi scot cealaltă sanda, bucuroasă că nu m-a făcut s-arăt ca o proastă şi nici n-a râs de mine pentru că i-am pus mai mult de-o întrebare.

— E rândul tău.

— Te gândeşti vreodată cum ar fi să faci dragoste cu mine? zice, scoţându-şi o şosetă înainte să apuc să-i răspund.

Alex

— Da, răspunde ea. Dar tu? Tu te gândeşti vreodată cum ar fi să faci dragoste cu mine?

Stau treaz mai toate nopţile, visând să dorm lângă ea… să fac dragoste cu ea.

— În clipa asta, *muñeca,* nu mă gândesc decât să fac dragoste cu tine.

Mă uit la ceas. Mai e puţin şi trebuie să plec. Traficanţilor de droguri nu le pasă nici cât negru sub unghie de viaţa ta personală. Nu-mi pot permite să întârzii, dar o doresc pe Brittany atât de mult.

— Urmează haina, îi spun. Eşti sigură că vrei să continui?

Îmi scot cealaltă şosetă. Şi rămân numai în blugi şi chiloţi.

— Da, vreau să continui, răspunde zâmbind larg, cu buzele ei roz, frumoase, sclipind în lumină. Stinge becurile înainte… să-mi scot haina.

Sting luminile din atelier, urmărind-o cum se ridică în picioare pe pătură şi îşi descheie nasturii cu mâini tremurânde. Sunt în transă, mai ales când o văd uitându-se la mine cu ochii aceia limpezi ai ei strălucind de dorinţă.

Îşi deschide încet haina şi eu îmi ţin ochii fixaţi pe cadoul de dedesubt. Vine spre mine, apoi se împiedică de un pantof aruncat pe jos.

O prind, apoi o aşez pe pătura moale şi mă aplec peste ea.

— Mersi că nu m-ai lăsat să cad, zice cu răsuflarea tăiată.

Îi dau la o parte o şuviţă de păr de pe faţă, apoi mă apropii.

Îmi cuprinde gâtul cu braţele şi tot ce-mi doresc e s-o ocrotesc pe fata asta pentru tot restul vieţii. Îi desfac haina şi mă îndepărtez puţin. Şi văd un sutien roz din dantelă. Nimic altceva.

— *Como un ange11*, şoptesc.

— Am terminat cu jocul? mă-ntreabă tulburată.

— Da, poţi să fii sigură de asta, *querida.* Pentru că tot ceea ce urmează e cât se poate de serios.

Degetele ei manichiurate sunt pe pieptul meu. Oare îmi poate simţi prin palmă bătăile inimii?

— Am adus prezervative, zice.

Dac-aş fi ştiut… dac-aş fi avut idee că azi avea să fie „noaptea” aceea… aş fi venit pregătit. Probabil că n-am crezut niciodată pe deplin că visul se va transforma în realitate. Brittany scotoceşte în buzunarul de la haină şi o duzină de prezervative se împrăştie pe pătură.

— Ţi-ai pus în cap să stai cu mine toată noaptea?

Jenată, îşi acoperă faţa cu mâna.

— Am luat o grămadă, fără să le număr.

Îi iau mâna de pe faţă şi îi ating fruntea cu fruntea mea.

— Glumesc. Nu fi timidă cu mine.

Las jacheta să-i alunece de pe umeri, conştient că voi detesta momentul când o voi părăsi în astă seară. Mi-aş dori să pot sta toată noaptea cu ea. Dar dorinţele se împlinesc numai în basme.

— Nu… nu-ţi scoţi blugii? mă întreabă.

— Imediat.

Aş vrea s-avem mai mult timp la dispoziţie, aş vrea ca noaptea asta să dureze veşnic. E ca şi cum m-aş fi trezit, dintr-odată, în rai, ştiind că următoarea staţie de oprire va fi iadul. Îi acopăr încet cu sărutări gâtul şi umerii.

— Alex, sunt virgină. Dacă o să fac lucrurile greşit?

— Nu există lucruri *greşite* în asta. Doar nu-i un test dat la ora de chimie a lui Peterson. E vorba doar de noi doi, tu şi cu mine. Restul lumii nici nu există-n clipa asta, da?

— Da, spune moale.

Ochii îi sclipesc. Plânge?

— Nu te merit. Ştii asta, *querida,* nu-i aşa?

— Când o să-ţi dai seama că eşti un băiat bun?

Nu răspund şi-mi trage capul spre ea.

— Corpul meu îţi aparţine-n noaptea asta, Alex, îmi şopteşte cu buzele apăsate de-ale mele. Îl vrei?

— Doamne, da.

Ne sărutăm, îmi dau jos blugii şi chiloţii şi-o strâng mai tare în braţe, savurând moliciunea şi căldura corpului ei lipit de-al meu.

— Ţi-e teamă? îi şoptesc la ureche când e pregătită şi eu sunt pregătit şi nu mai pot s-aştept.

— Puţin, dar am încredere în tine.

— Relaxează-te, *preciosa.*

— Încerc.

— N-o să-ţi fie bine dacă nu te relaxezi.

— Mă trag deoparte şi iau un prezervativ, cu mâini tremurânde.

Eşti sigură că vrei să faci asta? o întreb.

— Da, da, sunt sigură. Te iubesc, Alex, spune ea. Te iubesc, repetă, de data asta aproape disperată.

Las cuvintele să mă pătrundă şi mă retrag. Nu vreau s-o fac să sufere. Dar pe cine vreau să păcălesc? Când o fată o face pentru prima oară, o doare, indiferent cât de atent s-ar purta băiatul.

Aş vrea să-i spun ce simt, să-i spun ce importantă e ea pentru mine. Dar nu pot. Cuvintele nu-mi ies din gură.

— Fă-o, îmi spune, sesizându-mi ezitarea.

Aşa c-o fac, dar când icneşte, aş vrea să-i iau durerea cu mâna.

Trage aer în piept şi-şi şterge o lacrimă care i se prelinge pe obraz. Ceva se rupe în mine când o văd atât de emoţionată. Pentru prima oară de când mi-am zărit tatăl zăcând mort, o lacrimă mi se scurge din ochi.

Îmi ia capul în mâini şi-mi şterge lacrima cu un sărut.

— E OK, Alex.

Dar nu e. Trebuie să fac totul perfect. Pentru că s-ar putea să nu mai am ocazia, şi Brittany merită să afle cât de bine poate fi.

Mă concentrez total asupra ei, disperat să fac seara cât mai specială. După care o trag spre mine. Se cuibăreşte la pieptul meu, în timp ce-i mângâi părul, amândoi mulţumiţi să zăbovim în lumea aceasta, numai a noastră, cât mai mult timp posibil.

Nu pot să cred că mi-a dăruit trupul ei. Ar trebui să mă si[114]mt victorios. În schimb, *me siento una mierda.*

Mi-e imposibil să o feresc pe Brittany toată viaţa de tipii

[114] Mă simt ca un rahat. (Lb. spaniolă)

care vor să fie aproape de ea, s-o vadă aşa cum am văzut-o eu.

Să o atingă aşa cum am atins-o eu. Dumnezeule, n-aş vrea să-i mai dau drumul.

S-a făcut însă târziu. Şi nu-mi mai pot permite să pierd vremea. La urma urmei, nu-i a mea pentru totdeauna şi nu mă pot preface că ar fi.

— Eşti bine? o întreb.

— Da. Mai mult decât bine.

— Trebuie să plec, spun, aruncând o privire ceasului digital care stă strâmb pe unul dintre dulapurile cu unelte.

Brittany îşi lipeşte obrazul de pieptul meu.

— Acum o să ieşi din Blood, nu-i aşa?

Înlemnesc.

— Nu, răspund tulburat.

La naiba, de ce mă-ntreabă asta?

— De-acum, totul e diferit, Alex. Am făcut dragoste.

— Şi-a fost minunat. Dar nu schimbă cu nimic lucrurile.

Se ridică, îşi strânge hainele şi începe să se îmbrace într-un colţ.

— Deci nu sunt decât o altă fată adăugată pe lista de liniei cu care te-ai culcat?

— Nu spune asta.

— De ce nu? E-adevărat, nu-i aşa?

— Nu.

— Atunci dovedeşte-mi că mă înşel, Alex.

— Nu pot.

Cât aş dori să-i spun altceva. Trebuie s-o fac să înţeleagă că lucrurile vor fi mereu la fel. Mereu va trebui s-o părăsesc pentru Blood. Fata asta albă care iubeşte atât de intens, din toată inima şi cu tot sufletul, e ca un drog care dă dependenţă.

— Îmi pare rău, rostesc după ce-mi trag blugii pe mine.

Ce ar mai fi de zis?

Îşi fereşte ochii şi păşeşte spre ieşirea din garaj ca un robot.

Aud nişte roţi scrâşnind şi simţurile mele intră în alertă. O maşină se îndreaptă spre noi… Mazda RX-7 a lui Lucky?

Nu miroase a bine.

— Urcă-te în maşină, îi ordon lui Brittany.

Dar e prea târziu. Mazda lui Lucky, plină de tipi din Blood, opreşte în scârţâit de roţi în faţa noastră.

— *N-o la puedo creier, ganaste la apuesta*[115]*,* strigă Lucky pe geam.

Încerc să mă proptesc în faţă şi s-o ascund pe Brittany în spatele meu, dar e inutil. E clar ca bună ziua că-i văd cu toţii picioarele goale ieşind din haină.

— Ce-a spus? mă-ntreabă ea.

Îmi vine să-mi scot pantalonii şi să i-i dau ei. Dacă Brittany află de pariu, va crede că din cauza asta m-am culcat cu ea. Trebuie s-o scot de-aici urgent.

— Nimic. Spune prostii, îi răspund. Urcă-te în maşină. Că dacă nu, te-mping eu cu forţa.

Aud scârţâitul portierei maşinii lui Lucky în momentul când Brittany o deschide pe-a ei.

— Nu te supăra pe Paco, zice ea strecurându-se pe scaunul şoferului.

Ce vrea să spună?

— Du-te, îi spun, nemaiavând timp s-o-ntreb. Vorbim mai încolo.

Demarează.

— La naiba, omule, zice Lucky privind admirativ spatele BMW-ului ei. Am venit să mă conving că Enrique nu m-a păcălit. I-ai tras-o lui Brittany Ellis, nu-i aşa? Ai filmat-o?

Răspund lovindu-l năprasnic în vintre şi făcându-l să cadă-n genunchi. Încalec pe motocicletă şi ambalez motorul. Văd Camry-ul lui Enrique şi opresc alături.

---

[115] Nu pot să cred, ai câştigat pariul (lb. spaniolă).

— Ascultă, Alejo, zice Enrique dând geamul jos. *Lo siento mucho*...[116]

— Demisionez, îl întrerup, după care îi arunc cheile de la atelier şi pornesc.

În drum spre casă, mă gândesc la Brittany şi la ce mult înseamnă ea pentru mine.

Şi, dintr-odată, îmi vine o idee.

N-o să mai fac tranzacţia cu droguri.

Acum înţeleg toate chestiile alea muiereşti siropoase de care obişnuiam să râd. Pentru c-acum eu sunt tâmpitul dispus să rişte totul pentru o fată. *Estoy enamorado*... Sunt îndrăgostit.

Naiba să-i ia pe cei din Blood. Pot să-mi protejez familia fiind în primul rând cinstit faţă de mine însumi. Brittany avea dreptate. Viaţa mea e prea importantă ca să renunţ la ea pentru o afacere cu droguri. Adevărul e că îmi doresc să merg la facultate şi să fac ceva bun în viaţă.

Nu sunt la fel ca tata. Tata a fost un om slab, care a ales calea uşoară. În timp ce eu voi accepta provocarea, voi încerca să ies din Blood, indiferent de riscuri. Şi dacă voi supravieţui, o să mă-ntorc la Brittany un om liber. *Lo juro!*

Nu sunt traficant. Ştiu că-l las baltă pe Hector, dar motivele care m-au făcut să intru în bandă au fost acelea de a-mi proteja comunitatea şi familia, nu de a mă implica în afaceri cu droguri. De când au devenit afacerile cu droguri o necesitate?

După ce poliţia m-a tras pe dreapta, toate au luat-o razna. Am fost arestat, pe urmă Hector m-a scos pe cauţiune.

Imediat cum am început să-i întreb pe ceilalţi GA despre noaptea când a murit tata, Hector şi cu mama au avut o discuţie încinsă. Şi ea era plină de vânătăi. După care Hector m-a tot pisat cu tranzacţia asta cu droguri.

---

[116] Îmi pare foarte rău... (lb. spaniolă).

Paco a încercat să mă avertizeze; era convins că e ceva în neregulă.

Îmi scormonesc creierul şi piesele încep încet să se adune laolaltă. *Dios,* să fi fost adevărul dintotdeauna drept în faţa mea şi eu nu-l văzusem? O singură persoană-mi poate spune ce s-a petrecut în noaptea când a murit tata.

Dau buzna în casă şi dau de *mi ama* în camera ei.

— Ştii cine l-a ucis pe *papa.*

— Alejandro, renunţă.

— A fost cineva din Blood, nu-i aşa? La nuntă, ai discutat cu Hector despre asta. El ştie cine a făcut-o. Şi ştii şi tu.

Lacrimile încep să-i curgă din ochi.

— Alejandro, te previn încă o dată. Renunţă.

— Cine a fost? o-ntreb, fără să-i iau în seamă rugămintea.

Îşi fereşte privirea.

— Spune-mi! ţip din toate puterile.

O văd cum se cutremură.

De-atâta timp, tot ce-am dorit a fost să îi alin durerea, fără să-mi treacă vreodată prin cap s-o-ntreb ce ştie despre uciderea tatii. Sau poate că n-am vrut să aflu pentru că m-am temut de adevăr. Dar acum trebuie să ştiu.

Respiră încet şi sacadat, ducându-şi mâna la gură.

— Hector… Hector a fost.

M-afund în adevărul abia descoperit şi groaza, şocul şi durerea mă cuprind precum un foc mistuitor. Mama se uită în sus spre mine cu ochi trişti.

— N-am vrut decât să te protejez pe tine şi pe fraţii tăi. Asta e tot. Tatăl vostru a vrut să iasă din Blood şi pentru asta a fost ucis. Iar Hector a vrut să-i iei tu locul. M-a ameninţat, Alejandro, mi-a spus că dacă nu te înrolezi, toată familia va sfârşi ca tatăl vostru…

Nu mai vreau s-aud nimic. Hector mi-a întins o cursă şi a pus să fiu arestat, ca să-i rămân dator. Şi a aranjat tranzacţia cu droguri, minţindu-mă că o să fie un pas

înainte în ierarhia bandei, când de fapt nu era decât o înscenare. Probabil bănuise că îmi va dezvălui cineva curând adevărul. Mă grăbesc s-ajung la comoda din dormitor, concentrându-mă pe ceea ce am de făcut mai departe – să îl înfrunt pe ucigaşul tatii.

Pistolul a dispărut.

— Ai umblat în sertarul meu? mârâi la Carlos, aşezat pe canapeaua din camera de zi, şi îl înşfac de guler.

— Nu, Alex, zice Carlos. *Créeme! 1* Paco a trecut pe-aici mai devreme şi a intrat în dormitor, dar a zis că nu vrea decât să împrumute o jachetă de la tine.

Paco mi-a luat arma. Ar fi trebuit să ghicesc. Dar cum de ştia că n-o să fiu acasă ca să-l prind?

Brittany.

Brittany mi-a distras deliberat atenţia în seara asta. Şi, înainte de-a pleca, mi-a spus să nu mă supăr pe Paco. Amândoi au încercat să mă protejeze, pentru că eu eram prea prost şi laş ca să am singur grijă de mine şi să înfrunt realitatea, care ar fi trebuit să-mi sară-n ochi.

În urechi îmi răsună cuvintele rostite de Brittany înainte de a se urca în maşină. *Nu te supăra pe Paco.*

— Intru ca o furtună în dormitorul mamei.

Dacă nu mă-ntorc până la miezul nopţii, să pleci imediat cu Carlos şi Luis în Mexic, îi spun.

— Dar, Alejandro…

M-aşez pe marginea patului.

— *Mamă,* Carlos şi Luis sunt în pericol. Ajută-i să nu aibă soarta mea. Te rog.

— Alex, nu vorbi aşa. Tatăl vostru obişnuia să vorbească aşa.

Sunt la fel ca papa, îmi vine să spun, *şi fac aceleaşi greşeli ca el.* Greşeli pe care nu vreau să le repete şi fraţii mei.

— Promite-mi. Trebuie să-mi promiţi. Vorbesc foarte

serios.

Lacrimile îi curg acum şiroaie pe faţă. Mă sărută pe obraji şi mă îmbrăţişează strâns.

— Promit… promit.

Sar pe Julio şi sun pe cineva la care n-aş fi crezut niciodată că voi apela pentru un sfat – Gary Frankel. Iar el mă-ndeamnă să fac ceva ce nu crezusem niciodată că voi face – să sun la poliţie şi să le povestesc ce se întâmplă.

Brittany

De cinci minute stau pe aleea care duce la casa Sierrei. E incredibil, am făcut dragoste cu Alex. Nu regret nicio clipă, dar tot nu-mi vine să cred.

În seara asta am sesizat disperarea lui Alex, deşi s-a purtat ca şi cum voia să-mi demonstreze ceva prin gesturi, nu prin vorbe. Sunt furioasă pe mine pentru că m-am emoţionat aşa de tare, dar nu m-am putut stăpâni. Lacrimile care mi-au ţâşnit din ochi erau lacrimi de bucurie, de fericire, de iubire. Iar când o lacrimă s-a furişat din ochii lui Alex, am şters-o cu o sărutare… Aş fi vrut să pot păstra lacrima aceea pentru totdeauna, pentru c-a fost pentru prima oară când Alex m-a lăsat să-l văd aşa cum e. Alex nu plânge de obicei, nu-i place să-şi arate sentimentele.

Seara asta a însemnat pentru el o schimbare, fie că vrea sau nu să recunoască.

Şi eu m-am schimbat.

Intru în casă la Sierra. Sierra e aşezată pe canapeaua din camera de zi. Şi vizavi de ea stau părinţii mei.

— Pare o intervenţie, spun.

— Nu-i o intervenţie, Brit, zice Sierra. Doar o discuţie.

— De ce?

— Nu-i clar de ce? spune tata. Ai plecat de-acasă.

Stau în picioare în faţa mamei şi a tatii, întrebându-mă

cum de-am ajuns aici. Mama e îmbrăcată într-un costum negru cu pantaloni şi are părul strâns într-un coc, de parc-ar fi la o înmormântare. Tata poartă blugi şi o bluză de trening şi are ochii înroşiţi. E clar, n-a dormit toată noaptea. Poate că nici mama n-a dormit, dar n-ar lăsa niciodată să se vadă asta. Mai degrabă şi-ar turna picături Vişine în ochi ca să-şi ascundă oboseala.

— Nu mai pot juca rolul de fiică perfectă. Nu sunt perfectă, rostesc liniştită, pe un ton egal. Puteţi accepta asta?

Tata se încruntă, ca şi cum ar încerca din greu să îşi păstreze calmul.

— Nu vrem să fii perfectă. Patricia, explică-i tu.

Mama clatină din cap, de parcă n-ar pricepe de ce fac atâta caz.

— Brit trebuie să termini odată cu chestia asta. Nu te mai îmbufna, nu te mai răzvrăti şi nu mai fi atât de egoistă. Tatăl tău şi cu mine nu vrem să fii perfectă. Vrem doar să-ţi dai toată silinţa să fii cât mai bună.

— Pentru că Shelley, oricât ar încerca, nu se poate ridica la înălţimea aşteptărilor voastre?

— N-are niciun rost s-o aduci pe Shelley în discuţie. N-are nimic de-a face cu asta şi nu e corect din partea ta, zice tata.

— De ce să n-o aduc? Pentru că *totul* se-nvârte de fapt în jurul lui Shelley.

Mă simt învinsă; oricâte vorbe aş rosti încercând să le explic, tot nu aş reuşi să mă fac înţeleasă. Mă trântesc pe unul dintre scaunele elegante, tapiţate cu pluş, din faţa lor.

Şi, ca să ştiţi şi voi, nu am fugit de-acasă. Locuiesc la cea mai bună prietenă a mea.

Mama îndepărtează o scamă de pe pantaloni.

— Slavă Domnului pentru Sierra. Ea ne-a ţinut la curent cu ce se întâmplă, ne-a dat zilnic raportul.

Mă uit la prietena mea cea mai bună, în continuare aşezată într-un colţ, martor al crizei din familia Ellis. Sierra îşi ridică mâinile în aer, recunoscându-se vinovată, şi se îndreaptă spre uşă pentru a oferi bomboane unor copii întârziaţi, veniţi cu „ne daţi ori nu ne daţi”, care tocmai au sunat la uşă.

Mama stă pe marginea canapelei şi îşi îndreaptă umerii.

— Ce-ar trebui să facem ca să te convingem să te-ntorci acasă?

Vreau atâtea de la părinţii mei, probabil mai mult decât ar fi vreodată capabili să-mi ofere.

— Nu ştiu.

Tata îşi duce mâna la frunte, ca şi cum l-ar durea capul.

— E *aşa* de rău acasă?

— Mda. Adică nu rău. Ci stresant. Mamă, tu mă scoţi din minţi. Şi tată, tu vii şi pleci de-acasă de parc-ai fi la hotel şi detest chestia asta. Nu suntem decât nişte străini care trăiesc în aceeaşi casă. Vă iubesc pe amândoi, dar nu vreau întotdeauna „să-mi dau toată silinţa să fiu cât mai bună”. Vreau să fiu liberă să iau decizii şi să învăţ din propriile greşeli, fără să mă tem să le fac, fără să mă simt vinovată sau să-mi fac griji că nu corespund standardelor voastre, spun înghiţindu-mi lacrimile. Nu vreau să vă dezamăgesc. Ştiu că Shelley nu poate fi ca mine. Îmi pare rău… vă rog, n-o trimiteţi la azil din cauza mea.

Tata îngenunchează lângă mine.

— Brit, n-ai de ce să-ţi pară rău. N-o trimitem din cauza ta. Dizabilitatea lui Shelley nu-i vina ta. Nu-i vina nimănui.

Mama stă nemişcată şi tace, holbându-se ca în transă la perete.

— E vina mea, zice.

Ne-ntoarcem cu toţii cu faţa spre ea; sunt ultimele cuvinte la care ne-am fi aşteptat din partea ei.

— Patricia? spune tata, încercând s-o facă atentă.

— Ce tot spui, mamă? o-ntreb.

Priveşte drept înainte.

— În toţi anii ăştia n-am făcut decât să mă învinovăţesc.

— Patricia, n-a fost vina ta.

— După ce-am născut-o pe Shelley, o duceam la terenul de joacă, rosteşte mama încet, ca şi cum ar vorbi cu ea însăşi. Recunosc, le invidiam pe celelalte mame, cele cu copii normali, care-şi puteau ţine capul sus şi puteau apuca lucrurile cu mâinile. De cele mai multe ori, se uitau la noi cu milă. Uram chestia asta. Şi am făcut o obsesie, mă tot gândeam c-aş fi putut să-mpiedic handicapul dac-aş fi mâncat mai multe legume, dac-aş fi făcut mai multă mişcare… M-am învinovăţit mereu, chiar dacă tatăl tău îmi tot spunea că n-a fost vina mea.

Se uită la mine şi zâmbeşte visătoare.

— Şi pe urmă ai venit tu pe lume. Prinţesa mea blondă cu ochi albaştri.

— Mamă, eu nu sunt prinţesă şi Shelley nu trebuie compătimită. N-o să ies întotdeauna cu tipii cu care ai vrea tu să ies. N-o să mă-mbrac întotdeauna aşa cum vrei tu să mă-mbrac şi fii sigură că nici n-o să mă port mereu aşa cum ai vrea. Iar Shelley n-o să se ridice niciodată la înălţimea aşteptărilor tale.

— Da, ştiu.

— O să accepţi vreodată treaba asta?

— Probabil că nu.

— Eşti aşa critică din fire. Doamne, aş face orice ca să nu mai dai vina pe mine pentru tot ce nu e-n regulă. Ca să mă iei aşa cum sunt şi să mă iubeşti. Ca s-o iubeşti pe Shelley aşa cum e. Nu te mai concentra pe lucrurile rele, viaţa-i prea scurtă.

— Nu vrei să-mi fac griji pentru tine pentru că ieşi cu un băiat care e-ntr-o bandă de cartier? mă-ntreabă.

— Nu. Da. Of, nu ştiu. Dacă n-aş fi ştiut c-o să mă judeci,

ţi-aş fi mărturisit totul. Dacă l-ai cunoaşte… ţi-ai da seama că e cu muuult mai bun decât pare la prima vedere. Dacă vrei să mă furişez din casă ca să mă întâlnesc cu el, să ştii că o s-o fac.

— E membru al unei bande, zice mama pe un ton sec.

— Îl cheamă Alex.

Tata se lasă pe spate.

— OK, acum ştim cum îl cheamă, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că e-ntr-o bandă, Brit.

— Nu, dar e un pas în direcţia bună. Ce preferaţi, să fiu sinceră cu voi sau să vă mint?

Ne ia o oră să ajungem la o concluzie. Mama promite să nu mai stea pe capul meu. Şi tata să vină acasă de la serviciu înainte de ora şase de două ori pe săptămână.

Iar eu accept să îl invit pe Alex acasă, ca ei să îl cunoască. Şi să le spun unde mă duc şi cu cine. Nu mi-au promis c-o să-i aprobe sau îi vor plăcea pe băieţii cu care o să ies, dar e, oricum, un început. Vreau să încerc să fac lucrurile aşa cum trebuie, pentru că a aduna piesele laolaltă este cu mult mai bine decât să le las aşa cum sunt acum.

Alex

Tranzacţia ar urma să se facă în rezervaţia din Pădurea Busse.

Parcarea şi zona de dincolo de ea sunt cufundate-n beznă şi numai luna nouă luminează locul. E pustiu, cu excepţia unei berline albastre, cu farurile aprinse. Întru în pădure şi zăresc o siluetă întunecată căzută la pământ.

Alerg spre ea, cuprins de groază. Mă apropii şi-mi recunosc jacheta. E ca şi cum mi-aş vedea moartea cu ochii.

Îngenunchez la pământ şi întorc încet trupul cu faţa în sus.

Paco.

— Rahat! strig, simţind sângele cald umplându-mi mâinile.

Ochii lui Paco sunt sticloşi, dar îşi mişcă încet mâna şi mă prinde de braţ.

— Am încurcat-o.

Îi iau capul şi-l aşez pe coapsa mea.

— Ţi-am spus să nu te mai bagi în viaţa mea. Să nu mori, să nu te prind că mori, spun înecându-mă. Fir-ar al dracului, sângerezi tare.

Un fir de sânge roşu aprins îi ţâşneşte din gură.

— Mi-e frică, şopteşte, apoi se cutremură de durere.

— Nu mă părăsi. Rezistă, ai să vezi că totul va fi bine.

Îl ţin strâns, conştient că-l mint. Prietenul meu cel mai bun e pe moarte. Nu există cale de întoarcere. Îi simt durerea de parc-ar fi a mea.

— Ia uite-l pe falsul Alex, amicul lui, şi pe adevăratul Alex. Ce mai noapte de Halloween, este?

Mă-ntorc la auzul vocii lui Hector.

— Păcat că nu mi-am dat seama că l-am împuşcat pe Paco, spune el. Omule, voi doi arătaţi aşa de diferit la lumina zilei. Cred c-ar trebui să-mi fac un control la ochi.

Îşi îndreaptă arma spre mine.

Nu sunt înspăimântat. Ci furios. Şi vreau răspunsuri.

— De ce-ai făcut asta?

— Dacă tot ai întrebat, află că e vina lui taică-tău. A vrut să iasă din Blood. Însă din Blood n-ai cum să scapi, Alex. Tatăl tău era omul nostru cel mai bun. A încercat să iasă chiar înainte de-a muri. Tranzacţia cu droguri era încercarea prin care trebuia să treacă. O încercare tată-fiu. Dacă amândoi scăpaţi cu viaţă, câştiga, râde Hector, un gâlgâit care îmi zgârie urechile. Nenorocitul n-a avut nicio şansă. Iar tu semeni prea mult cu bătrânu'. M-am gândit să te-antrenez ca să-i iei locul, ca traficant de droguri şi de arme.

Dar nu, semeni prea mult cu el. Eşti un ratat… *un rajado.*

Mă uit în jos spre Paco. Abia dacă respiră şi aerul îi iese cu greu din plămâni. Privindu-i pieptul pătat de sânge, gaura din ce în ce mai roşie, îmi amintesc *de papa.* De data asta însă, nu mai am şase ani. Şi totul mi-e clar acum ca lumina zilei.

Pentru o clipă, privirea mea se întâlneşte, intens, cu cea a lui Paco.

— Latino Blood ne-a trădat pe amândoi, omule, sunt ultimele cuvinte rostite de Paco, înainte ca ochii să-i devină sticloşi şi trupul să-i cadă, inert, în braţele mele.

— Lasă-l, Alex. E mort. La fel ca bătrânu' tău. Ridică-te cu faţa la mine! urlă Hector, fluturându-şi arma ca un nebun.

Aşez încet trupul lipsit de viaţă al lui Paco pe pământ şi mă ridic, gata de luptă.

— Pune-ţi mâinile pe cap, la vedere. Ştii, Alex, când l-am ucis pe *el viejo,* ai ţipat ca un *escuincle,* ca un copil. Ai plâns în braţele mele, omul care îţi omorâse tatăl. Ironia sorţii, nu?

N-aveam decât şase ani. Dac-aş fi ştiut că Hector era ucigaşul, n-aş fi intrat în veci în Blood.

— De ce, Hector? De ce l-ai omorât?

— Băiete, n-o să te-nveţi minte niciodată. *Tu papa* se credea mai bun decât mine. Iar eu i-am demonstrat că se-nşela, înţelegi? S-a lăudat că sudul Fairfieldului era oleacă mai bun după ce s-a construit liceul în partea bogată a oraşului. Şi că în Fairfield nu mai existau bande. Iar eu am schimbat asta, Alex. I-am făcut pe tipii mei să intre în fiecare casă în parte şi să se-asigure că-i a mea. A fost o chestie gen totul sau nimic. Şi uite-aşa, băiete, am devenit *el jefe*[117]*.*

— Eşti nebun.

— Nebun, geniu, e acelaşi lucru, zice Hector

[117] Şeful (lb. spaniolă).

împungându-mă cu arma. Aşează-te-n genunchi. Cred că ăsta-i un loc tocmai bun ca să mori. Chiar aici, în pădure, ca un animal. Vrei să mori ca un animal, Alex?

— Tu eşti animalul, nemernicule. Ai putea măcar să mă priveşti în ochi când mă împuşti, aşa cum ai făcut cu tata.

Hector îmi dă ocol. Acum e momentul. Îl înşfac de încheietura mâinii şi îl împing în jos, la pământ.

Hector înjură şi se ridică iute în picioare, cu arma în mână. Profit de dezorientarea lui şi-l lovesc cu piciorul în coapsă. Se răsuceşte pe călcâie şi mă pocneşte cu patul armei în tâmplă. Cad în genunchi, blestemându-mă că nu sunt invincibil.

Gândul la *mi papa* şi la Paco îmi dă tăria de a riposta, deşi văd totul ca prin ceaţă. Îmi dau însă seama că Hector încearcă să-şi ia o poziţie bună pentru a mă doborî cu arma.

Îl lovesc din nou şi mă ridic împleticindu-mă în picioare. Glock-ul lui Hector e îndreptat direct spre pieptul meu.

— Poliţia din Arlington Heights! Aruncaţi armele şi ridicaţi mâinile!

Prin desişul pădurii şi ceaţa de pe ochi, abia dacă zăresc luminile roşii şi albastre care clipesc în depărtare.

Ridic mâinile.

— Lasă arma, Hector. Jocul s-a terminat.

Hector îşi ţine arma strâns, îndreptată în continuare spre pieptul meu.

— Pune arma jos! strigă poliţiştii. Acum!

Hector se uită la ei cu ochi sălbatici. Îi simt furia de la cei cinci paşi care ne despart.

Ştiu c-o s-o facă. *Es un cabron.*

Va apăsa pe trăgaci.

— Te-nşeli, Alex, zice. Jocul abia a început.

Totul se întâmplă repede. Aud împuşcăturile şi fac un pas în dreapta.

Poc! Poc! Poc!

Mă clatin în faţă. Sunt rănit. Glonţul mă arde pe piele, de parcă ar fi turnat cineva sos iute pe el.

Pe urmă, totul se întunecă în jur.

Brittany

E cinci dimineaţa şi soneria telefonului mobil mă trezeşte din somn. E Isabel. Probabil vrea să-mi ceară sfatul în legătură cu Paco.

— Ştii cât e ceasul? răspund.

— E mort, Brittany. E dus.

— Cine? spun înnebunită.

— Paco. Şi… nu ştiu dac-am făcut bine că te-am sunat, dar tot aflai… şi Alex a fost acolo şi…

Degetele mi se încordează pe mobil.

— Unde-i Alex? E bine? Spune-mi, te rog, că e bine. Te implor, Isa.

— A fost împuşcat.

Preţ de o clipă, stau şi aştept s-adauge cuvintele alea înspăimântătoare. Că e mort. Dar nu o face.

— E în operaţie. La Spitalul Lakeshore.

Înainte s-apuce să termine propoziţia, îmi smulg pijamaua şi-mi arunc pe mine nişte haine. Înşfac cheile de la maşină şi ies pe uşă, cu telefonul încă lipit de ureche, în timp ce Isabel îmi relatează toate detaliile pe care le cunoaşte.

Ceva rău s-a întâmplat cu tranzacţia de droguri şi Hector şi Paco sunt morţi. Alex a fost împuşcat şi e operat. Mai mult nu ştie.

— Doamne, Doamne, Doamne, repet tot drumul spre spital, după ce închid telefonul.

După seara trecută, petrecută cu Alex, fusesem convinsă că mă alesese pe mine în defavoarea afacerii cu droguri. Poate că mi-a trădat dragostea, dar eu nu am de gând s-o

fac.

Plâng în hohote. Ieri, Paco mi-a promis că-l va împiedica pe Alex să facă tranzacţia cu droguri, dar… Doamne, Dumnezeule, Paco îi luase locul lui Alex şi sfârşise prin a fi ucis. Bietul Paco, dragul de el.

Încerc să îmi alung din minte imaginea lui Alex nesupravieţuind operaţiei. Pentru c-o parte din mine ar muri odată cu el.

O întreb pe femeia de la recepţia spitalului unde ar trebui să mă interesez de soarta lui Alex.

Îmi cere să-i silabisesc numele, apoi îl tastează. Sunetul degetelor ei lovind tastele mă scoate din minţi. Se mişcă aşa de încet, încât îmi vine să o prind de umeri şi s-o zgâlţâi, ca să se grăbească.

Se uită la mine curioasă.

— Sunteţi rude?

— Da.

— În ce fel?

— Sunt sora lui.

Clatină neîncrezătoare din cap şi ridică din umeri.

— Alejandro Fuentes a fost adus la spital cu o rană cauzată de o armă de foc.

— O să fie bine, nu-i aşa? strig.

Femeia apasă din nou pe tastatură.

— Se pare că a fost în operaţie toată noaptea, *domnişoară Fuentes.* Sala de aşteptare este cea portocalie, din capătul coridorului din dreapta. După terminarea intervenţiei, doctorii vă vor informa asupra prognosticului *fratelui* dumneavoastră.

M-agăţ de birou.

— Mulţumesc.

În sala de aşteptare, încremenesc la vederea mamei şi a celor doi fraţi ai lui Alex, înghesuiţi unul într-altul într-un colţ, stând pe scaunele de spital de culoare portocalie.

Mama lui e cea care-şi ridică prima privirea. Are ochii roşii şi lacrimile îi şiroiesc pe obraji.

Îmi duc mâna la gură şi nu reuşesc să-mi stăpânesc un hohot. Am ochii umezi de lacrimi şi o văd ca prin ceaţă pe doamna Fuentes deschizându-şi braţele spre mine.

Copleşită de emoţie, alerg s-o-mbrăţişez.

I-a tresărit mâna.

Îmi ridic capul de pe patul de spital. Am stat toată noaptea lângă Alex, aşteptând să se trezească. Nici mama şi fraţii lui n-au ieşit o clipă din salon.

Doctorul ne-a spus că ar putea trece ore până să-şi recapete cunoştinţa.

Umezesc în chiuvetă un prosop de hârtie din dotarea spitalului şi îi şterg fruntea. Am repetat gestul ăsta de nenumărate ori azi-noapte, în timp ce el se zvârcolea, transpirând în somn.

Îşi flutură genele. Se forţează să deschidă ochii, luptând cu sedativele.

— Unde sunt?

Are vocea răguşită şi slabă.

— Eşti la spital, îi răspunde mama lui, grăbindu-se să se apropie de pat.

— Ai fost împuşcat, zice îngrozit Carlos.

Sprâncenele lui Alex se împreunează. E complet derutat.

— Paco… zice ridicând glasul.

— Nu te gândi la asta acum, spun, încercând, fără prea mare succes, să-mi stăpânesc emoţia.

Trebuie să fiu puternică, de dragul lui, şi să nu-l las la greu.

Am impresia că vrea să mă prindă de mână, dar o expresie de durere îi cuprinde faţa şi îşi retrage palma. Am atâtea lucruri să-i spun, încât mi-aş dori să am o zi în care să putem lua totul de la capăt şi să schimbăm trecutul. Şi să-i fi putut salva pe Paco şi Alex de soarta lor.

Se uită la mine ameţit şi cu ochii în continuare sticloşi şi mă întreabă:

— De ce eşti aici?

Mama lui îl mângâie pe braţ, încercând să îl aline.

— Brittany a stat aici toată noaptea, Alex. E îngrijorată din pricina ta.

— Lăsaţi-mă să vorbesc singur cu ea, cere el cu glas slab.

Mama şi fraţii lui ies din salon, oferindu-ne intimitate.

Când rămânem singuri, îşi schimbă poziţia în pat, strâmbându-se de durere. După care se uită încruntat la mine.

— Vreau să pleci de-aici

— Nu vrei asta, spun, căutându-i mâna.

Nu, nu vorbeşte serios.

Îşi smuceşte mâna, de parcă atingerea mea l-ar fi ars.

— Ba da.

Îşi întoarce faţa şi privirea i se fixează pe podea. Înghite şi îşi drege glasul.

— Te-am regulat din cauza unui pariu, Brittany, zice încet, dar vorbele îi ies din gură limpezi precum cristalul. N-a însemnat nimic pentru mine. Tu nu însemni nimic pentru mine.

Când vorbele lui dureroase îmi pătrund în minte, fac un pas în spate.

— Nu, nu se poate, murmur.

— Chestia asta... cu mine şi cu tine... n-a fost decât un joc. Am făcut un pariu cu Lucky, pe Mazda lui RX-7, c-o să te regulez până de Ziua Recunoştinţei.

Mă cutremur când îl aud rostind cuvântul „regulat”. Dac-ar fi spus că am făcut sex în loc de dragoste, aş fi simţit un gust amar. Dar „regulat” îmi întoarce stomacul pe dos. Îmi ţin braţele inerte pe lângă corp. Îmi vine să-i îndes vorbele înapoi pe gât.

— Minţi.

Îşi întoarce privirea de la podea spre mine. Doamne, ochii lui sunt goi. Şi duri ca oţelul, la fel cum sunt şi cuvintele lui.

— Eşti penibilă dacă-ţi închipui că între noi a fost ceva real.

Scutur violent din cap.

— Alex, nu mă jigni. Nu. Nu acum.

Buzele îmi tremură în timp ce îl implor cu un „Te rog” tăcut. Nu răspunde şi mai fac un pas în spate, aproape împiedicându-mă şi gândindu-mă la mine, la cine sunt eu cu adevărat, la acea persoană pe care numai Alex o cunoaşte. Îi spun, într-o şoaptă demnă de milă:

— Am avut încredere în tine.

— Greşeala ta, nu a mea.

Îşi duce mâna la umărul stâng şi se strâmbă de durere, în timp ce-un grup de prieteni intră, unul după altul, în salon. Se-adună-n jurul lui, cu vorbe de compătimire şi simpatie, iar eu rămân încremenită într-un colţ, complet nebăgată în seamă.

— *Tot* ce-ai făcut a fost din cauza pariului? îl întreb tare, ca să acopăr zgomotul.

Grupul de şase se holbează la mine. Chiar şi Alex. Isabel face un pas spre mine, dar o opresc ridicând braţul.

— E-adevărat? A pus Alex pariu c-o să facă sex cu mine? întreb.

Încă nu-mi vine să cred. Nu, imposibil.

Toţi ochii se întorc spre el, iar el mă fixează cu privirea.

— Spuneţi-i, le ordonă.

Un tip pe nume Sam îşi ia inima-n dinţi, ridicându-şi capul.

— Mda, e adevărat. Alex a câştigat Mazda lui Lucky.

Merg cu spatele spre uşă, încercând să-mi ţin capul sus. O expresie rece şi distantă se instalează pe faţa lui Alex.

Spun cu voce gâtuită:

— Felicitări, Alex. Ai câştigat. Sper să îţi placă noua ta

maşină.

Pun mâna pe clanţă şi privirea de oţel a lui Alex se transformă într-una de uşurare. Ies calmă pe uşă. Pe coridor, o aud pe Isabel venind după mine, dar o iau la fugă, departe de ea, de spital şi de Alex. Din nefericire, nu pot să fug şi de inima mea. Care mă doare. Şi ştiu că de acum înainte n-o să mai fiu aceeaşi.

Alex

Sunt în spital de-o săptămână. Urăsc asistentele, doctorii, acele, analizele… şi mai ales halatele de spital. Pe măsură ce şederea mea aici se prelungeşte, devin tot mai arţăgos. OK, probabil că n-ar fi trebuit s-o înjur pe asistenta care mi-a scos cateterul. Dar starea ei de bună dispoziţie m-a enervat cumplit.

Nu vreau să văd pe nimeni. Nu vreau să vorbesc cu nimeni. E mai bine să fie cât mai puţini oameni implicaţi în viaţa mea. Am alungat-o pe Brittany şi am simţit că mor când am rănit-o. Dar n-am avut încotro. Cu cât se apropia mai mult de mine, cu atât creştea pericolul pentru ea. Nu puteam să las ceea ce i s-a întâmplat lui Paco să i se-ntâmple şi feţei pe care…

Nu te mai gândi la ea, îmi spun.

Oamenii la care ţin pier, e simplu ca bună ziua. Tata. Şi acum Paco. Am fost un idiot când mi-am închipuit că pot să am ce-mi doresc.

Aud o bătaie în uşă şi ţip:

— Pleacă!

— Bătăile devin mai insistente.

Lăsaţi-mă dracului în pace!

Uşa se întredeschide şi-arunc cu o ceaşcă în ea. Care nu loveşte vreun angajat al spitalului, ci pe doamna P., drept în piept.

— Rahat. Ce căutaţi aici? spun.

Doamna P. şi-a luat ochelari noi, încrustaţi cu pietre de zirconiu.

— Nu aşa mă aşteptam să mă întâmpini, Alex, zice. Ştii, aş putea să-ţi dau o detenţie pentru că înjuri.

Mă-ntorc pe-o parte ca să nu trebuiască să mă uit la ea.

— Aţi venit ca să-mi daţi un bilet de detenţie? Pentru că dacă-i aşa, v-aţi ostenit de pomană. Nu mă mai întorc la şcoală. Mersi de vizită. Şi-mi pare rău că va dura aşa puţin.

— Nu plec nicăieri până nu asculţi tot ce am de spus.

Doamne, nu. Orice, numai predicile ei nu. Apăs soneria de apel al asistentelor.

— *Te putem ajuta cu ceva, Alex?* se aude o voce în difuzor.

— Sunt torturat.

— *Poftim?*

Doamna P. se apropie şi-mi smulge aparatul din mână.

— Glumeşte. Scuze de deranj.

Aşază deliberat receptorul pe noptieră, ca să nu ajung la el.

— Nu-ţi dau pastile care să te-nveselească în locul ăsta?

— Nu vreau să fiu vesel.

Doamna P. se apleacă în faţă şi bretonul ei, tăiat drept, îi măturǎ partea de sus a ochelarilor.

— Alex, îmi pare rău pentru Paco. Nu mi-a fost elev, dar ştiu că eraţi foarte apropiaţi.

Mă uit pe geam, ca să-i evit privirea. Nu vreau să vorbesc despre Paco. Nu vreau să vorbesc despre nimic.

— De ce-aţi venit aici?

Ţi-am adus temele, ca să nu rămâi în urmă până te-ntorci la şcoală.

— Nu mă întorc. V-am mai spus. Renunţ la şcoală. Asta n-ar trebui să vă surprindă prea tare, doamnă P., doar sunt membru al unei bande, sper că n-aţi uitat.

Ocoleşte patul şi-şi face apariţia în raza mea vizuală.

— Atunci presupun că m-am înşelat în privinţa ta. Aş fi pariat că eşti genul care iese din tipare.

— Mda, poate înainte ca prietenul meu să fie împuşcat, în locul meu.

Mă uit la manualul de chimie pe care-l ţine în mână. Şi care îmi aminteşte de ceea ce a fost cândva şi nu se va putea repeta niciodată.

— Fir-ar să fie, nu ar fi trebuit să moară! urlu.

Doamna P. nu se clinteşte.

— Da, dar tu n-ai murit. Crezi că-i faci o favoare lui Paco renunţând la şcoală? Ce-ar fi să consideri ceea ce-a făcut el un dar pentru tine, şi nu un blestem, Alex? Paco nu se mai întoarce. În timp ce tu poţi.

Aşază manualul de chimie pe pervazul ferestrei.

— De când predau, mi-au murit mai mulţi elevi decât aş fi crezut vreodată. Soţul meu mă îndeamnă să plec de la Fairfield şi să mă duc la o şcoală normală, fără membri ai unor bande care sfârşesc prin a muri sau a deveni traficanţi de droguri.

Stă pe marginea patului şi se uită în jos, spre mâinile pe care şi le ţine în poală.

— Am rămas la Fairfield pentru că sper să schimb ceva, să fiu un model pentru elevi. Dr. Aguirre crede că poate crea o punte de legătură şi eu cred la fel. Dac-aş putea schimba viaţa unui singur elev, atunci...

Aţi putea schimba lumea? intervin.

— Poate.

— Nu, n-aveţi cum. Lumea-i aşa cum este.

Se uită la mine fără să se dea bătută.

— Of, Alex, nici nu ştii cât de mult te înşeli. Lumea e aşa cum ţi-o faci. Dacă nu crezi că poţi schimba lumea, n-ai decât să mergi pe calea deja deschisă. Există însă şi alte căi, dar mai greu de străbătut. Să schimbi lumea nu-i un

lucru uşor, dar eu o să continui să încerc. Tu nu?

— Nu.

— E alegerea ta. Eu tot o să încerc.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Nu vrei să afli ce mai face partenera ta de chimie?

Clatin din cap.

— Nu. Nu-mi pasă.

Cuvintele aproape că-mi rămân în gât.

Oftează, frustrată, apoi se duce spre fereastră şi ia manualul de chimie de pe pervaz.

— Să-l iau cu mine sau să ţi-l las?

Nu răspund.

Pune cartea înapoi pe pervaz şi se îndreaptă spre uşă.

— Îmi pare rău că n-am ales biologia în locul chimiei, spun în timp ce deschide uşa.

Îmi face conspirativ cu ochiul.

— Ba nu. Şi, ca să ştii, dr. Aguirre o să te viziteze astăzi, mai încolo. Te sfătuiesc să nu arunci cu lucruri în el când o să deschidă uşa.

Când am ieşit din spital, după două săptămâni, mama ne-a luat în Mexic. O lună mai târziu, mi-am găsit o slujbă de valet la un hotel din San Miguel de Allende, lângă casă. Un hotel drăguţ, cu pereţi zugrăviţi în alb şi cu mai multe coloane care flancau intrarea. Ori de câte ori era nevoie, făceam şi pe interpretul, engleza mea fiind mai bună decât cea a majorităţii celorlalţi angajaţi. După program, când ieşeam cu băieţii, ei încercau să-mi facă lipeala cu fete mexicane. Fete frumoase, sexy şi foarte pricepute să excite un tip. Dar care nu erau Brittany.

Trebuia să mi-o scot din cap. Şi cât mai repede.

Am încercat. Într-o noapte, am fost invitat în camera unei americance. La început, am crezut că sexul cu o blondă avea să-mi şteargă din minte acea noapte petrecută cu Brittany. Dar când a fost s-o fac, am rămas împietrit.

Şi mi-am dat seama că Brittany îmi ruinase orice şansă de a fi cu o altă femeie.

Nu din cauza chipului lui Brittany, nici a zâmbetului, nici măcar din cauza ochilor ei. Toate chestiile astea de suprafaţă o făceau să fie considerată frumoasă, însă lucrurile mai profunde erau cele care o diferenţiau. Felul blând în care îşi ştergea sora pe faţă, seriozitatea cu care trata orele de chimie, modul în care îşi arătase iubirea, deşi ştia foarte bine cine şi ce eram. Eram pe cale de a încheia o tranzacţie cu droguri, tot ce ura mai mult pe lumea asta, şi cu toate astea continuase să mă iubească.

Aşa că acum, la trei luni după ce fusesem împuşcat, m-am întors în Fairfield, gata să înfrunt ceea ce doamna P. Ar defini drept cea mai mare temere a mea.

Enrique stă la biroul lui din atelierul auto şi clatină din cap. Am discutat despre noaptea aceea de Halloween şi l-am iertat pentru implicarea lui, pentru faptul că îi spusese lui Lucky că sunt cu Brittany.

După ce îi povestesc ce am de gând să fac, Enrique răsuflă prelung şi încet.

— Ai putea să mori, zice ridicându-şi ochii spre mine.

Dau din cap.

— Ştiu.

— N-o să te pot ajuta. Nimeni din Blood nu te poate ajuta. Alex, mai gândeşte-te. Întoarce-te în Mexic şi bucură-te de viaţă.

Dar am luat o hotărâre şi n-am nicio intenţie să dau înapoi.

— Nu vreau să fiu laş. Trebuie să o fac. Trebuie să plec din Blood.

— Pentru ea?

— Mda

Şi pentru *papa.* Pentru Paco. Pentru mine şi familia mea.

— Ce brânză o să faci dac-o să fii ucis? mă-ntreabă

Enrique. Ritualul de iniţiere o să pară floare la ureche comparativ cu ce-o să-ţi facă. O să-i aducă şi pe GA să fie de faţă.

În loc de răspuns, îi întind o foaie de hârtie pe care-am scris un număr de telefon.

— Dacă mi se-ntâmplă ceva, sună-l pe tipul ăsta. E singurul meu prieten care n-are nicio legătură cu treaba asta.

Nicio legătură cu Blood sau cu Brittany.

În seara asta, în depozit s-a adunat o mulţime de lume care mă consideră un trădător. Şi care m-a făcut în toate felurile. Cu o oră în urmă, i-am spus lui Chuy, care a preluat rolul de şef, că vreau să ies din bandă – să scap de Latino Blood. Există însă o mică piedică… trebuie să supravieţuiesc supliciului, o încălcare a tuturor regulilor unei lupte cinstite.

Chuy păşeşte în faţă, ţeapăn şi încruntat, cu o bandană Latino Blood în mână. Mă uit la spectatori. Prietenul meu

Pedro stă undeva în spate, ferindu-şi ochii. Javier şi Lucky sunt şi ei prezenţi, cu ochii sclipind de exaltare. Javier e un nenorocit nebun sadea, iar Lucky nu e deloc fericit că a pierdut pariul, deşi nu i-am luat maşina. Ambii se vor bucura că au şansa de a mă bate măr, fără posibilitatea să ripostez.

Vărul meu Enrique stă rezemat de perete, într-un colţ al depozitului. Se presupune că va participa şi el şi-mi va rupe oasele până ce-o să leşin. Loialitatea şi devotamentul înseamnă tot pentru membrii LB. Dacă încalci regulile loialităţii, dacă încalci regulile devotamentului faţă de bandă… în ochii lor te transformi într-un duşman. Dacă nu mai rău, având în vedere că *ai fost* unul dintre ei. Dacă Enrique încearcă să-mi ia apărarea, o s-o-ncurce.

Stau sfidător, în timp ce Chuy îmi leagă bandana peste ochi. Pot să o fac. Dacă-n final o voi avea din nou pe

Brittany, merită. Nici nu vreau să mă gândesc la alte posibilităţi.

După ce mi se leagă mâinile la spate, sunt condus spre o maşină şi împins pe bancheta din spate, încadrat de doi oameni. N-am nici cea mai vagă idee unde mergem. Cum Chuy e acum şeful, orice e posibil.

Un bilet. În viaţa mea n-am scris un bilet. Dacă mor şi Brittany n-o să afle niciodată că am iubit-o? Poate că-i mai bine aşa. Îşi va putea vedea mai departe de viaţă crezându-mă un ticălos care-a trădat-o fără să clipească.

După patruzeci şi cinci de minute, ieşim cu maşina de pe şosea. Îmi dau seama după pietrişul care scârţâie sub roţi. Poate că dac-aş şti unde mă aflu, aş fi mai liniştit, dar nu văd nimic. Nu simt teamă, mai curând sunt nerăbdător să aflu dacă mă voi număra printre supravieţuitorii norocoşi. Dar şi dacă rămân în viaţă, oare mă va găsi cineva? Sau o să crăp în cine ştie ce hambar, depozit sau casă abandonată? Poate că totuşi n-o să mă bată. Poate c-o să mă urce pe-un acoperiş şi-o să mă împingă jos. Se acabo.[118]

Nu, nu e stilul lui Chuy. Îi place să audă ţipetele şi rugăminţile de îndurare ale tipilor puternici, îngenuncheaţi.

N-o să-i ofer această satisfacţie.

Sunt scos din maşină. Judecând după zgomotul paşilor mei pe pietriş, suntem în pustietate. Aud mai multe maşini parcând, mai mulţi paşi venind în spate. În depărtare mugeşte o vacă.

Să fie un semnal de avertisment? Adevărul e că vreau să fac asta. O întrerupere n-ar însemna decât amânarea inevitabilului. Sunt nerăbdător. Şi pregătit. Să-i dăm, aşadar, drumul.

Mă-ntreb dacă mă vor atârna de mâini de un copac.

Dumnezeule, urăsc necunoscutul. Estoy perdido.[119]

---

[118] S-a terminat (lb. spaniolă).

[119] Mă simt pierdut (lb. spaniolă).

— Stai aici, mi se spune.

Ca şi cum aş putea să mă mişc din loc.

Cineva se-ndreaptă spre mine. Aud pietrişul scârţâind la fiecare pas.

— Eşti o ruşine pentru frăţia noastră, Alejandro. Noi te-am protejat, pe tine şi familia ta, iar tu te-ai decis să ne întorci spatele. E corect ce vrei să faci?

Ce n-aş da să fiu într-un roman de John Grisham. Eroii lui par să fie întotdeauna la un pas de moarte şi-n ultima clipă vin cu un plan genial. Care implică de obicei ascunderea de informaţii care-ar distruge viaţa tipului rău, iar dacă eroul moare, tipul cel rău va fi pe veci tarat. Din nefericire, viaţa reală nu poate fi împachetată într-o cutie frumoasă, legată c-o fundiţă.

— Hector e cel care-a trădat banda, răspund. El traidor.[120]

Replica la acuza mea de trădare e un pumn greu în barbă.

Rahat, nu eram pregătit pentru asta, nu văd nimic prin legătura de la ochi. Încerc să nu mă clatin.

— Înţelegi consecinţele plecării din Blood?

Îmi mişc maxilarul înainte şi-napoi.

— Da.

Aud pietre scârţâind şi simt că sunt încercuit. De data asta, eu sunt ţinta.

O tăcere stranie se coboară asupra mulţimii. Nimeni nu râde; nimeni nu scoate un sunet. Unii dintre tipii din jur mi-au fost prieteni de când mă ştiu. La fel ca Enrique, în ei se dă acum o luptă. Nu-i învinovăţesc. Sunt norocoşi, pentru că nu ei vor fi bătuţi astăzi.

Sunt pocnit în faţă, fără niciun avertisment. E greu să rămân în picioare, mai ales că ştiu că vor urma şi alte lovituri. E un lucru să te baţi ştiind că ai putea învinge şi

[120] Trădătorul (lb. spaniolă).

altceva când ştii că nu ai nicio şansă.

Ceva ascuţit mă taie pe spate.

Apoi primesc o lovitură în coaste.

Fiecare lovitură îşi atinge ţinta în partea de sus a corpului – nicio bucăţică din mine nu rămâne neatinsă. O tăietură aici, un pumn dincolo. Mă clatin de câteva ori, dar sunt tras în sus şi pumnii grei continuă să cadă asupra mea.

Am o tăietură adâncă în spate, care mă ustură de parcă nişte flăcări mi-ar linge pielea. Disting loviturile lui Enrique, date cu mai puţină furie decât celelalte.

Amintirea lui Brittany mă împiedică să urlu de durere. Voi fi puternic de dragul ei… şi pentru amândoi. N-o să-i las pe ei să preia controlul, fie că mor, fie că supravieţuiesc. Eu sunt stăpân pe soarta mea, nu cei din Blood.

N-am nicio idee cât timp se scurge aşa. O jumătate de oră? O oră? Îmi simt trupul tot mai slăbit. Nu prea mai reuşesc să mă ţin pe picioare. Simt miros de fum. Au de gând să mă împingă într-un foc? Bandana îmi acoperă în continuare vederea, dar nu mai contează, sunt destul de sigur că am ochii atât de umflaţi încât nu i-aş putea ţine deschişi.

Îmi vine să mă dau bătut şi să mă prăbuşesc la pământ, dar mă forţez să rămân în picioare.

Probabil că sunt acum de nerecunoscut, cu sângele cald ţâşnind din tăieturile de pe faţă şi de pe corp. Simt cum cămaşa îmi este sfâşiată şi smulsă de pe mine, lăsând la vedere cicatricea căpătată când Hector m-a împuşcat. Un pumn mă loveşte drept acolo. Durerea e acum insuportabilă.

Alunec la pământ şi pietrişul îmi zgârie faţa.

În acest moment nu mai sunt sigur c-o să scap cu viaţă. *Brittany. Brittany.* Dacă-mi repet mantra în minte, ştiu că sunt încă în viaţă. *Brittany, Brittany, Brittany.*

E real mirosul de fum sau e duhoarea morţii?

Prin ceaţa groasă care îmi învăluie mintea aud pe cineva spunând:

— Nu credeţi că-i de-ajuns?

Şi un răspuns îndepărtat, dar distinct:

— Nu.

Urmează proteste. Dac-aş putea să mă mişc… *Brittany, Brittany, Brittany.*

— Alte proteste. Nimeni nu protestează în timpul acestor ritualuri. Nu e permis. Ce se întâmplă? Şi ce urmează? Ceva mai rău decât bătaia, fără îndoială, din moment ce disputele continuă.

Ţineţi-l cu faţa în jos, răsună vocea lui Chuy. Atâta timp cât sunt eu şef, nimeni nu trădează banda. Să fie o lecţie pentru oricine altcineva ar vrea să ne trădeze. Corpul lui Alejandro Fuentes va fi însemnat, ca nimeni să nu uite vreodată ce-a făcut.

Mirosul de ars se apropie. N-am nici cea mai mică idee ce se-ntâmplă până ce partea de sus a spatelui îmi e atinsă de ceva care seamănă a cărbuni încinşi.

Cred c-am gemut. Sau am mârâit. Poate că am urlat. Nu mai ştiu. Nu mai ştiu. Nu mai pot gândi. Tot ce pot face e *să simt.* La fel de bine-ar fi putut să mă arunce-n foc, pentru că asta-i o tortură mai rea decât orice mi-aş fi putut imagina. Mirosul de piele arsă îmi pătrunde în nări şi înţeleg că nu sunt de fapt cărbuni. Nenorocitul mă arde cu fierul înroşit. *El dolor, el dolor…*[121]

Brittany, Brittany, Brittany.

Brittany

E întâi aprilie. Nu l-am văzut pe Alex de cinci luni, din ziua când a fost împuşcat. Bârfele cu privire la Paco şi Alex s-au stins în cele din urmă şi psihologii şi asistenţii sociali

[121] Durerea, durerea… (lb. spaniolă).

angajaţi special de conducerea şcolii au plecat.

Săptămâna trecută i-am spus asistentei sociale că dorm mai mult de cinci ore pe noapte, ceea ce era o minciună. De când cu împuşcăturile, am probleme cu somnul. Mă tot trezesc în mijlocul nopţii, pentru că mintea mea nu se opreşte nici când dorm, analizând întruna conversaţia aia îngrozitoare pe care am avut-o cu Alex la spital. Asistenta socială mi-a explicat că-mi va lua mult timp să uit sentimentul de trădare.

Problema e că nu mă simt de fapt trădată. Mai curând tristă şi fără niciun rost pe lume. După atâta timp, încă mă duc la culcare uitându-mă la pozele cu Alex de pe telefon, din seara aceea când am fost în Club Mystique.

După ce a fost externat, a renunţat la şcoală şi s-a făcut nevăzut. A dispărut fizic din viaţa mea, dar va rămâne întotdeauna o parte din mine. Nu pot să-l uit, chiar dac-aş vrea.

Un lucru pozitiv tot s-a-ntâmplat după toată nebunia asta. Părinţii au dus-o pe Shelley în Colorado, să vadă Sunny

Acres, şi ei chiar i-a plăcut. Au tot felul de activităţi zilnice, fac sport şi chiar au câte o celebritate care îi vizitează odată la trei luni. Când Shelley a auzit că vin acolo oameni faimoşi să susţină concerte şi spectacole de caritate, ar fi căzut din scaunul ei cu rotile dacă n-ar fi fost bine prinsă.

Mi-a fost greu să-mi las sora să-şi aleagă propriul drum, dar am făcut-o. Şi fără să intru în panică. Ştiu că asta e ceea ce şi-a dorit şi mă simt mult mai bine.

Acum sunt singură. Alex a luat cu el o parte din inima mea atunci când m-a părăsit. Şi mă ţin cu dinţii de ceea ce mi-a rămas. Am ajuns la concluzia că singura viaţă pe care vreau s-o controlez e a mea. Alex şi-a ales drumul în viaţă. Drum care nu mă includea pe mine.

La şcoală, mă fac că nu-i văd pe prietenii lui Alex, iar ei nu mă bagă-n seamă. Cu toţii ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic la începutul clasei a douăsprezecea. În afară de Isabel. Mai vorbim uneori, deşi e dureros de fiecare dată. Între noi există o înţelegere tăcută, ca între doi oameni care au trecut prin aceleaşi suferinţe.

Suntem în luna mai şi îmi deschid uşa dulapului când văd o pereche de încălzitoare de mâini atârnate de cârligul dinăuntru. Cea mai urâtă noapte din viaţa mea revine, pocnindu-mă cu toată forţa în faţă.

S-o fi întors Alex? El a băgat încălzitoarele de mâini în dulap?

Oricât aş vrea, nu pot să-l uit. Am citit undeva că peştişorii aurii nu-şi amintesc decât ce au făcut în ultimele cinci secunde. Îi invidiez. Amintirea lui Alex, iubirea mea faţă de el mă vor urmări toată viaţa.

Îmi lipesc încălzitoarele alea moi de piept şi îngenunchez lângă dulap, izbucnind în lacrimi. Vai de capul meu!

Sierra vine lângă mine.

— Ce s-a-ntâmplat, Brit?

Nu pot să mă mişc. Nu pot să mă adun.

— Hai, zice Sierra, trăgându-mă în sus. Toată lumea se uită la tine.

Darlene trece pe lângă noi.

— Zău aşa, n-ar fi cazul să-ţi revii odată după chestia aia cu gangsterul care ţi-a dat papucii? Ai început să te porţi penibil, zice tare, ca s-o audă toţi din jur.

Colin apare în spatele lui Darlene. Se uită încruntat la mine.

— Alex şi-a meritat soarta, şuieră.

Luptă pentru convingerile tale, indiferent dacă-s bune sau rele. Mă-ntorc spre el cu pumnii încleştaţi. Evită lovitura, apoi mă prinde de încheieturi şi-mi răsuceşte braţele la spate.

Doug face un pas în faţă.

— Las-o în pace, Colin.

— Nu te amesteca, Thompson.

— Omule, te legi de ea fiindcă te-a părăsit pentru un alt tip. Asta-i chiar jalnic.

Colin mă-mpinge deoparte şi-şi suflecă mânecile.

Nu pot să-l las pe Doug să se bată în locul meu.

— Dacă vrei să te baţi cu el, va trebui să treci mai întâi peste mine, spun.

Spre surprinderea mea, Isabel mi se aşază în faţă.

— Şi ca s-ajungi la ea, va trebui să treci peste mine, zice.

Sierra vine lângă ea.

— Şi peste mine.

Un băiat mexican pe nume Sam îl împinge pe Gary Frankel lângă Isabel.

— Tipul ăsta îţi poate rupe mâna dintr-o lovitură, tâmpitule. Pleacă naibii de-aici înainte să-l asmut împotriva ta.

Gary, care e îmbrăcat într-o cămaşă corai şi pantaloni albi, mârâie ca să arate ca un dur. Nu prea îi iese figura.

Colin se uită-n stânga şi-n dreapta, în căutare de sprijin, dar nimeni nu pare dispus să-l susţină.

Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Poate că universul era înainte în dezordine, dar acum toate planetele s-au aliniat.

— Hai să mergem, Colin, îi ordonă Darlene. N-avem oricum nevoie de prostănacii ăştia.

Pleacă amândoi. Aproape că mi-e milă de ei. Aproape.

— Sunt aşa de mândră de tine, Doug, zice Sierra aruncându-se în braţele lui.

Încep imediat să se sărute, fără să le pese de lumea care se uită la ei şi nici de politica antimanifestări de afecţiune în public a liceului.

— Te iubesc, spune Doug când fac o pauză ca să tragă aer în piept.

— Şi eu te iubesc, gângureşte Sierra ca un bebeluş.

— Hei, luaţi-vă o cameră, strigă un coleg de clasă.

Ei nu-l bagă în seamă şi continuă să se sărute până ce muzica se aude în difuzoare. Mulţimea se împrăştie. Eu ţin în continuare încălzitoarele în mâini.

Isabel îngenunchează lângă mine.

— Ştii, n-am apucat să-i spun lui Paco ce simt. Mi-a fost frică să-mi asum riscul şi-acum e prea târziu.

— Îmi pare rău, Isa. Eu am riscat şi tot l-am pierdut pe Alex, aşa că poate că ţi-e mai bine aşa.

Ridică din umeri şi ştiu că-ncearcă să-şi păstreze cumpătul ca să nu se dea în spectacol la şcoală.

— Presupun c-o să trec peste asta cândva. Nu pare foarte probabil, dar trebuie să sper, nu-i aşa?

Îşi îndreaptă umerii şi se ridică în picioare, luându-şi o mină curajoasă. O urmăresc mergând spre sala de clasă şi mă întreb dacă discută despre asta şi cu prietenii ei sau numai mie îmi face mărturisiri.

— Haide, zice Sierra smulgându-se din îmbrăţişarea lui Doug şi împingându-mă spre ieşirea din şcoală.

Mă şterg la ochi cu dosul palmei şi mă aşez pe bordură, lângă maşina Sierrei, fără să-mi pese că lipsesc de la ore.

— N-am nimic, Sierra. Pe bune.

— Aiurea. Brit, eu sunt prietena ta cea mai bună. Şi-o să rămân cu tine indiferent câţi iubiţi o să ai. Aşa că varsă tot. Sunt numai ochi şi urechi.

— L-am iubit.

— I-auzi! Spune-mi ceva ce nu ştiu, Sherlock.

— S-a folosit de mine. A făcut sex cu mine ca să câştige un pariu. Şi eu încă îl mai iubesc. Of, Sierra, chiar *sunt* penibilă.

— Ai făcut sex şi mie nu mi-ai spus? Am auzit eu ceva, dar am crezut că n-a fost decât o bârfă, ştii tu, dintr-alea greu de crezut.

Îmi iau capul în mâini, frustrată.

— Glumesc. Nici nu vreau să ştiu. Bun, recunosc, vreau să ştiu, dar numai dacă vrei tu să-mi spui, zice Sierra. Hai să lăsăm asta acum. Să ştii însă că am văzut cum se uita Alex la tine, Brit. De aia am renunţat să te mai bat la cap că-l plăceai. Şi nu juca teatru, sunt convinsă. Nu ştiu cine ţi-a spus despre acest presupus pariu…

Îmi ridic capul.

— Chiar el mi-a spus. Şi prietenii lui mi-au confirmat. De ce nu pot să-l uit?

Sierra clatină din cap, ca şi cum ar vrea să-mi şteargă vorbele cu gestul ei.

— În primul rând, zice prinzându-mă de bărbie şi forţându-mă să mă uit la ea, Alex a simţit ceva pentru tine, fie că recunoaşte, fie că nu şi indiferent dacă pariul ăla a fost făcut sau nu. Ştii şi tu asta, Brit, altfel n-ai strânge încălzitoarele alea la piept. În al doilea rând, Alex a ieşit din viaţa ta şi tu trebuie să mergi înainte. Îţi eşti datoare ţie, îi eşti datoare lui Paco şi mie, chiar dacă nu-ţi va fi uşor.

— Nu pot să nu mă gândesc că m-a respins dinadins. Dac-aş putea vorbi cu el, dac-aş putea să-i smulg nişte răspunsuri…

— Poate că n-are răspunsuri. Şi de asta a şi plecat. Dac-a ales să renunţe la ceea ce avea, asta e, n-ai ce face. Dar tu trebuie să-i demonstrezi că eşti mai puternică.

Are dreptate Sierra. Pentru prima oară, simt c-o să pot trece de ultimul an de liceu. Alex a luat cu el o bucată din inima mea în noaptea aceea când am făcut dragoste, a luat-o pentru totdeauna. Dar asta nu înseamnă c-o să-mi petrec restul vieţii aşteptând. Nu pot s-alerg la infinit după fantome.

Da, acum sunt mai puternică. Sau, cel puţin, aşa sper.

Două săptămâni mai târziu, rămân ultima în vestiar, ca să mă schimb pentru ora de gimnastică. Ţăcănitul unor

tocuri mă face să mă-ntorc. E Carmen Sanchez. Nu intru-n panică. Mă ridic şi mă uit drept în ochii ei.

— S-a-ntors aici, în Fairfield, să ştii, zice Carmen.

— Da, ştiu, răspund, amintindu-mi de încălzitoarele de mâini pe care mi le-a lăsat în dulap.

Dar după aceea se făcuse nevăzut. O clipă fusese aici, apoi dispăruse ca o şoaptă.

Carmen pare un pic tulburată, vulnerabilă.

— Ştii animalele alea uriaşe de pluş care se dau pe post de premii la bâlciuri? Cele pe care aproape nimeni nu le poate câştiga, cu excepţia câtorva norocoşi? Eu n-am câştigat niciodată.

— Mda. Nici eu.

— Alex era premiul meu cel mare. Şi te-am urât pentru că mi l-ai luat, recunoaşte ea.

Ridic din umeri.

— Ei bine, n-ai de ce să mă mai urăşti. Nu-i nici al meu.

— Nu te mai urăsc. Am depăşit faza asta.

Înghit în sec şi spun:

— Şi eu.

Carmen chicoteşte. Şi pe urmă, chiar când dă să iasă, o aud murmurând:

— Da, dar Alex cu siguranţă nu.

Ce-o fi vrut să spună?

Brittany

DUPĂ CINCI LUNI

Parfumul lunii august în Colorado e total diferit de cel din Illinois. Clatin din cap, scuturându-mi părul scurt, fără să mă obosesc să-mi netezesc buclele, şi continui să-mi despachetez cutiile în camera din căminul universităţii.

Colega mea de cameră, Lexie, e din Arkansas. Scundă şi dulcică, e ca un spiriduş şi ar putea fi luată cu uşurinţă

drept o descendentă a lui Tinkerbell[122]. Jur, n-am văzut-o niciodată încruntată. Sierra, care e la University of Illinois, n-a avut aşa noroc cu partenera ei de cameră, Dara. Tipa a împărţit dulapul şi camera în secţiuni distincte şi se scoală la cinci şi jumătate în fiecare zi (chiar şi în weekend) şi se apucă să facă exerciţii fizice. Sierra e foarte enervată, dar stă mai tot timpul în camera de cămin a lui Doug, aşa că nu-i prea rău.

— Eşti sigură că nu vrei să vii cu noi? mă-ntreabă Lexie cu accentul ei sudist tărăgănat, lungind silabele.

Se duce cu un grup de boboace la sala de festivităţi, pentru un soi de petrecere de bun venit.

— Trebuie să termin cu despachetatul şi pe urmă mă duc la sora mea. I-am promis c-o să-i fac o vizită imediat ce-mi aranjez lucrurile.

OK, spune Lexie, scoţând din dulap haine şi probându-le, ca să „arate perfect” diseară.

Găseşte ţinuta potrivită, îşi aranjează părul şi se fardează, îmi aminteşte de mine, aşa cum eram odinioară, mereu străduindu-mă din greu să corespund aşteptărilor.

După o jumătate de oră, când Lexie se face nevăzută, mă aşez pe pat şi scot telefonul mobil. Îl deschid şi mă uit la poza cu Alex şi cu mine. Mă urăsc pentru că simt nevoia s-o privesc. De-atâtea ori am încercat să îmi adun curajul şi să şterg poza, să şterg trecutul. Dar n-am putut.

Deschid sertarul biroului şi scot dinăuntru bandana lui Alex, curată şi mirosind a proaspăt, împăturită frumos în patru. Îmi plimb degetele peste materialul moale, amintindu-mi de momentul când Alex mi-o dăduse. Pentru mine, bandana nu simbolizează Latino Blood. Ci pe Alex.

Telefonul sună şi revin cu picioarele pe pământ. E cineva de la Sunny Acres. Răspund şi aud o voce de femeie.

---

[122] Personaj din piesa Peter Pan (1904) a lui J. M. Barrie şi din romanul Peter Pan şi Wendy, publicat în 1911.

— Brittany Ellis?

— Da.

— Sunt Georgia Jackson, de la Sunny Acres. Totul e-n regulă cu Shelley, dar vrea să ştie dacă vii înainte sau după cină.

Mă uit la ceas. E patru şi jumătate.

— Ajung în cincisprezece minute. Tocmai plecam.

Închid telefonul, pun bandana înapoi în sertar şi vâr mobilul în geantă.

Drumul cu autobuzul până în partea cealaltă a oraşului nu durează prea mult şi în scurt timp mă îndrept spre holul de la Sunny Acres, unde recepţionera mi-a spus că mă aşteaptă sora mea.

O zăresc mai întâi pe Georgia Jackson. E omul de legătură între mine şi Shelley atunci când sun, o dată la câteva zile, să aflu veşti despre sora mea. Mă-ntâmpină cu un zâmbet cald şi prietenos.

— Unde-i Shelley? întreb uitându-mă în jur.

— Joacă dame, ca de obicei, răspunde Georgia, arătând spre un colţ al camerei.

Shelley nu stă cu faţa spre mine, dar îi recunosc ceafa şi scaunul cu rotile.

Scoate un ţipăt de plăcere, semn că a câştigat partida.

Mă apropii şi-l zăresc pe partenerul ei de joc. Părul acela negru ar fi trebuit să fie, de la bun început, un avertisment că viaţa mea avea să fie iar întoarsă cu fundul în sus, dar nu-l bag de seamă. Mai fac un pas în faţă şi încremenesc.

Nu se poate. Probabil că imaginaţia îmi joacă feste.

Dar când se-ntoarce şi ochii aceia negri şi atât de familiari îi străpung pe ai mei, realitatea mă loveşte ca un fulger.

Alex e aici. La zece paşi de mine. Doamne, tot ce-am simţit cândva pentru el năvăleşte acum spre mine ca un val de maree. Nu ştiu ce să fac şi să spun. Mă răsucesc spre

Georgia, întrebându-mă dacă ştia că Alex e aici. O singură privire aruncată chipului ei plin de speranţă îmi dă de înţeles că ştia.

— A venit Brittany, îl aud pe Alex spunându-i lui Shelley, după care se ridică şi îi răsuceşte cu grijă scaunul cu rotile spre mine.

Ca un robot, merg spre sora mea şi o îmbrăţişez. Îi dau drumul din strânsoare şi Alex e în faţa mea, îmbrăcat în pantaloni kaki şi o cămaşă albastră în carouri. Nu pot decât să mă holbez la el, în timp ce stomacul meu se zvârcoleşte nebuneşte şi mi se face greaţă. Lumea se îndepărtează şi tot ce rămâne din ea e *el.*

Într-un târziu, îmi regăsesc glasul.

— Aăă… Alex… Ce cauţi aici? întreb gâtuită.

Ridică din umeri.

— I-am promis lui Shelley că o să-mi iau revanşa, nu?

Stăm unul în faţa celuilalt, holbându-ne, şi-o forţă invizibilă mă-mpiedică să îmi feresc privirea.

— Ai bătut atâta drum până în Colorado ca să joci dame cu sora mea?

— Nu e singurul motiv. M-am înscris aici la facultate. Doamna P. Şi dr. Aguirre m-au ajutat să obţin diploma de absolvire după ce am plecat din Blood şi l-am vândut pe Julio. Lucrez la asociaţia studenţească şi am făcut şi-un împrumut pentru studii.

Alex? La facultate? Mânecile cămăşii, prinse bine în nasturi peste încheieturi, îi ascund majoritatea tatuajelor LB.

— Ai plecat din Blood? Dar mi-ai spus că e prea periculos să-ncerci să pleci din bandă, Alex. Că toţi cei care au încercat au murit.

— Aproape c-am dat şi eu colţul. Şi dacă nu era Gary Frankel, probabil că n-aş fi supravieţuit…

— Gary Frankel?

Cel mai simpatic tocilar din şcoală? Acum mă uit pentru întâia oară cu atenţie la faţa lui şi văd o cicatrice nouă, decolorată, deasupra ochiului şi altele, mult mai urâte, pe lângă urechi şi pe gât.

— Doamne! Ce ţi-au făcut?

Îmi ia mâna şi o aşază pe pieptul lui. Mă priveşte cu ochii lui negri la fel de intens ca atunci când mă uitasem pentru întâia oară la el cu atenţie, în parcarea liceului, în prima zi de şcoală din clasa a douăsprezecea.

— Mi-a luat mult timp să-nţeleg că trebuia să pun toate lucrurile la punct. Alegerile pe care voiam să le fac în viaţă. Banda. Faptul c-am fost bătut şi c-am scăpat cu viaţă ca prin urechile acului, deşi m-au însemnat cu fierul înroşit, ca pe un animal, nu-nseamnă nimic comparativ cu pierderea ta. Dac-aş putea să iau înapoi toate cuvintele alea pe care ţi le-am spus la spital, aş face-o. Dar m-am gândit atunci că dacă te resping, te protejez, ca să nu păţeşti ce au păţit tata şi Paco, zice uitându-se la mine şi străpungându-mă cu privirea. N-o să te mai alung niciodată din viaţa mea, Brittany. Niciodată. Jur.

Bătut? Însemnat cu fierul înroşit? Îmi vine să vărs şi lacrimile îmi înţeapă ochii.

— Şşşt, zice, punându-şi braţele în jurul meu şi mângâindu-mă pe spate. E-n regulă acum. Sunt bine, îmi murmură din nou şi din nou, cu voce sugrumată.

E-atât de bine în braţele lui.

Îşi sprijină fruntea de fruntea mea.

— Trebuie să ştii ceva. Am acceptat pariul pentru că undeva, în adâncul sufletului, mi-am dat seama că dacă mă implicam emoţional, s-a zis cu mine. Ceea ce aproape că s-a şi întâmplat. Ai fost singura fată care m-a făcut să risc pentru un viitor care chiar merită.

Îşi îndreaptă umerii şi face un pas în spate ca să mă privească în ochi.

— Îmi pare rău. *Mujer,* spune-mi ce vrei şi o să-ţi dau. Dacă vrei să dispar pentru totdeauna din viaţa ta, atunci o să dispar. Dar dacă mă mai vrei, voi face tot ce pot ca să devin *aşa...* continuă şi arată spre hainele pe care le poartă. Cum aş putea să-ţi dovedesc că m-am schimbat?

— Şi eu m-am schimbat, îi spun. Nu mai sunt fata care-am fost. Şi-mi pare rău, dar hainele astea... nu ţi se potrivesc.

— Bine, dar asta ţi-ai dorit.

— Nu, Alex, te înşeli. *Pe tine* te vreau. Nu o făcătură. Te prefer în blugi şi tricou, pentru că ăsta eşti tu.

Se uită în jos spre costumaţia aleasă şi chicoteşte.

— Ai dreptate, zice, apoi îşi ridică din nou privirea. Cândva mi-ai spus că mă iubeşti. Mă mai iubeşti şi-acum?

Sora mea ne urmăreşte discuţia. Îmi zâmbeşte cald, dându-mi puterea de a-i spune lui Alex adevărul.

— N-am încetat nicio clipă să te iubesc. Şi-am încercat cu disperare să te uit, dar n-am putut.

Scoate încet un suspin lung şi-şi freacă fruntea, uşurat. Are ochii umezi de emoţie. Simt cum lacrimile se adună iar în ochii mei şi îl prind de cămaşă.

— Alex, nu vreau să ne certăm tot timpul. Când ai un iubit, ar trebui să fie plăcut. Dragostea asta înseamnă.

Îl trag spre mine. Îi vreau buzele lipite de-ale mele.

— C-crezi că va fi bine pentru noi vreodată?

Buzele noastre aproape că se-ating, apoi el se retrage şi...

Doamne. Dumnezeule.

Se aşază într-un genunchi, îmi ia mâna şi inima îmi sare din piept.

— Brittany Ellis, o să-ţi dovedesc că sunt aşa cum m-ai crezut acum zece luni şi-o să devin un om de succes, aşa cum ai visat. Am de gând să te cer în căsătorie peste patru ani, în ziua când vom absolvi facultatea.

Îşi înclină capul şi continuă pe-un ton ceva mai jucăuş.

— Şi-ţi garantez o viaţă de distracţii, deşi probabil nu lipsită de certuri, pentru că eşti o *mamacita* tare pasională… chestie care mă face s-aştept cu nerăbdare nişte momente tandre împreună. Şi poate că-ntr-o bună zi o să ne-ntoarcem în Fairfield şi-o să punem şi noi mâna să-l transformăm în locul pe care l-a visat tata. Tu şi cu mine şi cu Shelley. Şi toţi ceilalţi membri ai familiilor Ellis şi Fuentes care vor vrea să ni se alăture. Ca să fim o singură familie mexicano-americană, mare şi nebună. Ce zici? *Mujer,* sufletul meu îţi aparţine.

Nu pot să mă abţin şi zâmbesc, ştergându-mi o lacrimă. Cum să nu-l iubesc nebuneşte? Timpul petrecut departe de el nu a schimbat nimic. Şi nu-i pot refuza o a doua şansă. Pentru c-ar însemna să neg ceea ce sunt.

E timpul să risc din nou, să îi acord încrederea.

— Shelley, tu ce crezi, o să mă vrea înapoi? întreabă Alex, apropiindu-şi capul periculos de mult de degetele ei.

Dar Shelley nu-l trage de păr… doar îl bate uşurel cu palma pe cap. Îmi simt lacrimile curgând pe obraji.

— Da! strigă Shelley cu un rânjet prostesc de afecţiune întipărit pe faţă.

E pentru prima oară de multă vreme când o văd atât de fericită şi mulţumită. Cei doi oameni la care ţin cel mai mult pe lume sunt aici, cu mine. Ce mi-aş mai putea dori?

— Care e specializarea ta principală? îl întreb.

Alex îmi aruncă zâmbetul acela irezistibil al lui.

— Chimie. Şi-a ta?

— Chimie.

Îl cuprind cu braţele pe după gât.

— Sărută-mă, ca să vedem dacă pasiunea a rămas aceeaşi. Pentru că inima, sufletul meu şi tot ce mai e pe-acolo îţi aparţin cu totul.

Buzele noastre se întâlnesc şi se unesc mai tare ca

oricând. Uau. Sistemul solar e acum perfect aliniat şi-am căpătat şi ziua când luăm totul de la capăt, fără măcar s-o cer.

Epilog

DUPĂ DOUĂZECI ŞI TREI DE ANI

Doamna Peterson închide uşa clasei.

— Bună ziua şi bine aţi venit la ora de chimie.

Se duce spre catedră, se reazemă de marginea ei şi deschide catalogul.

— Văd că v-aţi aşezat deja, după propriile preferinţe, dar la ora mea eu fac aranjamentul… în ordine alfabetică.

Murmure de protest se aud din clasă, aceleaşi ca în prima ei zi de muncă la liceul Fairfield, în urmă cu mai bine de treizeci de ani.

— Mary Alcott, vei sta în prima bancă. Partenerul tău va fi Andrew Carson.

Continuă să strige catalogul şi elevii se aşază, reticenţi, la locurile desemnate, lângă partenerii lor.

— Paco Fuentes, spune doamna Peterson, arătând spre scaunul din spatele lui Mary.

Tânărul chipeş, cu ochii de un albastru-deschis că ai mamei şi părul brunet ca al tatălui, îşi ocupă locul.

Doamna Peterson se uită la noul ei elev pe deasupra ochelarilor cocoţaţi pe nas.

Domnule Fuentes, să nu cumva să-ţi închipui că ora de chimie va fi floare la ureche pentru tine pentru că părinţii tăi au avut norocul de a concepe un tratament care opreşte evoluţia bolii Alzheimer. Tatăl tău nu şi-a dat examenul final la chimie şi a picat la un test, deşi am avut întotdeauna impresia că lucrarea îi aparţinea de fapt mamei tale. Asta nu înseamnă decât că de la tine am aşteptări şi mai mari.

— Sí, señora.

Doamna Peterson reia citirea catalogului.

— Julianna Gallagher, te rog să-ţi ocupi locul lângă domnul Fuentes.

Profesoara o vede pe Julianna roşind şi pe Paco rânjind

obraznic lângă ea. Poate că după treizeci de ani de profesorat, cursul lucrurilor începe să se schimbe, dar doamna Peterson n-are de gând să lase nimic la voia întâmplării.

Aceia dintre voi care vor să-mi facă necazuri, să ştiţi că politica mea e de toleranţă zero...

SFÂRŞIT